

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TIFFANY REISZ

THE SIREN

THE ORIGINAL SINNERS

"Dazzling, devastating...
a story that will leave you breathless and bruised."

—Miranda Baker

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TIFFANY REISZ
THE
SIREN
THE ORIGINAL SINNERS

"Dazzling, devastating...
a story that will leave you breathless and bruised."
—Miranda Baker

Kink yazarları dünyasında, o .

Kötü şöhretli Nora Sutherlin, okurlar arasında her biri bir öncekinden daha popüler olan leziz erotik eserleriyle ünlüdür. Ama son taslağı farklı -daha ciddi, daha kişisel- ve bunun onun çıkış kitabı olacağından emin... tabii gün ışığına çıkarsa.

Zachary Easton, Nora'nın kaderini bakımlı ellerinde tutmaktadır. Zor beğenen İngiliz editör, kitabı ele almayı bir şartla kabul eder: tam kontrol istemektedir. Nora altı hafta içinde tüm romanı onun titiz standartlarına göre yeniden yazmalıdır, yoksa anlaşma olmaz.

Nora'nın Zach'le yaptığı yorucu yazı seansları yorucu... ve şok edici derecede tahrik edici. Ve tehlikeli bir eski sevgili, Nora'nın hangisinin daha işkence verici olduğunu merak etmesine neden olur - ondan uzak durmak mı... yoksa onun yatağına dönmek mi?

Nora, sınırlarını zorlamakla ilgili her şeyi bildiğini sanıyordu. Ancak tutkunun acı olduğu bir dünyada hiçbir şey o kadar basit değildir.

Siren için Övgüler

"Tiffany Reisz erotik kurguda akıllı, sanatsal ve ustaca yeni bir ses!

Yükselişte olan bir erotik yıldız!"

-Ödüllü yazar Lacey Alexander

"En iyi erotizm ya sırtınızda sürtük izleri ya da kalbinizde bir bırakır. *Siren* her ikisini de yapıyor ve keşke ben yazmış olsaydım."

-Scarlett Parrish, *By the Book* kitabının yazarı

"Kışkırtıcı, zeki ve düpedüz arsız. *Siren* beni çok zorladı ve daha fazlası için yalvarttı."

-Emma Petersen, *Reign of Pleasure* kitabının yazarı

"Göz kamaştırıcı, yıkıcı ve günahkâr bir şekilde erotik olan Reisz, ya tanımak isteyeceğiniz ya da olmak isteyeceğiniz unutulmaz karakterler yazıyor. *Siren* büyüleyici bir

Kitap içinde kitap, sizi soluksuz ve yaralı bırakacak bir hikaye, Nora Sutherlin ve adamlarıyla başka bir bölüm için can atacaksınız."

-Miranda Baker, *Bottoms Up* ve *Soloplay* kitaplarının yazarı

"*Siren*, gerçekte kim olduğunuzu keşfetmenin güçlü ve çağrıştırmacı bir hikâyesi. Tiffany Reisz hepimizin içindeki o karmaşık insanı yakalıyor."

-Cassandra Carr, *Konuş Benimle* kitabının yazarı

"Cesur, sofistike ve edebi... tam da iyi bir erotiğin yapması gerekenler ol."

-Kitty Thomas, *Tender Mercies* kitabının yazarı

The Siren

TIFFANY REISZ

Jason Isaacs'e-
diğer adıyla Yaşayan En Güzel Adam.
Zachary'm ve ilham perim olduğun için teşekkür ederim.
Alyssa Palmer'a-
mon Canard- *eğer* kitaplarımı okuyan tek göz sizinki olsaydı, yine de sadece
sizin için yazardım.
Ve B'ye.

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Londra sisi diye bir şey yoktu, hiç olmamıştı. Efsanelerdeki Londra Sisi sadece bundan ibaretti. Gerçekte Londra sisi, Londra dumanıydı ve Sanayi Devrimi'nin zirvesinde binlerce kişinin ölümüne neden olmuş, şehri zehirli elleriyle boğmuştu. Zach Easton, Londra'da Royal House Yayıncılık ofislerinde Londra Sisi olarak tanınıyordu; bu lakap, Zach'in asık suratlı tavrını onaylamayan bir editör arkadaşı tarafından takılmıştı. Zach ne lakabını ne de onu takan editörü seviyordu. Ama bugün lakabını hak etmeye hevesliydi.

Zach, yapacağını bildiği gibi, Royal House Yayıncılık'ın genel yayın yönetmeni John-Paul Bonner'ı saatler sonra bile hâlâ çok çalışırken buldu. J.P. ofisinde yere oturmuş, minyatür bir kâğıt Stonehenge gibi etrafına yığılmış müsvedde yığınlarıyla uğraşıyordu.

Zach, J.P.'nin kapı aralığında durdu ve çerçeveye yaslandı. Gözlerini baş editörüne dikti ve konuşmadı. J.P.'ye neden burada olduğunu söylemesine gerek yoktu. İkisi de biliyordu.

J.P. başka bir kitap yığnını karıştırırken yerden, "Ölüm bana bir Easton sisi gibi geliyor," dedi. "Ölmek için yeterince şiirsel bir yol. Sanırım beni öldürmek için buradasınız."

Altmış dört yaşında, kır sakalı ve gözlükleriyle J.P. edebiyatın kişileşmiş haliydi. Genellikle Zach onunla kelime oyunları oynamaktan hoşlanırdı, ama o bugün hazırcevaplık havasında

değildi. "Evet."

"'Evet' mi?" J.P. tekrarladı. "Sadece 'evet' mi? Ne de olsa zekânın ruhu kısalıktır. Yaşlı bir adamın yerden kalkmasına yardım eder misin Easton? Eğer öleceksem, bari ayaklarımın üzerinde öleyim."

Zach iç geçirerek ofise girdi, uzandı ve J.P.'nin ayağa kalkmasına yardım etti. J.P. minnetle Zach'in omzunu sıvazladı ve masasının arkasındaki sandalyesine çöktü.

"Ben zaten ölü bir adamım. John Warren için o lanet *Hamlet* kitabını bulamıyorum. Dün postaya verilmiş olmalıydı. Ama mutluluk sağlık ve kötü bir anıdır derler ve ben mutlu, çok mutlu bir adamım."

Zach bir an J.P.'yi inceledi ve bu kadar sevimli olduğu için sessizce ona lanet okudu. Patronuna duyduğu sevgi bu konuşmayı çok daha az keyifli hale getirmişti. Zach, J.P.'nin kitap raflarına doğru yürüdü ve elini çantanın üst kısmında gezdirdi. J.P.'nin önemli evrakları saklamak gibi bir alışkanlığı olduğunu biliyordu.

O bile onlara ulaşamıyordu. Zach bir el yazması buldu ve aşağı çekti. J.P.'nin masasının üzerine fırlattı ve küçük bir toz bulutu kaldırmasını izledi.

J.P. elini kalbinin üzerine koyarken öksürerek, "Tanrı sizi korusun," dedi. "Hayatımı kurtardınız."

"Şimdi seni öldüren kişi ben olacağım."

J.P. Zach'e baktı ve masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Zach isteksizce ve gri ceketini bir zırh gibi üzerine çekti.

"Easton, bak," diye başladı J.P. ama Zach ancak bu kadarına izin verdi.

"Nora Sutherlin?" Zach bu isme toplayabildiği kadar tiksinti kattı, ki bu şu anda hatırı sayılır bir miktardı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Evet, Nora *Sutherlin*. Bunu düşündüm, satış projeksiyonlarına baktım. Bence onu almalıyız. Onunla çalışmanı istiyorum."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Bu pornografi."

"Bu pornografi değil." J.P. gözlüklerinin üstünden Zach'e baktı. "Erotik. Çok iyi bir erotik."

"Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"İki kelime-Anaïs Nin," diye karşılık verdi

J.P.. "İki kelime daha-Booker Ödülü."

J.P. gürültülü bir şekilde nefes verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Easton, geçmişini biliyorum. Sen sektördeki en iyi yeteneklerden . Öyle olmasaydın seni buraya, New York'a getirmek için para ödemezdin. Evet, yazarlarınız Booker Ödülleri kazandı."

"Ve Whitbreads, Gümüş Hançerler-"

"Sutherlin'in son kitabı sizin Whitbread ve Silver Dagger kitaplarınızın toplamından daha fazla sattı. Eğer fark etmediysen, durgunluk içindeyiz. Kitaplar bir lüks. Eğer yenmiyorsa, şu anda kimse almıyor."

"Yani cevap Nora Sutherlin mi?" Zach meydan okudu.

J.P. sırttı. "*Times*'dan Janie Burke son kitabı için 'son derece yenilebilir' dedi."

Zach başını salladı ve tiksintiyle tavana baktı. Zach, "O olsa bir yazar müsveddesi," dedi. "Akıllı fikri

kitapları da . Son yayınevinin ofisleri de batakhane olsaydı hiç şaşırmazdım."

"O bir guttersnipe olabilir, ama o bizim 'ımız. Yani, artık sizin guttersnipe'iniz."

"Bu *My Fair Lady* değil. Ben Profesör Henry Higgins , o da Eliza Doolittle değil."

"O her kimse çok iyi bir yazar. Kitaplarından birini okuma zahmetine katlansaydınız bunu bilirdiniz."

"Bu iş için İngiltere'den ayrıldım," diye hatırlattı Zach ona. "Avrupa'nın en saygın yayıncılarından birini bıraktım çünkü en iyi genç Amerikalı yazarlarla çalışmak istiyordum."

"O genç. Amerikalı."

"İngiltere'yi, hayatımı terk etmedim..." Zach *"ve karım"* demeden önce kendini durdurdu. Ne de olsa onu ilk terk eden karısıydı.

"Bu kitabın gerçek bir potansiyeli var. Bize getirdi çünkü bir değişiklik yapmaya hazır."

"Bozukluk istiyorsa ona bir pound için yirmi şilin verin. Ben gidiyorum. Altı hafta içinde L.A.'de. Her şeyi bir kenara son altı haftamı Nora Sutherlin'e vermemi istediğinize inanamıyorum. Hiç şansın yok."

"Gelen kutunu gördüm, Easton. Burada yarım kalan işleri tamamlarken Sutherlin'le çalışamayacak kadar dolu değil. İkimiz de buna hevesli olmadığını bildiğimiz halde bana zamanın olmadığını söyleme."

"Güzel. Erotizmi, hatta iyi bir erotizmi, eğer böyle bir hayvan varsa, düzenleyecek ne zamanım ne de eğilimim var. Buradaki tek editör ben değilim. Ver onu

Thomas Finley." Zach en sevmediği iş arkadaşının adını söyledi, ona lakabını veren . "Ya da Angie Clark."

"Finley mi? O mi? Sutherlin' asılırdı ve Sutherlin onu canlı canlı yerd. Suratına bir yumruk atsan, doğru dürüst kanamayı bile bilmez."

Zach, J.P. ile kavga ettiğini hatırlamadan önce neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Peki ya Angie Clark?" "Şu anda çok meşgul. Ayrıca..." "Neyin dışında?" Zach sordu. "Clark ondan korkuyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi Zach. "Yetişkin erkeklerin partilerde neredeyse onun adını fısıldadıklarını duydum. Söylentilere göre ilk kitap anlaşmasını uyuyarak yapmış."

"Bu söylentiye ben de duydum. Ama buraya kadar uyuyarak gelmedi. Maalesef," dedi J.P. şakacı bir sırıtışla.

"Rachel Bell'in blogunda evden kırmızıdan başka bir renkle çıkmadığını okudum. Sutherlin'in on altı yaşında bir çocuğu kişisel asistanı olarak çalıştırdığını söyledi."

J.P. ona gülümsedi. "Sanırım 'kişisel asistan' yerine stajyer'i tercih ediyor."

Zach neredeyse kendi hayal kırıklığında boğuluyordu. Akşam için ayrılmaya hazırdı, hatta ceketini bile giymişti ki kafasındaki şeytani bir ses ona iş e-postasını bir kez daha kontrol etmesini söyledi. J.P.'den, erotik yazar Nora Sutherlin'i ve son kitabını büyük sonbahar/kış yayınları için satın almayı düşündüğünü söyleyen bir not almıştı. Ve Zach'ın birkaç hafta içinde Los Angeles'a gidene kadar onu meşgul edecek pek bir şey olmadığından...

"Bunu benim için yapmanı istiyorum. Sen ve başka kimse değil," dedi

J.P.. "Neden onunla başa çıkabilecek tek kişi benim?"

"Onunla başa çıkmak mı?" J.P. ciddileşmeden önce neredeyse kıkırdadı.

"Beni dinle, Nora Sutherlin'le kimse başa çıkamaz. Hayır, sen sadece ona ayak uydurabilecek tek kişisin. Easton... Zach. Beni dinle, lütfen."

Zach yutkundu ve kendini bir anlık yumuşamaya bıraktı. John-Paul Bonner'ın birine ilk ismiyle hitap etmesi gerçekten de nadir görülen bir şeydi.

"Romantik romanlar yazıyor, J.P.," dedi Zach sessizce. "Romantik romanlardan nefret ederim."

J.P. onun gözlerine sempati ile baktı.

"Geçtiğimiz yıl cehennemi yaşadığını biliyorum. Grace'inle tanışmıştım, hatırladın mı? Ne kaybettiğini biliyorum. Ama Sutherlin... o iyi biri. Ona ihtiyacımız var."

Zach yavaş ve derin bir nefes aldı.

"Sözleşmeyi imzaladı mı?" Zach sordu. "Hayır. Hâlâ şartları belirliyoruz."

"Sözlü bir anlaşma var mı?"

J.P. ona ihtiyatla baktı. "Henüz değil. Rakamlara bakıp ona geri döneceğimizi söyledim ama evet deme eğilimindeydik. Neden?"

"Onunla konuşacağım." "İyi bir başlangıç."

"Ben de taslağı okuyacağım. Eğer kitabından iyi bir şeyler çıkarma şansı olduğunu düşünürsem, ona son altı haftamı veririm. Ama ben imzalamadan kitap basılmayacak."

J.P.'nin gözleri Zach'e dikilmişti. Zach gözlerini kırpmayı ya da başka tarafa bakmayı reddetti. Bütün kitaplarında son sözü söylemeye alışkındı. Ne J.P. için, ne Nora Sutherlin için, ne de başkası için bu güçten vazgeçecek değildi.

"Easton, bir Dan Brown kitabı, bir kitapçının tüm şiir bölümünün beş yılda satacağı kitaptan bir ayda daha fazla satacak. Sutherlin'in

Sizin deyiminizle 'pornografi' buralarda pek çok şiirin bedelini ödeyebilir."

"Kontratın elimde olmasını istiyorum, J.P., yoksa onunla tanışmayacağım bile."

J.P. sandalyesinde arkasına yaslandı ve burnundan yüksek sesle nefes verdi.

"Tamam. Tamamen senindir. Connecticut'ta küçük güzel bir yeri var. Trene bin. Benim arabamı al. Umurumda değil. Pazartesi eve geleceğini söyledi."

"Pekâlâ o zaman." Zach muhtemelen güvende olduğunu biliyordu. Ruh hali onu etkilediğinde, Zach bir yazara kitabının eksiklikleri konusunda acımasız davranabilirdi. Büyük yazarlar eleştirileri kabul etti. Hack'ler yapamazdı

üstesinden gelebilirdi. Eğer ona yeterince sert davranırsa, başka bir editör için yalvaracaktı.

Tartışma artık bir çıkmaza girmişti, Zach yorgun bir şekilde sandalyeden kalktı ve kamburlaşmış ve ağrıyan omuzlarıyla kapıya doğru yöneldi.

Küçük bir öksürük Zach'i ofisten çıkamadan durdurdu. J.P. onun gözlerine bakmadı, sadece elini önündeki *Hamlet* okuma kitabının ilk sayfasında gezdirdi.

"Bu kitap okumalısın," dedi J.P. sayfaya dokunarak. "Hamlet'in sahte deliliğinin büyüleyici bir araştırması -'Ben sadece kuzey kuzeybatı delisiyim...'"

Zach ünlü sözünü, "Ama rüzgâr güneyden esiyorsa, bir şahini bir el teresinden ayırt edebilirim," diye bitirdi.

"Sutherlin de Hamlet kadar deli. Onun hakkında duyduğun her şeye inanma. Hanımefendi şahinleri el testerelerinden ayırt edebilir."

"Hanımefendi?"

J.P. kitabı kapattı ve hakarete cevap vermedi. Zach tekrar gitmek için döndü.

"Biliyor musun, sen hâlâ gençsin Easton ve kendi iyiliğin için fazla . Bir ara sen de denemelisin."

"Ne? Delilik mi?" Zach kitaba doğru başını sallayarak sordu.

"Hayır. Mutluluk."

"Mutluluk mu?" Zach kendine acı bir sırıtış izni verdi. "Korkarım hafızam bunun için fazla iyi."

Zach ofisine döndü. Asistanı Mary, Nora Sutherlin'in el yazmasını bir dosya klasörüyle birlikte masasına bırakmıştı.

Zach dosyayı çevirip açtı ve Sutherlin'in biyografisine zar zor göz attı.

Sutherlin

otuz üç yaşındaydı, ondan yaklaşık on yaş daha gençti. İlk kitabı yirmi dokuz yaşındayken çıkmıştı. O zamandan beri beş kitap yayınlamıştı; *Kırmızı* adlı ikinci kitabı küçük bir sansasyon yaratmıştı - büyük satışlar, çok fazla dedikodu. Zach dosyadaki rakamları inceledi ve J.P.'nin neden bu kadar hevesli olduğunu anladı

onu satın almak için. Sonraki her sürümle birlikte satışları neredeyse iki katına çıktı.

Zach, erotik yazarlar hakkında bildiği az şeyi zihninden geçirdi. Bugünlerde yayıncılıkta büyüyen tek pazar erotizmdi. Ama bu parayla ilgili olmamalıydı. Sadece sanat.

Zach, Sutherlin'in biyografisini ve satış tahminlerini çöpe attı. Editörlük felsefesini eski Yeni Eleştirmenler'den çalmıştı.

kitap. Ne yazar, ne piyasa, ne de okuyucu... İnsan bir kitabı sadece kitabına göre değerlendirirdi. Nora Sutherlin'in özel hayatının da en az düzyazıları kadar ateşli olduğu söylentileri umurunda olmamalıydı. Sadece kitabı önemliydi. Ve kitap için umutları yüksek değildi.

Zach el yazmasını şüpheyile inceledi. Mary onun basılı olarak okumayı tercih ettiğini biliyordu. Ama belli ki bunu onun için basarken biraz fazla eğlenmişti. Kırmızı kapağın üzerinde korkunç bir Gotik yazı *tipiyle* başlık parlıyordu: *Teselli Ödülü*. Editörler bir kitabın başlığını neredeyse her zaman değiştirirlerdi ama bunun bir erotik eser için ilginç bir seçim olduğunu kabul etmek zorundaydı. Taslağı açtı ve ilk cümleyi okudu: "Ben bu hikâyeyi yazmak istemiyorum, siz de okumak istemiyorsunuz."

Zach, eski ve tanıdık bir şeyin gölgesinin omzuna fısıldadığını hissedince okumasına ara verdi. Bu hissi üzerinden attı ve satırı tekrar okudu. Sonra bir sonrakini ve bir sonrakini...

Bazı günler Zach işinden nefret ederdi. Gerçek editörlüğü seviyordu, büyüklük iddiası olan bir romanı alıp gerçekten harika hale getiriyordu. Ama nefret ettiği politikalar, bütçe krizleri, daha çok satan bir yazarın yerini doldurmak için parlak bir orta düzey yazarın gitmesine izin vermek zorunda kalmak... Ve şimdi burada, bir şekilde yayıncılıktaki en saygın aslanlardan birini edebi kurgu alanındaki en iyi editörlerden birini hak ettiğine ikna eden kaçık bir müstehcenlik yazarıyla tanışmak için kışını Connecticut'a sürüklüyordu. Evet, bazı günler işinden nefret ediyordu. Bugün işinin de ondan nefret ettiğinden emindi.

Zach, J.P.'nin arabasını sakın ve yaya banliyösündeki iki katlı, oldukça şirin bir Tudor kulübesinin önüne park etti. Adresi kontrol etti. ve eve baktı. Nora Sutherlin - kitapları çevrildiği kadar yasaklanan kötü şöhretli erotik yazar

Burada mı? Zach kendi büyükannesini bu evde küçük çocuklara zorla çay ve bisküvi yedirirken hayal edebiliyordu.

Ağır bir iç çekişle ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Kısa bir süre sonra ayak seslerinin yaklaştığını duydu; sağlam, erkeksi ayak sesleri. Zach, *Nora Sutherlin*'in ellili yaşlarının ortalarındaki kilolu bir adamın takma adı olabileceğini hayal etme zevkine izin verdi.

Kapıyı bir adam açtı. Hayır, bir adam değil, bir çocuk. Üzerinde ekose pijama pantolonu ve birinde küçük gümüş bir haç sallanan kenevir kolyelerden başka bir şey olmayan bir çocuk, eşğin karşısında Zach'in karşısında durdu ve uykuyla bir gülümsemeyle ona baktı.

"On dokuz," dedi Zach'in hemen Güney Amerika aksanı olarak tanıdığı bir aksanla. "On altı değil. Sokakta itibarım olsun diye herkese on altı yaşında olduğumu söylüyor."

"Sokak itibarı mı?" Zach, genç stajyer söylentisinin doğru çıkmasına şaşırarak sordu.

Çocuk güneşten çürümüş omuzlarını silkti. "Onun sözleri. Wesley Railey. Sadece Wes."

"Zachary Easton. İşvereninizle görüşmek için buradayım?"

Çocuk, Wesley, güldü ve koyu sarı saçlarını gençliğin zarif durgunluğuyla kahverengi gözlerinden .

"İşverenim bu tarafta," dedi, komik bir etki yaratmak için Güneyli aksanını abartarak. Zach eve girdi ve evi rahat ve konforlu buldu.

ev gibi, aşırı doldurulmuş mobilyalar ve patlayan kitaplıklarla dolu. "Aksanını sevdim. İngiliz misin?"

"Son on yıldır Londra'da yaşıyorum. Siz de buranın yerlisi gibi konuşmuyorsunuz."

"Kentucky. Ama annem Georgia'lı bir şeftali, bu yüzden bu dağınıklığı oradan alıyorum. Onu kaybetmeye çalışıyorum ama Nora izin vermiyor. Bir şey için var aksanlar."

Wesley katlanmış çamaşır yığımından V yakalı beyaz bir tişört alıp üzerine geçirirken Zach, "Bu hayra alamet değil," dedi. Zach, Wesley'nin Nora Sutherlin'in neden stajyer numarasıyla uğraştığını merak ediyordu. Otuz üç yaşında bir kadın için on dokuz yaşında bir sevgili oldukça utanç verici olabilirdi ama kesinlikle yasalı.

Wesley onu kısaltılmış bir koridora götürdü. Kapıyı çalmadan bir kapıyı iterek açtı.

"Nor, Bay Easton burada."

Kenara çekildi ve Zach, meşhur Nora Sutherlin'i ilk kez gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Duyduğu dedikodulara bakılırsa, kırmızı deri giymiş, elinde kırbaç olan bir tür Amazon bekliyordu. Onun yerine, dalgalı siyah saçları ensesinde gevşek bir düğümle zorlukla tutturulmuş solgun, minyon bir güzellik buldu. Ve görünürde hiç kırmızı deri yoktu. Erkek tarzı pijamalar giymişti, mavi olanları küçük sarı ördeklere benzeyen şeylerle kaplıydı.

Bacakları masasının üzerindeydi ve klavyesi kucağında dengede duruyordu. Hızlı ve çevik parmaklarıyla hiçbir şey söylemeden ve onlara sadece baştan çıkarıcı profilini göstererek yazmaya devam etti.

"Nora mı?" Wesley sordu.

"Bana *itme* kelimesinin isim haliyle iyi bir eşanlamlısını söyleyecek ilk kişi için yepyeni bir Benjamin'im var. Hadi," dedi, sesi hem ballı hem de alaycıydı.

Zach, onun kibirli tavrından ve talihsiz çekiciliğinden rahatsız olsa da, zihnindeki önemli eşanlamlılar sözlüğünde gezinmekten kendini alamadı.

"İtmek, hamle yapmak, itmek, saldırmak, zorlamak, yumruklamak," diye kelimeleri sıraladı.

"Yavaş ve amansız yumrukları onu ..." dedi. "Boks maçındaki yorumlara benziyor. Lanet olsun, neden hiç iyi *İtme* kelimesinin eş anlamlısı? Varlığımın belası. Yine de..." Onu ayarladı

klavyeyi kenara çekti ve ilk kez onunla yüzleşmek için döndü. "Kelime dağarcığı geniş olan erkekleri severim."

Yıllardır gördüğü en sıra dışı güzellikteki kadın ona gülümsediğinde Zach'in omurgası sertleşti. Kadın ayağa kalktı ve çıplak ayaklarıyla ona doğru yürüdü.

"Bayan Sutherlin." Zach onun uzattığı eli tuttu. "Nasılsınız?"

Onun küçük boyuna bakarak, zarif bir tutuş bekliyordu. Ama elini şaşırtıcı derecede güçlü parmaklarıyla kavradı.

"Muhteşem bir aksan," dedi. "Eski Scouser'dan eser kalmamış, değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla ödevini yapmışsın," diye yanıtladı Zach, kızın kendisi hakkında bildiğinden daha fazlasını biliyor gibi görünmesinden rahatsız olmuştu. Şimdi onun biyografisini çöpe attığı için pişmanlık duyuyordu. "Ama Liverpool'da doğan herkes genç bir Paul McCartney gibi konuşmaz."

"Utanç verici." Ona devam ederken sesi fısıltıya dönüştü. "Ne utanç verici."

Zach kendini onun gözlerine bakmaya zorladı ve sonra keşke bakmasaydım dedi.

İlk bakışta gözleri koyu yeşil görünüyordu, ama gözlerini kırptırdı ve az yeşili hatırlayamayacakları kadar koyu bir siyaha dönüştüler. Kadının sadece yüzüne baktığını biliyordu ama de onun delici bakışları altında çırlıçıplak kaldığını hissetti. Kadın onu tanıyordu. Bunu biliyordu ve onun da bildiğini hissediyordu.

Durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye kararlı olan Zach elini geri çekti.

"Bayan Sutherlin-"

"Doğru. Çalışın." Masasına geri döndü. Zach ofisine şöyle bir baktı ve oturma odasındakinden çok daha fazla kitap gördü: kitaplar ve defterler, kâğıt yığınları ve koyu renkli ahşap dosya dolapları.

"Kısa bir soru, Bay Easton," dedi, masasındaki sandalyeye çökerek.

"Yahudi olmaktan utanıyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Affedersiniz?" Zach onu doğru duyduğundan pek emin olamayarak,

"Affedersiniz," dedi. "Nora, kes şunu," diye azarladı Wesley.

"Sadece merak ettim," dedi kayıtsız bir el hareketiyle. "Adın Zachary ama aslında İbrani peygamberi gibi Zechariah. Neden değiştirdin?"

Soru o kadar kişiseldi ve onu hiç ilgilendirmiyordu ki, Zach cevap vermeye tenezzül ettiğine inanamadı.

"Doğduğum günden beri bana Zach ya da Zachary diyorlar. Sadece resmi belgeleri doldururken Zechariah'ın aslında benim adım olduğunu hatırlıyorum." Zach ses tonunu soğukkanlı ve dengeli tuttu. Burada ancak sakın kalırsa ve kızın açıkça arzuladığı şekilde onu tahrik etmesine izin vermezse kazanabileceğini biliyordu. "Ve şu anda utandığım tek şey kariyerimdeki bu ani düşüş."

Onun irkilmesini ya da kavga etmesini bekliyordu. Onun yerine sadece güldü.

"Seni gerçekten suçlayamam. Otur ve bana her şeyi anlat."

Zach temkinli bir şekilde masasının karşısındaki yıpranmış şal desenli koltuğa oturdu. Bileğini dizinin üzerinden geçirmeye başladı ama ayağı yerde duran alışılmadık uzunluktaki siyah spor çantasına dokununca hareketinin ortasında dondu kaldı.

Metalin metale çarparken çıkardığı belirgin ve sinir bozucu sesi duydu.

"Derse gitmem gerek," dedi Wesley, gitmek için can atıyor gibiydi.

"Bu iyi mi?"

"Oh, Bay Easton'ın siz gider gitmez beni masamın üzerine yatırıp ırzıma geçeceğinden şüpheliyim," dedi Zach'e göz kırparak. "Ne yazık ki."

Sözler ve göz kırpma, Zach'in zihninde tam da bu eylemi yaptığına dair bir imge yarattı. Bu düşüncüyü, kızın aklına soktuğu kadar hızlı bir şekilde dışarı atmaya zorladı.

Wesley eğlenen bir tiksintiyle başını salladı.

Wesley ona dönerek, "Bay Easton, iyi şanslar," dedi. "Sadece etkilenmiş gibi davranmayın, eninde sonunda sakinleşecektir."

"Etkilendin mi?" Zach tekrarlardı. "Bunun bir sorun olacağından şüpheliyim."

Zach sözlerinin anlam kazanmasını bekledi. Wesley'nin gözlerinin kısıldığını gördü ama o sadece siyah kirpiklerinin altından ona baktı.

"Oh..." Bu kelimeyi neredeyse mırıldanıyordu. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Tanrı hepimize yardım etsin." Wesley duasının hemen ardından oradan ayrıldı. Zach, Wesley'nin geri çekilen yüzüne baktı. Bu kadınla yalnız kalmak istediğinden pek emin değildi.

"Sanırım oğlunuz?" Wesley ayrıldıktan sonra Zach sordu.

"Stajyerim. . Yemek pişiriyor, sanırım bu onu daha çok yardımcı eleman yapıyor. Stajyer mi? Factotum?"

Zach geniş kelime dağarcığını tekrar kullanarak, "Uşak," diye ekledi. "Ve gördüğüm kadarıyla oldukça iyi eğitilmiş biri."

"İyi eğitilmiş mi? Wesley mi? Korkunç bir şekilde eğitilmiş. Onu beni becermesi için bile eğitemiyorum. Ama şehirden buraya kadar sırf benimle stajyerim hakkında konuşmak için geldiğini sanmıyorum, ne kadar sevimli olsa da."

"Hayır, yapmadım." Zach sessizliğe gömüldü. Bekledi ve Nora Sutherlin'in sandalyesine geri oturup sinir bozucu gözleriyle onu incelemesini izledi.

"Yani..." diye başladı. "Benden hoşlanmadığını söyleyebilirim. En azından kadınlar konusunda iyi bir zevkin olduğunu gösteriyor. Ayrıca duyduğunu da gösteriyor. Beklediğin gibi biri miyim?"

Zach bir süre ona baktı. Birlikte çalıştığı son üç yazar ellili yaşlarının sonunda ve altmışlı yaşlarının başında adamlardı. Hiçbirini pijamalarıyla görmemişti. Ve hiç Nora Sutherlin kadar rahatsız edici derecede çekici bir yazarla tanışmamıştı.

"Sen daha kıyasın."

"Stilettolar için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi? Kararın nedir? J.P. kitabın ve benim kontrolümü tamamen sana vereceğini söyledi. Bir erkeğin bana patronluk taslamasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Bunu özlemiş gibiyim."

"Karara varılmadı."

"İyi bir jüri o zaman. Beni yeniden yargılasanız iyi olur." "Çok zekisin."

"Çok yakışıklısın."

Zach oturduğu yerde kıpırdandı. Yazarlarının flört etmesine o da alışık değildi. Yine de o, yazarlarından biri değildi.

"Bu bir iltifat değildi. Zekilik bir amatörün son çaresidir. Ben kitaplarımda derinlik, tutku ve içerik ararım."

"Tutkum var."

"Tutku seksle eş anlamlı değildir. Kitabınızın ilginç olduğunu ve tamamen olmadığını kabul ediyorum. Bir noktada tüm o etin içinde bir kalp bile sezdim."

"Orada bir 'ama' duyuyorum."

"Ama kalp atışı çok zayıftı. Hasta ölümcül olabilir."

Ona baktı ve kaçırıldı. Zach bu bakışı daha önce de görmüştü; bu bir yenilgiydi. Planladığı gibi onu korkutup kaçırmıştı. Bu konuda neden daha mutlu olmadığını merak etti.

"Terminal..." Yüzünü tekrar ona çevirdi. Gözlerinde yeni bir bakış parlıyordu. "Neredeyse Paskalya'dayız - Diriliş mevsimi."

"Diriliş mi? Gerçekten mi?" Zach onun azmi karşısında hayrete düşerek, "Gerçekten mi?" dedi. "Altı hafta içinde Royal'in Los Angeles'taki ofisine. Altı hafta, kendimi değerli ya da büyük bir projeye dahil etmek için yeterli bir süre değil. Ama elimizde sadece altı hafta var."

"Az önce altı haftanın yeterince uzun olmadığını söyledin-"

"Ama tek şey bu. Altı dakikada düzeltirsen baskıya gider. Olmazsa-"

"Olmazsa, oluk yazarı için oluklara geri döner, değil mi?"

Zach şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı.

"John-Paul Bonner yayıncılık sektöründeki en büyük dedikoducudur, Mr. Easton. Benim hakkımda ne düşündüğünü söyledi. Başarısız olacağımı düşündüğünüzü söyledi." "Bundan oldukça eminim."

"Eğer editörüksen, başarısızlığım seni de alaşağı eder." "Ben henüz senin editörün değilim. Hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Yapacaksın. Peki neden öğretmenliği bıraktın?" "Öğretmenliği bırakmak mı?"

"Cambridge'de profesördünüz, değil mi? Özellikle bu kadar genç biri için oldukça iyi bir işti. Ama istifa ettin."

"On yıl önce," dedi Zach, onun hakkında bu kadar çok şey biliyor görünmesi karşısında şok olmuştu. Cambridge'i nereden öğrenmişti ki?

"Peki neden-"

"Özel hayatım sizi neden bu kadar ilgilendiriyor, anlayamıyorum." "Ben bir kediyeim. Sen parlak bir nesnesin."

"Dayanılmazsın."

", değil mi? Biri bana şaplak atmalı." İç çekti. "Yani sen bir çeşit pisliksin. Alınma ama."

"Ve siz de yüksek sesle söylemekte kendimi pek rahat hissetmediğim iki ya da üç kelime gibi görünüyorsunuz."

"Sana bunları söylemeni söyledim ama Wesley'e benimle flört etmene izin vermeyeceğime söz verdim. Ama konudan sapıyorum. Kitabımdaki sorunun ne olduğunu söyle bana. Yavaşça söyle," dedi sırtarak.

"Düzenleme sürecine karşı çok iyimser bir tavrınız var. Kitabınızın yaşayan, atan kalbini oluşturduğundan emin olduğunuz on ila yirmi sayfayı çıkarmanız gerektiğini söylediğimde ne diyeceksiniz?"

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Gözleri ondan uzaklaştı ve karanlık bir yerde kendini kaybetmiş gibiydi. Adam onun burnundan yavaşça nefes alışını, nefesini tutuşunu ve sonra ağzından verişini izledi. Tekinsiz yeşil gözlerini ona çevirdi.

"O zaman bir keresinde kendi göğsümden canlı, atan kalbimi kestiğimi söyleyeceğim," dedi, sesi her zamanki küstahlığından yoksundu. "O amputasyondan sağ çıktım. Bunu da atlatacağım."

"Benimle çalışmak için neden bu kadar kararlı olduğunuzu sorabilir miyim? Araştırmamı yaptım, Bayan Sutherlin. Sizin kitaplarınızı satın alacak kuduz bir hayran kitleniz var."

telefon faturasını ciltletip yine de çekmeyi başarabiliyorum."

"Fransa'da da çok büyüğüm."

Zach dişlerini sıktı ve yaklaşan baş ağrısının ilk kıpırtılarını hissetti.

"Stajyeriniz' bir noktada durulacağınızı söylememiş miydi?"

"Bay Easton," dedi döner koltuğunda geriye doğru yuvarlanarak ve bacaklarını masasının üzerine atarak. "İşte ben yerleştim."

"Ben de bundan korkuyordum." Zach ayağa kalktı, gitmeye hazırlandı.

"Bu kitap," diye başladı ve durdu. Bacaklarını masadan çekti ve sandalyesine bağdaş kurarak oturdu. Bir an için hem çok ciddi hem de son derece genç görünüyordu.

"Ne olmuş ona?"

Gözlerini kaçırdı ve kelimeleri arıyor gibiydi. "Bu... benim için bir şey ifade ediyor. Bu benim küçük kirli hikâyelerimden biri değil. Royal'e geldim çünkü bu kitap için doğru olanı yapmam gerekiyor." Gözlerini tekrar adamın gözlerine dikti ve en ufak bir şaka ya da neşe belirtisi göstermeden, "Lütfen. Yardıma ihtiyacım var."

"Ben sadece ciddi yazarlarla çalışırım."

"Ben ciddi bir insan değilim. Bunu biliyorum. Ama ciddi bir yazarım. Yazmak bu dünyada ciddiye aldığım iki şeyden biri."

"Peki ya diğeri?"

"Roma Katolik Kilisesi."

"Sanırım burada işimiz bitti."

"zaman pek de editör sayılmazsın," diye alay etti adam kapıya yönelirken.

"Bir son için çok erken. Ben editör değilim ve ben bile biliyorum ki Bu."

"Bayan Sutherlin, belli ki kitabınıza duygusal olarak bağlısınız.

Yazmak için sorun değil ama sevdiğiniz bir kitabı düzenlemek acı verir."

"Canımı yakan şeyler yapmayı seviyorum." Ona Cheshire kedisi gibi sırıttı.

"J.P. senin en iyisi olduğunu söyledi. Bence haklı. Ne gerekiyorsa yapacağım, ne dersiniz deyin. Davama yardımcı olacaksa yalvarırım. Seninkine yardımcı olacaksa dizlerimin üzerine çöküp yalvarırım."

"Şimdi gidiyorum."

"J.P. ayrıca ofiste size Londra Sisi dediklerini söyledi," dedi J.P. ona sırtını dönerken. "Bunun nedeni uzun ceketiniz mi, aksanınız mı yoksa herkesin iyi günlerine soğuk ve ıslak bir gölge düşürme yeteneğiniz mi? zaman?"

"Buna karar vermeyi size bırakıyorum."

"Bana ne söyle, yapayım," diye seslendi ve Zach onun inatçılığına hayranlık duymak zorunda kaldı. Onu ödüllendirmeyi düşündüğüne inanamıyordu.

"Bir yazar yazar," dedi tekrar ona dönerek. "Benim için bir şey yaz, iyi bir şey. Ne kadar uzun olduğu ve ne hakkında olduğu umurumda değil. Sadece beni etkileyin. Yirmi dört saatin var. Bana baskı altında yaratabildiğini göster, ben de bunu değerlendireyim."

"Baskı altında neler yapabildiğime şaşıracaksın," dedi ama Zach'in şüpheleri vardı. Evin uşağı, şakalar, flörtler... ciddi bir yazar değildi. "Önerin var mı?" diye sordu, bu kez biraz daha içten.

"Bildiklerinizi yazmayı bırakın ve bilmek istediklerinizi yazmaya başlayın. Ve," dedi parmağıyla onu göstererek, "senin ucuz numaralarının hiçbirisi yok."

Sanki sonunda yapışacak bir hakaret bulmuş gibi dikleşti. "Sizi temin ederim Bay Easton," dedi hem sert hem de azarlayıcı bir tonda, "benim numaralarım ucuz değildir."

"Kanıtla o zaman. Yirmi dört saatin var."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi.

"Yirmi dört saatini sikeyim. Bu gece alacaksın."

Uyuşturucu.

Bir editör olarak Zach, yazarlarını sık sık derinlere inmeye zorlar ve ve her cümle için mükemmel kelimeyi bulmak. Ve katılmak zorunda bırakıldığı bu kitap tanıtım partisini tanımlamak için mükemmel kelime? *Uyuşturmak*.

Zach partide gezinirken çeşitli meslektaşlarına ara sıra selam vermekten başka bir şey yapmadı. Sırf J.P. bir kez daha kolunu büküğü için gelmişti ve onur konuğı Rose Evelyn otuz yıldır Kraliyet Evi yazarıydı. Ne gülünç bir partiydi ama-

Birisi gece kulübü havası yaratmak için ışıkları kararttı ama hiçbir ambiyans bu sıradan otel ziyafet salonunu bej bir kutudan başka bir şeye dönüştüremedi.

Gizlice saatini kontrol etmek için odanın köşesindeki döner merdivene doğru yürüdü. Eğer iki saat hayatta kalabilirse

Bu partide geçireceğı saatler, belki de patronunun sosyal kelebeğini yatıştırmaya yetecek kadar uzun olabilirdi.

Kalabalığı tararken, yirmi sekiz yaşındaki asistanı Mary'nin yeni kocasını kendisiyle dans etmeye ikna etmeye çalıştığını gördü. Royal'deki ilk haftasında, asistanının da kendisi gibi Yahudi olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı. Daha önce hiç Mary adında bir Yahudi tanımadığını söyleyerek onunla dalga geçmiş ve ona takma ad olarak Mary demeye başlamıştı. Mary, tüm sevecen kabalığına rağmen ona sadece "Patron" diyordu. J.P., Rose Evelyn ile birlikte duruyordu. Hem J.P. hem de Evelyn kendi eşleriyle mutlu bir evlilik sürdürmüşlerdi.

Ama hiçbir şey J.P.'yi edebi gevezeliklerini dinlemeye sabrı olan herhangi bir kadınla centilmence flört etmekten alıkoymadı. Bu sefil partide herkes eğleniyor gibi görünüyordu. O neden eğlenmiyordu?

Bir kez daha saatine baktı.

"Eğer istersen seni kurtarabilirim," diye bir ses geldi yukarıdan.

Zach dönüp yukarı baktı. Merdivenin tepesinden ona gülümseyen Nora Sutherlin'di.

"Beni kurtarmak mı?" Adam gözlerini ona dikti.

"Bu partiden." İşaret parmağını ona doğru eğdi.

Zach'in sağduyusu onu o merdivene tırmanmanın gerçekten çok kötü bir fikir olduğunu düşündü. Yine de ayakları mantığının önüne geçti ve basamakları tırmanarak en üstteki platformda ona katıldı.

Kıyafetlerine onaylamayan bir bakış fırlatırken kaşlarını kaldırdı. O sabah onun evinde, yüzü hariç her yerini gizleyen şekilsiz bir pijama giymişti.

bol kişilik. Daha önce zihninin sadece hayal ettiği şeyi şimdi tam olarak görüyordu.

Elbette kırmızı giyiyordu. Kıp kırmızı ve fazla değil. Elbise kalçalarının üst kısmında bitiyor ve göğüslerinin kenarından başlıyordu. Elbisesinin üzerine giydiği yere kadar uzanan dramatik kırmızı ceketin gizlemek için hiçbir şey yapmadığı mucizevi kıvrımları vardı. Daha da kötüsü, bağcıkları dizlerinin üstüne kadar uzanan siyah deri çizmeler giymişti. Korsan botları ve siyah saçlı güzel bir kadında çapkın bir sırıtış... Zach uzun zamandır ilk kez uyuşukluktan başka bir şey hissetti.

"Bu partiden kurtarılmak istediğimi nereden biliyorsunuz, Bayan Sutherlin?" Zach korkuluklara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "O günden beri seni buradaki küçük karga yuvamdan izliyorum.

İçeri girdiğin an. Dört kişiyle belki beş kelime konuştunuz, birkaç dakika içinde saatinizi üç kez kontrol ettiniz ve J.P.'ye bir şey fısıldadınız, yüzündeki ifadeden ölüm tehdidi olduğunu tahmin ediyorum. Kendi isteğin dışında buradasın. Seni buradan çıkarabilirim."

Zach ona kendini küçümseyen bir gülümsemeyle baktı.

"Ne yazık ki haklısınız. Kendi isteğim dışında buradayım. Yine de neden burada merak etmek . Sana ev ödevi vermedim mi?" diye sordu, bu sabah ona kendisini etkilemesi için bir şans verme konusundaki aceleci kararını hatırlayarak.

"Sen . Ben de iyi bir kız oldum ve bitirdim. Gördün mü?"

Kadın elbisesinin korsajına uzanıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkararak ona uzatırken gözlerini kaçırmaya çalıştı ama başaramadı. Kâğıt hâlâ kadının teninden sıcaktı.

"Bu mu?" diye sordu, sayfada sadece üç paragraf görünce. "Bir kitabı annesine göre yargılama. Sadece oku."

Zach ona bir kez daha baktı ve keşke bakmasaydım dedi. Ona her baktığında çekecek başka bir şey buluyordu. Ceket kolundan aşağı kaymış ve solgun, yontulmuş omzu ortaya çıkmıştı. Şekillendirilmiş mi? Onun Minyon yazarın etkileyici kıvrımlarının yanında biraz da kasları vardı. Göründüğünden daha sertti.

Zach kendini hatırlayarak ondan uzaklaştı, sayfayı bir ışık parçasına doğru eğdi ve okudu.

Önce kalçalarını fark etti. Gözler ruha açılan pencereler olabilirdi ama bir erkeğin kalçaları onun güç merkeziydi. Adamın bunları seçtiğinden şüpheliydi. mükemmel oturan kot pantolonu ve gerginliğini gizleyen siyah tişörtü

ama o yapmıştı ve şimdi kendini dudaklarıyla o enfes vücudu okşama düşüncesine kaptırmıştı.

Pürüzsüz ten ile zarıfçe çıkıntı yapan kalça kemiği arasında kalan çukur.

Eninde sonunda onun gözleriyle buluşmak zorundaydı. Bakışlarını isteksizce adamın diğer yüzleri gibi ağırbaşlı ve köşeli olan yüzüne yöneltti. Soluk teni ve koyu Brütüs kesimli saçları, buz rengindeki gözleriyle tezat oluşturuyordu. Buz gibi, o

Gözlerinin gizli derinliklerden bahsettiğine karar verdi. Sade bir güzelliği olan bu adam, zeki kadınlar tarafından hayranlıkla izlenmek için yaratılmıştı.

Zayıf ve uzun boyluydu ama bir sporcunun ağırlığına sahipti. tamamen erkeksi. Dünya onun varlığında yok olmuştu ve şimdi o gittiğine göre, kadın onun yokluğunun aynı derecede güçlü varlığıyla baş başa kalmıştı.

Zach kelimeleri bir kez daha okurken, Nora Sutherlin'in çıplak kalçalarını ağzıyla okşadığı sinir bozucu ve hoş görüntüyü görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Kitabınızda genellikle uzun betimleyici pasajlardan uzak durduğunuzu fark ettim," dedi.

"İnsanların erotizmi daha sert seks içeren bir aşk romanı olarak gördüğünü biliyorum.

Öyle değil. Eğer bir şeyin alt türüyse, o da korkudur."

"Korku mu? Gerçekten mi?"

"Romantizm seks artı aşktır. Erotika ise seks artı korkudur. Benden korkuyorsun, değil mi?"

"Biraz," diye itiraf etti boynunun arkasını ovuşturarak.

"Akıllı bir korku yazarı canavar hakkında asla çok fazla ayrıntıya . Okuyucuların hayal güçleri kendi şeytanlarını yaratabilir. İçinde Erotizmde ana karakterlerinizin asla fiziksel olarak çok belirgin olmasını istemezsiniz. Bu şekilde okuyucularınız kendi fantezilerini, kendi korkularını ekleyebilirler.

Erotika, yazar ve okuyucu arasında ortak bir çabadır."

"Nasıl yani?" Zach sordu, Nora Sutherlin'in kendi edebi teorileri olması ilgisini çekmişti.

"Erotizm yazmak biriyle ilk kez sevişmek gibidir. Henüz tam olarak ne istediğinden emin değilsiniz, bu yüzden ona her şeyi vermeye çalışıyorsunuz. Her şeyi ve her şeyi..." Kelimeleri güneş ışığında gerinen bir kedi gibi telaffuz etti.

"Her sinire vuruyorsun sonunda sinire vuracaksın. Hiç sinire dokundum mu?"

Zach çenesini sıktı. "hiçbiri değil."

"Neyi hedeflediğimi bilmiyorsun. Peki yazı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Daha iyi olabilirdi." Sayfayı yeniden katladı. "Çok fazla 'idi' kullanıyorsun." "Kaba taslak," dedi özür dilemeden. Karanlık gözlerle ona baktı, bekleyen gözler.

"Son satır en güçlüsü -'onun yokluğunun eşit derecede güçlü varlığı'." Zach sayfayı ona geri vermesi gerektiğini biliyordu ama nedense cebine koydu. "Bu iyi."

Ona yavaş ve tehlikeli bir gülümseme verdi.

"Sensin."

Zach katlanmış sayfayı geri çekmeden önce sadece bir an ona baktı

Dış

arı. "Bu ben miyim?" diye sordu, teni kızarmıştı.

"Öyle. Her bir uzun, zayıf santimini. Sen gittikten hemen sonra yazdım. bu sabah. Ziyaretinizin bana ilham verdiğini söylememe gerek yok sanırım."

Sertçe yutkunarak, Zach çarşafı tekrar açtı. *Brütüs kesimli siyah saçlar... buz rengi gözler... kot pantolon, siyah gömlek...* Bu oydu.

"Zach konuşmanın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak, "Affedersiniz ama bu sabah size defalarca hakaret etmedim mi?" diye söze başladı.

"Dırdırın çok çekiciydi. Bana kötü davranan erkekleri severim. Onlara daha çok güveniyorum."

yana eğdi ve düzensiz siyah saçları alnına düşerek yeşil-siyah gözlerini örttü.

"Bağışlayın beni. Şu anda nutkum tutulmuş olabilir."

"Emirleriniz," dedi. "Bildiklerimi yazmayı bırakmamı ve bilmek istediklerimi yazmaya başlamamı söylediniz. Seni tanımak istiyorum."

Kadın bir adım daha yaklaştı ve Zach'in kalbi birkaç metre düşerek kasıklarının yakınında bir yere indi.

"Siz kimsiniz Bayan Sutherlin?" sordu, bu soruyla ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu.

"Ben sadece bir yazarım. Nora adında bir yazar. Sen de bana öyle diyebilirsin, Zach."

"Nora o zaman. Özür dilerim. Yazarlarımanın bana asılmasına alışık değilim. Özellikle de onları sözlü olarak taciz ettikten sonra." Nora'nın gözleri eğlenceyle parladı.

"Sözlü taciz mi? Zach, benim geldiğim yerde 'sürtük' bir sevgi . Nereden geldiğimi görmek ister misin?"

"Hayır."

"Yazık," dedi, sesi hiç şaşırmış ya da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyordu. "O zaman nereye gidelim? Seni bu partiden kurtaracağıma söz verdim, değil mi?"

"Gerçekten gitmemeliyim," dedi Zach, kendini Nora ile yalnız bulduğu anda olacıklardan korkarak.

" ama, Zach. Bu parti berbat ve iyi anlamda değil. Bundan daha eğlenceli pap smear'larım oldu."

Zach bir kahkahasını öksürükle bastırdı.

"Kelimelerle aranızın iyi olduğunu itiraf etmeliyim."

"O zaman beni düzenleyecek misin? Lütfen?" Sahte bir masumiyetle kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Pişman olmayacaksın."

Zach, neye bulaştığına dair ona bir ipucu verebilirmiş gibi tavana baktı. Nora Sutherlin... Los Angeles'a gidene kadar New York'ta sadece altı haftası kalmıştı. Neden Nora Sutherlin ve kitabına bulaşmayı düşünüyordu ki? Nedenini biliyordu. Şu anda hayatında başka bir şey yoktu. Mary'yi seviyordu ve J.P. için çalışmaktan zevk alıyordu ama New York'ta hiç arkadaş edinmemişti, hiçbir bağlantısı yoktu. Kendisine biriyle çıkmayı düşünme izni bile vermemişti. Bir gün öfkeyle evlilik yüzüğünü çıkarmış ve tekrar takmak için bir neden bulamamıştı.

Şu anda herhangi bir kadına zarar vermeyi düşünmezdi. En azından Nora Sutherlin'le çalışmak ona ıstırabından uzaklaşmak için çok ihtiyaç duyduğu şeyi verebilirdi. Yatağını ateşe vererek baş ağrınızı unutmanıza yardımcı olacak türden bir kadına benziyordu.

Pişman olmayacak ? Pişman oldu bile.

Zach, "Seninle çalışmanın kariyerim için kötü olabileceğinin farkında mısın?" dedi. "Ben edebi kurgu yapıyorum, değil-"

"Edebi sürtünme mi?"

"Bunu yaptığıma inanamıyorum." Zach başını salladı.

Nora ona doğru eğildi. Aniden ve rahatsız edici bir şekilde boynunun uzun, çıplak kıvrımının farkındaydı. Açmakta olan sera çiçekleri gibi kokuyordu.

"Yapabilirim." Kelimeleri onun kulağına üfledi.

Zach yavaşça nefes verdi ve isteksizce ondan uzaklaştı. "Ben acımasız bir editörüm."

"Acımasızlığı severim."

"Sana bütün kitabı yeniden yazdıracağım."

"Şimdi de beni etmeye , değil mi? Yapalım mı?" "Peki," dedi sonunda. "Kurtar beni o zaman."

"Hadi yapalım," dedi. "Eğer J.P. partiden benimle ayrıldığın için sana bok atarsa, ona kitabım üzerinde çalışmaya gitmemizin benim fikrim olduğunu söyle. J.P. bana şaplak atmaz."

"Bundan emin değilim," dedi Zach.

"O adamdan hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Eğer gidiyorsak birkaç veda etmem gerek." Birincisi J.P. Sonra Mary. Ve henüz kocasıyla tanışmamıştı. Rose Evely ile de.

"Hayır. Bunu yapamam," dedi Nora. "Bir partiden ayrılırken asla hoşça kal deme. Böylece yerinde bir gizem bırakmış olursun. Bizim hakkımızda konuşurken bizimle konuşacaklarından çok daha fazla eğlenecekler. Onları şimdiden duymuyor musun? *Zach Easton az önce Nora Sutherlin ile ayrıldı. Onlar...*

kesinlikle hayır... elbette öyle-"

Zach kesin bir ifadeyle, "Değiliz," dedi.

"Bunu biliyorum. Sen biliyorsun. Onlar bunu bilmiyor."

Zach odanın etrafına baktı. Baktığı her yerde gözlerin kaçamak bakışlarla onlara doğru yöneldiğini gördü. En yoğun bakışlar Thomas Finley, en sevmediği iş arkadaşı. Zach, Finley'nin Nora'ya baktığı kadar kendisine bakmadığını fark etti. Ve gözlerindeki bakış pek de dostça değildi.

Zach, "Dedikodu konusu olmamayı tercih ederim," dedi.

"Çok geç. En azından benimle, gerçekten iyi bir dedikodu olacak." Her adımında topuklarına cüretkâr bir tekme atarak merdivenden aşağı indi.

Zach onun peşinden gitti. Odanın ortasında kanlı bir yol açarken kalabalık onun için dağıldı.

Sonunda boğucu partiden kurtulan Zach, paltosunu giydi ve serinletici kış akşamı havasını içine çekti.

Nora için saniyeler içinde bir taksi durdu ve Nora zarifçe içeri süzüldü. Siyah botlu bacakları taksinin içinde kaybolurken keskin bir nefes aldı. Onun yanına kaymadan önce bir kez daha kendine ne halt ettiğini sordu.

Adam ona katıldığında Nora hiçbir şey söylemedi, sadece başını çevirip geceye baktı. Şehre gözlerini dikmiş bakmaya çalışıyor gibiydi. İçinden bir ses önce şehrin göz kırpacığını söylüyordu.

Endişeyle, bir zamanlar taktığı boş yeri ovuşturdu. Nora uzandı ve elini onun yüzük parmağına doladı. Şimdi ona bakarak kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Grace," diye cevap verdi.

Nora başını salladı. "Bir prensesle evlendin."

Prenses Grace. Annesi ona böyle derdi.

"Kendisine 'Prenses' denmesinden nefret ediyor." Zach onun sesindeki ıstırabı duydu.

Nora adamın elini kaldırdı ve boynuna götürdü. Parmaklarını boğazına bastırdı. Nabızı sıcak, yumuşak teninde zonkluyordu.

"Søren," dedi ve onun gözleriyle buluştu. karanlık, tehlikeli derinliklerde insani bir şeyin parıltısını gördü -sadece sempati değil, empati.

Ve buna karşılık insanlık dışı bir şey hissetti; tutku değil, saf hayvani bir ihtiyaç. Kısa bir an için ellerinin onun kalçalarına gömüldüğünü ve deri çizmelerinin sırtını ısırdığını hayal etti. Onu okuyabilen esrarengiz yeteneği aç bakışlarındaki o görüntüyü görmeden önce bakışlarını kaçırdı.

Taksi Zach'in önünde durduğu sırada elini bıraktı. Kapıyı açtı ve indi. Ona çıkma teklif etmek istedi, acısını ve bunun unutarak birkaç saat geçirmek istedi. Ama yapamazdı, değil mi? Grace yüzünden, artık umursayacağından değil. Zach ağzını açtı ama Nora'ya çıkma teklif edemedi Nora uzanıp kapıyı kapattı.

"Gördün mü, Zach? Seni kurtaracağımı söylemiştim."

* * *

Nora, Zach'in dönüp binasına girmeden önce taksinin ardından bakmasını izledi. Ne güzel bir adam enkazı. Kingsley her zaman güzel enkazların onun uzmanlık alanı olduğunu söylerdi. Bunu bilmeliydi. Kendisi de kesinlikle öyle biriydi.

"Nereye hanımefendi?"

Nora bir an için bunu düşündü. Önümüzdeki altı hafta boyunca Zach'le birlikte kitabını yeniden yazacaklardı. Eğer Zach yarın onun kışını tekmelemeye başlarsa, bu gece kendi kışını tekmelemek katartık olabilirdi.

"Hanımefendi?" diye sordu şoförü.

Nora Manhattan'da bir evin adresini sayıkladı ve dikiz aynasında şoförünün gözlerinin büyüdüğünü görünce neredeyse kahkaha atacaktı.

"Bundan emin misin? Orası iyi bir kızın hava karardıktan sonra gidebileceği bir yer değil.

Ya da hiç."

Bu sefer Nora yüksek sesle güldü. Şehirdeki her taksi şoförü Kingsley'nin adresini biliyordu. Kaybedecek bir şeyi olan hiç kimse oraya kendi arabasıyla gitmezdi. İyi ki kaybedecek bir şeyi yoktu. En azından artık.

Nora tekrar şehrin gecesine baktı. Søren, Zach gibi teknik olarak hâlâ evli olan bir adamla birlikte olduğu için onu öldürebilirdi. Søren'i kızdırmak, bunu yapmak için bir neden daha.

"Merak etme." Bacak bacak üstüne attı ve koltukta arkasına yaslandı. Sırf onu güldürdüğü için şoföre Benjamin bahşışı verecekti. "Ben iyi bir kız değilim."

Her şey acıyordu; sırt, kollar, bilekler, parmaklar, boyun, her şey. Nora yıllardır hiç bu kadar ağrıamamıştı. En azından eski günlerden beri. Zach şaka yapmıyordu, acımasız bir editördü. Ve haklıydı da, Nora'nın kıcını tekmeliyordu. Nora kendine gülümseme izni verdi. Ne kadar çok Kıcının tekmelenmesinden hoşlanıyordu.

Zach'in ilk bölümlerle ilgili notlarını tekrar okudu. oldukça sadist bir damar olduğunu görmek güzeldi. Elbette onun kendisine gerçek bir kırbaçla vuracağını hayal bile edemiyordu - ne yazık ki. Ama dil uzatma konusunda yetenekliydi. Üç gündür editörlüğünü yapıyordu ve şimdiye kadar ona kitapları "melodramatik" olan "çulsuz bir yazar" demişti bile.

"manyakça" ve "hiijyenik olmayan." *Hiijyenik olmayan* onun kişisel favorisiydi.

Wesley ofisine girdiğinde Nora ağrıyan sırtını gerdi ve masasının karşısındaki koltuğa yığıldı.

"Yeniden yazma işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Korkunç. Üçüncü gün ve ben hiçbir şeyi yeniden yazmadım."

"Hiçbir şey mi?"

"Zach kitabı parçaladı." Nora bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı. Kitabın çıkış partisinin ertesi sabahı Zach ona sadece ilk üç bölümle ilgili bir düzine sayfa not göndermişti. "Bu adamın senin için doğru editör olduğuna emin misin? Başka biriyle çalışamaz mısın?"

Nora çayını aldı ve yudumladı. Wesley'le sözleşme meselesini konuşmamayı tercih ediyordu. J.P. ona kitabının yayınlanıp yayınlanmayacağı konusunda son sözü Zach'in söyleyeceğini söylemişti, ama bu bilgiyi Wesley'e aktarmamıştı. Zavallı çocuk onun için yeterince endişeleniyordu zaten.

"Görünüşe göre öyle değil. John-Paul Bonner, Zach'i benimle görüştürmek için bile neredeyse zorunda kaldı."

Wesley omuz silkti ve kollarını kavuşturdu.

"Ondan hoşlandığımdan emin değilim. O biraz, bilmiyorum-"

"mı? Benim yanımda 'eşek' diyebilirsin. Bu İncil'de var," diye hatırlattı ona göz kırparak.

"O sana karşı bir pislikti. Nasıl yani?"

"Zach bir köle tüccarı. Ama bu seviyorum. Anıları canlandırıyor."

Sandalyesine geri oturdu ve çayına gülümsedi.

Wesley inledi. "Gerçekten Søren'den bahsetmek zorunda mısın?"

Nora yüzünü buruşturdu. Wesley onun eski sevgilisinden bahsetmesinden nefret ederdi.

"Üzgünüm evlat. Ama Zach götün teki olsa bile, yine de işinde harika. Sonunda bir kitabın nasıl yazılacağını öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Libretto'daki kitaplar birer metaydı. Royal, yazarlara sanatçı gibi davranıyor. Bence bu kitap

Libretto'nun verebileceğinden daha fazlasını."

Nora, Libretto'nun istese bile kitabı basmayacağından bahsetmedi. Mark Klein onun yeni bir yayıncı arayışında olduğunu öğrendiğinde, sözleşmeden doğan yükümlülükler dışında onunla her türlü ilişkisini kesmişti. Wesley'nin Royal House'un ona zaman ayıran tek saygın yayıncı olduğunu bilmesine gerek yoktu. Aralarındaki sarsıntılı başlangıca rağmen Zach'le çalışmayı dört gözle bekliyordu. Zach'in yayıncılık sektöründe sağlam bir itibarı vardı, ayrıca çok çekici ve flört etmesi eğlenceliydi. Özellikle de kız flört ettiğinde bundan nefret ediyormuş gibi davrandığı için.

"Bu kitap ne hakkında?" Wesley sordu.

"Bu bir tür aşk hikayesi. Her zamanki erkek-kızla tanışır, erkek-kızı döver hikayem değil. İki karakterim birbirini seviyor ama birbirlerine ait değiller. Bütün kitap onların -kendi iradeleri dışında- dağılmaları üzerine kurulu." Wesley hırpalanmış koltuğunda gevşek bir ipliği kopardı.

"Ama birbirlerini seviyorlar? Neden birbirlerine ait olmasınlar ki?"

Nora hüzünlü bir iç geçirdi. "On dokuz yaşında biri gibi konuştun."

"Mutlu sonları severim. Bu bir suç mu?"

"Bu gerçekçi değil. İki insanın sonunda ayrılıp yine de mutlu olabileceğini düşünmüyor musun?"

Wesley durakladı. Düşünmeden harekete geçme eğilimindeydi ama her zaman konuşmadan önce düşünürdü. Wesley sorusunu düşünürken onu inceledi. Muhteşem çocuk. O kocaman kahverengi gözleri ve tatlı yakışıklılığıyla onu çılgına çevirmişti. Ona sorduğu günden beri milyonuncu kez Bu masumu kendi dünyasına çekerek ne haltlar karıştırdığını merak etti.

Wesley sonunda, "Onu terk ettin," dedi. O... Søren.

"Evet," dedi alt dudağını ısırarak, Søren'in on sekiz yıldır onu vazgeçirmeye çalıştığı bir alışkanlıktı bu. "Yaptım."

"Onsuz mutlu musun?" Wesley gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Bazı günler, evet. Bazı günler ise sanki kolum kopmuş gibi hissediyorum. Ama bu kitap Søren hakkında değil."

"Okuyabilir miyim?"

"Hiç şansım yok. Belki yeniden yazıldığında. Ya da belki..."

Nora ona sırtıttı ve Wesley aniden gergin göründü.

Sandalyesinden kalkıp masasının kenarına oturdu ve bir ayağını sandalyesinin her iki koluna koydu.

"Haydi bir oyun oynayalım," dedi kadın yaklaşıp. Wesley dik oturdu ve sandalyeye geri yaslandı. "Bedenine karşılık kitabımı takas edeceğim."

"Ben senin stajyerimim. Bu cinsel taciz sayılır."

"Cinsel tacize uğramak iş tanımınızda var, unuttunuz mu?"

Wesley sandalyede kıpırdandı. Aynı evde geçirdikleri bir yılı aşkın süreye rağmen onu hâlâ bu kadar ürkek yapmasını seviyordu. Kumral bir tutam saç alnına düştü. Saçını geriye taramak için uzandı.

Wesley, kız ona dokunamadan bacağının altından eğildi ve ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Korkak," diye alay etti.

Wesley bir şeyler söylemeye başladı ama masasının yakınından yankılanan zil sesiyle ikisi de dondu kaldı.

Nora bir yığın kâğıdın altından şık kırmızı bir cep telefonu çıkarırken Wesley'nin gözlerindeki gülümseme kayboldu.

"*La Maîtresse* konuşuyor," diye cevap verdi.

Wesley, "Kitap," diye mırıldandı. Gözleri ona yalvardı.

Telefon hâlâ kulağındayken Nora Wesley'e doğru yürüdü. O kadar yaklaştı ki Wesley geri adım atmaya başladı. Ona doğru bir adım daha attı ve o da bir adım geri çekildi.

"Git ödevini yap, ufaklık," dedi ve Wesley ona sahip olduğu kötü bakışa en yakın şeyi attı.

"Senin de ev ödevin var," diye hatırlattı ona.

"Ben acımasız bir liberal sanatlar üniversitesinde biyokimya okumuyorum. Scoot. Şimdi büyükler konuşuyor." Kapıyı onun yüzüne kapattı.

"Konuş, Kingsley," dedi telefona. "İyi bir şey olsa iyi olur."

* * *

"Görüyorum ki her zamanki gibi geç saatlere kadar çalışıyorsun."

Zach, Nora'nın kitabıyla ilgili notlarından başını kaldırdı ve J.P.'nin kolunun altında bir gazeteyle ofisinin dışında durduğunu gördü. Saatini kontrol etti.

"Sekizi çoktan geçti mi?" Zach, zamanın geçişine karşı ani bağışıklığı karşısında şok olmuş bir halde sordu. "Yüce Tanrım."

"İyi bir şeyler okuyor olmalı." J.P. Zach'in ofisine girdi ve oturdu.

"Muhtemelen. İşte-şunu dinle." Zach el yazmasını işaretli bir sayfaya kadar açtı ve yüksek sesle okudu.

Onun çalışmasını izlemek bir zevk. Ofisteki masamdan sandalyemi on santim sağa kaydırmam yeterli oluyor ve mutfağın salon aynasındaki yansımamı o kadar net görebiliyorum ki kendimi odada bir hayalet gibi hissediyorum.

Gördüğüm şey şu: Yirmi yaşında olmasına rağmen hâlâ çok daha genç bir kızın bacaklarına sahip olan Caroline, bir tabureyi tezgâha doğru itiyor. Sinirle sallanıyor

Nefesini tutarak üzerine diz çöktüğünde dizlerinin altında. Şarap kadehlerimin bulunduğu dolabı açıyor; hepsi ondan, bir ya da ikisi de bu ergen ülkeden daha eski olan, bilinçli olarak uyumsuz koleksiyonum. Onları raftan teker teker alıyor; kırılan

narin parmaklarında titreme kaynaklanıyor.

Onu bu ana tasarlayarak getirdim. Ona görevlerle, zorlu hizmet eylemleriyle işkence edebilirdim. Bunun yerine, ona işkence etmeyi seçtim. Can sıkıntısından, şeytanın boşta kalan elleriyle ne yapacağını merak ediyordu. İlginçtir ki benim evimde ilk dikkatini çeken, en kolay kırılan nesnelerdir.

Yumuşak, temiz bir bezle her bardağı parlatır. O

kaseyi bir kuş gibi tutar, sapını bir kedinin sırtı gibi okşar, siler

her eski fısıltıyı dudaktan. Gözlerinin bardakları saydığını görüyorum. Ben de onunla birlikte sayıyorum. On üç. Dün gece kırbağı gösterdim ama üzerinde kullanmadım. On üç... Benim iznim olmadan dokunduğu her bardak için bir kırbaç.

On üç... Bu gece sanırım önce onu kırbaçlayacağım ve nedenini sonra söyleyeceğim.

Zach el yazmasını kapattı ve J.P.'nin tepkisini bekledi. J.P. ıslık çaldı ve Zach kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Sanırım bu beni oldukça etti. Bu beni endişelendirmeli mi?" J.P. muzip bir sırıltıyla sordu.

Zach, "Odadaki diğer tek kişi ben olduğum için, bunun beni daha çok endişelendirmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Oldukça iyi, değil mi? İçerik biraz rahatsız edici ama yazı..."

"O yetenekli. Sana söylemiştim. Umarım bu artık beni öldürmeyi planlamadığınız anlamına geliyor." "

"Seni öldürmek mi?"

J.P. sırıttı. "Evet, Sutherlin konusunda kolunu büküğüm için."

Zach biraz güldü. "Hayır, artık seni öldürmeyeceğim. Ama söyle bana, onunla çalışabilecek ya da çalışabilecek tek editör gerçekten ben miydim?"

"Sanırım başka birini bulabilirdim. Ama senin kadar iyi birini değil. Her neyse, Sutherlin seni istedi."

Zach şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Öyle mi yaptı?"

"Şey, ismen değil." J.P. biraz mahcup görünüyordu. "Bana hangi editör onu daha çok kırbaçlarsa ona verecektim. Aklıma gelen ilk ve dürüst olmak gerekirse tek isim sizinkiydi."

"Onu kırbaçlamıyorum bile."

"Siz buna ne diyorsunuz?" J.P.'nin gözlerinde karanlık bir pırıltı vardı.

"Sesinizdeki bu imalı tonu bir yanıtla haklı çıkaracağımı sanmıyorum. Ne de olsa kitabı tartışıyorduk."

"Evet, Pazartesi gecesi Rose'un partisinden oldukça çarpıcı küçük bir çıktınız."

"Ben bir profesyonelim," dedi Zach sakince. "Ben yazarlarımla yatmam." Bu soruyu sormaya ne kadar utanç verici bir şekilde yaklaştığından bahsetmedi.

Nora taksiyle binasına geldikten sonra kalktı. Onu bu kadar çabuk etkilediğine hâlâ . On yıllık evliliği boyunca Grace'e bir kez bile sadakatsizlik etmemişti, etmek de istememişti. Ve sonra Nora Sutherlin bir gün içinde kafasına yıllardır girmesine izin vermediği düşünceleri sokmuştu.

"Onu gördüm. seni suçlamazdım. Ama bu sadece bir şok.

Etrafım postfeministler ve neo-Freudcularla dolu. 'Yazarı unut, sadece kitap önemlidir' felsefesine ne oldu?"

"Bir taksi yolculuğu ve iyi bir sohbet beni Freudyen yapmaz.

Onun hakkında biraz ukala olduğumu itiraf etmeliyim. O iyi bir yazar ve kitabın potansiyeli var. Eğer ona ısınıyorsam, bu sadece kitaba ısındığım içindir. Ama o çok çirkin. Bu konuda haklıydım."

"O bir yazar. Deli olması gerekirdi."

"En azından o da çılgın bir işçi. Bana şimdiden her bölümün tam bir özetini ve sipariş ettiğim yeni taslağı gönderdi."

"Yeni taslak nasıl?"

"Daha iyi," dedi Zach ve notlarına göz attı. "Ama yine de içerikten çok seks. Bence önemli şeyler yapabilecek kapasitede. Sadece bundan korkuyor."

"Kötü kız yazar kişiliğiyle oldukça evli görünüyor," dedi J.P. ve Zach başıyla onayladı. "Bu onun güvenilirliğini artırıyor. İnsanlar onun vaaz ettiklerini uyguladığını düşünüyor. Onu meşhur kırbacını bırakıp tam zamanlı olarak kaleme sarılmaya ikna etmek kolay olmayacak."

"Ama eğer yaptıysa..." Zach müsveddeye baktı ve Salı sabahı, bu kez açık bir zihinle tekrar okumak için kendini zorladığında verdiği tepkiyi hatırladı. Kelimeler sayfada kaynamış, canlanmış ve yanmıştı. Hikâyeye o kadar dalmıştı ki, onu düzeltmesi gerektiğini unutmuştu. "Eğer , dünyayı ateşe verebilirdi ve bir muma bile ihtiyacı olmazdı. Ve sakın ona az önce söylediklerimi anlatmaya kalkma. Yazmaya devam etmesini istiyorsam benden korkmasını sağlamalıyım."

J.P. kendi kendine güldü ve Zach ona bakakaldı.

"Ne?" Zach sordu.

J.P. gazeteyi kolunun altından çıkardı ve açtı. *New Amsterdam Noteworthy*'nin bir kopyasıydı, New York'ta iki haftada bir yayınlanan ve yayıncılıkla ilgili en son haberleri içeren bir ticari yayındı. J.P. gazeteyi Zach'in masasına fırlattı. Ön sayfanın en altında, Rose Evelyn'in partisinde Nora'yla birlikte merdivenlerde çekilmiş küçük bir fotoğrafı vardı. Zach fotoğraf makinesinin flaşını hatırlamıyordu. Anlaşılan fotoğrafçı yeterince uzaktaydı ve onu gözden kaçırmıştı. Fotoğrafta Nora Zach'e doğru eğilmiş, ağzını kulağına yaklaştırmıştı. Sanki onu boynundan öpmek üzereymiş gibi görünüyordu. Zach o anın tam olarak ne olduğunu biliyordu. Adam bunu yaptığına inanmadığını söylediğinde, kız baştan çıkarıcı bir "İnanabilirim" diye karşılık vermişti. Fotoğrafın altındaki yazıda şöyle yazıyordu: "Nora Sutherlin - onu Anaïs Nin'in yüzünü kızartır."

"Bana korkmuş gibi görünmüyor," dedi J.P.. "Ancak sen biraz korkmuş görünüyorsun."

"J.P., BEN-"

"Sutherlin için başka bir editör bulmak zorunda kalmak istemiyorum. Ama mecbur kalırsam yaparım. Kitabın seks yüzünden satması umurumda değil. Ama kimsenin yazarların Royal'e geldiklerinde yazmaktan daha fazlasını yapmak zorunda olduklarını düşünmesini istemiyorum."

Zach alnını ovuşturdu.

"Yemin ederim sadece kitapla ilgili. Ve hayır, onun için başka bir editör bulmak zorunda değilsin. Birlikte iyi bir şey yapabileceğimizi biliyorum."

"Bence sen de yapabilirsin. Eğer odaklanırsan." J.P.'nin sesi şüpheci geliyordu. "Odaklandım zaten."

"Easton, ben yaşlı bir adamım. Kulaklarım duymuyor ve iki dizim de çıkmak üzere. Ama gözlerim hala görüyor. Buraya geldiğin günden beri, bir kez olsun içten gülümsemedin. Ve ben buraya girdiğimde

kitabını okurken yakaladığımda, babasının Playboy zulasını yeni bulmuş delikanlı gibi gülümsüyordun. Daha önce yatakta yazmayı denemiştin. Hiçbir zaman pek bir şey yapamadım."

Zach tekrar ağzını açtı ama J.P. elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Sutherlin ile çalışmaya devam edebilirsin. Şimdilik. Sadece biraz tavsiye-"

"Yapmamayı tercih ederim."

J.P. Zach'in masasına uzandı ve el yazmasını aldı. Kapağı çevirip açtı ve ıslık çaldı. Kuşkusuz gözleri sayısız taslaktan birine takılmıştı. kitapta erotik karşılaşmalar.

"Charlotte Brontë'nin sözleriyle," diye başladı J.P., "'Hayat öyle kurgulanmıştır ki, olaylar beklentilere uymaz, uyamaz, uymayacaktır. Ya da Charlotte Brontë'nin

Benim sözlerim... Kağıda dök, Easton."

Zach çenesini sıktı ve cevap vermedi. J.P. Zach ve Nora'nın resminin olduğu gazeteyi aldı ve onu bir kez daha kitabıyla baş başa bıraktı.

Gözlerini kapatan Zach, Grace'in bir görüntüsünü canlandırdı. Tanrım, o fotoğrafı görmeyeceği İngiltere'de olduğu için çok mutluydu. Ama neden endişeleniyordu ki?

Görse bile, onu başka bir kadınla görse, umursar mıydı? Tabii ki umursamazdı. Umursasaydı, şu anda New York'ta onunla birlikte olurdu.

Yorgun bir iç çekişle Nora'nın kitabında bir ataçla işaretlediği sayfaya döndü. Caroline bir tartışmadan sonra sevgilisinden ayrı bir odada uyumaktadır. William uyanır ve sessiz adımlarla onun kapısına doğru yürür. Kapıyı hafifçe aralayarak duraklar ve onun nefes alışını duyana kadar dinler. Bu görüntü Zach'in aklından çıkmıyordu. Grace'le geçirdiği son bir yıl, kapanan kapılar ve ayrı odalardan oluşan bir kâbusa dönüşmüştü. Yine de, kapıyı kilitli bulduğu o korkunç geceye kadar en azından uyuyan karısına bakmadan gecenin geçmesine asla izin veremezdi. Ertesi gün J.P. aradı ve onu New York'a ve Royal House'a davet etti, mevcut şef emekli olduğunda Los Angeles ofislerinde genel yayın yönetmeni pozisyonu vaat etti. Zach evet demeden önce ne kadar maaş alacağını sorma zahmetine bile girmede.

Neden bunu düşünmesine izin veriyordu ki? Kitap ve onun siyah saçları, kırmızı elbisesi ve yakıcı sözleriyle esrarengiz yazarı hakkında tarafsız kalmalıydı.

Kağıt üzerinde kalsın, Easton.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Telefon saat yedide çaldı ve aramanın kendisi sadece kelimededen oluşuyordu: "Merhaba" ve ardından "Kulüp saat dokuzda. Gözlerin bağlı bekle."

Elleri titreyerek telefonu kapattı ve duş almaya gitti.

8:46'da geldi. Hayatının çoğu alanında alışkanlıkla beş dakika geç kalırdı. Ama onu asla bekletmemeyi zor yoldan öğrenmişti. Kulüpte kendi odası vardı, yedi kişiden sadece birinin vardı.

Ve onun odasının anahtarı vardı, anahtarı olan iki kişiden sadece biriydi.

Odası boştu ve tek amacı düşünüldüğünde garip bir şekilde zarıftı. Yerde duran üç şamdan dışında odası sade bir şekilde süslenmişti. Zengin beyaz ve siyah nevresimler yatağı kaplıyordu. Beyaz çarşaflar lekelenmeyi bekliyordu.

Tamamen soyundu ve siyah ipek eşarbi buldu. Diz çöktü sırtı kapıya dönük yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve kuşağı başına sardı. Bu kısımdan nefret ediyordu, görüşünü ona feda etmekten nefret ediyordu. Bu korkudan çok açgözlülüktü. Onu görmek istiyordu, onu incittiğini görmek istiyordu, onun içinde onu görmek istiyordu. Onun bunu istediğini biliyordu. İsteddiği buydu.

neden bu kadar sık göz bağı sipariş ettiğini.

Bekledi.

Onun gelmesini beklerken, uzun zaman önce ona öğrettiği derin ve yavaş nefes alıp vermeye başladı. Havayı burnundan aldı ve ağzından vermeden önce karnına doğru çekti. Nefesler

gerginliğini azaltsa da sadece onu rahatlatmak için değildi. Hipnotik nefes onu sakinleştirdi ve alt uzaya, bedeninin zihne gittiği o güvenli yere daha da yakınlaşmasına yardımcı oldu.

başka bir yerde işkence görüyordu. Ona hiç söylemediği ama doğru olduğunu bildiği üçüncü bir nefes alma nedeni daha vardı; bunu yapmasını o emretmişti. Hatta

Ciğerlerine giren tüm hava onun emriyle akıyordu.

Kapının sessizce açıldığını duyduğunda nefes verdi. Kulaklarını zorlayarak onun yaptığı her şeyi duymaya çalıştı. Konuşmazdı. Nadiren konuşurdu. bu anlarda. Dinledi ve sadece bir çift ayağın sesini biraz rahatlatarak duydu. Bazen yalnız gelmiyordu. Onun bir kibrit çakıp mumları yaktığını duydu; odanın aydınlandığını hissetti.

Yatağa gelene kadar beş dakika ya da daha fazla bir süre sessizlik içinde geçti. A

Adam parmak uçlarını sırtının küçük bir yerleştirdiğinde vücudundan bir ürperti geçti. Şaşırtıcı derecede nazik dokunuşun verdiği haz o kadar yoğundu ki

Bir şey sırtını karnına kadar delip geçmişti. Adam çıplak omzunu öptüğünde iç çekti. Adam yakasını boynuna doladığında sertleşti.

Özel görüşmelerinde tasmayı nadiren kullanıyordu. Tasmasını, onu kulüpte gezdirirken aşağılamak için ayırmıştı. Yalnız kaldığında iki parmağını kızın tasmasının altına soktu ve onu bir köpek gibi istediği yere sürükledi.

Parmakları tasmayı kavradığında tasma sıkılaştı.

deri bant. Onu dikkatlice yataktan kaldırırken çekti ve kız da onunla birlikte geldi. Gözleri bağlıyken ona karşı her zaman çok temkinli davranır, ayağının takılmasına ya da kendine zarar vermesine asla izin vermemeye dikkat ederdi. Onu incitmek sadece onun ayrıcalığıydı.

Adam onu ileri doğru itti ve kadın yatağın direğini omzunda hissetti. Kollarını teker teker tutarak arkaya doğru çekti. Adam deri kelepçeleri her birine takarken kadın ağırlığını tahtaya verdi.

Bileğinden. Kollarını başının üzerine kaldırdı ve yatak direğinin sabitledi.

Adamın ellerinin yüzünü kapladığını hissettiğinde kaskatı kesildi. Başının üzerinden geçmeden önce bir süre orada durmaktan başka bir şey yapmadılar. Yavaşça boynuna, omuzlarına, kollarına ve tekrar aşağıya doğru indi. Onun Kollar onu çevreledi ve göğsünün, göğüslerinin ve karnının üzerinden geçip sırtının genişliğinde yukarı ve aşağı kaymadan önce yanlarına doğru kaydı. Bir eli bacaklarının arasından geçerken, diğeri kalçalarının ve kalçalarının üzerinden, bir bacağından aşağı ve tekrar yukarı, sonra diğerinden aşağı geçti. Son olarak, ellerini üst kısımlarında gezdirdi.

ve sonra ellerini hassas ayak tabanlarının üzerinden hafifçe geçirdi. Adamın ellerinin vücudunun her bir parçasına dokunmasının verdiği zarif ve nazik his karşısında gülümsememeye çalıştı. Adamın ne yaptığını biliyordu. Onu almadan üç günden fazla geçerse, bölgesini yeniden işaretlemek için bu ritüeli gerçekleştirecekti. Elleri, kadının vücudunun kendi bölgesi olduğunu söylüyordu. Her santimi.

Adamın kendisinden uzaklaştığını hissetti. Tekrar yavaş ve derin nefes almaya başladı. İlk darbe omuzlarının arasına indiğinde irkildi ama bağırmadı. İkincisi daha sert geldi ve bu sefer irkildi. Onuncu darbeye sırtı yanıyordu. Yirmiden sonra saymayı bıraktı.

Gözleri bağlıyken zaman alışlageldiği şekilde geçmiyordu. Beş dakikalık kırbaçlama bir saat sürdü. Onun kollarında bir gece dakikalar içinde geçti. Bir saatlik dayak minnettar olunacak bir şeydi. Bir saat süren dayak

Dayak sonsuza dek sürecekmış gibi görünürdü. O oradaysa, cehennemdeki sonsuzluk bile cehennem sayılmazdı.

Kırbaçlama sonunda kesildi. Ona doğru yaklaştı. Kız onun güçlü, çıplak göğsünü yanan sırtına dayadı. Nefes aldı ve içine çekti Kokusu. Efor ve uyarılma nedeniyle sıcak olsa bile hâlâ derin bir kış gecesi gibi kokuyordu.

Ellerini kadının çırpınan karnının üzerine koydu ve Yavaşça göğüslerine doğru. Onunla geçirilen bir gece her zaman azalan zevk ve artan acı, artan zevk ve azalan acı anlamına geliyordu. Onu tekrar tekrar döngü boyunca. Acı vücuduna hayat veriyordu. Zevk, acıyı takip ettiğinde her zaman en şiddetli halini alıyordu.

Adam göğüslerini okşarken ve meme uçlarıyla oynarken hissettiği tek şey artık zevkti. Ağzı, kürek kemiklerinin arasında, dokunduğunda doğrudan midesine bir heyecan gönderen noktayı buldu. Bir eli bacaklarının arasına kaydı ve klitorisine dokundu. Parmağı ve başparmağıyla, boşalmaya çok yaklaşıp ilk kas kasılmasını hissedene kadar masaj yaptı.

Adam ondan uzaklaştı, onu nefes nefese ve çaresiz bıraktı. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratması, hayal kırıklığına uğratması ve sonunda onu alması için dua etti.

Havayı yaran bir şeyin ıslık sesini duyduğunda, adamın canını yakmayı henüz bitirmediğini anladı.

Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra kendini kırbaç ve kayışa nasıl öğrenmişti. Hileleri, nefes alma yollarını biliyordu, Kendini tutmanın, acı bile acıyı hafifletmenin yolları. Ama sıra sopaya geldiğinde hiçbir şey işe yaramadı. Ve ilk darbe kalçasının alt kısmına indiğinde, çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı. İkincisi ise biraz daha sert ve bir inç daha yüksek. Dördüncü vuruşta çığlık attı ve göz bağının gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. Beşincisi daha hafifti çünkü altıncı ve son vuruş her zaman en kötüsüydü. Altıncı darbe, önceki beş yaranın üzerine çapraz bir şekilde inmişti. Bağlarının içinde sarktı ve ağladı. Onu her zaman ağlayana kadar dövmezdi. Onun yaptığı o geceleri sevmeyi ve korkmayı öğrendi. Onun acısını biriktirdi, para gibi saydı ve Ne kadar çok acıya katlanırsa, onunla o kadar çok zevk satın alabilirdi.

Onu yatak direğinden çözdüğünde, kolları ölü bir ağırlık gibi yanlarına düştü ve dizleri büküldü. Yere yığılmadan önce onu yakaladı ve şefkatle yatağın ortasına yatırdı.

Ağız şimdi onun kulağındaydı. Samimi ve gizli kelimelerle ona olan aşkını, onun kendi malı olmasından duyduğu gururu fısıldadı. sahipti, kalbiydi. O her zaman onun olmuştu, sonsuza kadar da onun olacaktı. Şimdi yeni gözyaşları akıyordu ama bunlar işkenceyle değil, aşkla dökülen gözyaşlarıydı. Bu onun en sevdiği acıydı.

Şimdi onu ilk kez dudaklarından öptü. Ona sahipmiş gibi öptü onu, ona sahipmiş gibi. Onu, ağız kendi ağzıymış gibi öptü, Dudakları onun dudakları, onun diliydi. Tek vücut olmuşlardı. Bunun doğru olduğunu bilmek için ne bir alyansa ne de bir törene ihtiyaçları vardı. Onda Boynunda tasma. Evli kadınların sahip olduğu şeyleri kıskanmıyordu. Onun yakasını kanlı bir elmasa ve ucuz bir altın yüzüğe her gün ve her zaman tercih ederdi.

Adam tekrar ondan uzaklaştı. Ağrıyan sırtının üzerinde bekledi ve acının yokluğunun tadını çıkardı. Adam ona döndüğünde, çarşafın üzerine uzanması için örtüyü altından çekti. Onu dizlerinden tuttu ve yumuşak pamuklu bir ipi dizlerinin etrafına sardı. Kadın rahatladı ve adamın kendisini bağlamasına izin verdi. yatakta. Dizleri yukarı kalkmış ve genişçe çekilmişti. Şimdi tamamen açık yatıyordu. Bacaklarını kapatmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yapamıyordu. Hiç denemedi.

Yatak kaydı. Adamın açık arasına diz çöktüğünü biliyordu. Adamın parmaklarının yavaşça içine girdiğini hissettiğinde keskin bir nefes aldı. Adam parmaklarını açtı.

Parmaklarıyla onu genişletiyor, penetrasyonuna hazırlıyordu. Vajinasının arka duvarına doğru itti ve kadın sertçe irkilinceye kadar bastırdı.

Elini. Kızın geçidi onun için kaygan ve ıslaktı. Ama önce onu kendisi için hazırlamazsa onu yırtabilecek ya da morartabilecek kadar iriydi.

Onu o kadar hoyratça götürdüğü zamanlar oldu ki kanadı. geceler kendi içinde kaybolduğu, kalbinin gölgesinin altında saklanan karanlıkta kaybolduğu gecelerdi. Ama bu gece kaybolmamıştı. Onunlaydı.

Adamın ıslak ucinun vücudunun girişinde durduğunu hissetti. Yavaşça içeri itti. Kadın gerilirken inledi ve onun tamamını almak için açıldı. Eğer onun tüm varlığını içine alabilseydi, alırdı. Eğer onun içinde kaybolabilseydi ve onun teninde yaşayabilseydi, bunu yapardı.

Onu dolduran ve boşaltan uzun ve titiz itişlerle içinde hareket etti. hiç azaltmadı. Kadının bileklerini kavradı ve yatağa . Çoğu gece onun bileklerini de iple bağlardı. Fakat

Bazı geceler onu kendi elleriyle tutması gerekiyordu.

Onun altına uzandı ve nefes nefese kaldı. Bağlı olduğu için onu almaktan başka bir şey yapamıyordu. Yalvarmak istiyordu ama adam ona konuşma izni vermemişti. Onu daha da içine almak için kalçalarını olabildiğince yukarı kaldırdı. Bir eli hâlâ bileklerindeyken, diğer eli aralarına uzandı ve vücutlarının birleştiği yerde onu okşadı. Kalçalarında bir baskı oluştu. Karnında bir düğüm sıkıştı ve görünmez bir ipin onu tavana doğru çektiğini hissetti. Sertçe boşaldı ve adamın etrafında kasıldı. Adam durmadı.

İkinci doruk noktası ilkinden kısa bir süre sonra geldi. O yapabiliyordu sanki kendi bedeninden daha iyi tanıyormuş gibi onun bedenini manipüle ediyordu. Onun içindeyken bile kendini bu kadar kontrol ediyor olması zaman zaman onu dehşete düşürüyordu.

Daha sert itti. Daha derine itti, daha hızlı hareket etti. Adamın bileklerindeki tutuşu acı verecek kadar sıkılaştığında nefesi kesildi. Son bir hamleyle içine aktı. Sonunda geldiğinde tam bir sessizlik içindeydi.

Hâlâ onun içindeyken başının arkasına uzandı ve göz bağını çözdü. Yan tarafa baktı ve onun gözleriyle karşılaşmadı.

"Bana bak," diye emretti ve o da minnetle baktı. Çelik grisi gözleri ona duyduğu sevgiyle parlıyordu.

"Sizi seviyorum efendim," diye fısıldadı.

Tokat o kadar ani ve şiddetli geldi ki tüm vücudu şok içinde titredi.

"Sana konuşman için izin verdim mi?"

Bu sefer cevap vermedi. Başını salladı. Bu hareket gözünün kenarında gizlenen bir damla yaşı yerinden oynattı.

Ona gülümsedi ve dudaklarını onunkilere daldırdı. Onu tekrar öptü ve kadın onun ağzının içinde gevşedi. Dudakları boynuna ve kulağına doğru ilerledi.

"Ben de seni seviyorum."

Hâlâ onun derinliklerinde gömülü olan adam, bir kez daha onun içine girmeye başladı. Kadın gözlerini kapadı ve adam elini onun etrafına sararken başını geriye yasladı.

boynunu. Tasmaşı boğazını ısırıldı.

Adamın eline karşı sertçe yutkundu ve alıp verdi. Bu gece onu daha yeni incitmeye başlamıştı.

"Hey, Nor, ben . Yemek ister misin?"

Nora gözlerini kırıştırdı ve uzun süre bilgisayar ekranına kurumuş olan gözlerini ovuşturdu.

Wesley ofisinin hemen içinde duruyordu ve ilk başta ona zar zor odaklanabildi. Onu görüyordu ama aynı zamanda hem içini hem de ötesini görüyordu.

"Kulağa hoş geliyor." Ekranındaki kelimelere bir göz attı. "Açlıktan ölüyorum."

"Makarna mı?"

"Çok fazla karbonhidrat."

Wesley gözlerini devirdi. "Peki. Salata ve balık?"

"Balık mı? Ama bugün Cuma değil."

"Sen Katoliksin. Ben Metodistim. Ne zaman istersek balık yeriz. Bana yirmi dakika ver."

Wesley onu yine yalnız bıraktı. Yazmakta sayfaların çıktısını aldı ve onları okudu.

Telefon saat yedide çaldı ve aramanın kendisi sadece yedi kelimeden oluşuyordu...

Sonuna kadar okudu ve yazıcıdan çıktığı için hâlâ sıcak olan sayfaları kısa bir süre göğsüne bastırdı. İsteksizce sayfaları masasının altına kaydırды ve teker teker öğütücüden geçirdi. Bilgisayar ekranındaki metnin altını çizdi ve Delete tuşuna bastı, metin kaybolunca irkildi. Belgeyi kapattı ve kelimelerin sonsuzlukta kaybolmasına izin verdi. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Ama Kuralı biliyordu. Hükümdara itaat etti.

Nora bir saat sonra ilk kez ayağa kalktı ve ofisinden çıktı. Mutfak tezgâhının başında duran Wesley'i gördüğünde artık onu gerçekten görebiliyordu. Wesley ona gülümsedi. O da ona gülümsedi.

"Peki bugün ne yazdın?" diye sordu olgun kırmızı bir domatesin kabuğunu ustalıkla .

"Bir kız ve gerçek aşkı arasında bolca sado-mazo içeren çok ateşli bir seks sahnesi," dedi ve Wesley ona gözlerini devirdi, bu onun daha kötü sahnelerine verdiği her zamanki tepkiydi. "Ama merak etme, sildim."

"Nasıl olur?" diye sordu, ağzına bir parça domates atarken. Nora

Wesley'ye yaslandı ve onun sıcaklığıyla geçici bir rahatlık buldu, güçlü göğsü. Kolunu ona doladı ve çenesini başının koydu.

"Kurgu değildi."

Caroline'ım,

Bu hikâyeyi yazmayı ben de sizin okumak istediğiniz kadar istemedim. Biziz. Tabii ki biziz. Burada bir isim değişti, orada bir tarih değişti... ama hala biziz. Sen her zaman benim tek ilham perim oldun. Resim ya da heykel yapamam. Sana benzemek için sadece kelimelerim var. Bazen keşke hem Tanrı hem de Adem olsaydım diyorum. kaburgamı kırıp seni kendi etimden yaratacağım. Seni kalbimden yaratacağımı söyledim ama beni terk ettiğinde bunu sana verdim. Ama bir klişe, değil mi? Ne yazık ki, bugünlerde elimdeki tek şey bu. Tüm hikaye bir klişe. Seni arzuladım. Seni yedim. Seni kaybettim. O kadim hikaye, bahçeden de eski, yılan kadar eski. Seni arzulardım. Bu hikâyemize Ayartma adını vermek isterdim ama bir zamanlar dindar ilahiyatçıların alanı olan ayartma kelimesi artık her üçüncü sınıf aşk romanı yazarı tarafından benimsenmiş durumda. Seni sevmeme rağmen, güzel kızım, bu bir aşk romanı değil.

"Beğendin mi, Zach?"

Zach sözünün kesilmesi üzerine gözlerini kırptırdı, Nora'nın yeni sözlerinde kaybolmuştu. "Bu oldukça iyi bir gelişme."

"İyileştirme mi? Oh, kakaoyu kastetmiştim."

Zach, Nora'nın aydınlık mutfağında oturuyordu, kış güneşi her şeyi beyaza boyuyordu. Nora'nın ilk bölümün yeni taslağı önünde duruyordu ve bir fincan sıcak çikolata dirseğinin dibinde buğulanıyordu. Kakaoyu yudumladı ve büyükannesinin mutfağında kendini yeniden bir delikanlı gibi hissetti.

"Çok iyi," dedi ılık buharı içine çekerek. "Bu da öyle."

Önündeki sayfalara dokundu. Nora onun tavsiyesine uymuş ve kitabı için bir çerçeve hikâye yaratmıştı. Bu, anlatıcısı William'ın sevdiği ve kaybettiği kadın Caroline'a yazdığı bir mektup olacaktı. Kitap ve Nora ile ortaklığı şimdiden çok iyi gidiyordu. Yazarlarının evine nadiren giderdi ve kesinlikle onlarla mutfak masasında oturup kakao içmezdi. Nora daha önce tanıdığı tüm yazarlardan farklı bir tür olduğunu . "*Bu bir aşk romanı değil...*"

Zach yeni ilk bölümünü okudu. "Mükemmel bir cümle. Çağrıştırmacı ve kışkırtıcı. İronik de."

"İronik mi?" Nora kendi sıcak kakao bardağından bir yudum aldı. Masada onun karşısına oturdu ve bir bacağına göğsüne doğru çekti. "Bu doğru. Bu bir aşk romanı değil."

"Geleneksel bir hikaye değil elbette. Kahramanlarınız bir araya gelmiyor ama bu bir aşk hikayesi."

"Bir aşk hikayesi, bir aşk romanı ile aynı şey değildir. Aşk romanı iki insanın kendi istekleri dışında aşık olmalarının hikayesidir. Bu, birbirlerini kendi istekleri dışında terk eden iki insanın hikâyesidir. Bitmeye başlar karşılaştıkları an."

"Neden bitiyor? Bana iyimser biri gibi görünüyorsun ama sonu yürek parçalayıcı. Yapmak istediği son şey onu terk etmek ama yine de sonunda gidiyor."

Nora sandalyesinden kalktı ve buzdolabının yanındaki mutfak dolabına gitti. Dolabın kapağını açarken, "Ben iyimser değilim," dedi. "Ben sadece çok fazla gülümseyen bir realist. William ve Caroline'ın birlikte kalamamasının nedeni, William'ın gerçekten yaşam tarzına bağlı olması, Caroline'ın ise olmamasıdır. Caroline sadece onun için ilişkide. Sorun olan cinsellikleri, aşkları değil. Eşcinsel bir adamın heteroseksüel bir kadınla evli olması gibi. Onu ne kadar severse sevsin, birlikte oldukları her an bir fedakarlıktır. Seks, fedakarlığın yanında ikinci planda kalıyor."

"Çok yakın bir ikinci, fark ettim."

Nora güldü. Dolabın kapağını kapattı ve yere diz çöktü. Alt kapağı açtı ve muzaffer bir kahkaha attı.

"Buldum onları." Bir paket şekerleme çıkardı. "Şekeri Wes'ten saklamalıyım."

"Tatlıya düşkün, değil mi?"

"Tip 1 diyabeti var. Ve tatlıya düşkün. Kötü bir kombinasyon. Genelde yediklerine dikkat eder ama kakao ve şekerleme yediğimde onu uzun uzun bakarken yakalıyorum."

Zach, Wesley'nin şeyin gerçekten de Nora değil de şeker olup olmadığını merak etti. Gözlerini bu kadından alamıyordu. Pazartesi gecesi kendine özgü kırmızısıyla büyüleyiciydi. Ve şimdi gündelik kıyafetler içinde son derece çarpıcı görünüyordu. Wesley, Nora'yı yatağına dönerken izledi. ayak parmaklarının ucuna bastı ve bir geyşanın iyi eğitilmiş zarafetiyle yerden doğruldu. Neredeyse bale kıvraklığıyla sergilediği el çabukluğuna hayret ederken

masanın üzerine eğildi ve bir avuç şekerlemeyi onun ve kendisinin kakaosuna bıraktı.

"Zach, yanlış anlama ama mutlu görüldüğünde daha da derecede yakışıklı oluyorsun," dedi ve sandalyesine geri dönüp ağzına bir lokum attı. "Benimle çalışmaktan keyif almıyor olabilir misin? Londra Sisi kalkmıyor, değil mi?"

Zach utancını örtmek için kakaosundan bir yudum aldı. Kadınların ona asılmasına alışkındı ama daha önce hiçbir kadın ona karşı bu kadar utanmazca ileri gitmemişti.

"İlk kez oturup kitabın üzerinde birlikte çalıştığımız için," dedi Zach ve rahatsız bir şekilde öksürdü, "meteorolojik koşullarım hakkında bir hüküm vermenin erken olacağını düşünüyorum."

"Kitap hakkındaki kararınız nedir?"

"Karar... bunu gerçekten . Ama bazı büyük revizyonlar olmadan olmaz. Baştaki ve sondaki harfler kalsın. Ama kitabın birinci değil, üçüncü şahıs ağzından yazılmasını istiyorum."

Nora notlarına baktı. Kalemmini eline aldı ve bir kâğıda bir şeyler yazdı. Masanın diğer tarafına kaydırmadan önce bir süre baktı.

William Caroline'ı ilk kez Kül Çarşambası'nda görmüştü. Alnında hâlâ küller vardı.

"Bunun gibi mi, Zach?"

Zach okudu ve başıyla onayladı. "Mükemmel. Tam olarak istediğim şey bu. Şimdi tüm kitabı bu şekilde yeniden yaz."

"Emredersiniz efendim," dedi ve selam verdi. "Başka ne olacak? Bana iyi davrandığınıza göre, içimden bir ses bana birkaç değişiklik daha yapacağınızı söylüyor, Evet?"

Zach yüzünü buruşturdu, bu yakın yabancının ne kadar iyi okuyabildiğini görünce sinirlendi

Onu.

"Sadece bazı ufak tefek şeyler. karakterlerinizle ana akım rotası?"

"Bakireleri, sapıkları ve fahişeleri severim," dedi Nora özür dilemeden. "Sadece hafta sonları eğlenmek için sevişen insanlar umurumda bile değil."

"Hikaye seks olmamalı, Nora."

"Hikaye seks değil, Zachary. Fedakarlık. Caroline aslında vanilya, kink değil. Bu yüzden sevdiği adamla birlikte olmak için gerçekte kim olduğunu ediyor - daha iyisi için iyiyi feda ediyor."

"Ama bitirdiler, değil mi?"

"Kitabın amacı da bu - fedakârlık sizi ancak bir yere götürebilir.

William ve Caroline ilişkilerini yürütemeyecek kadar farklıdırlar. Ve iki insan birbirini derinden sevebilse de, bazen aşk tek başına olmaz. Bir ilişkide sevecek ya da sevilecek bir şey kalmadan önce kendimizden ancak bu kadarını feda edebiliriz."

Zach'in midesi sıkıştı. Şu anda bile Grace için aciz bir öfkeyle yanıp tutuşuyordu. Zach sadece kakao fincanını kaldırabildi.

"Buna içerim."

O ve Nora çay fincanlarını tokuşturarak sahte bir kadeh kaldırdılar. Masanın öbür ucunda göz göze geldiler ve Zach kendi acısının hayaletinin Nora'nınkine yansıdığını görebiliyordu.

Zach'in bir sonraki sorusu Wesley'nin aniden mutfığa girmesiyle kesildi.

"Hey, sen," dedi Nora Wesley'e. "Ne var yok?"

"Ben burada değilim," dedi Wesley. "Çalışmaya devam et. Sadece kahve fincanıma ihtiyacım var." Wesley dolapları açtı ve raftan alüminyum bir seyahat kupası aldı.

"Nereye gidiyorsun?" Nora sordu.

"Josh'un evinde çalışma grubu. Ona matematik dersinde yardım ediyorum, o da bana tarih notlarını veriyor."

"Hangi bölümde okuyorsun Wesley?" Zach kibarca sordu, Nora'nın genç stajyeriyle olan ilişkisini ne kadar sinir bozucu bulduğunu belli çalışıyordu - sinir bozucu ve tanıdık.

"Biyokimya. Ben tıp hazırlıktayım."

"Bu harika. Ailen çok memnun olmalı." Zach sesinin ne kadar yaşlı çıktığını fark edince içten içe irkildi.

"Pek sayılmaz." Wesley omuz silkti. "Tüm ailem nesillerdir atlarla çalışıyor. Eve dönmemi ve atlarla ilgilenmemi istiyorlar. iş. Eğer doktorluk yapmam gerekiyorsa, en azından at doktorluğu olabilir." Bir fincan dolusu kahve doldurdu ve kapağını sıkıca kapattı. "Onlarla her hafta bu konuşmayı yapıyorum."

"Bence onlarla konuşmama izin vermeli." Nora kirpiklerini Wesley'e doğru kırıştırdı.

Wesley parmağıyla onu göstererek, "Sen," dedi, ". O yüzden bunu aklından bile geçirme."

Nora ona sahte bir tiksintiyle burnunu kırıstırarak karşılık verdi.

"Ne?" Zach söyledi. "Ailen Nora ile birlikte yaşadığınızı bilmiyor mu?"

Wesley'nin yüzünde belli belirsiz bir kızarıklık belirdi. "Bilmedikleri çok şey var. Beni okuldan alacaklar ve oradaki devlet okuluna göndereceklerdi. Her zamanki gibi parasal nedenlerdi ve Nora onunla yaşamamı, oda ve yemek masraflarım için çalışmamı önerdi. Sadece masrafları karşılayacak bir işim ve kampüs dışında bir yerim olduğunu biliyorlar. Ne yaptığımı bilmiyorlar."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Okul," diye yanıtladı Nora Wesley için. "Onun okulu belli ki bir O dönem benden misafir yazar olmamı istediler. Wes benim sınıfımdaydı."

"Onun öğrencisi miydin?" Zach sordu, kelimeleri söylerken bile elleri soğuyordu.

"Sınıf saat birde toplandı." Wesley Nora'ya gülümsedi. "Beşeri Bilimler zorunluluğumu yerine getirmem gerekiyordu ve Salı ve Perşembe günleri geç saatlere kadar uyumama izin veren her şeyi kabul ederdim."

"Çok gururlandım." Nora dilini ona doğru uzattı.

"Ben . Görüşürüz," dedi Wesley. Nora'nın kupasına uzandı ve Nora onun elini tokatladı.

"Numaralarınız nedir?" diye sordu.

"Bir on yedi. Bir yudum alabilirim," diye itiraz etti Wesley.

"Benim gözetimimde olmaz. Kahveni sade iç ve ellerini kakaomdan uzak tut."

Wesley sola doğru bir hareket yaptı ve parmağını Nora'nın kakaosuna sokup yalayarak mutfak kapısında kayboldu. Zach, Nora ile Wesley arasındaki kolay samimiyet karşısında bir sızı hissetti. Grace'le mutfakta yaptıkları oyun kavgalarını ve barışmak için yaptıkları pazarlıkları . Ona doğum günü için aldığı iç çamaşırını giyerse yemeği pişirecekti. Bu gece üstte olabilirse bulaşıkları yıkayacaktı... İkisinin de nasıl ortaya çıktıkları inanılmazdı.

O savaşların galipleri. "Yani

o... on dokuz yaşında

mi?"

"Kirli bir zihnin var, Zachary Easton. Wesley, benim kadar saf. değil."

"Bana Wesley'nin bakire olduğunu mu söylüyorsun? Genç ve çekici ünlü bir erotik yazarın ev arkadaşı bakire mi?"

"İster inanın ister inanmayın, kendimi kontrol edebiliyorum. Ve ben bile, Wes kesinlikle yapıyor - lanet elini kakaomun içine sokması dışında

bir. O iyi bir Hıristiyan çocuk ve bekleme kararından dolayı ona ne kadar saygı duysam azdır. Sözlerimi bir kenara yaz Zach, ona elini süren ilk azgın sürtüğü hastanelik edeceğim."

"Ve ne yazdığına aldırıyor mu? Ne yaptığını?"

Nora sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bir anlaşma yaptık. Üstte olabilirim ama altta olamam."

"Gizliden gizliye eşcinsel bir adam mısın?" Zach merakla ona baktı.

"Ben o kadar da gizli sapık değilim. Üst ve alt S&M terimleridir. Eve morluklarla gelen ben olmadığım sürece Wes seks hayatım konusunda beni rahat bırakıyor."

Zach yutkundu. "Eve hiç çürüklerle geldin mi?" Nora alt dudağını ısırdı.

"Søren'le aramızdaki tüm hikâyeyi anlatıp seni sıkmayacağım," dedi gözlerini kaçırarak. "Sadece bir geçmişimiz var diyelim ve öyle bırakalım. Geçen yıl, yıldönümümüz olarak kabul ettiğimiz gün Søren'i görmeye gittim. Bunu her yıl yaparım. Nedense kendimi durduramıyorum. Her neyse, zayıf bir anım vardı. Ertesi sabah eve geldiğimde her tarafım yara bere içindeydi ve dudağım şişmişti. Wes dehşete düşmüştü. Toplanmaya başladı."

Zach irkildi. Nora'daki yara ve bereleri düşünmek onu dehşete düşürmüştü, çok.

"Yani anlaşmanı yaptın mı?"

"Doğru. Eğer Søren'e bir kez daha gidersem, Wes gider."

"Taşınmak oldukça aşırı bir tehdit gibi görünüyor. Tabii ki, taşınmak oldukça tuhaf bir karar gibi görünüyor."

"O Metodist. Sanırım beni kurtarmaya çalışıyor. Metodistler her zaman insanları kurtarmaya çalışırlar."

"Sana karşı bir şeyler hissetmediğinden emin misin?"

"Bana karşı hisleri var. Yani kızgınlık, hayal kırıklığı ve iğrenme ile eğlence karışımı. Ama oyunda olmadığı için bu şaşırtıcı değil."

Zach çocuğa sempati duyuyordu. Nora için de aynı şeyleri hissediyordu. Sarhoşluğun yanı sıra şaşkınlık ve tahrik taşlaşmışlıkla karıştı.

"Bakire olduğunu söylemiştin. Senin gibi olmadığını nereden biliyorsun?" "K-dar," dedi Nora ve burnunun kenarına vurdu.

"Kinkster'lar

birbirimize koklarız. Ve benim Wesley'im sıcak vanilya gibi kokuyor."

"koktuğumu merak ediyorum." Zach kelimeleri yanlışlıkla yüksek sesle söylediği için kendine lanet etti.

Nora başını ona doğru eğdi; Zach'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sandalyesinden kalktı ve mutfak masasının üstüne kaydı. Gerindi ve burnunu onun boynuna dayadı. Yavaşça nefesini içine çekti. Hafif bir hava akımı Zach'in teninin üzerinde fısıldadı ve Zach hemen her şeyin ne olduğunu anladı

Vücudundaki kaslar ne yapıyordu.

"Kink değil. Ama vanilya da değil. Merak gibi kokuyor. Kediye öldürdü, biliyorsun."

"Nora," dedi Zach uyarıcı bir ses tonuyla. J.P. şu anda onları görse, Nora'nın kitabını bir çırpıda elinden alırdı.

"S&M fiziksel ve cinsel olduğu kadar psikolojiktir de, Zach. Bir kadının bedeninin içinde olduğu kadar zihninin de içinde olduğunu hayal et."

Zach'in elleri, içindeki buharlı sıvıdan dolayı hâlâ sıcak olan kupasını kavradı.

"Çalışıyoruz," diye hatırlattı ona, kendine hatırlattı. Gazetede ki fotoğraflarını hatırladı; kızın ağzı tıpkı şimdi olduğu gibi kulağındaydı. Başını sadece birkaç santim çevirse dudakları buluşacaktı.

"Erotizm yazıyorum. Çalışıyorum. Biraz fazla mesai kazanmak ister misin?" "Nora, altı haftadan az zamanımız ve dört yüzden fazla Yazacak sayfalarım var. Şimdi masadan kalk ve zamanımı boşa harcamayı bırak."

"Oh, peki," dedi, sesi şakacı bir hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Kadın geri çekilip tekrar sandalyesine oturduğunda Zach rahatlamış bir şekilde nefes verdi. Notlarının altına uzandı ve içinde resimlerinin bulunduğu ticaret gazetesinin bir kopyasını çıkardı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gazeteyi karıştırırken bacaklarını masanın üzerine attı. Zach yine yüzünün önünde belirgin bir şekilde duran resimlerine baktı. Başlıkta Erotika Yazarı Nora Sutherland Kraliyet Muamelesi Görüyor yazıyordu.

Nora bir sayfa daha çevirdi ve iç çekti. "Ben de sisin nihayet dağıldığını sanıyordum."

* * *

Zach üst üste on yedinci dakika boyunca bilgisayar ekranına baktı. Bu gece *Times* için yazmaya başlayacağına yemin ettiği kitap eleştirisinin kelimeleri bir türlü gelmiyordu. Kelimeler vardı, yanlış kelimeler, Nora'nın kelimeleri, ama ihtiyacı olan kelimeler değil.

Sapkınlık değil, diye mırıldandı kulağına, uzun zamandır ihmal edilmiş vücudundaki her siniri ateşleyerek. *Ama vanilya da değildi...* Nora... Zach anlamıştı.

Bazı insanların ondan neden korktuğunu şimdi anlıyordu. Ondan, onun gücünden korkuyordu.

her düşüncesini esir almak için. Onun yanında kendini güvende hissetmiyordu ve New York'a geldiğinden beri tanıştığı herkes arasında sadece ona güvenilebileceğini hissediyordu.

Bir kadının zihninin derinliklerinde olduğu gibi... Zach sözlerinin çağrıştırdığı görüntülerin akıntısını durdurmaya çalıştı ama başaramadı. Grace'in yumuşak teni, gece yarısı çarşaflarına karşı ay beyazı, sırtı göğsüne dayalı, elleri Grace'in ellerinin üzerinde, ağzı boynunda, onun bedenini tanıyor ama yine de ruhu hakkında çok az şey biliyordu. Vücudu bir zamanlar ona çok açıktı. Ama zihni?

Kalbi mi?

Zach başını salladı ve kendini tehlikeli hayallerinden kurtarmaya çalıştı. Sayısız kez seviştiği Grace ona hiçbir şey söylememişti. Elini bile sürmediği Nora ise her şeyi söylemişti.

Zach bir hevesle belgesini simge durumuna küçülttü ve Google'ı açtı. Nora S&M terminolojisini bir doktorun egzotik hastalıkların isimlerini saydığı gibi sayıyordu. Konu sapkınlık olduğunda tamamen bilgisiz değildi. Hatta eski bir sevgilisi onu sapık olmakla suçlamıştı çünkü misyonerlik dışındaki pozisyonlar. Sado-mazoşizmin ne anlama geldiğini kesinlikle biliyordu, Fransızların buna "İngiliz ahlaksızlığı" dediğini biliyordu çünkü vatandaşlarının bedensel cezalandırma konusunda eğlenceli bir takıntıları vardı. O değil

-Mümkün olduğunca acı vermekten ya da almaktan kaçınmaya çalışırdı. Sevişme sırasında biraz ısırıldığı biliniyordu, Grace'in aşırı derecede hoşlandığı bir şeydi, ama gerçek vurma veya kırbaçlama tamamen onun dışında bir şeydi purview.

Bugün kitabı üzerinde çalışmayı bitirdikten sonra Zach cesaretini toplayıp Nora'ya eski sevgilisi Søren'i sordu, Søren'den ölen bir kraldan bahseden bir şövalyenin saygılı hüznüyle . Kitabındaki William ve Caroline gibi D/S bir çift olduklarını söylemişti. Yıllardır ona bağlıydı ve ondan ayrılmak ölmekle eşdeğerdi.

Zach *D-S çiftini* yazdı ve zihninde yanlış yazdığını hemen fark etti. D/s olarak yazılan bu kelime Dominant ve itaatkâr anlamına geliyordu. *D* harfi büyük yazılırken *s* harfinin itaatkârın sahip olduğu daha düşük statüyü göstermek için her zaman küçük yazılması ilginçti. Bütün bunlar ona oldukça tuhaf ve cinsiyetçi geliyordu ama şu gerçeği de inkâr edemezdi

Dışarıda epeyce erkek itaatkâr ve oldukça etkileyici görünen bazı kadın Dominantlar olabilirdi. Nora kadar hayat dolu bir kadının bir erkeğin ayaklarının dibinde oturmaktan memnun olacağını düşünemiyordu. Tek tahmini, bu adamın, bu Søren denen kişinin oldukça etkileyici bir numune olduğuydu. Søren'in ne olduğunu merak etti.

Muhtemelen pilot ya da asker gibi doğuştan alfa olan bir şeydi. Ya da belki de Nora'nın görüldüğü gibi bağımsız bir zenginlik içindeydi. Ona etkileyici bir yaşam kalitesi sağlayan bir şey olduğu kesin. O

"Say Ouch" yazan arsız bir plakası olan son model siyah bir Lexus kullanıyordu ve zarif, tarihi bir evde yaşıyordu. İngiltere'de bir düzine ya da daha fazla kitabı olan ödüllü yazarlar tanıyordu ama yine de onun yaşadığı eve ya da mahalleye paraları yetmiyordu.

Merakına yenik düşen Zach, *Nora Sutherlin* yazdı ve Enter tuşuna bastı. Birkaç hayran sayfası, bazı hayran kurguları bağlantıları ve Nora'nın resmi web sitesini buldu. Zach internette Nora'dan bahseden her şeyi taramaya devam etti. "Nora Sutherlin ile Dün Gece" başlıklı bir yazı içeren bir blogun linkine tıkladı. Ancak Zach bağlantıya tıklar tıklamaz sayfa kayboldu. Geri tuşuna bastı ve tekrar bulmaya çalıştı ama sayfa kaybolmuştu. Belki de blog sunucusu çökmüştü.

Zach, Nora'ya burnunu sokmaktan vazgeçti ve daha fazla S&M terminolojisine baktı. Acıyı seksle birleştirme fikri ne kadar rahatsız edici olsa da, topluluktaki insanların oyunlarında oldukça sorumlu görünmelerini takdir ediyordu. Girdiği her web sayfası "güvenli, akli başında ve rızaya dayalı" mantrasını taşıyordu. Boynunun dibinde tokalı ve kilitli kahverengi deri bir tasma takan genç bir kadının resmine uzun süre baktı. Zach, Nora'nın Sören'e "tasmalı" olduğunu söylediğini hatırladı. Görünüşe göre tasmalar S&M sahnesinin oldukça önemli bir parçasıydı. Nora o gece takside Sören'in çıplak alyans parmağına dokunmuş, sonra da elini çıplak boynuna . Yakalanmayı evlilikle eş tutmuştu. Belki de Nora'yla bu kadar farklı insanlar olmalarına rağmen bu kadar çabuk ortak bir nokta bulmalarının nedeni buydu; ikisi de bir tür boşanma sürecinden geçiyordu.

Ama boşanmaya mı gidiyordu? Her gün postasını kontrol ettiğinde Grace'in avukatından gelecek evrakları bekliyordu. Ev telefonu her çaldığında, Grace'in ona bu işi ertelemeyi bırakmaları gerektiğini söylemesini bekliyordu. Ama şu ana kadar ne bir telefon ne de yasal bir belge almıştı. Süreci başlatmak için onu mu bekliyordu? Eğer öyleyse, uzun süre beklemek zorunda kalabilirdi. Evliliklerinin son bir buçuk yılda dağıldığını inkâr edemezdi ama tabuta son çiviye çakmak için acele etmiyordu. New York'a gelirse, onu tekrar yürütmek isteyecek kadar özleyeceğini umuyordu. Ama her gün telefon sessizde kalıyordu.

Zach interneti kapattı ve tek bir cümle bile yazmadan boş belgesinden çıktı. Nora'yı saatler önce mutfağında bırakmıştı. Şüphesiz

Şimdiye kadar ona bir e-posta daha göndermişti - sürekli e-posta gönderiyordu. Ama gelen kutusu, J.P.'nin bir sonraki personel toplantısıyla ilgili bir hatırlatması ve asistanı Mary'nin bir sorusu dışında boştu. İkisi de bekleyebilirdi.

Yeni'ye tıkladı ve Nora'nın e-posta adresini yazdı. Elbette içinde "littleredridingcrop" bir adresi olacaktı. Ne kadar gülünç olsa da en azından hatırlaması kolaydı.

Nora, yazdı ve durdu. Neden ona yazıyordu ki? Bugün saatlerce onun kitabını tartışmışlardı. Artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Şimdi. Birlikte çok yakın çalıştıkları için zaten bir şöhretleri olduğunu düşünürsek, ona kitaptan başka bir şey hakkında yazmasına gerek olmadığını biliyordu. Ona yazarsa ne diyecekti? O kelimeler, o cümleler onda vardı. Ama onunla tanıştığından beri kafasında o kadar çok yuvarlanmışlardı ki birbirlerine, ona çarpıp parçalara ayrılmışlardı.

Nora, istemiyorum çok uzun zaman oldu yapamam seni onu çok fazla düşünüyorum hala seviyorum ama onu incittim Grace Şimdi cehennem daha kötü Limbo çok genç çok fazla incittim...

Zach hepsini sildi, Nora'nın adresini bile. Bundan daha iyisini biliyordu, bu işe bulaşmaması gerektiğini biliyordu. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Nora onu rotasından saptıramayacaktı.

Önemli değil, dedi kendi kendine. Beş hafta içinde gitmişti. Beş hafta sonra Yeniden başlayabileceği ve belki de bu sefer doğru yapabileceği Los Angeles. Ama yeniden başlamak istiyor muydu? Kırk iki yaşında yeni bir hayat, Grace'le Londra'ya taşındıkları otuz iki yaşındakinden çok daha korkutucu bir ihtimal gibi görünüyordu.

Boş e-posta önünde bekliyordu. Klavyenin üzerinde duran parmaklarına baktı. Onu başarısızlığa uğratan kelimeler miydi yoksa elleri mi? Artık çok ağır geliyorlardı. Bu hiç mantıklı değildi. Alyansının ağırlığı olmadan daha hafif olmalıydılar.

Ekran hâlâ bekliyordu, imleç bir göz gibi ona göz kırpyordu.

Zach başka bir adres yazdı.

Gracie, diye yazdı, onu gülümsetmeyi asla başaramayan takma adını kullanarak. *Lütfen konuş benimle.*

* * *

Nora mutfak penceresinin önünde durmuş karanlığa bakıyordu. Kışın gün batımı o kadar erken gelirdi ki bütün günler karanlıkta geçerdi. Zach birkaç saat önce yanından ayrılmış, onu binlerce fikir ve öğütle baş başa bırakmıştı.

Ama şimdi sadece bekleyebilir, düşünebilir ve mutfak penceresinin dışındaki elektrik direğinden içeri süzülen ışığa bakabilirdi. Bu ışık, titrek Kar taneleri ve beyaz gölgeler etrafında toplanıyor ama ona dokunmuyordu.

Bir sese doğru döndü ve Wesley'nin kapı aralığında durmuş, kar ışığının ışık ve gölgeler arasındaki oyununu izlediği gibi aynı yoğunlukla onu izlediğini gördü.

"Ne zamandır burada karanlıkta takılıyorsun?" Wesley yalnız ışık havuzuna adım atarak sordu.

Bir gölgeye bakıp iç çekti. "Karanlık olduğu sürece." Wesley uzanıp ışık düğmesini çevirdi.

"Bırak onları."

Wesley elini tekrar yanına indirdi. "Karanlıkta yazabildiğini bilmiyordum."

Nora ona sadece belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Karanlıkta neler yapabildiğimi bilsen şaşardın, Wes."

Wesley yüzünü buruşturdu. "Zach karanlıkta ne yaptığını biliyor mu?" Nora başını salladı.

"Hayır. O benim sadece bir yazar olduğumu düşünüyor. Bu şekilde devam edelim, olur mu?" "Bu asla övüneceğim bir şey değil."

"Wes, bu işe girdiğinde benim ne olduğumu biliyordun." "Ve bana taşınmamı teklif bu konuda ne hissettiğimi de biliyordun." Nora yavaşça derin bir nefes aldı.

"Ama yine de buraya taşındınız. Neden?" Wesley çenesini kaldırdı ve sadece ona baktı. "Sessizliği her şeyi anlatıyor."

Nora pencereden uzaklaştı ve dolaptan bir şarap kadehi aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu karanlık mutfağın derinliklerine doğru ilerlerken.

"Sen surat asacaksan, ben de içeceğim," dedi ve kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. "Bir yerde kırmızı şarabın şeker hastalarına iyi geldiğini okumuştum. Bir tane ister misin?"

"asmıyorum. Ve içki içmiyorum."

"Yapmadığın çok şey var."

Nora onun karşısındaki mutfak masasının üstüne oturdu. Onu izliyor, konuşması ya da gitmesi için gözleriyle meydan okuyordu.

"Ev ödevim var," dedi.

"O zaman git." Nora eliyle kapıyı işaret etti.

Wesley onun yanından geçmek için hamle yaptı. Ama Nora uzandı ve elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Ya da kal," dedi şarabından bilinçli bir yudum aldıktan sonra kadehi yanındaki masaya bırakırken. "Kalmak daha iyi." Wesley'nin gömleğinden bir tutam aldı ve onu kendine doğru çekerek dizlerinin arasına yerleştirdi. Yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü ve gözleri onunkilerle buluşmuyordu.

Nora elini adamın karnına koydu ve gergin kaslar tişörtünün üzerinden titreyince gülümsedi.

"Nora, yapma-"

"Søren ve ben onun mutfak masasında bir oyun oynardık," dedi Nora, Wesley'nin sesindeki ricayı duymazdan gelerek. "Sana bundan hiç bahsetmiş miydin?"

"Hayır," dedi Wesley, Nora gömleğini kaldırıp ellerini altından geçirerek avuçlarını onun sıcak tenine bastırduğında gözle görülür bir şekilde gerildi. Wesley'nin yüzündeki Parmaklar yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Basit bir oyun; bir kadehi pahalı kırmızı şaraplarından biriyle doldurur ve masanın kenarına koyardı. Sonra beni becerirdi. Sertçe." Wesley irkilirken Nora sırttı. "Eğer çok fazla çırpınırsam ya da onunla kavga edip bardağı düşürürsem... o gece döktüğümüz tek kırmızı şarap değildi."

Wesley sanki görüntüyü engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"İşin sırrı," dedi Nora tırnaklarını Wesley'nin göğsünden karnına doğru geçirirken, "bazen düşürürdüm."

"Seninle bu oyunu oynamayacağım," dedi Nora göğsünün ve yanlarının narin tenini acımasızca okşamaya devam ederken. "Bu oyunu da seninle oyn."

"Ama bu bir oyun olmak zorunda değil Wesley." Gözlerini bir kedininki gibi kısmıştı. "Çok gerçek olabilir."

"Bunu yapmayın." Sesi bir yalvarış gibiydi. Nefes alması zorlaşıyordu, artık her şey zorlaşıyordu. "Bana yapma."

"Kalbin hızla atıyor." Elini adamın göğsünün sol tarafına koydu.

Göğsünden karnına doğru durgun bir yol izledi, kot pantolonunun üst düğmesini ustalıkla açarken nefesi kesildi.

"Nora..."

"Seni burada tutmuyorum. gidebilirsin. İstiyor musun?"

Kemer halkalarını kavradı ve kalçaları iç uyluklarına bastırana kadar onu daha da yakına çekti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama Wesley sürekli bir hayal kırıklığı kaynağıydı. Bazen misilleme yapmak zorunda kalıyordu. Ve Wesley'nin arada sırada onun gerçekte ne olduğunu unuttuğunu da biliyordu. Ona hatırlatmaktan zarar gelmezdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda.

"Bu senin ferahlatıcı bir açık sözlülük. Madem bu kadar dürüst olduk, söyle bana, Zach konusunda neden bu kadar sinirlisin?"

Wesley'nin gözleri büyüdü. Nora onun cevabını beklerken alt dudağını ısırdı.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlanıyorum." derin bir yudum daha aldı ve bardağı tekrar yere bıraktı. "Ama daha yeni tanıştık ve sevişmiyoruz. Ben bile o kadar hızlı çalışmıyorum."

Bunun üzerine Wesley acımasızca kıkırdadı ve tavana baktı. "Onu beceriyor olman umurumda bile değil."

"Tanrım, az önce 'siktir' mi dedin? Sen iyi, temiz bir Metodistsin. Küfür etmiyorsun."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne yaptığını biliyorum. Yatak odanın kapısı kilitli değilken uyuduğunu biliyorum," diye karşılık verdi Nora. "Misafir mi bekliyorsun?"

"Geceleri kapımda durup beni uyurken izlediğini biliyorum. Bir davet mi bekliyorsun?"

Şimdi Nora'nın gözleri büyümüştü. Ama kendini çabuk toparladı.

"Bu oyunda oldukça iyisin," dedi başıyla onaylayarak. "Yeni başlayan biri için."

"Sana söyledim. Seninle oynamayacağım."

"Çok yazık. Bence ödülü seversin." Nora kot pantolonunun bir sonraki düğmesini iliklemek istedi ama Wesley onu bileğinden tutarak durdurdu.

"Daha sert," diye talimat verdi. Wesley sanki derisi yanmış gibi onu bıraktı. Onu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Git," dedi ellerini iki yanına bırakarak. Wesley bir adım geri çekildi, avucunu karnına bastırdı. "Git ödevini yap, evlat."

Neredeyse unuttuğu şarap kadehini aldı ve dudaklarına götürdü. Ama o içmeden önce, Wesley bardağı ondan aldı.

Bardağı kaldırıp içmeden önce hafifçe titreyen elinde tuttu. İçkisini bitirince bardağı indirdi ve masada onun yanına koydu. Başka bir şey söylemeden mutfaktan ayrıldı.

Nora bardağı aldı ve içine baktı. Son damlasına kadar içmişti.

Nora bardağı yerine koydu ve Wesley'i takip etmek için döndü. Neredeyse her zaman kendi hatası olmasına rağmen kavga etmelerinden nefret ederdi.

Kendi kendine Wesley'nin iyi olacağını söyledi. Zaten biraz sertleşmeye ihtiyacı vardı. Onu ilk gördüğü günü asla unutamayacaktı. Yorque'taki sınıfına girdiğinde ilk fark ettiği şey, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi ona bakan bir çift iri kahverengi göz olmuştu.

Ve ağzını açtığı anda o yumuşak Güneyli heceler ortaya çıktığında, bu çocuğun başını belaya sokacağını biliyordu. Bütün öğrencilerine en sevdikleri hikâyeyi anlattırmıştı. Wesley en sevdiğinin O. Henry'nin *The Gift of the Magi*- kocasına saat zinciri almak için saçını satan kadın ile karısına saç tıraşı almak için saatini satan kocanın hikayesi olduğunu söylemişti. Nora buna bir korku hikayesi demişti. Wesley buna itiraz etmiş ve bir aşk hikayesi olduğunu söylemişti. Tartışma ders bittikten sonra da devam etmişti. Aşk için en değerli varlıklarından vazgeçen ve sonunda ellerinde hiçbir şey kalmayan iki insan, bu bir aşk hikayesi mi?" diye sormuştu.

Wesley hala birbirlerine sahip olduklarını savunmuştu. Wesley gülmüş ve onun yaşındayken her şeyi biraz daha farklı görebileceğini söylemişti.

Bu gece ona karşı çok sert davrandığını biliyordu ama bazen kendini durduramıyordu. Ne de olsa Wesley'nin yaşındayken Søren ona on çeşit cehennem yaşatmıştı. Ve şimdi ona öğrettiği disiplin ve aşıladığı metanet için minnettarlık duyuyordu. Şimdi Zach gibi bir adam onun gözlerinin içine bakıp zamanına ve enerjisine değmediğini söyleyebiliyor, o da dönüp gülümseyerek yapabileceğinin en iyisinin bu olup olmadığını sorabiliyordu. Søren onu güçlü kılmıştı ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Ve Zach onu gerçek bir yazar yapıyordu ki bu da Søren'in onun için asla gerçekleştiremeyeceği tek fanteziydi. Ve Wesley... boş şarap kadehine baktı ve hemen onun şerefine doldurdu - Wesley onu delirtiyordu.

Nora döndü ve kitabıyla Zach'in notlarının mutfak masasının üzerinde gördü.

"Lanet olsun Zach," dedi kendi kendine ve şarabı boşa döktü. "Neden bana bunun işe yarayacağını söylemek zorundaydın ki?"

Beş hafta kaldı.

Nora'nın gözünün kenarında **bir** damla yaş oluştu ve yanağından aşağı süzüldü

o durduramadan. Koluyla sildi ve gözlerini kırıştırdı. O kadar uzun süredir bilgisayar ekranına bakıyordu ki gözleri sulanmıştı. Çalışmalarını yedeklerken esneyen Nora, tuvalet molası vermeden önce özel e-posta hesabını kontrol etmeye karar verdi. Menajerinden gelen bir notu hızlıca gözden geçirdi ve birkaç spam mesajını sildi. Oturumu kapatmadan hemen önce gelen kutusuna yeni bir mesaj düştü. Zach'ten gelen mesajın konu başlığı "Seks Hakkında "ydı.

"Neden, Zachary," dedi kendi kendine kıkırdarak, "evet, sanırım seksi kabul edeceğim."

E-posta iki sayfa boyunca uzadı ve seks sahnelerinin çoğunu neden kesmesi gerektiğinin her nedenini detaylandırdı. Sonra okumayı bıraktı *karşılıksız* kelimesinin beşinci kullanımı.

Hiç eğlenceli değilsin, diye yazmış Zach. Üç sahnem bende kalamaz mı?

Zach belli ki hâlâ bilgisayarının başındaydı. Hemen tek bir kelimeyle cevap verdi.

Hayır.

İki mi? O da cevap yazdı.

Hayır.

Nora gülmekten sandalyesinden düşmek üzereydi. Şu anda onun sert ama çarpıcı derecede yakışıklı yüzünü hayal edebiliyordu, kaşları ondan gelen her sinir bozucu küçük e-postayla daha da çatılıyordu.

Bir tane mi? İyi yapacağıma söz veriyorum. Lütfen mi? Sana bir köpek yavrusu alacağım. Köpeklere alerjim var, diye cevap verdi.

Nora kafasının içindeki çarklar dönerken dudağını ısırdı.

Hadi bir oyun oynayalım, diye cevap yazdı. Eğer üç sahnemin kalmasına izin verirsen bu hafta sana fazladan elli sayfa veririm - tabii ki ağır bir şekilde düzenlenmiş olarak.

Onun cevabını beklerken nefesini tuttu. Sonunda gelen kutusunda bir e-posta belirdi.

Güzel. Ama sayfadaki herhangi bir seks hem olay örgüsüne hem de karakter gelişimi. Şimdi oynamayı bırak ve yazmaya başla. Beş haftan kaldı ve yeniden yazman gereken 400 sayfadan fazla var.

Yavru köpek bende kalacak, diye yazdı. Adam cevap vermeyince şaşırmamış.

Nora, telefon hattı çaldığında Zach'in yeni bölümleriyle ilgili en son notunu tekrar okuyordu. Klakson sesini mutfaktan ofisine kadar duydu. Gözlerini devirerek ayağa kalktı ve hiç acele etmeden o yöne doğru ilerledi. Oraya vardığında Wesley'i yanında dururken buldu elinde telefonla tezgâhta duruyordu. Garip bir şekilde yorgun ve suratlı görünüyordu. Tek kelime etmeden telefonu ona uzattı ve yanından geçip gitti. "King, yemin ederim beni aramayı kesmezsen seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

"Şimdi de flört ediyorsun, *ma chérie*."

Nora dişlerini birbirine geçirdi ve derin bir nefes aldı. Dünyada Kingsley Edge'den daha sinir bozucu bir adam var mıydı? Søren'i hatırladı. Sadece Søren.

"Flört etmiyorum. Çalışıyorum." Kelimeleri sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça söyledi. "Başka bir işim var, hatırladın mı?"

"Diğer işinizi unutmak için elimden geleni yapıyorum, *maîtresse*. Diğer işiniz bana paraya mal oluyor."

"Bana para kazandırıyor." "Peki bu bana nasıl yardımcı oluyor?"

"Kingsley, bana ne istediğini söyle ve sonra beni bırak. Editörüm bana tüm kitabımı yeniden yazdırıyor."

"Nora Sutherlin bir erkekten emir alıyor. O günlerin çoktan geride kaldığını sanıyordum."

Nora çenesini sıktı. Bugün onu bir kavgaya kışkırtmasına izin vermeyecekti.

"*Biraz meşgulüm, mösyö.*"

"Bir müşteri için asla çok meşgul değilim. Özellikle de bu müşteri için."

Nora başını buzdolabının soğuk metaline yasladı. Müşterilerinin çoğu onun zamanındaydı; onları boş zamanlarında görüyordu. Sadece bir kısmı Dominatrix olmanın gizemi. Ama onun bile bekletmekten rahatsız olduğu bir avuç müşteri vardı. Bu kişinin, dünyayı ayakta tutan bir şey üreten bir şirketin CEO'su olan Jake Sizemore olduğunu tahmin ediyordu. King, Sizemore şehre geldiğinde onu asla geri çevirmezdi.

"Peki. Ne bilmem gerekiyor?"

"En iyi kıyafetini giy ve bir saat içinde orada ol. *C'est ça.*"

Nora randevu defterine saati ve yeri karaladı. Zach'le çalışırken herhangi bir iş almamak için çok uğraşıyordu. Zach'in bütün

Oldukça ciddi bir depresyondan geçen birinin işaretleri. Depresyonu iyi tanıyordu, bunun içe dönük bir öfke olduğunu biliyordu. Bu kadar depresyon, o saçma sapan yüz ifadesinin altında yatan etkileyici bir öfke birikimine işaret ediyordu.

yakışıklı dış görünüşü. Mavi gözlü muhteşem editörü zaten her fırsatta onu onaylamadığını belli ediyordu. Yazarlığın tek işi olmadığını öğrendiğinde vereceği tepkinin ne kadar kötü olacağını tahmin edebiliyordu. Bir yıldan uzun bir süredir bu işi tamamen bırakmayı hayal ediyordu ama Royal'den imzalı bir sözleşme almadığı için günlük işini bırakmaya korkuyordu.

"Bundan biraz sıkılmaya başladım, biliyor musun King?"

"Böyle söylüyorsun ama yine de nefesinin altından *la petite morte* duyuyorum. Bu işi sevdiğini biliyorsun."

"Parayı seviyorum. bu." "Onu seviyorsun, *chérie*."

Nora gözlerini kapadı ve boğazının arkasındaki hırıltıyı yuttu.

"*Onun* bununla hiçbir ilgisi yok." Nora, Kingsley ile Søren hakkında tartışmaya girmeyi reddetti. Kingsley Søren'e rapor verdi.

"*Ma petite*," diye azarladı. "Bunu onun dikkatini çekmek için yapıyorsun. *C'est vrai, oui?*"

"Bu, suçluların polislerin dikkatini çekmek için suç işlediğini söylemek gibi bir şey."

Kingsley'nin yumuşak, baş döndürücü kahkahasını duydu. "*Kesinlikle*. Bir saat, *maîtresse*."

Nora telefonu kapattı ve yatak odasına gitti. Ev çok sessizdi. Wesley'i hiçbir yerden duyamıyordu. Genellikle günün bu saatlerinde ev ödevlerini yapıyor ve müzik dinliyordu. Ya da o gece ev ödevi hafıfse, gitarını çalıyor ve kendi kendine usulca şarkı söylüyor olurdu. Onu ilk kez çalıp şarkı söylerken yakaladığı zamanı hatırlıyordu. Ona sesinin biraz doksanların Nelson grubuna benzediğini söylemişti. O da şöyle demişti: "Kim bu O mu?" diye sordu ve Nora ona bir kitap fırlattı.

Arkası yırtmaçlı siyah deri eteğini ve siyah-kırmızı brokar büstiyerini giydi. Siyah eldivenlerini buldu ve onları çekti. Kollarını bağladılar ve bağcıkları sıkıp kendi başına bağlamak için korkunç bir zaman geçirdi. Wesley'i bulmaya gitti. Kadının profesyonel bir Dominatrix olarak çalışmasından nefret ediyordu ama buna az çok tahammül ediyordu.

Bir yıldan uzun bir süre önce taşınmadan önce ne yaptığını, ne olduğunu açıklamıştı. Şok olmuştu. Böyle şeylerin var olduğunu bile bilmiyordu. O

Ancak hiçbir fahişeye olmadığını ve müşterilerle -en azından erkek müşterilerle- asla seks yapmadığını açıkladığında rahatlamıştı. Botunun burnu dışında onu öpmelerine bile izin verilmiyordu. Hayır, o bir fahişe değildi, diye açıkladı. Olsa olsa, zevk yerine acı veren bir tür masaj terapistiydi. Yaşadığı şoka rağmen Wesley yine de içeri girdi. Onun kadar iyi karşılamasından o kadar etkilenmişti ki, ona Søren'den bile bahsetmişti.

Nora ilişkilerinin doğasını açıkladığında Wesley, "Onunla aynı odada bulunmama asla izin verme," demişti.

"Søren'i alabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Kaç yaşında demiştin, kırk beş mi? Kırk beş karşı on sekiz mi? Ve kadınları döven herhangi bir adam, sadece başka bir adama vuran bir adamın yanında ne yapacağını bilemez."

Nora o zaman öyle bir gülmüştü ki neredeyse düşecekti. Wesley bundan daha değerli olabilir miydi? Gülmeyi bıraktığında Wesley'nin çenesini avucunun içine almış ve onu gözleriyle buluşmaya zorlamıştı. Søren bir keresinde ona, yaşamış tüm kadınlar arasında en tehlikeli gözlerle sahip olduğunu söylemişti. Erkeklerin onun gözlerine baktıklarında kendi karanlık korkularının yansımaları gördüklerini söylemişti. Genellikle bu özel numarasını bastırmaya çalışırdı. Bu kez Wesley'nin bir bakışta hem kendi korkularını hem de onunkileri görmesine izin vermişti.

"Evlat, Søren seni kahvaltı niyetine yiyebilir ve çiğnemeye bile gerek duymaz. Sakın bir sadistle uğraşma Wesley. Søren için işkence sadece ön sevişmedir."

"Neden onunla kaldın?" diye fısıldadı.

Nora ona sırtıtmıştı ve Wesley'nin tatlı kahverengi gözlerinde yeni bir korku gördü.

"Ön sevişmeyi severim."

Wesley... onu hiçbir yerde bulamadı. Oturma odasında durdu ve kapıya yapıştırılmış bir not fark etti. Notta kütüphanede olduğu ama altı gibi evde yazıyordu. Ve notun altında, bir iş için dışarı çıktığında her zaman söylediği sözler vardı: "Bunu yapmak zorunda değilsin." Hayır, zorunda değildi. Ama bunu Kingsley'e borçluydu. Nora ceketini ve oyuncak çantasını aldı ve banyoya hızlıca uğradı. Ecza dolabından bir hap şişesi aldı, suyla uğraşmadan bir tane yuttu ve çıktı.

Otele varmak kırk dakika sürdü. Müşterileri arasında Sadece dünyanın en zengin ve en güçlü kadın ve erkekleri ona sahip olabilirdi. Hatta birkaçı tanınmış isimlerdi. Bu yüzden nadiren

Bir evin ya da otelin ön kapısından içeri girdiği hiç olmamıştı. Ama Kingsley ihtiyatlı davranması gerektiğinden söz etmemişti, o yüzden zahmet etmedi.

Şehrin en görkemli ve en eski otellerinden birinin lobisinde yürürken bir an için Royal'den birinin onu tanıdı. Endişesini üzerinden attı; yayıncılık sektöründe çalışan hiç kimse burayı karşılayamazdı. Lobi, Prada giymiş kadınlar ve Armani takım elbiselerinin içine tıktırılmış erkeklerle doluydu. Nora gülümsemekten kendini alamadı.

Deri ve dantelli kıyafeti, sırtına astığı siyah oyuncak çantası ve kapalı bir yerde olmasına ve hala kış olmasına rağmen taktığı güneş gözlükleriyle yanlarından hızla geçti. Yaptığı şeyden utanmıyordu. Ama onunla aynı odada bulunmaktan bile tedirgin olan insanların etrafında olmak eğlenceliydi.

Asansörün yanında duran bir çift, beklerken onlara katıldığında uzaklaştı. Vanilyalılar bazen çok sevimli olabiliyorlardı. Asansöre girdi, on dokuzuncu katın düğmesine bastı ve tek başına yukarı çıktı.

Nora dışarı çıktı, yönünü buldu ve 1909 numaralı odaya doğru ilerledi. Kapının önündeki gazetenin altında bir anahtar kartı saklıydı. Kilidi açtı. kapıyı açtı, içeri adımını attı ve uzun boylu, sarışın, siyahlar bir adamın sırtı ona dönük bir şekilde durduğunu gördü.

"Merhaba Eleanor," dedi.

Nora'nın nefesi kesildi ve çantası gergin bir metal takırtısıyla yere düştü.

"Aman Tanrım... Søren."

* * *

Zach Royal'deki ofisinde masasında oturuyordu. Bilgisayarı kapatmadan önce son bir kez e-postalarını kontrol etti. Nora'dan seks sahnelerini azaltması konusunda daha fazla tepki almadığına şaşırılmıştı.

Belki de artık ne tür bir kitap yazdığını anlamış, erotik bir yazar olmadan da erotik bir şeyler yazabileceğini anlamaya başlamıştı.

Masasındaki kâğıtları düzelterken Zach, hukuk departmanının hazırladığı sözleşmenin bir kopyasını buldu. Henüz imzalanmamıştı. Nora bugün imzalamış olsa bile, o imzalayana kadar geçerli olmayacaktı. Şartları gözden geçirdi. J.P. çok cömert davranmıştı. Royal, Nora'ya önemli bir ödeme yapmamıştı. çok sık ilerliyor. Elbette Nora kendi etkileyici hayran kitlesini de getirmişti. Zach, J.P.'nin Nora'nın eski ve ağırbaşlı yayınevine dolu bir hava getireceğini umduğunu biliyordu. Bu, Zach işini doğru yaparsa gerçekten işe yarayabilecek cesur bir hamleydi.

Zach, Nora'nın imzasız kontratını karıştırırken gülümsedi. Grace'le birlikte ilk evlerini satın aldıklarında, evrak işleri bu kadar saçma olmamıştı. Zavallı Grace. Londra'ya taşındıklarında görmeden kiraladıkları ilk korkunç dairelerindeki küçük mutfak masasında onu izlediğini hatırlıyordu. Evleneli bir yıl bile olmamıştı. Kontrattaki her kelimenin ne anlama geldiğini, her maddenin neyi ifade ettiğini bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Saatlerce oturup her sayfayı inceledi. Adam

Gidip geri geldiğinde ona soracak on iki sorusu daha olacaktı. *İlk reddetme hakkı ne anlama geliyordu? Değerlendirilen değeri biliyorlar mıydı? Evden çalışıyorsa bir değişiklik yapmaları gerekiyor muydu?*

Onun bütün bir günü, sanki anlaması gerekiyormuş gibi her şeyi anlamaya çalışarak geçirmesini izlemek o kadar sevimliydi ki, Zach sonunda yanına gelmek, kâğıtları bir kenara itmek ve uzlaşma beyanlarının tam üstünde onunla sevişmek zorunda kaldı. O kadar net hatırlıyordu ki, kâğıtlar dört bir yana dağıldığında kadının yüzündeki şoku. Adamın ona kızgın olduğunu düşünmüştü. Ama onu şiddetle öptüğünde masanın bir adım geriye kaymasını sağlayan gülümsemesini hatırladı. Koyu renkli ahşaba vuran kızıl saçlarını hatırladı, Adam içinde hareket ederken bacaklarının neredeyse çocuksu bir hevesle onu nasıl sardığını.

Bir keresinde birlikte bir ev satın almak gibisi olmadığını duymuştu. bir ilişkiyi yürütür ya da bitirir. O gün, bunu başaracaklarına karar verdiği gündü.

Zach sözleşmeyi yere bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Belki de daha fazla ev almalıydılar.

* * *

Bir saat sonra Nora otelden ayrıldı ve yol boyunca nefesinin altında Søren'e küfrederek arabasına doğru yürüdü. devam etti, öfkesini bir saniye bile bıraksa gözyaşlarına boğulacağını biliyordu. Aylar olmuştu konuştuklarından beri. Ondan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bazen onu kulüpte görüyordu ve odanın öbür ucunda birbirlerine bakıyorlardı, bu sırada etraftakiler iki silahşörün arasında kalmış farkında olmayan kasaba halkı gibi birkaç adım geri çekiliyorlardı. Ancak Søren bugün saldırıya geçmemişti. Daha da kötüsü, konuşmak istiyordu.

Nora konuşmalarını zihninde tekrar gözden geçirdi. Bugünlerde onunla yaptığı tüm konuşmalar gibi bu konuşma da oldukça tek taraflıydı. Geç saate kadar dışarıda kaldığı için başı belaya girmiş bir çocuk gibi yatağın üzerine oturmuş ve

Nora'nın önünde durup, onun sayısız günahını tek tek sayarken, ayaklarını pelüş haliya gömdü. Nora onu on beş beri tanıyordu. İnsanın on sekiz yılda ne kadar çok cephane biriktirebileceği şaşırtıcı.

Ve sonlara doğru, buluşmayı ayarlamak için neden bu kadar zahmete girdiğini açıklamıştı. Kingsley ona son zamanlarda farklı davrandığını söylemişti - daha sessiz, daha öfkeli, bir gün çalışmak için can atarken ertesi gün isteksiz. Yeni kitabının düzeltmeleriyle uğraştığını, yeni editörünün çok sert biri olduğunu ve ona hayatının şansını ve meydan okumasını verdiğini anlatmıştı. Søren şüpheci görünüyor, ona söylemediği bir şey olup olmadığını soruyordu. Parasını ödediği saat nihayet dolduğunda, Nora gitmeye başladı. Kapıdan çıkarken Søren onu bir kelimeyle durdurdu: "Wesley."

Nora yavaşça arkasını döndü. Ses tonunu nötr tutmaya çalışarak, "Peki ya o?" diye sordu.

"Bir dahaki buluşmamızda konuşacak çok şeyimiz olacak küçüğüm."

Adam onun için eski evcil hayvan ismini kullandığında kalbi titredi. Ama sadece onun yakışıklı yüzüne baktı, oyuncak çantasını kaldırdı ve gitti. Bunca yıldan, onca pratikten sonra bu konuda iyiye gidiyordu. Nora arkasına oturdu arabasının direksiyonuna oturdu ve gözlerini kapattı. Søren'in kendisine dokunmamış olmasına şükretmek için dua etti. Son yıldönümlerinde de böyle olmuştu.

Akşam onun evine çok geç gitmişti. Onun kendisine bir bir bardak şarap. Ortak bahsetmişler ve hatta birçok kez onunla acımasızca seviştiği mutfak masasında satranç bile oynamışlardı. Birkaç dakikalığına artık onun malı olmadığını unutmuştu. Bir buklesi yüzüne doğru düşmüştü. filini hareket ettirdi. Søren elini uzattı ve kulağının arkasına götürdü. Başparmağıyla yanağını okşadı. Birkaç dakika içinde yatak odasındaydılar ve kız karyolanın direğine bağlanmıştı. O gece onu o kadar sert dövmüştü ki neredeyse kendi gözyaşlarıyla boğulacaktı. Ve sonunda acıdan vazgeçtiğinde, onu çözmüş ve kollarına yığılmasına izin vermişti. Karanlığı bittiğinde onu yatağına yatırmış ve onunla öyle şefkatle sevişmişti ki yine ağlamıştı. Geçmişte hala birlikteyken, onun içindeyken onunla konuşurdu. Bazen şok edici detaylarla içindeki yoğunluğu ifade ederdi.

onu arzuluyordu. Bazen onu sahipleniyor, ona malım, mülküm diyordu. O gece onun içinde hareket ederken Danca konuşmuştu, kalbinin en açık olduğu zamanlarda kullandığı dilde. Huzursuz bir genç kızken ona biraz Danca öğretmişti. Bu onların gizli dillerinden biri olmuştu.

iletişim kurmanın yollarını. Ayrı kaldıkları dört yıl boyunca bunların çoğunu unutmuştu ama *Jeg elsker dig*'i asla unutmamıştı. Danca'da "Seni seviyorum" demekti ve o da bunu tekrar tekrar tenine fısıldamıştı.

Daha sonra onun içinde kaldı ve onları yatağının ortasında oturma pozisyonuna çekti. Kadının bacakları adamın beline , kolları adamın omuzlarına dolanmıştı. Çıplak boynunu öperken ellerini onun dövölmüş sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Kadın kalçalarını yavaşça salladı, adamın ona sahip olmasının tadını çıkarıyordu.

Uzun zaman sonra tekrar içinde.

"Yakanı özlüyorsun," demişti, bir soru değıl, bir ifade. Dört yıl önce onu terk ederken yanında götürmüştü.

"Özledim." Adamın çıplak boğazına daha iyi erişebilmesi için başını geriye eğdi. Tekrar öne eğildi ve adam onun morarmış dudaklarını öptü. Sadece bugünmüş, dün ve bugün yokmuş gibi davranırsa yarın, sonsuza kadar onunla kalabilirdi.

"Bana geri dönebilirsin Eleanor. Her zaman."

"Yapamam." Başını iki yana salladı. "Onların sana daha çok ihtiyacı var. Hayatını ikiye bölemem."

"Bu benim hayatım," diye hatırlattı ona. "Benden kaçtığın gün hayatımı ikiye böldün."

"Yapma," dedi ve gözyaşları gözlerinde parladı. Göğsü kabardı ve ona öyle sıkı sarıldı ki tırnakları derisini ısırdı. " söyleme. Ben . Bu kaçmak değıldi ve bunu biliyorsun. Seni terk etmek istemediğimi biliyorsun. Senden kaçmam, yanan bir binaya koşmamdan daha fazla değıl. Senden asla kaçamazdım."

Onun sertliğine güldü.

"O zaman koşmasaydı ne derdin ?" Dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Emekledim." Onun için gülümsemeye çalıştı. "Bu benim en iyi olduğum şey. hepsi."

Kollarını ona daha da sıkı sardı. Onu zincirlemesi için dua etti. onu yatağına yatırıp hayatının sonuna kadar orada kalmasını sağlayacaktı. Ama onun şafakta gitmesine izin vereceğini biliyordu. İsteddiği şey iradesine karşı gelmek olsa bile iradesine karşı tutmayacaktı.

"Bana geri döndüğünde-" diye başladı ve gözleriyle buluşmak için geri çekildi.

"Yapmayacağım."

"Eğer bana geri dönersen," dedi, nadir bir taviz vererek, "koşacak mısın yoksa sürünecek misin?"

Nora o anda tüm vücudunu ona bastırmıştı. Başını adamın güçlü omzuna yaslayarak, bir damla gözyaşının adamın uzun ve kaslı sırtından aşağıya doğru akmasını izledi.

"Uçacağım."

Søren'e göre o gece hâlâ ona ait olduğunun bir kanıtıydı.

Ama Wesley için, yaraları ve morlukları, çatlamış dudağını, morarmış yanağını gördüğünde uyanan bir kâbustu. Bir saat boyunca onu hastaneye gitmesine gerek olmadığına ikna etti. Nedense daha kötüsünü yaşadığını söylemek onu rahatlatmamıştı. Yirmi dört saat içinde ikinci kez yalvarmak zorunda kalmıştı.

"Bu şiddet değil," diye anlatmaya çalışmıştı ona. "Bu aşk. Bazı aşklar sadece hava karardıktan sonra ortaya çıkar, Wes."

"Benimle değil, Nora. Bana şu romantik yazar saçmalığını yapma. O seni dövüyor ve sen de buna izin veriyorsun. Ve eğer bu aşksa, o zaman artık seni sevmemeli," demişti Wesley, kıyafetleri bir spor çantasında ve gitar kılıfı sırtında ön kapıya doğru giderken.

"Keşke yapmasaydı. Onun ve benim iyiliğim için. Senin için de."

Kadının sesindeki bir şey fikrini değiştirdi. Çantasını yere bıraktı ve gitarını koydu. Ona doğru ve kollarını yavaşça ona doladı. Onu incitmemek için çok dikkatli davranmıştı. O zaman ona yaşattığı acı için ağlamıştı. Wesley onunla birlikte odasına gitmişti.

ve gömleğini yardım etti. Adam morluklarına buz koyarken ve antibiyotik merhem sürerken kadın yatağında yüzüstü yatıyordu. Ona yardım ederken hiç konuşmamışlardı. Ama sonunda uyuyabilecek kadar rahatladığında, Wesley ona kararını söylemişti. Onun çalışmasını engelleyemezdi ama eğer bir daha Søren'e geri dönerse, onun kendisini incitmesine izin verirse, Wesley gitmişti. Bu ondan gözlerini kapatmasını ve bir daha asla açmamasını istemek gibiydi ama Wesley için kabul etmişti.

Nora eve gidip normal kıyafetlerini giydi ve Søren'le tüm ilişkisini kesmeye karar verdi. Aynı çevrede koşturdukları düşünüldüğünde bunun zor olacağını biliyordu ama bir yolunu bulacaktı. Onunla bir daha asla konuşmayacaktı. Onu görmesi için kandırdıktan sonra olmazdı.

Nora yatak odasında durdu ve yavaş, derin nefesler aldı. Saate baktı, 6:36. Wesley yarım saat sonra kütüphaneden eve dönmüş olmalıydı.

Bir saat önce. Yatak odasına gitti, ne sırt çantası ne de anahtar vardı. Cep telefonunu aramış ama kimse . Yardım hattına cevap verdiği için ona kızgın olduğunu düşünerek yarım saat daha bekledi. Ama Wesley'i tanıyordu, kindar bir tip değildi. Cep telefonunu tekrar aradı. Cevap vermedi. Yedi buçukta korkmuştu. Sekiz buçukta dehşete kapıldı. Dokuzda pes etti ve Wesley dışında tamamen güvendiği tek kişiyi aradı.

Telefon sadece bir kez çaldı.

"Søren, yardımına ihtiyacım var," dedi adam cevap verir vermez. Korku bir pençe gibi boğazını sıkıyordu. "Wesley'imi bulamıyorum."

Saat dokuz buçukta Zach hâlâ ofisinde Nora'nın yeniden yazdığı bölümleri okuyordu. Üçüncü şahısla devam etmek kitabın önünü açtı. Üçüncü şahıs Düzyazı üçüncü şahıs ağzından daha atmosferikti. Ancak üçüncü bölümün sonu hakkında onunla konuşması gerekiyordu. İhtiyacı olan şey güçlü bir olay örgüsü unsuruyken kendi üzerine düşünmeye kayıyordu.

Telefonunu aldı ve onun numarasını çevirdi. İlk çalışta cevap verdi.

"Nora, ben Zach."

"Kahretsin, Zach. Şu anda konuşamam. Meşgulüm." Nedense sesi kızgın geliyordu. Kızgın ve nefes nefese.

Meşgul ve nefessiz... Onun ne yapmakla meşgul olduğunu hemen anladı.

"Artık benim zamanımdasın, Nora. Ne yaptığın umurumda değil. Ne yaptığın umurumda değil.

kitap daha önemli."

"Kitabın canı cehenneme."

"Nora, seninle çalışmak için riske girdim. Eğer düşünüyorsan-" "Şu anda ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Zach sandalyesinde arkasına yaslandı. Daha birkaç gün önce kakaoyu paylaştığı Nora'ya ne olmuştu? O zamanlar kitabı hakkında çok tutkuluydu, onun tüm fikirleriyle çok ilgileniyordu.

"Önceliklerinizi sıraya koymadığınızı düşünüyorum." Nora'nın sert bir nefes aldığını duydu.

"O zaman sen de siktir git, Zach." Telefonu kapattı.

Zach telefonunu yere bıraktı ve ona baktı. Öfkelenmeyi bekliyordu ama onun yerine kalbi durdu. Zach, New York'a geldiğinden beri J.P. ve Mary dışında kimseyle bir bağ hissetmemişti. Sonra Nora'yla tanıştı ve o ne kadar sinir bozucu olsa da aynı zamanda komik, güzel ve ona yeniden yaşadığını hissettirmişti. Ve onu önemsiyormuş gibi görünen ilk kişi de oydu. Şimdi ondan, kitaptan uzaklaşmıştı. Asla sevgili olmayacaklarını ve olamayacaklarını biliyordu. Ama birlikte çalışırken arkadaşlık gibi bir şey kurabileceklerini düşünmüştü. Ne olmuştu böyle?

Telefon tekrar çaldı ve Zach diğer ucunda Nora'yı duymayı umarak hemen açtı. Onun yerine Los Angeles'taki Royal West'in baş editörü konuşmaya başladı. Zach, emekli olduktan sonra ona iş teklif ettikten sonra onunla sadece bir ya da iki kez konuşmuştu. Şimdi de ona

Eğer isterse daha erken gelebilirdi çünkü New York'ta onu tutacak pek bir şey olmadığını duymuştu. O alışana kadar hafta ofisini paylaşmakta bir sakınca görmezdi. Personel için geçişi kolaylaştırabilirdi. Nora'yla yaptığı kavganın etkisinden hâlâ kurtulamayan Zach, bunu düşüneceğine dair ona söz verdi.

Sonuçta, onu New York'ta tutan hiçbir şey olmadığı konusunda hemfikirdi.

Telefonu tekrar kapattı ve ceketini giydi. Aşağı bakınca Nora'nın el yazmasının masasının üzerinde durduğunu gördü. Onu aldı ve geri dönüşüm kutusuna attı.

"Sen de siktir git, Nora."

* * *

Nora elinde özel cep telefonu ve cebinde yardım hattı telefonuyla evinin koridorlarında atıyordu. Wesley onun telefonunu almamıştı.

Ama Kingsley ya da Søren'in onu yakında arayacağını biliyordu. Søren'in seksen mil içindeki her hastanede bağlantıları vardı ve Kingsley'in de arka cebinde üç eyalet bölgesindeki yargıçların, avukatların ve polis şeflerinin yarısı vardı. İkisinden biri Wesley'i bulabilirdi.

Odasına gitmiş ve masasını karıştırarak arkadaşlarının telefon numaralarını bulmaya çalışmıştı. Ama hepsi cep telefonuna programlanmıştı ve nerede olsun cep telefonu yanındaydı. Dolabını, kirli çamaşır sepetini karıştırmış ama onu bulmasına yardımcı olacak hiçbir şey bulamamıştı.

Nora yatağının kenarına oturdu ve komodini açtı. Wesley'nin, onun eşyalarını karıştırmasına pek sevinmeyeceğini biliyordu. Komodinde neler sakladığını görseydi muhtemelen büyük bir şok yaşardı. Ama işe yarar ya da suçlayıcı bir şey bulamadı - Şapka çubuğu ve arabasının yedek anahtarları. Tıbbi eşyalarının olduğu dosyanın altında küçük bir fotoğraf albümü buldu. Albümü çevirip açtığında geçen yazdan kalma resimlerle dolu olduğunu görünce gözyaşları içinde gülümsedi.

Fotoğrafların sayfalarını karıştırırken hatırladı...

Wesley Mayıs ayında bir Cumartesi sabahı onu erkenden uyandırıp kalkmasını, kot pantolonunu ve botlarını giymesini söylediğinde ilk başta şüphelenmişti. O gün arabayı külüstür sarı VW bug'ıyla sürmüş ve yol boyunca tuhaf müzikler dinlemişlerdi. "Kim bu?" diye sormuştu. "Wilco." "Bu kim?" "The Decembrists." Sonunda satın aldığı son albümün ne olduğunu öğrenmek . Beş dakika boyunca düşündü.

Beastie Boys, 1994. Wesley daha yeni yürümeye başlamıştı ve o da on beş ya da on altı yaşındaydı.

Uzun bir yolculuktan sonra bir çiftliğe varmışlardı, bir at çiftliğine. Wesley ona atların arasında büyüdüğünü söylemişti. Anlattıklarına bakılırsa babası Kentucky'nin merkezindeki bir at çiftliğinde at terbiyecisi olarak çalışmış, annesi de muhasebe işleriyle uğraşmıştı. Ama o gün Wesley'i büyük hayvanların etrafında gördüğü ilk gündü. Annesi tarafından kutsanmış biri için Görünüş olarak doğuştan yetenekli olmasına rağmen sık sık gergin ve kendinden emin değildi. Ama ahıra girdikleri anda bambaşka biri olmuştu. Onlara doğru yürüdü ve emin elleriyle yanlarına vurdu. Kırk beş dakika boyunca üç ya da dört farklı ata sırayla bindi, onları eyerledi ve padokta gezdirdi.

"Biraz seçici davranıyorsun, değil mi evlat?" sormuştu ona. "Sadece kendine bir at al ve gidelim."

"Kendim için bir tane seçmeyeceğim." Büyük bir Appaloosa'dan çevik bir şekilde indi. "Her şeye binebilirim. Senin için bir tane bulmaya çalışıyorum. Çaylak olduğun için evcil bir şeye ihtiyacın var."

"Bir kısrağ dışında şeyi kabul ederim," demişti ona.

"İğdişlerin nesi var?"

"bir şeyimiz olmayacak."

Wesley o zaman açık ve rahat bir şekilde gülmüştü ve bir an için On ya da yirmi yıl içinde güçlü ve nazik bir adam olacaktı; geçen her yılla birlikte biraz daha yakışıklı ve biraz daha az masum oluyordu.

Sonunda birlikte olacağı kadını kısıkanıyordu. Gerçekten de şanslı bir kadındı.

Sonunda, dördüncü sonra, ona Speakeasy adında genç bir geyik derisi kısrağ bulmuştu. "Zeki ve itaatkâr. İlk kez gelen biri için mükemmel." Wesley dizginleri ona verdi.

Speakeasy'nin seçiren kulağına "Akıllı ve itaatkâr, seni Søren'le tanıştırmalıyım," diye fısıldadı. "Kırbaç sürmeyi de seviyor musun?"

Nora, atını seçmesini izlemek için onu ahıra kadar takip ettiğini hatırlıyordu. Genç bir kız Wesley ile birlikte yürüyor ve ona önerilerde bulunuyordu. Wesley'nin gözleri sadece atlardayken, Nora güzel kızın Wesley'ye hayranlık dolu bakışlar fırlatmasını izledi.

"O da ." Wesley iri, ağır kaslı bir seçti. "Adı ne?"

"Bastinado," dedi seyis kız. "Patron ona bu ismi verdi. Nedenini bilmiyorum."

"Ayağınıza basma konusunda kötü mü?" Nora sormuştu.

"Bu konuda çok kötüyüm." Kız ilk kez Nora'ya baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Bastinado-ayak işkencesi için kullanılan süslü bir terim." Hem Wesley hem de seyis kız iri gözlerle ona bakmışlardı. "Ne?"

Wesley atını zahmetsiz bir ustalıkla eyerledi. Nora onun bilgili parmaklarının üzengileri sıkmasını ve donanımı ayarlamasını izledi. Eyerin üzerine çıktı, hasır kovboy şapkasını sarışın kafasına geçirdi, kalçalarını oynattı ve sanki at üzerinde doğmuş gibi deri dizginleri eline aldı. Nora yavaş bir nefes aldı ve sessizce Wesley mantrasını tekrarladı.

Bak ama dokunma... Bak ama dokunma...

İlk kez ata bindiği için o gün ağırdan almışlardı. Geniş çiftliğe bağlı patika vardı. Wesley onları manzaralı yamaç boyunca kıvrılan patikalardan geçirdi. Her birkaç fotoğrafını çekti. Nora albümü karıştırdı ve küçük bir derenin üzerinden geçtikleri zamanı hatırladı. Wesley onun endişesini hissetmiş olmalıydı çünkü dizginleri eline aldı ve atlarını kolayca dereden geçirdi.

Nora başka bir sayfaya döndü ve en sevdiği fotoğrafı buldu. Nora fotoğrafı çektiğinde Wesley, Bastinado'nun boynunu okşamak için eyerin üzerine eğilmişti. Wesley tam zamanında başını kaldırıp ona milyonluk gülümsemesini göstermişti. Nora albümü kapatıp çekmeceye yerleştirmeye başlamıştı ki bir fotoğraf daha fark etti; bu seferki bir çerçeve içindeydi ve arka tarafa saklanmıştı. "Wes..." Nora, Speakeasy ile baş başa çektiydikleri fotoğrafa bakarak nefes aldı. Fotoğrafın çekildiği anı hatırladı. Attan inmişti ve ata binmeyi bitirdikten sonra atını ovuyordu. Wesley'nin inişli çıkışlı otlağın fotoğrafını çektiğini sanıyordu.

Arkasında. Güneş gözlüklerini başının üstüne itmiş ve alnını Speakeasy'ninkine bastırmıştı. Saçlarının dalları gevşemiş ve yüzünün etrafında dağılmıştı. Resimde gözleri kapalıydı ve yüzünde saf bir mutluluk gülümsemesi vardı. Wesley'nin fotoğrafı çerçevelettiğine inanamıyordu. İçinde çok aptal görünüyordu.

Nora her şeyi bulduğu gibi komodine geri koydu ve Wesley'nin yatağına uzandı. Zihninde olası her senaryoyu gözden geçirdi - hasta mıydı? Araba kazası mı geçirmişti? Telefonunu mu kaybetmişti? Aklını mı kaçırdı? Yoksa

İnsülin kalemi yanında mıydı? Tıbbi uyarı bileziği takılı mıydı? Wesley'i tanıyordu. Beş dakika gecikecek olsa onu arardı. Başka bir üniversite öğrencisi için endişelenmezdi. Başka herhangi bir üniversite ikinci sınıf öğrencisi mutlaka bir partide, barda ya da bir kızın yurt odasında olurdu. Onun Wesley'i öyle değildi; Cumartesi günleri ara sıra uyuması dışında her gün aynı saatte uyanır, her gün aynı saatte eve gelirdi. İnsülin iğneleri yüzünden öğünlerini düzenli tutmak zorundaydı. Bol bol uyumak zorundaydı. Her gün okulun spor salonunda egzersiz yapıyordu. İçki içmedi, uyuşturucu kullanmadı, sigara içmedi, seks yapmadı. Derslere girer, kiliseye gider, Şükran Günü ve Noel'de eve giderdi... Yaşayan en sıkıcı gençti. Hayatta... Lütfen hayatta kalsın.

Nora gözlerini kapadı ve yan döndü. Wesley'nin sıcak ve temiz kokusunu yastıklarından alabiliyordu. Uzun zamandır ilk kez içindeki her şeyle dua etti.

Tanrım, muhtemelen Søren konusunda hala kızgın olduğumu biliyorum ve seni gerçekten suçlamıyorum. Ama lütfen öfkeni Wesley'den çıkarma. Beni istediğin kadar kırbaçla. O bunu hak etmiyor.

Sabah 4:30'da kırmızı yardım hattı telefonu çaldığında hâlâ uyanıktı ve gözlerini tavana dikmişti. Doğrulup oturdu ve ellerinin o kadar çok titrediğini fark etti ki cevap düğmesine zar zor basabildi.

"Kralım, lütfen bana bir şey bildiğinizi söyleyin."

"*Oui, chérie.* Stajyeriniz çok ilginç bir genç adam." "Bana nerede olduğunu söyle. O iyi mi?"

"Şu anda hastanede, ancak yıpranmış olsa da zarar görmemiş durumda."

"Ne oldu?" Nora bir elini saçlarında gezdirdi. Üzerine eğildi ve korku ve rahatlamayla nefes aldı.

"Güzel, küçük bir hemşire benim için dosyasına bir göz attı. DKA diye bir şey mi? Bu size tanıdık geliyor mu?"

Nora'nın elleri baş harfleri görünce uyuştı. "Bu diyabetik ketoasidoz. Ölümcül olabilir."

Kingsley hikâyeyi anlatırken Fransızca'ya girip çıktı. Onun aceleyle iki dilde anlattıklarından anladığı kadarıyla Wesley hastalanmış ve tuvalette birkaç kez kustuktan sonra bayılmıştı. Tam gelişmiş DKA nedeniyle hastaneye kaldırılmıştı.

"Hangi hastane?" diye sordu. "Hangi oda? Lütfen bana General'de olduğunu söyleyin."

"*Evet.* Dr. Jonas'ı aradım bile."

"Beni içeri sokabilirse ona hayallerinin bedavasını vereceğimi söyle."

"Bedava yok, hanımefendi. Zaten elinden gelen yardımı yapacağına söz verdi."

La Maîtresse'e asla karşı gelmez." "Harika.

Harika. Nerede peki? YOĞUN

BAKIMDA MI?"

Kingsley, "Yoğun bakım ünitesi," dedi ve güldü. Nora biraz güldü.

Wesley'i Pediatrik Yoğun Bakım Ünitesi'ne yatırmışlardı. "*Mais chérie*, gidemezsin."

"Siktir git. Tabii ki yapabilirim."

"Ailesi uçakla geldi. Onunla birlikteler."

Nora yemin etti. Wesley, ailesi orada otururken yatağının başında ortaya çıkarsa onu öldürürdü. Onu onlardan saklamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ailesi, kötü şöhretli bir erotik yazarla, özellikle de Dominatrix olarak çalışan biriyle yaşadığını öğrenseydi, onu Kentuckyye öyle hızlı geri çekerti ki başı dönerdi. Yorgun New York

Bırakın bu muhafazakar Güneylileri, aileler bile çocuklarını ona yaklaştırmazdı.

"Unut . Sadece bana nerede olduğunu söyle."

Nora hastane oda numarasını not etti. "Teşekkürler,

King. Sana borçluyum."

"*Pas moi*. Evcil hayvanınızı götürdükleri yeri bulan ortak arkadaşımızdı."

"O zaman ona beni kandırdığı için ödeştığımızı söyle."

Nora telefonu kapattı ve odasına koştu. Yüzüne su döktü ve tekrar kıyafetlerini değiştirdi. Sabah 6:00'da hastaneye vardı ve Dr. Jonas'ı buldu.

Wesley'nin ÇYBÜ'de kalmasının sebebini şöyle açıkladı

Yoğun bakım ünitesi doluydu. Nora ona bunu Wesley'e söylememesini söyledi.

Onu birkaç koridordan geçirerek düzinelerce hastane odasının önünden geçirdi.

Bir odada gözyaşları içinde bir aileyle sessizce konuşan rahip figürüne baktı.

Nora saygıyla gözlerini indirdi ve yürümeye devam etti. Bir dizi çift kapıdan

geçerek pediatrik yoğun bakım ünitesine girdiler. Duvarlarda balon tutan

oyuncak ayılar resmedilmişti. Oh, evet, Wes'in bunun sonunu duymasına asla

izin vermeyecekti. Dr. Jonas parmağını dudaklarına götürdü ve onu 518

numaralı odanın yanında bıraktı. Açık kapının dışında durdu ve dikkatle dinledi;

ağır Güney aksanlı bir kadın sesi, annesinin olduğunu tahmin etti, daha

yumuşak aksanlı bir adama yüksek sesle fısıldıyordu. Kısık sesle, oğullarının

üniversite için evden bu kadar uzağa taşınmasına asla izin vermemeleri gerektiği

hakkında ileri geri konuşuyorlardı. Dövüşmek iyiye işaretti. Bu Wesley'nin

ormandan çıktı. Ama rahatlaması kısa sürdü. Annesi onu tekrar Kentucky'ye götürmeye kararlı , babası ise onun kendi başına kalabilecek yaşta olduğunu, ona sonsuza kadar göz kulak olamayacaklarını savunuyordu. Nora kendini babasına hak verirken buldu. Ama annesinin sesindeki sıkıntıyı, acıyı, korkuyu ve kararlılığı duyabiliyordu. Wesley'nin annesi ona göz kulak olmak için evde kendisiyle kalmasını istiyordu. Nora da aynı şekilde hissediyordu.

Nora ne yapacağını bilmiyordu. Dr. Jonas'ı tekrar buldu ve Wesley'nin uzman doktorunu aramasını istedi. Wesley'i getirdiklerinden beri bilinci gidip geliyordu ama birkaç saat önce uyanıktı ve konuşuyordu. İnsülin seviyesini dengelemişlerdi ve bir ya da iki gün içinde eve gidebilirdi. Görünüşe göre Wesley insülini gerektiği kadar iyi ememiyordu. Daha büyük bir iğne kullanmaya başlaması gerekebilirdi. Nora'nın içi acıdı. Wesley iğnelerden nefret ederdi. Her zaman sol kolunun üst kısmına, iğnenin girdiğini göremeyeceği bir yere iğne yapardı. Kendi kalçasına ya da midesine iğne batırmak onu iyileştirmeden önce öldürebilirdi.

Dr. Jonas başka bir şey duyarsa Kingsley'i arayacağını söyledi ama Nora'nın şu anda onun için yapabileceği bir şey yoktu. Eve gidebilirdi.

Nora isteksizce hastaneden ayrıldı. Arabayla eve gitti ve uyumaya karar verdi. Saate baktı, neredeyse sabah sekizdi ve yirmi dört saattir uyanıktı.

Evinin önüne geldiğinde Nora arabasını kapattı. Ama ondan sonra başka bir şey yapacak enerjisi kalmamıştı. Öne doğru eğildi ve rahatlama, yorgunluk ve korku gözyaşları döktü. Wesley'nin annesi ve açıkça oğlunun eve dönmesini istiyordu. Nora, Wesley'nin onun çatısı altında yaşarken birini azarlama sanatını öğrenmiş olması için dua ediyordu.

Birini azarlamak.

Nora başını koltuk başlığına yasladı. "Kahretsin...

Zach."

Arabayı tekrar çalıştırdı ve Manhattan'a doğru güneye yöneldi.

Ertesi sabah Zach önce kendi ofisine uğrama zahmetine bile girmeden doğruca J.P.'nin ofisine gitti.

J.P. okuduğu kitaptan başını kaldırdı ve kızardı.

"Şu anda Emily Dickinson'ın son sözlerini hatırlıyorum."

J.P. dedi ki. "*Sis yükseliyor.*"

"Onunla işim bitti."

J.P. gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Easton, Royal'e çok para kazandırabilir."

"O zaman başka bir editör bulun. Onu yayınlasak da yayınlamasak da umurumda değil. Ama ben bittim. Patricia Grier dün gece beni aradı. Birkaç hafta erken Los Angeles'a gelebileceğimi ve onunla çalışabileceğimi söyledi. Fena fikir değil."

"Bu berbat bir fikir. Personel kimin yetkili olduğunu bilmeyecek. Siz de kimin yetkili olduğunu bilmeyeceksiniz. O seni baltalayacak. Sen onun altını oyacaksın.

Rejim değişikliğinin etkili olabilmesi için hızlı ve dramatik olması

gerekir." "Burası Royal'in Batı Yakası ofisi, 1799 Fransa'sı değil."

J.P. gözlüklerini çıkardı ve alnını ovuşturdu. "Bana onun sözleşmesini getir. Bende kalsın."

Zach başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve ofisine doğru yürüdü.

Kapının aralık olduğunu fark edince durakladı. Dizüstü bilgisayarını masasının üzerinde bıraktığı için dün gece kapıyı kilitlediğini çok net hatırlıyordu.

Temkinli bir şekilde kapıyı açtı ve içeri girdi.

"Hey, Zach," dedi Nora. Masasının arkasındaki sandalyeye gözleri kapalı bir şekilde oturdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ofisime nasıl girdin? Kilitliydi."

"Sihir." Gözlerini açtı ve gülümsedi.

"görünüyorsun," dedi Zach. Nora'nın gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yüzü uykusuzluktan zayıflamış görünüyordu.

Zach masasının etrafına geldi ve sandalyesini ona geri vermek için ayağa kalktı. Masasının üstüne oturdu ve bir yatak gibi üzerine yuvarlandı.

"Son on iki saatimi cehennemde geçirdim. Üzgünüm, sana bir hatıra getirmeyi unuttum."

"Oraya yaptığım seyahatlerden ihtiyacım olan tüm hediyelik eşyalara sahibim. Burada ne yapıyorsun, Nora?"

"Dün gece seni kızdırdığım için özür dilerim."

"Özr n kabul edildi. Artık gidebilirsin. J.P. birlikte çalışman için başka bir editör bulacak. Muhtemelen Thomas Finley. Pisliğin tekidir. Onu seveceksin."

"İyi g tler ve kötü g tler vardır. Sen iyi t rdensin. Sadece seninle çalışmak istiyorum."

"Belki de bana önce kitabı, sonra da kendimi becermemi s ylememeliydin."

Nora masasından kalktı ve yüzünü ona döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavu turdu. Yava a nefes verdi.

"Wesley dün gece eve gelmedi."

"İstediği her yere gidebilecek kadar büyüdü, Nora."

"Ama Wes'i tanımıyorsun. O arar. Her zaman arar. EĞer beş dakika geç kalacaksa beni arar. Bir süre önce Miami'deydim ve sinemaya gideceğini söylemek için beni aradı, böylece onu aramaya  alı tığımda ula amazsam endi elenmezdim. Bu Wes. Eve gelmedi ve aramadı.  ıldırđım."

"Onu bulduğunuzu varsayıyorum?"

Nora soğuk bir şekilde güldü. ". O hastanede." Zach sandalyesinde doğruldu.

"Yüce Tanrım. O iyi mi?"

"Kütüphanede diyabetik ketoasidoza girdi. Kimse beni aramadı çünkü varlığımdan kimsenin haberi yok. En yakın akrabası değilim. Akrabası değilim."

"Onu gördün mü?"

"Hastaneden yeni geldim ve yarım saat boyunca koridorda gizlenerek ailesini dinledim. Onlar orada olduğu için içeri giremiyorum. Zach, kendimi... iktidarsız hissediyorum. Kötü bir his."

Zach gözlerini ondan kaçırdı ve pencereden dışarı baktı. Manzarası doğudaydı ve eğer dünya düz olsaydı ve görüş teleskopik olsaydı İngiltere'ye kadar görebilirdi. Nora'nın nasıl hissettiğini biliyordu. Grace... ailesi onu arayıp hastanede olduğunu söyler söylemez gelmişti. Geldiklerinde onları aramakla hata yaptığını anlamıştı. Doktorlar hemen onunla konuşmayı bırakıp onlarla konuşmaya ba ladılar. O zamanki öfkesini hatırladı, Grace'in ailesiyle arasına nasıl girdiğini ve

Doktora, evli bir kadın acil servise geldiğinde önce , sonra da ailesiyle konuşulması gerektiğini kesin bir dille söyledi. Doktora gidip kendini becermesini s ylememi ti. Bundan çok daha az kibar davranmı tı.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Dün gece aradığında haber bekliyordum. Eğer Tanrı'nın kendisi beni arayıp evrenin sırlarını anlatmaya başlasaydı ona da siktirip gitmesini söyledim. Beni kişisel olarak alamazsın, Zach. Bunu telafi edebilir miyim? Kahve? Çay? Ben mi?"

Zach güldü. Yorgun olmasına rağmen hâlâ utanmazdı.

"Senin uykuya ihtiyacın var, kafeine ya da başka bir uyarıcıya değil," dedi gözlerini ona dikerek. Kadın gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Tamam, seni yalnız bırakacağım. Wes eve döner dön, söz veriyorum kitaba geri döneceğim. Dün gece bana söyleyeceğin şeyi e-posta ile gönderebilir misin? Okuyacağım ve benden ne yapmamı istiyorsan onu yapacağım."

Zach bunu yapacağına söz verdi ve Nora gitmeye başladı.

"En son ne zaman Nora?" diye sordu Nora ofisten çıkmadan önce.

"Yirmi altı saat önce."

Zach yüzünü buruşturdu. "Araba kullanmamalısın. Ölü yazarlar hikâyelerini gözden geçirmezler." "Bunu mezar taşıma yazarız," dedi Nora.

Zach ona dik dik baktı.

"Tamam, olur. Buradan birkaç blok ötede evi olan bir arkadaşım var. Gidip onun evinde kalacağım."

"Uyarıcı yok, unuttun mu?" diye hatırlattı ona. "Hamlet'i oynayan aktörlere, performanslarını mahvetmemeleri için bekar kalmaları söylenir."

Nora omzunun üzerinden bir gülümseme fırlattı. Birdenbire artık yorgun ya da endişeli görünmüyordu. Vahşi, güzel ve çok canlı görünüyordu.

"Bekâr mı, Zach? Benimle tanıştın mı?"

Zach onu terk ettikten sonra hâlâ gülüyordu. Kafasını kaldırdı ve J.P.'nin ofisinin kapısında durduğunu gördü.

"Yani sözleşme?" J.P. sordu.

Zach patronuna baktı.

Zach biraz mahcup bir ifadeyle, "Sanırım bir süre daha saklayabilirim," dedi.

"Peki ya o?"

Zach masasının altına uzandı ve Nora'nın el yazmasını kâğıt geri dönüşüm kutusundan çıkardı.

"Sanırım o da bende kalabilir."

* * *

Nora, Kingsley'in kasaba evinin önünde durdu ve kapıyı çalmadan içeri girdi. Nora, Kingsley'in Haitili güzel kızı Juliette'e kendini tanıttı.

sekreteri ve dünyada ondan başka korktuğu tek kadındı. Juliette ona kahvaltı hazırladı ve Kingsley'nin zengin yatak odasına götürdü. Kingsley yarına kadar burada olmayacağı için orada uyuyabilirdi. Nora kıyafetlerini çıkardı ve daha önce üzerinde birkaç geceden fazla zaman geçirdiği çarşafların arasına girdi. İki cep telefonunu da aldı.

telefonları çıkardı ve Wesley, Zach, King ya da Søren'in araması ihtimaline karşı kendi yastığının yanına koydu.

Uykuya dalarken Nora'nın aklı Wesley'nin yanındaydı; kendini daha iyi hissettiğini ve yakında onunla birlikte evde olacağını umuyordu. Lüks çarşafların içine daha da gömülürken, küçük bir parçası Søren'in de orada olmasını diledi.

Nora nihayet uyandığında saat neredeyse akşam dokuzdu. Neredeyse aralıksız on iki saat uyumuştı. Kingsley'nin gösterişli banyosunda duş aldı ve Juliette'in kendisi için getirip yatağın yanındaki sandalyeye bıraktığı giysileri giydi. Duştan çıktığında telefon hattı çaldı. Telefonu aldı ve hâlâ ıslak olan elleriyle cevap verdi.

"Kral, haberler nedir?"

"İyi kalpli doktor, *ton petit garçon malade* ile randevu için uygun olduğunuzu söyledi. Ailesi doktorun ısrarlarına dayanamadı ve bu gece evcil hayvanınızın uyumasına izin verdi. Bir otelde kalıyorlar."

"Dr. Jonas'a bir dahaki sefere fıstık ezmesi ve penis halkasıyla sevdiği şeyi yapacağımı söyle."

"Tıp fakültesine gitmesinin tek nedeni şüphesiz bu."

Nora Kingsley'nin evinden çıktı ve kendini yeni bir insan gibi hissederek hastaneye doğru yola koyuldu. Wesley'i görecektir olmanın neredeyse titreyerek arabasını park etti ve doğrudan onun odasına gitti. Parmak uçlarına basarak içeri girdiğinde, Wesley'nin hastane yatağında uzanmış, mışıl mışıl uyuduğunu gördü.

Yatağın yanına geldi ve ona baktı. Kirpikleri bronz yanaklarında dalgalanıyor, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Öne doğru eğildi ve onu alnından öptü. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki bir rüyadan fırlamış gibi ona baktı.

"Nora, Tanrı'ya şükür." Kollarını ona dolamaya çalıştı. Ama kollarının tüplerle bantlanmış olduğunu fark edince irkildi.

", evlat. Bir yerini . Ben buradayım.
Nasıl hissediyorsun?"

"Sen burada olduğuna göre mükemmel. Bütün gün deliriyordum. Seni nasıl arayacağımı bulmaya çalışıyordum. Ama annem odadan çıktığında babam buradaydı ve

Versa. Sonunda birkaç dakika önce gittiler. Doktor bu gece beni yalnız bırakmaları konusunda çok ısrarcıydı."

Nora ona sırıttı. "mı?" diye sordu.

"Bir arkadaşı. Yabancı yerlerde arkadaş edinmek iyidir. Tutuklanırsan bana iyilik borcu olan bir polisim de var."

"Bunu aklımda tutacağım." Wesley uzandı ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de. Daha önce buradaydım, koridorda sürünüyordum. Annenle babanın konuşmalarını duydum. Annen eve taşınmanı istiyor."

"Öyle, ama ben . Babam benim tarafımda. Onu yıpratacağız."

"İyi olur. İyi yardım bulmak çok zor. Doktor ne dedi?"

Wesley inledi ve Nora elini onun saçlarında gezdirdi. Ona tekrar dokunmak, tekrar yanında olmak çok iyi hissettiriyordu. Ayrı kaldıkları günün sadece bir gün olduğuna inanamıyordu.

"Koluma o kadar çok iğne yaptım ki yara dokusu oluştu," dedi Wesley sol üst pazılarını ovuşturarak. "İnsülin yeterince iyi geçmiyor. İğne yerimi değiştirmek zorundayım."

"Uylukların mı?" diye sordu. "Küçük şirin kığın mı?"

"Daha da kötüsü. Gündüz iğnelerimin hepsi artık midemde ve geceleri de kalçamda. Bilirsiniz, kendi midenize bir iğne batırmak ve onu beş saniye boyunca orada bırakmak biraz abartılıyor."

"Bir de bana sor. En büyük bile mideyle sert oynamaz. Çok hassas bir bölge. Eve ne zaman gelebilirsin?"

"Yarın ya da ertesi gün çıkmama izin verebilirler. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sadece çok yorgunum."

"On kilo vermiş gibi görünüyorsun ve aslında verecek fazlan da yoktu."

"Çok sıska olan sensin, Nora."

"Sen buraya taşınıp her gün yemek pişirmeye başladığından beri iki kilo aldım."

"O iki kiloya ihtiyacın vardı. Taşındığımda tamamen kıkırdaktın. içeri."

"Tüm kötü küçük çocuklarımı ve kızlarımı dövmek için çok sert olmalıyım. Eğer beni bir daha böyle korkutursan seni de döveceğim." "Öyle bir planım yok. Söz veriyorum."

Wesley ona gülümsedi ve o da Wesley'nin elini tuttu.

"Eve gidip sana bir şey getirmemi ister misin? Kıyafet ya da başka bir şey?"

"Annem alışverişe gitmek için her bahaneyi kullanır. Yarın sabah benim için bir şeyler alacaktı."

"Tamam. Ben gidip seni uyutayım o zaman." Wesley doğruldu ve başını salladı. "Gitme. Lütfen gitme."

"Ne kadar istersen o kadar kalırım Wes," dedi onun sesindeki neredeyse paniğe. "Kenara kay ve yer aç."

Wesley güldü ama kadın şaka yapmıyordu. Dikkatli bir şekilde hastane yatağına sürünerek girdi ve kabloların ve tüplerin altından geçti. Onun yanına uzandı ve Wesley serum takılı bir kolunu onun sırtına doladı. Kız onun göğsüne yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Biliyor musun, daha önce de hastanede takılmışım ama hiç pediatri koğuşunda takılmamışım."

"Nora, iğrençsin. Git uyu." "Önce sen uyu."

"Uyumak istemiyorum. Seninle konuşmak ."

"Güzel. Ben de uyumak istemiyorum. Ne hakkında konuşmak istiyorsun? Atlar mı?"

"Atlar hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Kızma ama arkadaşlarının telefon numaralarını bulmak için eşyalarını karıştırıyordum. Geçen yazdan kalma fotoğraf albümünü buldum. Ve Speakeasy ile olan aptal resmimi."

Başını kaldırıp ona baktı. Karanlıkta bile Wesley'nin kızardığını görebiliyordu. "Aptalca bir resim değil. İçinde mutlu görünüyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Seninle birlikteydim."

Wesley ona gülümsedi. Nora onu yanağından öptü ve başını bir kez daha onun göğsüne yasladı. Kalbinin kulağının dibinde düzenli bir şekilde attığını duymak çok rahatlatıcıydı.

"Nerede olduğumu nasıl öğrendin?" Wesley sordu. Elini onun kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Duymak isteyeceği son şeyin, Søren'in onun için peşine düştüğü ve suç ortağı Kingsley'nin gizli bilgileri elde etmek için bazı bağlantılarını kullandığı olduğunu biliyordu.

Nora gözlerini kapadı ve Wesley'nin yanına sokuldu. "Sihir."

Zach, Nora'yı ofisinde yarı baygın halde bulduktan iki gün sonra işe geldiğinde e-postasında ondan gelen neredeyse on beş bin yeni kelime bulunca rahatladı. Görünüşe bakılırsa sinirlerini

Wesley'nin evde olmamasının verdiği enerjiyle nefes nefese beş bölüm yazdı. Onları okudu ve ilerledikçe notlar aldı. Kızın kitapta yaptığı şey onu çok heyecanlandırmıştı. Ama daha fazlasını yazmadan önce onu yeni bir yöne doğru yönlendirmesi gerekiyordu. Tüm kitap bir koşu olamazdı. Durması ve okuyucunun bir iki bölüm nefes almasına izin vermesi gerekiyordu. tekrar yüksek vitesa geçmeden önce.

Zach notlarını tekrar gözden geçirdi ve Nora'nın ofis numarasını çevirdi.

"Sophokles'in Baba Katli ve Ensest Evi," diye Nora. "Nasıl Seni kör edebilir miyim?"

Zach güldüğünü duymaması için yanağının iç kısmını ısırdı. "Nora."

"Zachary," dedi nefes nefese.

"Görüyorum ki neşeli bir ruh hali içindesiniz."

"Beni görebiliyor musun? ? Evimde misin?" Zach bu kez güldüğünü duymasına izin verdi.

"Bu aşırı neşe ve sevinç gösterisinden, stajyerinizin eve geldiğini varsayıyorum."

"Evet, Tanrı'ya şükür. Küçük bir kurnazlıkla onu ait olduğu yere, çatımın altına kaçırmayı başardım. Şu rahatça dinleniyor ve ben de onuncu buluttayım çünkü dokuzuncu bulut kendini beğenmiş İngilizlerle doluydu. Benim sahnem değildi."

Zach boğazını temizledi. "Sahnelerden bahsetmişken-"

"Tanrım, kitap. musun, Zach, harika bir ruh halindeyim.

Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu mahvedemez. Bölümleri parçala. En kötüsünü yap. Canını yak. Ben hazırım."

Zach derin bir nefes aldı.

"Muhteşemler."

Nora'nın telefonun diğer ucundan hiç de kadınsı olmayan bir kahkaha attığını duydu.

Hat.

"Bu oyunda çok kötüsün."

"Çok ciddiğim, Nora. Mükemmeller. Ufak tefek temizleniyor ama her şey yerli yerinde. Şimdi tek yapman gereken

hızını biraz düşür."

"Herhangi bir öneriniz var mı?"

"Üç kelime. Göster, söyleme."

"Bunun için sana ne kadar ödüyorlar?"

Zach kıkırdadı ve Nora'ya önümüzdeki iki ya da üç bölümü nereye götüreceğine dair bazı somut önerilerde bulundu.

"Ve yarın sabaha kadar beş bölüm daha istiyorum," dedi Zach, bunun neredeyse imkânsız bir meydan okuma olduğunu bilmesine rağmen.

"Köle şoförü," dedi.

"Nora, çok zaman kaybettik-"

"Zach," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duydu. "Sakin ol. Benim.

Köle şoförü bir iltifattır."

Vedalaştılar ve Zach telefonu kapattı. Kafasını kaldırdığında asistanının ofisinin kapısında elinde bir kutuyla durduğunu gördü.

"Oh, Tanrım. Bir tane daha mı?" diye sordu.

"Korkarım öyle, patron." Mary onun ofisine girdi. Masasının üzerine kitap boyutunda düz bir kutu koydu.

"Bu saçmalığı kimin gönderdiğini henüz bulamadık mı?"

Zach kutuyu aldı ve düz kahverengi kâğıt ambalajı dikkatle yırttı.

"Sanırım kim olduğunu biliyorum," dedi Mary. "Bu sefer ne olduğunu merak ediyorum." "İki gün önce anal boncuklar vardı. Ondan önce de göz bağı.

Peki geçen hafta ne oldu?"

"Kayganlaştırıcı," diye ekledi Mary. "Özellikle K-Y Jelly, sanırım." Zach, Mary'ye baktı ve bir sırıtışı bastırdı. Mary, New York'a geldiğinden beri tanıştığı ikinci favori kadındı. "Nora Sutherlin'le çalışmaya devam edersen, kendi seks dükkanını açabilirsin."

"Herhangi bir şey buna tercih edilebilir. Sadece yetişkinlerin yayıncılıkta çalışmasına izin verildiğini sanıyordum," dedi. Kutuyu elinde evirip çeviren Zach, onu çöpe atmayı düşündü. Nora ile çalışmaya başladığından beri, her iki günde bir ofisinin posta kutusuna ya da masasına yeni bir "hediye" geliyordu.

"ama, bundan daha iyisini biliyorsun. Her şeye bahse girerim ki Thomas Finley'dir. En uzun süredir burada olduğu için Los Angeles'taki işi alacağını düşünüyordu. J.P. sana söz verdiğinden beri çok kızgın. Ama herkes

Büyük patronlara çok yalakalık yaptığı için hâlâ burada olduğunu biliyor. O kitap editörü de değil. Sadece boktan şeyleri parlatıyor."

Zach güldü ve Nora ile Mary'nin henüz tanışmaları gerektiğine karar verdi.

"Sadakatin yanı sıra imgeleri de takdir ediyorum. Ama şu işi , olur mu? Çok güzel," dedi Zach, orta halkasında bir dizi küçük anahtar asılı olan bir çift parlak gümüş kelepçe çıkarırken.

"Güzel. Çok parlak." Mary kelepçeleri ondan aldı ve yakından inceledi. "Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye başladı Mary ve kelepçeleri sol bileğine vurdu. Zach ona pis bir bakış attı. "Özür dilerim. Sanırım çok fazla *Law & Order* maratonu izledim."

"Çok fazla."

Mary anahtarı aldı ve kilide soktu. Çevirdi ama kelepçeler açılmadı.

"Kahretsin," diye şok içinde nefes aldı. "Anahtar çalışmıyor."

"Kesinlikle çalışmıyor." Zach anahtarı aldı ve kendisi denedi.

Hiçbir şey

oldu. "Lanet olsun."

"Patron, çok üzgünüm," dedi Mary. "Hemen bir çilingir çağıracağım." "O piç kurusu. Eğer Finley ise, onu öldüreceğim. Bunu her kim istediye gerçekleşmesi için."

Koşarak onun ofisinden çıktı ve kendi ofisine . O sadece Öğle yoğunluğunda buraya bir çilingir getirmenin ne kadar süreceğini hayal edin.

Yere baktı ve önünde Noranın el yazmasını gördü. Sonra kapısına baktı. Telefonunu tekrar eline aldı.

"Ian McEwan'ın Çimento ve Ensest Mağazası-" "Nora, gerçekten."

"Arayan numarayı seviyorum. Sizin için ne yapabilirim?"

Zach bileğine bakarak, "Kelepçelerle ilgili küçük bir sorunum var," dedi. "Kilitler hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayatımın ne kadarını zincire vurulmuş olarak geçirdiğimi bilseydiniz, bu soruyu sormazdınız."

Zach bir an durakladı ve ağzından çıkması şaşırtıcı derecede zor olan beş kelime söyledi.

"Yardıma ihtiyacım var, Nora."

Zach onun gülmesini ya da kendisiyle alay etmesini bekledi. Bunun yerine ona küçük bir tavsiyede bulundu ve o da bu tavsiyeyi dinlemeye karar vererek telefonu kapattı.

"Çilingiri aradım," dedi Mary, ofisine geri dönerken. "Birkaç saat içinde burada olacağını söyledi."

"Onu iptal et. Nora'yı aradım. Bana bir öneride bulundu." "Ne dedi?"

"Bana 'Üç kelime, bana gel' dedi."

Zach ayağa kalktı ve uzun gri paltosunu çekti; sol bileğinden sarkan kelepçeleri kimse görmesin diye ellerini ceplerine soktu.

"Ve sanırım yapacağım."

Asansöre doğru yürüyen Zach, Thomas Finley yüzünde yağlı bir sırıtışla yanından geçerken öfkeyle kaskatı kesildi.

Zach asansöre doğru ilerlerken, "Şakaların hiç eğlenceli değil, Finley," dedi.

"Çünkü bunlar şaka değil, Easton." Finley ofisine girdi ve Zach, Finley'e neyin komik olup neyin olmadığını bizzat gösterme yönündeki çocukça dürtüsüne direndi. Finley'nin yerde kan kusarak öksürmesi eğlenceli olabilirdi.

Hâlâ öfkeli olan Zach, asansörün aşağı düğmesine basmak için elini uzattığında sol elindeki kelepçeyi bir anlığına unuttu. Bir boğaz temizleme sesi duydu ve sağ tarafa baktı.

J.P. kaşlarını onaylamaz bir şekilde kaldırarak resepsiyon görevlisinin masasında durdu.

"Uzun hikâye," dedi Zach. Her ne kadar J.P.'ye Finley'nin eziyetleri hakkında atıp tutmak istese de, okul bahçesinde ispiyonculuk yapacak biri değildi. Zamanı geldiğinde bunu kendisi halledecekti.

"Bu kıyafetlerle nereye gittiğinizi sorabilir miyim?" J.P. sordu.

"Hapishane. Belli ki." Asansörün kapısı açıldı ve Zach içeri girdi. Nora'nın da tam olarak böyle yapacağını çok iyi bildiği için J.P.'ye gülümsedi. "Sadece kitapla ilgili."

Eğer mümkünse, J.P.'nin kaşları daha da yukarı kalkmış gibiydi.

"Bu hiçbir zaman sadece kitapla ilgili değildir, Easton."

* * *

Onu kelepçelediğinde, başının belada olduğunu anlamıştı. Ve Birbirlerini üçüncü kez gördüklerinde kelepçe takıyordu. Onları sapkınlık nedeniyle değil, kolluk kuvvetleri için takıyordu. İlk ve son kez yakalandığı o gece yağmur yağıyordu. Karakola ve polis onu ekip arabasından çıkardığında annesinin hemen arkasında duruyordu. Onun burada ne işi vardı? diye sordu.

ve sonra annesinin onu korku ve çaresizlikten aramış olabileceğini fark etti. O gece nasıl bir görüntüydü; sırlıklam, üstü perişan, okul üniformasını giymiş, elleri arkadan kelepçeli. Islak saçlarının perdesi arkasından ona ters ters bakmış, o da ironik bir eğlenceyle ona bakmıştı. Ama gözlerindeki tek bakış bu değildi. Orada başka bir şey vardı, yıllar sürecektir bir şey tam olarak anlamadan önce.

Şimdi anladı.

Ağzı bağlanmış ve elleri yatak direğine kelepçelenmiş halde yerde oturuyordu. Zoraki bir sessizlik içinde arkasına yaslandı ve onu izledi. Pembe ve beyaz tenli genç bir kadın mavi saçları bir Aziz Andrew haçına kartal şeklinde bağlanmıştı. Dokuz kuyruklu bir kediyle kızın sırtına kıpkırmızı yaralarla dövme yaptı. Kız kıvranıyor ve ağlıyordu. Durması için yalvardı. O durmadı.

Birkaç dakika sonra dayak sesi kesildi. Kediye bir kenara bıraktı ve kadının yerde oturduğu yere doğru yürüdü. Onun önünde diz çöktü ve gözleriyle buluşmasını emretti.

"Şimdi özür dilemeye hazır mısınız?" diye sordu ona. "Yoksa Simone'u dövmeye devam mı edeyim?"

Onun dayaklarından daha kötü olan tek şey, bir başkası hakkı olan cezayı çekerken onu izlemek zorunda kalmaktı. Yavaşça başını salladı.

"Aferin kızım," dedi. Ayağa kalktı ve çarşıdaki kıza doğru yürüdü. Kızın el ve ayak bileklerini çözdü. Simone yavaşça platformdan indi ve yere diz çöktü. Çıplak ayaklarının üstünü öptü ve tekrar ayağa kalktı. Adam başını eğdi ve duyulamayacak kadar alçak bir sesle fısıldadı kulağına bir şey söyledi. Kız kızardı ve gülümsedi. Adamın elini öpmek için izin istedi. O da izin verdi.

Simone onun avucunun ortasını öptü, giysilerini topladı ve odadan . Tekrar yalnız kalmışlardı.

doğru yürüdü ve önünde çömeldi. Ağzındaki bağı çözdü ve bekledi.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu.

"Evet, efendim." Düzensiz bir nefes aldı. "Aramayı unuttuğum için özür dilerim efendim. Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim. Eve geldiğimde o kadar yorgundum ki doğruca yatağa gittim."

"Beni arayıp eve vardığını haber vermen sadece birkaç saniye sürüyor. Sen benim en değerli varlığımın. Benim için değer, yapabileceğinin çok ötesinde.

Gebe kalmak. Seni korumak benim görevim. Kurallarımı biliyorsun. Ve onları çiğnemekten daha iyisini biliyorsun."

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi. Ama bu kadar yorgun olması onun suçu değildi. Onu o kadar ayakta tutmuştu ki Sabahın 3'ünde onu dövüyor ve defalarca beceriyordu. O gece yatağına gidebilmek için her şeyini vermişti. Aramadığında onu endişelendirdiğini biliyordu. Ama ona bir çocukmuş gibi davranılması sokağına çıkma yasağı olan bir genç. İlk başta özür dilemeyi reddetmişti. Tanrı aşkına, yirmi altı yaşındaydı.

"Beni affet, lütfen. Her şeyi yaparım."

Adam kaşını kaldırdı ve kadın bir hata yaptığını anladı. "Bir şey var mı?"

Midesi yere düştü.

Özel odasındaki masanın üzerinde antika siyah bir döner telefon duruyordu. Onu sadece bir amaç için kullandı. Şimdi de o amaç için kullanıyor.

Kapı açıldığında başını kaldırıp bakmadı. İçeri girenin kim olduğunu ayakkabılarından anladı. Siyah binici çizmeleri. Erkek binici çizmeleri.

"Hiçbir şey" dememeliydi.

Kadının yanına döndü ve onu yerden kaldırdı. Yine de kelepçeleri çıkarmadı. Ellerini arkadan kelepçelemişti. O yapardı onu ilk kez kelepçeli gördüğü günün bu gece eski okul üniformasını giydirdi.

Bluzunun düğmelerini açtı ve kabaca omuzlarından aşağı itti. Ağzı onunkine çarptı ve dudakları acıyıp şişene kadar onu öptü. Boynundan aşağıya ve omuzlarına doğru öptü ve

göğüslerinde ısıruk izleri ve çürükler bıraktı. Onu kendi üzerine itti. yatağına geri döndü ve eteğini kalçalarına kadar sıyırdı. Beyaz pamuklu külotunu bacaklarından aşağı, beyaz diz çoraplarının ve eyer ayakkabılarının üzerinden çekti.

Parmakları kadının içine girdi ve genişçe açtı. Kolunu kavradı ve onu karnının üzerine itti. Ellerini tekrar bacaklarının arasında hissetti, onu ayırıyor, açmaya çalışıyordu. Kendini destekledi ve adam onu içine iterken inledi. Adam onu soluk soluğa bırakan şiddetli hamlelerle içine girdi. İnlemek ya da haykırmak istemiyordu. Yatağın ayak ucunda durup gülümseyen ve ona yaptığı her şeyi izleyen bir seyirci varken değil. Ama adam çığlıklarını bastırdı. Yüzünü yatağına bastırdı ve doruk sesini bastırmaya çalışarak örtüyü ısırdı.

İtmeye devam etti ve vahşi bir son hamleyle içine boşaldığında ikinci aşığalayıcı orgazmına çok yaklaştı. Adam içinden çıkarken kadın inledi. Yan yattı ve bacaklarını göğsüne doğru kaldırdı. Şimdi ikisi de ona bakıyordu.

Binici çizmeli adam ona doğru yürüdü. Adam sürünerek

Yata

k. "Efendim, lütfen," diye yalvardı.

"Bir şey söylediniz."

Yutkundu ve başını salladı.

"Evet, efendim."

Binici çizmesi giyen adam onu ayak bileğinden tutup sürükledi.

Ona doğru.

"C'est à moi," dedi adam pantolonunu açarken. Adam kadının içine doğru itti ve kadın onu daha derine almak için kalçalarını kaldırdı.

Benim sıram.

Nora başını çevirdi ve saate baktı. Zach muhtemelen birazdan burada olurdu. Zach'in kelepçelerle sıkışıp kaldığını düşününce kendi kendine güldü. Kelepçelerle nasıl ya da neden oynadığını ancak hayal edebilirdi. Ama o seksi İngiliz'i tanıdığı için onun sahip olduğu nedenlerden herhangi biri için onlara girmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ekranındaki kelimelere baktı-C'est à moi, tekrar okudu ve iç çekti. Kaydetmeden belgeden çıktı ve ayağa kalkıp oturma odasına yöneldi.

Wesley, göğsünde dengede duran bir kimya ders kitabı ve dişlerinin arasında bir fosforlu kalemle kanepeye uzanmıştı. Yıpranmış kot pantolonu ve ağartılmış beyaz çorapları içinde çok sıcak ve rahat görünüyordu. İki kat tişörtün arasında öyle bir uzanmak ve göğsünde uyuyakalmak istiyordu ki. Onun evde olmasından dolayı delicesine rahatlamıştı. Ama ona kavuştuğu için ne kadar mutluysa, kendini tekrar hasta edeceğinden de o kadar endişeliydi. İnsülin iğnelerini midesine yapmaya başlaması gerekiyordu ama bunu henüz yapamamıştı.

"Ev ödevini mi yapıyorsun?" diye sordu. Wesley fosforlu kalemi tükürdü.

"Evet. Üç günlük telafi çalışmam var. Bu hafta sonu ne yapacağımı biliyorum."

"fazla çalışma. Sende yozlaşmış bir tembellikten başka bir şey görmek istemiyorum."

"Sanırım bunu halledebilirim. Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın ceketini giyerken.

"Sokağın karşısında. Zach geliyor. Ona gülmeyi bitirdiğinde, onu gönder. İçeri girip yukarı bakmasını söyle."

Wesley ona şüpheyile baktı.

"Zach'e neden güleyim ki?"

Eğildi ve onu alnından öptü. "Göreceksin."

* * *

Zach trene atladı ve kuzeye, Nora'nın evine doğru yola çıktı. Ama kapıyı çaldığında açan Wesley oldu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Zach sordu.

"Çok. Bağırsaklarını kusmak ve ardından bir kütüphane tuvaletinde bayılmak bir Pazartesi gecesini geçirmenin yolu değildir."

"Anlaştık. Nora geri döndüğün için oldukça memnun görünüyor. Onu epey korkuttun."

"Bu adil. Beni haftada en az bir kez ölümüne korkutuyor." Zach güldü ama Wesley'nin gözlerinde neşe yoktu.

"Çoğunlukla yenilenmiş görünüyorsun." Zach çocuğa gençliğini kışkandı. Hastanede üç gün geçirmesine rağmen Wesley hâlâ dinç ve dinç görünüyordu.

"Nora 'uygun' görüldüğümü söyledi. Umarım bunu gerçek anlamda söylememiştir."

Zach, "Görünüşe göre birisi benimle gerçek anlamda konuşmak istemiş," dedi.

elini cebinden çıkardı ve Wesley'e bileğinden sarkan kelepçeleri gösterdi.

Wesley ona güldü ve Zach de kendini tutamayıp ona . Gerçekten de oldukça utanç verici ve gülünçtü.

"Kendini kötü hissetme, Zach," dedi Wesley gülmeyi bitirdiğinde.

"Nora bir keresinde bir sahnede ona yardım etmemi istemişti. Oturma odasının zemininde yarım saat boyunca domuz ile bağlı kaldım."

Şimdi gülme sırası Zach'teydi. Dünyada bir kadın var mıydı ki Nora gibi mi? Onun varlığından çok memnundu; hatta ondan sadece bir tane olduğu için daha da memnundu.

"Bu arada Nora nerede? Bu şeyleri üzerimden çıkarmama yardım etmeye çalışacak."

" yapabilecek biri varsa, o da odur. Onunla kilisede buluşmanı istiyor." "Kilise mi?"

Wesley, Nora'nın evinin eşiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duruyordu. Elini uzattı ve sokağın köşesindeki bir binayı işaret etti.

"İşte. Gir içeri. Yukarı bak. Onu bulacaksın."

Wesley kapıyı kapattı ve Zach caddeyi geçerek bloğun sonuna ulaştı. Zach kilisenin önündeki tabelayı okudu. St. Luke's Katolik Kilisesi, altında ayin programıyla birlikte yazıyordu.

Zach korkuyla küçük neo-Rönesans kilisesinin ön kapısından içeri girdi. Birkaç kişinin düğününe katılmanın dışında Daha önce nadiren bir kiliseye adım atmıştı. Ve ilk kez bir Katolik mabedine girdiğinden emindi. Damlayan kiliseye baktı. mumlar ve vitraylı şiddet sahneleri. Bu ortamda Nora'nın kitaplarındaki imgeler daha anlamlı hale geliyordu.

İçeri gir, yukarı bak, demişti Wesley.

Zach mabedin ortasına doğru yürüdü ve yukarı baktı.

"Buradayım, Zach."

Zach başını kaldırıp baktığında Nora'yı kilisenin arka tarafındaki küçük bir balkon bölümünün çıkıntısına yaslanmış halde buldu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesini alçak tutmaya çalışarak. Akustik o kadar iyiydi ki, her kelimeyi bağırarak söylediğini hissetti.

"Koro çalışması. Bana hasarı göster." Zach elini cebinden çıkardı ve sarkan kelepçeleri göstermek için bileğini kaldırdı.

"Vay, vay, ..." Wesley'den çaldığına şüphe olmayan bir Güneyli edasıyla iç çekti. "Görüyorum ki günaha girmek için kapı çalınmış ve sen de kapıyı açmışsın..."

"Pek sayılmaz, Blanche DuBois. Ofisimde oldukça sinir bozucu bir şakacı var. Bu onun acınası şaka girişimiydi."

"Peki, yukarı gelin. Bakalım ne yapabileceğiz."

Zach çatı katına çıkan küçük merdiven boşluğunu buldu. Çatı katında kilisenin sıralarının daha küçük versiyonlarını ve eski görünümlü bir ses sistemi buldu. Nora balkon çıkıntısına oturdu ve önündeki sırayı işaret etti.

"Buraya gel, Kinky Easton." İşaret etti. "Amatör. Oynamadan önce her zaman ekipman kontrolü yapman gerektiğini ."

Bugün Nora kot pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Saçları açık ve omuzlarına dökülmüş olan Zach, kendisine rağmen ona çekilmişti. Nora elini uzattı ve parmakları bileğine dokunduğunda içinden bir akım geçtiğini hissetti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu, elinin onun elindeki hoş hissini görmezden gelmeye çalışarak. "Bir çeşit tel kesici mi? Ya da kilidi açabilir misin?"

"Ben seçebilirim. Ama seçmek zorunda değilim."

Nora elini kot pantolonunun cebine attı ve anahtarlarını çıkardı. Birkaç tanesini çevirdi, birini kilide soktu ve çevirdi. Kelepçeler açıldı ve adamın bileğinden düştü.

"Harika," diye nefes aldı. "Teşekkür ."

"Bir değil." Anahtarları cebine geri koydu ve kelepçeleri aldı. "Bunlar polis kelepçeleri. Üzerlerindeki anahtarın işe yarar."

"Olmadı. Mary de ben de denedik."

"Şakacınız gerçekten sorun çıkarmaya çalışıyormuş ki. Kelepçeler çoğunlukla Amerika ve Kanada'da standarttır. Birinizin ya da ikinizin birden sıkışmasını istedi."

", değil mi?" diye sordu, kendisine rağmen etkilenmişti.

"Çalışmalarında özgünlük için çabalıyorum."

"Demek bu yüzden yanında kelepçe anahtarı ?"

Sinsice gülümsedi.

"Hazırlıklı olmak lazım. Biz guttersnipes'ların başı her zaman polislerle belaya giriyor."

"Biliyor musun, sana karşı bu kadar kaba davrandığım için özür dilemeliyim. İşler oldukça iyi gidiyor."

Gözlerindeki yorgunluk geçici olarak kayboldu. "Teşekkürler, Zach. Minnettarım."

"Bana henüz teşekkür etme. Bitiş çizgisine yaklaşmadık bile."

"Biliyorum. Bu yüzden buraya geldim. Burası dua etmek ve meditasyon yapmak için iyi bir yer."

"Dua mı? Gerçekten mi?"

"İster inanın ister ben Katolik Kilisesi'nde büyüdüm. Bize "Beşik Katolik" derler. Muhtemelen bir sıranın içinde doğdum. Babamı tanıdığım kadarıyla muhtemelen ben de bir sıraya gebe kalmışım. Bugünlerde ayinlere pek katılmıyorum ama ara sıra memleket hasreti çekiyorum."

"İtiraflarınızı dinlemek için sıraya girmeliler." Nora içi boş, neşesiz bir kahkaha attı.

"Hayır," dedi onun gözleriyle tam olarak buluşmadan. "Artık günah çıkarmaya gitmiyorum."

"Peki artık çalışmıyorsan seni buraya getiren nedir? İnanç mı yoksa sadece nostalji mi?"

"Belki de inancımın nostaljisidir." Omuz silkti ve tekrar güldü. "Hâlâ inanıyorum. . Hayatım inanmamak için fazla kutsanmış. İnanç eskisi kadar kolay değil. En azından Søren'den ayrıldığımdan beri."

"Onunla daha mı kolaydı?"

Nora başıyla onayladı. "Her sabah tamamen ve koşulsuz olarak sevildiğinizi bilerek uyandığınızda Tanrı'ya inanmak kolaydır. Søren bana bunu verdi."

"Ama yine de onu terk ettiniz. Neden?"

"Hâlâ aşık olduğunuz birini terk etmeniz için yalnızca iki neden vardır - ya yapılacak doğru şeydir ya da yapılacak tek şeydir."

"Hangisiydi?"

Nora yavaşça nefes verdi. "Doğru şey. Sanırım. Sen?"

Zach başını çevirdi ve kucağında bebek İsa'yı tutan Meryem Ana'nın bir ikonasını gördü.

"Tek şey. Sanırım. Grace ve benim en başından beri hiç birlikte olmamız gerektiğini söylemek yeterli."

"Aynı ben ve Søren gibi. Kesinlikle birlikte olmamalıydık."

"Neden?" Belki Nora'nın sevdiği adamı neden terk ettiğini öğrenebilirse, Grace'in neden ondan uzaklaştığını da anlamaya başlayabilirdi.

"O-" Nora durakladı ve doğru kelimeyi arıyor gibiydi "- diğer yükümlülükler."

"Evli mi?"

Elini kaldırdı ve boynuna dokundu. Adam onun gözlerini takip etti. Çarmıha gerilmiş küçük demir bir İsa'ya bakıyordu.

"Onun gibi bir şey." Hayallerinden sıyrıldı ve Zach'in gözleriyle tekrar buluştu. "Hadi gel. Eve geri dönelim. Yeni bölümlerime göz atabilirsin." Nora Zach'e elini uzattı ve Zach de onu yukarı çekmesine izin verdi. Ama yukarı çekmekle yetinmedi. Onu doğruca kendisine çekti.

Yüz yüze geldiklerinde vücutları sadece kıl payı ayrılmıştı. Nora aşağıya ve tekrar yukarıya baktı.

"Oh, canım. Kutsal Ruh'a yer yok."

"Siz iflah olmazsınız Bayan Sutherlin." Zach'in gülümsemesi Nora'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettiğinde kayboldu. "Yorgun görünüyorsun. Değil mi? Uyuyor musun?"

"Ben iyiyim. Ama dün gece her saat başı uyanıp Wes'i kontrol etmek için içeri girdim. Biliyorsun, 'ufaklık hala nefes alıyor mu' sorusunu bir daha yaşamak zorunda kalmamak için RİA taktırdım. Bu hiç adil değil."

"RİA, sen kötü bir değil mi?"

Bir adım geri çekilerek, "Papa'ya hesap vermek zorunda kalırsam doğum kontrolü endişelerimin en küçüğü," dedi. "Martin Luther'in söylediği gibi yapıyorum, cesurca günah işliyorum."

Merdivenlerden inip sıralar boyunca yan tarafa kadar onu takip etti. görmemişti. Kapının içinde, Nora'nın ceketini bıraktığı bir fuaye .

"Günahkârlara yan kapıyı mı kullandırıyorlar?" diye sordu.

"O zaman hepimiz yan kapıyı kullanmak zorunda kalırız. 'Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden kaldı. Romalılar 3:23."

"İncil'den alıntı yapan bir erotik yazar, tam bir oksimoronsunuz." Zach dedi.

"Ve bazen de Moxie Whore-On." Nora ona göz kırptı. "Eğer Yardımcı olur, Søren Katolikliğin S&M ile ilgilenen biri için mükemmel bir inanç olduğunu söylerdi."

"Neden?"

Nora ağzını açtı ve sanki bir şey söyleyecekmiş de sonra vazgeçmiş gibi tekrar kapattı.

"Göster, söyleme," dedi koluna girerek.

Birlikte, karşı tarafta uzun bir koridora açılan başka bir kapıdan geçerek mabede geri döndüler. Koridorun duvarları İncil'den sahnelerin çerçeveli baskılarıyla süslenmişti. İncil'den sahneler

Sağında İbranice Kutsal Kitap'tan sahneler vardı - çocukluğunda İbrani okulundan hatırladığı resimler; Ruth ve Naomi, Yakup'un Merdiveni, Kızıldeniz'in Geçilişi ve diğerlerini hatırlıyordu. Solunda ise Yeni Ahit'ten sahneler vardı; ona çok daha az tanıdık gelen görüntüler. Nora onu salonun sonuna kadar getirdi ve sondan üçüncü baskının önünde durdu.

"Bu benim favorim," dedi, hâlâ onun kolunu tutarak. "Antonio Ciseri'nin *Ecce Homo*'su. Latince bilmiyorsanız 'İnsana Bakın' demek."

"Biraz paslı. Bu Çarmıha Gerilme'den mi?"

"Tutku'dan. Bu, İsa'nın öfkeli kalabalığa sunulduğu an."

"Ah, evet. Biz kana susamış Yahudiler İsa'yı öldürdüğümüzde, değil mi?"

Nora gülümsedi ve başını salladı. "Şaka mı yapıyorsun? İsa dünyanın günahları için öldü. Yaşayan herkes İsa'yı öldürdü." Durakladı ve hüzünle gülümsedi. "Onu ben öldürdüm."

Zach tabloyu incelerken hiçbir şey söylemedi, ressamın böylesine karanlık bir sahneyi resmetmek için parlak renkler seçmesi dikkatini çekmişti.

"Søren'in etkileyici bir şekilde çarpıtılmış bir Üçlü Birlik teolojisi var, biliyorsunuz."

Acıyı ve aşağılanmayı Baba Tanrı verdi, Oğul Tanrı buna isteyerek boyun eğdi ve Kutsal Ruh Tanrı Mesih'e buna dayanma verdi."

Zach diplomatik olmaya çalışarak, "Søren'iniz kulağa... ilginç geliyor," dedi.

"O asla *benim Søren'im* olmadı. Tasmalı bir itaatkâr olmanın tek özelliği bu. Ben onundum. O asla benim olmadı. Ama evet, ilginç biri. Tanışmayı umabileceğiniz en şefkatli sadist."

"Ama onu seviyordun?"

"Ve onu sevdim," diye düzeltti. "Søren, İsa'nın kendisini alçakgönüllü hissettiren tek insan olduğunu söyledi. Bana da kendimi alçakgönüllü hissettiriyor."

"Søren mi İsa mı?"

Ama Nora cevap vermedi. Bunun yerine Zach'in kolunu bıraktı ve baskıya doğru adım attı.

"Sadece ona bakın. O'na bak. O şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi, Zach?" Adını söylemişti ama sesinin ruhani tonundan sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Burası Praetorium. Pilatus Kudüs'ün bir tür Romalı gözetmeniydi. Çok kırılgan bir barışı korumaya çalışıyordu, bu yüzden İsa'yı hemen ölüme mahkûm etmek yerine, kırbaçlanmasını emretti. Kırbaçlama, kırbaçların içine cam, kemik ve taşlar yerleştirilmiş bir kırbaçla neredeyse ölümcül bir dayak anlamına geliyordu. Bu ciddi bir cezaydı. Bunun kalabalığın kana susamışlığını tatmin edeceğini umuyordu. Ama resme bakın, hiç yara yok. Sırtının derisi mükemmel görünüyor. Ama sözde vahşice, acımasızca kırbaçlanmış. Ciseri Mesih'in dayağını değil, güzelliğini vurgulamaktadır. İsa'nın güzelliğini gösteriyor."

Kadınısı taraf. Kuşkusuz bu çok yanlış, biliyorum. Neredeyse tüm çarmıha gerilme tasvirleri yanlıştır. Her zaman giydikleri o küçük peştamal

İsa'nın giydiği kıyafetleri mi gösteriyor? Öyle bir şey yoktu. Çarmıha gerilen kurbanlar, utançlarını ve aşağılanmalarını arttırmak için çırılçıplak soyulurlardı. Sanatçılar İsa'nın ne kadar tam bir insan olduğunu göstermeye cesaret edemiyorlar."

Zach hiçbir şey söylemedi, Nora'nın sözlerinden garip bir şekilde büyülenmişti.

"Bunun O'nun için nasıl bir şey olduğunu hayal et, Zach." Nora sanki bunu kendisi de hayal edemiyormuş gibi başını salladı. "Bakire Meryem hakkında konuşuyoruz, ama

İsa hiç evlenmedi. O da bakireydi. Ve orada tüm dünyanın görebileceği şekilde çırılçıplak duruyordu ve tam önünde en iyi arkadaşı olan Mecdelli Meryem ve zavallı annesi vardı. Annesi, Zach. Çok utanmış, çok aşağılanmış olmalı. Şu iki kadına bakın. Anlıyorlar."

Zach önce resme, sonra da Nora'ya baktı.

"Ciseri'nin İsa'yı nasıl resmettiğine bakın. Sırtının ve omuzlarının kıvrımına bakın. Bu klasik bir kadın duruşu. Elleri arkadan bağlı ve cübbesi kalçalarının üzerine düşüyor. Ve tüm erkekler sadece işaret ediyor, bakıyor ve aval aval bakıyor. Ama kadınlar, görüyor musunuz? Buna dayanamıyorlar. Biri aşağı bakıyor ve o-" Nora, arkasında gelişen korkunç sahneden tamamen uzaklaşmış bir kadın figürünü işaret etti "- bakamıyor bile. Yere yığılmamak için diğer kadına tutunmak zorunda. Ve içlerinde yüzünün tamamını görebildiğimiz tek kişi o."

Nora tekrar sessiz düşüncelere daldı ve Zach onun gözlerini izledi. Ön plandaki iki kadına sabitlenmişlerdi, hissedilir bir sıkıntı içinde birbirlerine sokulmuşlardı. "Onun ne hissettiğini biliyorlar. Kadınlar her zaman bilir. Tanık olmaya zorlandıkları şeyin sadece bir dayak ya da cinayet olmadığını biliyorlar. Bu sadece bir çarmıha gerilme bile değildi. Bu bir cinsel saldırıydı, Zach. Bu bir tecavüzdü."

Nora derin bir nefes aldı ve Zach kendi nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Bir şey söylemek istiyordu ama henüz konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"İşte bu yüzden inanıyorum, Zach," diye devam etti Nora. "Tüm tanrılar yüzünden,

Yalnızca İsa anlar. O acının, utancın ve aşağılanmanın amacını anlar."

"Amaç nedir?" Zach gerçekten bilmek isteyerek sordu.

Nora'nın gözleri, ön planda sempati ve dehşet içinde birbirlerine sarılan iki kadına döndü.

"Kurtuluş için, elbette. Aşk için."

Caroline, William'dan uzaklaşırken, "Çok itaatkâr olduğumu sanıyorsun," dedi. Pencerenin durmuş, daha dün akşam karanlığına kadar oturup konuştukları arka bahçelerine bakıyordu. Keşke daha fazla bir sürü bugün yerine dünler.

"Bana hiç şikâyet sebebi vermedin." Onun sesindeki kafa karışıklığını duydu.

"Her zaman 'evet, efendim' ve 'hayır, efendim' ve 'nasıl isterseniz, efendim'.

Ama bu itaatten kaynaklanmıyor."

"O zaman ne var Caroline?"

Cevap vermek istemedi. Ama her nefesinde ona yalan söylemeye devam edemeyeceğini biliyordu.

"Korku."

"Neyin?"

"Bize oynattığın bu oyundan. Bu senin için bir oyun değil, mi?

O

Adam onun arkasında durmaya geldi. Kadın kendini destekledi ama mu?

"adam dokunmadı "Hayır, değil. Benim için bu çok gerçek."

"Bunun bir oyun olmasını o kadar çok istiyorum ki," diye itiraf etti Caroline.

"Oyunlar diye

sord

u.

Kazandım. Oyunu kazanırsın ve oyun biter. Ben de istiyorum."

"Bitebilir," dedi William, sesi hüzünle yumuşamıştı. "Eğer oynamayı bırakırsan."

"Ama yapamam. Eğer oynamayı bırakırsam..." Cümlesini bitirmedi, bitirmeye gücü .

"O zaman ikimiz de asla kazanamayacağız." William onun söylemeye korktuğu şeyi söyledi.

"Peki teselli ödülü ne?" diye sordu, ona karşı bir gülümseme bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

William eğildi ve çenesini onun başının üstüne koydu. Kollarını onun etrafına doladı ve kız onun içine gömülüp gözlerini kapattı. Bu oyunda zamanlayıcı olarak bir kum saati vardı ve kumun bittiğini gördü.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

* * *

Tanrım, iç burkucuydu. Zach belgeyi simge durumuna küçülttü ve bilgisayarından uzaklaştı. Ayağa kalktı ve ofisinde dolaşmaya başladı. Şurada

durdu

pencereden dışarı, şehre ve gökyüzüne baktı. Bugün gri bir gündü, soğuk ve rüzgârlıydı. İngiltere'den ayrıldığı gün de rüzgârlıydı: ılık ve şiddetli bir deniz rüzgârı ve Zach havaalanında neredeyse uçuşunun iptal edilmesini ya da Grace'in gerçekten gideceğini anlayacağı kadar gecikmesini umarak beklediğini hatırlıyordu. Ama rüzgâr o gün onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu karaya oturtmak yerine havaya kaldırmıştı. Denizcilerin eşleri bir zamanlar çatılarında balkonlar vardı. Ne deniyordu onlara? Dul yürüyüşleri. İşte buydu. Evet, dul yürüyüşü, tek başlarına gidip denize bakabildikleri, izleyip bekleyebildikleri yer. Onların bu ürkütücü konumunu kıskanıyordu. En azından geminin geldiğini görebiliyorlardı. En azından geminin gelmediği her gün kederlerini saklayabilecekleri bir yerleri vardı.

Zach gökyüzüne baktı ve gri okyanusun görebilmeyi diledi. Gri, Grace'in en sevdiği renkti. "Gümüş gibi ama daha hüznü" diye şaka yapar, Zach de dolabındaki gri kazaklar ve düzinelerce gri yün çorapla dalga geçerdi. Grace böyle bir sabahı çok severdi. Perdeleri açar, panjurları açar ve güneş içeri girip günün rengini değiştirmeden önce aceleyle sevişmek için onu yatağa sürüklerdi.

Gözlerini gökyüzünden ayırıp gri sokaklara baktı aşağıda. Sözde bu yükseklikten herkesin karınca gibi görünmesi gerekiyordu. Ama ona hiç de karınca gibi görünmüyorlardı. Hâlâ insana benziyorlardı. Başını cama yasladı ve onların ilerleyişini izledi. Onlar için korkuyordu ve nedenini bilmiyordu.

Nora... Neden o? Kitabındaki cinsel şiddet sahnelerini çıkarttırdığında, onların yerine duygusal şiddeti koymuştu. Şimdi baktığı her yerde kâğıt kadar kırılğan insanlar görüyordu.

Nora'nın kitabı onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla etkilemişti. En etkileyicisi de aşk romanı formülünü çevirmesiydi. Klasik romantizmin temel kurallarından , kadın kahraman ne kadar çileden çıkarıcı olursa olsun ve kahraman onu ne kadar çok isterse istesin, hiçbir noktada ona asla elini kaldıramazdı, kaldırmayacaktı. Ancak William bir sadistti ve aşkını kanıtlamak için acıyı kullanıyordu. Aşk romanı, iki karakterin hem iç hem de dış güçlere karşı bir araya gelmeye çalışmasıyla başlarken, Nora'nın romanı onların bir araya gelmesiyle başlıyor ve sonra güçler onları yavaşça, işkenceyle parçalara ayırıyor. Antiromantik bir roman yazıyordu.

Zach gözlerini sokaktaki küçük figürlerden birine odakladı. Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadı. Kadın ya da erkek büyük bir telaşla caddeyi geçmeye çalışıyordu. Nora'nın kendine rağmen dine yönelmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Pagan tanrıları yükseklerde oturur ve satranç tahtasındaki taşlar gibi. Nora'nın tanrısı kendisini bir piyona dönüştürdü ve ele geçirilmesine izin verdi. Cazibeyi görebiliyordu. Zach aşağıdaki caddeye koşmak ve zamanında geldiğinden emin olana kadar her kimse onu takip etmek istedi. Bugün gri şehirde en azından bir kişi için her şeyin yolunda gittiğini bilmek istiyordu.

Zach pencereden uzaklaştı ve tekrar masasına döndü. Bilgisayarının başına döndüğünde Nora'nın romanının ilk taslağındaki orijinal ilk satırını hatırladı: "Bu hikâyeyi yazmayı senin okumak istediğinden daha fazla istemiyorum." Caroline'la konuşanın sadece William olmadığını fark etti. Nora onunla konuşuyordu.

Oturdu ve Nora'nın düzeltmelerini tekrar açtı. Kendini okumaya devam etmeye zorladı. Her ne kadar canı yansa da, bundan sonra ne olacağını bilmek zorundaydı.

* * *

Nora mutfak masasında oturmuş, defterine hararetle bir şeyler yazıyordu. Birkaç saat önce bilgisayarı bırakmıştı. Yazmaktan bilekleri ağrıyordu ama kafasında hâlâ kâğıda dökmek istediği başka bir bölüm vardı. Dün kilisede Zach'le yaptığı uzun konuşmadan sonra eve yeni bir ilhamla gelmişti. İlk taslağında karakterleriyle ilgili korkunç bir hata yapmıştı. Kitabının orijinal sonunda Caroline artık William'ın karanlığına dayanamıyordu. Orijinal sonda Caroline onu terk etmişti. Ama Nora, Caroline'a büyük bir yanlış yaptığını fark etti. O cinsel mazoşist değildi;

Duygusal bir mazoşistti ve sevdiği, yardımına ihtiyacı olduğundan emin olduğu adamı asla terk etmeyecekti. Hayır, yeni sonda William ona olan sevgisinden dolayı onu gönderecekti. Güzel ve acımasızdı ve böyle bitmesi gerekiyordu. Bunu ona William söylemişti ve ona karşı gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Wesley son iki saatini onunla birlikte mutfak masasında geçirmiş, bir yandan yazarken bir yandan da telafi ödevlerini tamamlamaya çalışmıştı. Onun ödevleri konusunda endişelenmiyordu. Wesley sarı saçlarının altında şaşırtıcı derecede keskin bir zekâyı sahipti ve Yorke'ta geçirdiği üç sömestr boyunca Dekan'ın Listesi'ne girmişti. O da üniversitedeyken bir kez Dekan'ın Listesine girmişti. Søren sırf onu kızdırmak için bunu yapmasını emretmişti. Sırf onu kızdırmak için yapmıştı bunu. Ancak Wesley doğuştan çalışkandı ve kimsenin ona şunu yapmasını söylemesine ihtiyacı yoktu.

ödevini yapar ya da ders çalışırdı. Bir keresinde ona asla kendisi gibi bir yazar olamayacağını söylemişti. Yeterince tembel değilmiş.

Wesley... Nora başını kaldırıp mutfığa baktı. Wesley yirmi dakika önce kan şekeri kontrol etmek ve insülinini almak için çıkmıştı - bu genellikle bir dakikadan kısa süren bir şeydi - akşam yemeğini pişirmeye başlamadan önce. Nora onu aramaya çıktı ve alt kattaki banyonun lavabosuna yaslanmış halde buldu.

"İyi misin, Wes?" diye sordu, sesindeki paniği bastırmaya çalışarak. Wesley güldü ve başını salladı.

"Biliyor musun, en büyük, en acımasız, en korkutucu gezegendeki aygırlar. Karnımdaki küçük bir iğnenin beni bu kadar rahatsız edeceğini düşünemezsiniz."

Yine hasta olmadığı için rahatlamış olan Nora nefes verdi ve banyoya girdi. Wesley dik durdu ve Nora lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine zıpladı.

"Hala yapamıyor musun?"

"Hayır. Sanırım zihinsel bir engelim var." "Zihinsel engeller konusunda yardımcı olabilirim."

Wesley başını salladı. "Bunu kendim yapmak zorundayım, yoksa bunu asla atlatamam."

"Bunu kendin yapacaksın. Sen iğneyi hallet. Ben de zihinsel bloğu halledeceğim. Hedefimiz ne?"

Wesley karnının ortasında, göğüs kafesinin alt kısmının bir el altındaki bir noktayı işaret etti.

"Dr. Singh iğnelerimi sırayla yaparken karnımı bir saat kadranı gibi düşünmem gerektiğini söyledi. İlki için öğleden sonra başlayıp ikincisi için bir inç hareket ediyorum. Bu şekilde aynı noktaya tekrar tekrar vurmayacağım."

Nora başıyla onayladı. "Saat yüzü, ha?" Elini uzattı ve Wesley'nin tişörtünün alt kısmını kaldırdı. Hastanede kilo vermişti, bu yüzden dört paketlik karnı artık altılı pakete dönüşmüştü. Vücudunda kastan başka bir şey kalmamıştı. Bir kurt ıslığı çıkardı. "Gördüğüm en seksi saat."

"Nora," dedi Wesley ve gömleğini tekrar aşağı çekti. Yüzü kızarıyordu. "Kes şunu."

"Wesley, evde gömleksiz dolaşıyorsun. Sanırım gizli bir sadist olduğunun kanıtı."

Wesley yüzünü buruşturdu ve Nora güldü.

"Ben sadist değilim. Onun gibi değilim."

"Ona çok benziyorsun." Wesley'nin Søren'in adını hiç söylememeye çalıřmasının çok řirin olduęunu dūřundū. "İkiniz de benim için çok fazla endiřeleniyorsunuz."

"Sizinle tanışan herkes sizin için endişeleniyor," diye karşı ıktı Wesley.

"Ve ikiniz de sarışınsınız. Ama senin saçların koyu sarı, onunkiler ise açık sarışın."

"O İsveçli ya da her neyse."

"Danimarkalı. Annesi Danimarkalı, babası İngiliz. İkisi arasında, tanıdığım en az Amerikalı Amerikalı. İkinizin bir başka ortak noktası da müzisyen olmanız."

Wesley ona şüpheyle baktı. "O da gitar alıyor mu?"

"Pişano. Bir konser piyanisti olabilirdi ama şimdi sadece eğlenmek için alıyor."

"O mükemmel adamlardan biri, değil mi?" Wesley kollarını kavuşturarak sordu. "Saçı asla dağılmaz, asla bir şey dökmez, asla ayağı takılmaz."

Nora başıyla onayladı. "Eğer *mükemmelden* kastınız buysa, o bu niteliklere sahip. Konuştuğu dillerin sayısını unuttum. İstediği zaman çok esprili ve çekici olabiliyor. Ve gülünç derecede yakışıklı. Ayrıca kendini beğenmiş ve kibirli."

Wesley ona sırtıttı. "Devam et."

"Ve gezegendeki en büyük, en acımasız, en korkunç aygırlardan bazıları bir yana, hayatında hiç ata binmedi. Ve," dedi Wesley'nin tişörtüne tekrar uzanarak, "tanıdığım biri gibi beni her gün güldürmüyor ve gülümsetmiyor."

Wesley kollarını kaldırdı ve Nora onun tişörtünü çıkardı. Adil için kendi bluzunun düğmelerini de açtı ve yerde Wesley'nin gömleğinin yanına bıraktı. Wesley, üzerinde sadece kot pantolon ve sutyen varken ona bakmamak için zor tutuyor gibiydi.

"Yani burası için mi ateş ediyoruz?" diye sordu ve Wesley'nin göbek deliğinin birkaç santim yukarısında, karnında bir noktaya dokundu.

"Evet. Öğlen oldu."

"Yakaladım seni." Parmaklarıyla öğlene Wesley'nin irkilmesine neden olacak kadar sert bir fiske vurdu.

"Ah!" Güldü. Nora tekrar fiske vurdu. "Ne yapıyorsun?"

"S&M'de, birine dayak atacaksanız, cildi duyarsızlaştırmak için yumuşak başlarsınız. İlk başta biraz acı, daha sonra çok fazla acıyı önleyebilir."

Hedef nokta parlak kırmızıya dönene kadar fiske vurmaya devam etti. "Bu iğneden daha kötü olabilir."

Nora ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, ne yaptığını anladım," dedi Wesley ve Nora sonunda ona vurmaya bıraktı. "Şimdi ne olacak?"

"Bunu al ve arkanı dön," diye emretti ve ona insülin kalemını uzattı. "Bana yaslan."

Wesley ona sırtını döndü ve Nora kollarını ona doladı.

Genç teni pürüzsüz ve sıcaktı ve göğüslerinin kabarıklığı sırtına temas ettiğinde onun titrediğini hissetti. Kendine ona yardım etmeye çalıştığını hatırlattı, onu baştan çıkarmaya değil.

"Tamam, ellerime bak." Elleri göğüs kafesinin üzerindeydi. "Öyle derin nefes al ki ciğerlerin bir balon gibi şişsin ve parmaklarım birbirinden ayrılsın."

Wesley söylenildiği gibi derin bir nefes aldı ve Nora ellerinin açıldığını hissetti

Yukarı.

"Şimdi beş saniye boyunca yavaşça nefes verin ve sonra tekrar nefes alın."

Wesley itaat etti, bir nefes daha aldı ve sonra bir nefes daha verdi

Zaman.

"Bu sefer," dedi, "aynı derinlikte nefes al ama nefesini verirken havayı sertçe dışarı ver ve iğneyi batır. Beşe kadar sayacağım ve sonra çekip çıkaracaksın."

Wesley bir kez daha havayı içine çekti. "Şimdi sertçe üfle," Nora dedi.

Wesley ciğerlerindeki havayı itti ve hissettiği küçük irkilmeden kendini sıkıştırdığını biliyordu.

Yavaşça beşe kadar saydı ve her sayı arasında sırtına küçük bir öpücük bıraktı. Beşte iğneyi çıkardı.

Arkasını döndü ve ona gülümsedi.

"İşte benim oğlum," dedi ve Wesley ona sarıldı.

"Düşündüğüm kadar korkunç değilmiş."

Wesley onu serbest bırakırken Nora, "Bu iyi bir numara," dedi. "Vücuduna piercing taktırırsan da işe yarar. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Wesley daha önce hiç delindiği yerde.

"Hayır, teşekkürler. Dövme benim için yeterliydi."

Nora'nın gözleri şokla irileşti.

"Ne? Dövmen mi var?"

Wesley inledi.

"Evet, bir dövmem var. Küçük bir tane."

"Wesley-midenize insülin enjekte etme konusunda zihinsel bir engeliniz olduğunu ama dövme yaptırdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Kendime dövme yaptırmak zorunda değildim. Ve inanın bana, izlemedim."

Nora dudaklarını büzdü ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Şey, seni üstsüz gördüm ve boxer'la gördüm, yani bu bölgede bir yerde olmalı." Kadın onun pelvik bölgesini işaret etti ve Wesley yine kızardı.

Yakalandım. "Biliyordum. Göster bana, göster bana."

"Sana göstermeyeceğim. Bu aptalca." "Sana piercingimi göstereceğim."

"Sana dövmemi göstermeme ve senin de bana piercingini göstermemene ne dersin? Anlaştık mı?"

"Benim fikrim daha iyiydi ama neyse. Göster bana."

Wesley burnundan yüksek sesle nefes verdi ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Nora alkışladı. Wesley ona gözlerini devirerek pantolonunu indirdi.

sağ kalçasındaki küçük dövmeyle ortaya çıkaracak kadar kot pantolon ve boxer giymişti. Nora eğildi ve dövmeye baktı.

"Bu bir trompet," dedi, garip görüntü karşısında şaşırmıştı.

"Kentucky Derbisi için Churchill Downs'ta yapılan çağrıdan gelen borazan sesi. Babamın çalıştığı atlardan biri birkaç yıl önce Derby'de çok başarılı olmuştu. Atın adını omzuna dövme yaptırmıştı. On sekiz yaşına geldiğimde borazan aldım. Annem görmesin diye sadece kalçama yaptırdım."

"Çok seksi." Nora uzandı ve parmağının ucuyla dövmenin izini sürdü. Parmağı hassas deriye dokunduğunda Wesley içini çekti. Wesley onun yaptığı her şeye o kadar duyarlıydı ki, Nora onun yatakta nasıl olacağını merak etmekten kendini alamadı. Ama kendini kandırmıyordu. Onun bu duyarlılığının kendisiyle çok az, on dokuz yaşında ve hâlâ bakire olmasıyla çok fazla ilgisi olduğunu biliyordu.

"Bunun seksi olması gerekmiyor. Bu, dünyanın en önemli at yarışına bir övgüdür."

Wesley boxer'ını tekrar yukarı çekti ve kot pantolonunun düğmelerini ilikledi.

"Yani Kentucky Derbisi büyük bir mı?" diye sordu Nora. "Duyduğuma göre öyle olmalı."

"Spordaki en heyecanlı iki dakikadır."

"İki dakika mı?" diye alay etti. "Sadece iki dakikam olacaksa bir düzine gül ve büyük bir özür alsam iyi olur."

"Eğer yarışta bir atınız varsa bu çok uzun bir iki dakika. sadece o yarış değil. Her şey bütün gün sürüyor. Öncesinde yarışlar var ve sonra tüm insanlar izliyor, kadınlar çılgın şapkalarını takıyor ve herkes nane likörüyle sarhoş oluyor, bana sorarsanız iğrenç bir şey ama bunu söylediğimi kimseye söylemeyin." Wesley ona baktı ve hızlı bir nefes aldı. "Bu yıl benimle gelmelisin."

Nora çenesini kaldırdı ve Wesley'i inceledi. Wesley onun bakışlarını tam olarak karşılayamadı.

"Az önce bana çıkma mı teklif ettin Wes Railey?"

"Nora, biz birlikte yaşıyoruz. Sana çıkma teklif etmek bir tür geri adım olur."

"Evet, ama biz oda arkadaşıyız. Birlikte *yaşamıyoruz*. Ve Kentucky Derbisi'nde sombrero giyerek seninle birlikte ortaya çıkarsam, erotik yazar-ev arkadaşı olayını bir sır olarak saklamanın biraz zor olacağını düşünmüyor musun?"

Wesley uzanıp yerden gömleklerini aldı. Kendi tişörtünü giydi ama Nora'nın giyinmek için acelesi yoktu. Wesley'nin kendisini çok fazla izlememeye çalışmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

"Babama senden bahsettim sayılır."

"Şaka yapıyorsun. mı?"

"Ayrıntıya girmedim. Bir kız arkadaşım olduğunu düşünmesine izin verdim, böylece eve taşınmama konusunda bana gerçekten destek olacaktı. Oğlu için endişelenmeye başlamıştı, bilirsiniz-"

"Kısraklarla ilgilenmeyen bir aygır mı?"

Wesley güldü. "Doğru. Çok heyecanlanmıştı."

"Senin bir yalancı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Etkilendim." "Yalan söylemedim. Sen arkadaş olan bir kızsın ergo-"

"Kız arkadaş. Eğer senin kız arkadaşın olacaksam, bu bekaret meselesi bitmeli. Ama yemekten sonra," dedi ve sonunda bluzunu geri çekti.

Banyodan çıkmaya başladı ama Wesley onun elini tuttu. "Benimle gelip gelmeyeceğini söylememiştin."

Nora ona gülümsedi. Wesley'nin bu kadar ciddi olduğuna inanamıyordu.

"Evet, Wes. Seninle sporun en heyecanlı iki dakikasına . Ne zaman?"

"Mayıs ayının ilk cumartesi günü."

"Uçuş için yer ayırtacağım. Sen biletleri al."

"Biletlerim zaten var. Her yıl giderim. Ailem derbiyi kaçırmadan önce Noel'i iptal ederdi. Sadece geçen yıl finaller kaçırdım. Kentucky'nin merkezindeki hiçbir okul Derby Günü'nde final yapmaz."

"Burada hepimiz lanet olası , değil mi?" "Siz

Yankileri seviyorum. Hepiniz komik konuşuyorsunuz."

Nora parmaklarını onunkilere doladı ve onu inceledi. Hastaneden çıktığından beri daha yaşlı, daha sakin ve kendinden daha emin görünüyordu. Ayrıca onunla vakit geçirmeye daha niyetli görünüyordu. Onun ofisinde kitap okurken yazmıştı. Ofisinden mutfağa geçtiğinde, o da onunla birlikte giderdi. Onun gölgesi olmak hoşuna gidiyordu. Onu eve getirdiğinden beri birkaç kez sevgili olup aynı yatakta uyumayı dilemişti. Gündüzleri onun gölgesi olduğu kadar, geceleri de onun gölgesi oluyordu.

Gece. Hastaneden eve döndüğünden beri, onun iyi olduğundan emin olmak için geceleri birkaç kez uyanıyordu. Bir bebek telsizi alıp yatağının altına saklamayı bile düşünmüştü.

Nora ona doğru bir adım attı ve omzundaki şeytanın onu öpmesini, gerçekten ilk kez öpmesini söylediğini duydu. Omzundaki meleği duymaya çalıştı ama meleğinin uzun zaman önce istifa mektubunu teslim ettiğini hatırladı. Bir kolunu Wesley'nin boynuna doladı ve parmak uçlarında yükseldi.

Mutfaktan, ona Klaxon zilini çalan telefon hattının kusursuz sesi geldi. Wesley içini çekti ve çenesini onun başının üstüne koydu.

"değil," dedi Nora ve onu yanağından hızlıca öptü. Zach için hâlâ yazması gereken çok şey vardı ve bu gece onu Wesley'den uzaklaştırmak için bir aygır takımı gerekecekti. Wesley'nin göğsüne doğru eğildi ve Wesley de kollarını ona doladı. "Bırak çalsın."

Dört hafta kaldı.

O ne halt ediyordu?

Zach, Nora'yla tanıştığından beri bu soruyu kendine kaç kez sorduğunu merak ediyordu. En azından çift haneli sayılara ulaşıyordu. Taksiciye parasını ödedi ve Nora'nın bugünkü imza gününün yapılacağı Wordsworth's Bookshelf'e yöneldi. Burada olmaması gerekiyordu. *Saturnalia* bir Kraliyet Evi kitabı bile değildi. Önceki kitaplar önemli değildi ama nedense Nora önemli olmaya başlamıştı.

Zach büyük çift kapıdan içeri girdi ve mağazanın arka tarafındaki imza alanını buldu. Üç tarafı kapalı, bir masa ve bir sandalyeden oluşan küçük bir sahneydi. Wesley platformun üzerinde durmuş biriyle konuşuyordu. Ellili yaşlarında, güler yüzlü ve kafasında hiç saç olmayan bir adam. Zach etrafı çevrili alana adımını attı. Duvarın önünde bir masa duruyordu ve masanın üzerinde Nora'nın en son çıkan en çok satan kitabının kopyaları yığılıydı. Kel adam bir sürahi su ve bir bardak getirmek için müsaade istedi.

"Güzel kravat," dedi Zach Wesley'e. "Oldukça şık."

"Natty-İngiliz iltifatı, değil mi?"

"Doğru."

"Nora'nın emirleri. Pek kravat adamı sayılmam."

"Onun emirleri mi? Bizim otokratımız nerede ki?"

"Bir yerlerde saklanıyor. Libretto'daki son kitabı iki ay önce çıktı. Bu onlar için yaptığı son etkinlik. Böyle şeylerden nefret eder."

"O kadar dışa dönük ki, imza günlerinin en iyi yaptığı şey olacağını düşünürdüm."

"O tamamen havlıyor, Zach." Wesley'nin gözleri kırmızı iplerin arkasında oluşmaya başlayan kalabalığı taradı. "Etrafında çok fazla insan olması, durumu tam olarak kontrol edemediğinde onu rahatsız ediyor."

"Kontrol manyağı, öyle mi?"

Wesley göğsünü işaret etti.

"Kravata dikkat edin."

Zach, Wesley'nin iğrenmiş ama eğlenmiş yüzüne güldü. Hala görünüyordu Wesley'nin kendisinden çok daha yaşlı bir kadına bu kadar bağlı olması garip ve rahatsız ediciydi. Romantik kahramana tapmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Kel adam sürahiyi ve bardağı imza masasına koyarken Zach, "Başlamak üzere gibi görünüyor," dedi. Zach yaklaşık kırk ya da elli kişi saydı.

insanlar zaten kuyrukta ve her dakika daha fazlası katılıyor. "Gidip yakalanması zor yazarımızı getireyim mi?"

"Sakıncası var mı? Ben burada kalıp olaylara göz kulak olmak istiyorum." Zach, Wesley'nin bekleyenlerle yakından ilgilendiğini fark etti.

Nora. Wesley'nin gözleri sıradaki her erkeği inceledi. Zach'in beklediğinden daha fazla erkek vardı. Erotika genellikle romantizmin bir alt türü olarak pazarlanırdı ama yine de en az yarım düzine yetişkin erkek ve birkaç Ellerinde Nora'nın son yeni ve parlak kopyalarını tutan gençler sıradaydı.

"Hayranlar için endişeleniyor musun?" Zach sordu.

"Hayran mektuplarını açmak zorunda kalsaydın sen de öyle olurdu." "Anlaşıldı. Gidip Nora'yı bulacağım. Önerin var mı?"

Wesley kalabalığın içindeki genç bir adamın gözleriyle karşılaştı. Zach onda özellikle tehditkâr bir şey fark etmedi, ancak gergin ve sabırsız görünüyordu ve Wesley ile ona kıskanç bakışlar atıyordu.

iplerin içinde. Ordu yeşili bir ceket ve ağır savaş botları giymişti. Tipik bir aşk romanı hayranı değildi. Ama yine de Nora ya da kitaplarıyla ilgili hiçbir şey tipik değildi.

Wesley, "Üst katı deneyin," diye önerdi. "Çocuk bölümü."

Zach, Nora'nın Winnie the Pooh ve Harry Potter ile birlikte saklanacağı fikrini kabullenmekte zorlandı. Elbette, onun bir kilisede saklanacağını da asla hayal edemezdi. Yürüyen merdivenle ikinci kata çıktı ve halıya çizilmiş dinazor ayak izlerini takip ederek parlak renkli bir oyuğa ulaştı. Resimli kitapların olduğu köşeyi döndü ve tanıdık bir kahkaha duydu.

Nora küçük bir sahnede elinde bir kitapla oturuyor, ceketini kucağına çok kısa kırmızı deri eteğini örtüyordu. Biri beş-altı yaşlarında bir oğlan çocuğu, ikisi de küçük bir kız çocuğu olmak üzere üç küçük çocuk gözlerini kocaman açmış, büyülenmiş bir halde Nora'yı dinliyordu.

Nora, çocukların resimleri görebilmesi için kitabı açık tutarken, "'Jub-Jub kuşundan sakının,'" diye okudu, "'ve dinsizlerden uzak durun Bandersnatch.'"

"Bandersnatch nedir?" sordu en küçük kız, garip kelimeye takılarak.

"Kuş-yunus-hipo-yılan gibi bir şey," diye açıkladı Nora gerçekçi bir şekilde. "Ama daha korkutucu. Anladın mı?"

Nora sayfayı çevirirken çocuklar başlarını salladı ve kıkırdadı. Zach, Nora'nın dikkatini çekmek için öksürdü.

"Oh, ne istiyorsun?" Nora kitabı kapattı ve ona ters ters baktı.

"Huzurlarınızda, madam," dedi Zach, en gösterişli Oxford'unu takınarak "Ana katta olması gerekiyor." Nora inledi

ve ayağa kalktı. "Üzgünüm,
çocuklar. Gitmem gerekiyor."

Büyük kız Nora'nın kolunu çekti.

"Bayan Ellie," dedi, "bu sizin erkek arkadaşınız mı?" herkesin duyabileceği bir fısıltıyla sordu.

"Hayır," dedi Nora kendi sahne fısıltısıyla. "O benim bebek bakıcım."

Nora bariz bir isteksizlikle çocukların yanından ayrıldı.

"Ben senin editörünüm. Bebek bakıcın değil. Peki Ellie kim?"

"Asıl soru 'Ellie kimdi?' Ve daha iyi bir soru: Burada ne halt ediyorsun?"

"Wesley beni davet etti. İmza günlerinin seni söyledi."

"Kitap imza günleri onu benden daha çok geriyor. Sadece beni sinir ediyorlar. Kürsüde bir kraliçe gibi oturuyorsun ve orada yedi kişi var ve dördü seninle akraba."

"Beni de sayarsak sekiz kişi var," dedi Zach. "Madem imza günlerinden nefret ediyorsun, o zaman neden bu kadar büyük bir kitapçada imza günü yapıyorsun?"

"Çünkü Lex istedi ve ben de hayır diyemedim." Nora iç çekti. "Hayır demek hiçbir zaman en güçlü yanımdı."

"Lex?"

"Kel adam-Lex Luthor. Buranın sahibi. Eskiden burada çalışırdım, o yüzden görüşüyoruz."

Aşağı inen yürüyen merdivene ulaştıklarında Zach, omuz hizasındaki siyah saçlarını at kuyruğu yapmış bir adamın korkuluklarda durup Nora'ya baktığını fark etti. Adam Viktorya dönemine özgü gri bir takım elbise ve binici çizmeleri giymişti ve yanında hayatında gördüğü en egzotik güzellikte siyah bir kadın duruyordu. Adam kadına Fransızca bir şeyler söyledi ve kadın gülümsedi. Adam korkuluklara yaslandı ve Nora'ya göz kırptı. Nora yürüyen merdivene çıktı, sakince adama baktı, elini kaldırdı ve onu tersledi. Adamın çarpıcı arkadaşı sadece güldü.

"Kim o?" Zach kulak kesildiklerinde sordu. Birinci kata ulaştıklarında Nora omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Zach onun başka bir şey mırıldandığını duydu ama alkışlar yüzünden tam olarak . Yollarını ayırdılar ve Zach Wesley'e katıldı.

Nora platformda durdu ve toplanan yaklaşık yüz kişilik kalabalığa el salladı. Lex onun yanında durdu ve Nora hayranlarıyla sohbet ederken kitapları onun için başlık sayfasına kadar açtı.

"Okumak yok mu?" Zach Wesley'e sordu.

"Nora kendi deyimiyle 'düz kitapçılarda' okuma yapmıyor.

Kamu ahlaksızlığından tutuklanmak istemiyor. Soru-cevap bölümü de yok."

"Sanırım aynı sebepten," dedi Zach ve gülümsedi.

Nora birkaç metre uzakta oturuyordu ama Zach müritleriyle şakalaştığını duyabiliyordu. Genç bir kadın Nora'ya ilhamı nereden aldığını sordu.

Nora cevap verdi, "Katolik okulu."

Zach kendi kendine güldü, bu şakalaşmanın tadını çıkarıyordu ama Wesley aldırmadı. Kalabalığı taramaya devam etti ve gözlerini bir kez bile sırada bekleyen adamlardan ayırmadı. Zach, Nora'yı izlerken Wesley'nin de kalabalığı izlemesine izin verdi. Tüm itirazlarına rağmen harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Eteği tamamen uygun olmayacak kadar kısa olsa da kırmızı takım elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Başka bir genç kadın bir kırbaç çıkardı ve Nora onun dar uzunluğunu imzalamaya çalıştı. Takım elbiseli yaşlı bir adam, adamın karısı fotoğraf Nora'dan ayakkabısının ucunu öpmek için izin aldı.

"Peki ne kadar zamandır Nora ile yaşıyorsun?" Zach, Wesley'nin dikkatini gereksiz teyakkuzundan uzaklaştırmayı umarak sordu.

"Bir yıldan biraz fazla."

"Peki ona ne zamandır aşıksın?" Wesley Zach'e sertçe baktı

ve sonra alaycı bir şekilde güldü. "Bir yıldan biraz fazla...

ve birkaç ay."

"Bilmiyor mu?"

"Hayır, hayır. Benden sadece Kentucky'ye geri dönmek zorunda kalabileceğimi ima ettiğim için taşınmamı istedi. Nora'ya taşınabileceğimi söylersem..."

"Nasıl tepki vereceğini görmek istedin," dedi Zach hüzünlü bir yarım gülümsemeyle. "Ve o da blöfünü gördü." Zach, Grace'e Amerika'ya taşınacağını söylediği günü hatırlamaktan kendini alamadı. *Eğer istediğin*, Zachary, umduğu cevap *bu* değildi.

"Öyle yaptı." Wesley, gülümsemesine karşılık vermek için hayranından uzun süre gözlerini ayırmayan Nora'ya sııttı.

"Görüyorum ki sende işe yaramış. Benim için pek işe yaramadı. Sanırım seni hafife almışım Wesley."

"Umarım seni gözümde fazla büyüttmüşümdür," dedi Wesley ve Zach hızlı bir suçluluk duygusuna kapıldı.

"Ben senin rakibin değilim, genç adam. Ne de hâlâ evliyim." Wesley,

"Fark etmez," dedi, "senin için çok daha fazla acıyla. çok genç biri. "Kutsal yeminler onu daha önce hiç durdurmadı. Seninki de durdurmayacak."

"Sizinkiler onu durdurmuş gibi görünüyor."

Wesley bir süre hiçbir şey söylemedi ve Zach yanlış konuştuğunu anladı.

"Sana hâlâ bakire olduğumu mu söyledi?"

Zach, Wesley'nin yaralı gururunu duydu.

"Özür dilerim Wesley. Onu senden faydalanmakla suçladım ve o sadece kendini savunuyordu."

"değil," dedi Wesley. "Bundan utanmıyorum. Ben sadece... bekliyorum."

"Onun için mi?"

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ama ister kabul ister etme, o senden on dört yaş büyük. Bu tür ilişkiler en iyi koşullarda bile nadiren yürür. Tecrübelerimiz bunu göstermiyorsa tabii."

"Evet, peki, kimin deneyimi?"

Zach bir Wesley'ye bir Nora'ya baktı. Ona baktı ama onu göremedi. Onun yerine bir kapı gördü, kapı açıldı ve kapının eşiğinde Grace duruyordu ve dünya tarihinde hiçbir kadın bir kapının eşiğinde dururken bu kadar cesur, bu kadar korkmuş ya da bu kadar güzel görünmemişti.

"Benim."

Wesley cevap vermedi. Zach onu teselli etmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Eğer teselli edecek bir sözü olsaydı, bunu kendisine söylerdi. Ama birini sevmenin ve karşılığında sevilmenin tüm acıların sonu değil, sadece başlangıcı olduğu soğuk ve katı gerçeğinden başka bir şey yoktu.

Yeşil ceketli genç adam kitabını imzalamak üzere Nora'nın yanına geldi. Zach, Nora'nın adını ve kitabına özellikle bir şey yazmasını isteyip istemediğini sorduğunu duydu.

Genç adam masaya doğru eğilerek, "'Bir numaralı hayranıma, sik beni'ye ne dersin?" dedi. "Ve sonra kanla imzala."

Adam küçük, ince bir bıçak çıkarıp masanın üzerine tırmanmaya başladığında Zach'in midesi bulandı. Wesley çoktan Nora'ya doğru yola çıkmıştı.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü Nora sandalyesinden geriye doğru itilmişti ve adam ondan sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Onun sırtını duvara dayadığını gördü.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Wesley imza platformunun üzerine sıçradı ve adamı ceketinden tutarak sürükledi ve sertçe yere fırlattı.

"Zach, çıkar onu buradan!" Wesley ona bağırdı.

Wesley'nin sesindeki aciliyet Zach'i şok halinden çıkardı. Nora'ya doğru koştu ve onu kolundan yakaladı.

"Hayır, Zach," dedi Wesley'ye ulaşmaya çalışarak. Onunla tanıştığından beri ikinci kez, küçük bedeninde ne kadar büyük bir güç saklı olduğuna şaşırılmıştı.

Lex, "Bu taraftan," dedi ve Zach sonunda Nora'yı kalabalıktan uzaklaştırıp kitapçının deposuna doğru yönlendirdi. Onu sürükleyerek götürürken ikinci kata baktı. Gri takım elbiseli adam bir cep telefonu çıkarmış ve bir numara çeviriyordu. Zach 911 olmasını umuyordu. Depoya ulaştılar ve Lex kapıyı kilitledi.

Nora kapıya doğru ilerliyordu ki Zach onu durdurdu ve kapıyı bedeniyle kapattı.

"Yolumdan çekil," diye emretti şok edici bir vahşilikle. "Wes dışarıda o deliyle birlikte."

"İyi olduğuna eminim," dedi Zach, kendi sözlerine inandığından emin değildi. Ama eğer adam tehlikeliyse, peşinde olduğu kişinin Wesley değil, Nora olduğunu biliyordu. "Güvenli olana kadar burada kal."

"O haklı. Gidip kontrol edeceğim," dedi Lex ve telefonu kapattı. "Eminim güvenlik şimdiye kadar onu yakalamıştır."

"Lütfen," diye yalvardı, "Wes'in iyi olduğundan emin ol."

Lex onları depoda bıraktı ve Zach kapıyı tekrar kilitledi.

"İmza günlerinden kaçınmamın bir başka nedeni daha," dedi Nora, yerde volta atarken.

Yüksek topuklu ayakkabıları soğuk beton zeminde uğursuzca yankılandı. "Anlıyorum. Görünümlerinizde bu çok sık oluyor mu?"

Nora başını salladı. "Ben de kendi payıma düşen delilikleri yaşadım. Ama bu bıçaklı olan ilk kişi."

"Şiddet içeren erotik filmler delilere fikir verecektir." Nora ona sertçe baktı.

"Bunun için benim kitaplarımı mı suçluyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece içinde cinsel şiddet olan hikayeler şiddet yanlısı insanların ilgisini çekecektir. Temel içgüdülere hitap eder."

"Temel içgüdüler mi? Şiddet yanlısı insanlar mı? Okuyucularım ev kadınları ve

Üniversiteli kızlar ve kadınların yatak odasında ne istediğini öğrenmek için çok uğraşan birkaç heteroseksüel erkek. Ben deliler için yazmıyorum. Mark David Chapman'ın *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı yanlış okuması Salinger'ın suçu mu?"

"İma ettiğim bu değil. Ancak kendinizi bir seks objesi olarak pazarladığınızda, birilerinin satın alınabileceğinize karar vermesi sizi şaşırtmamalı."

"Satın mı aldın?" diye alay etti ve Zach'in gözleriyle karşılaştı. Ona o kadar soğuk bakıyordu ki neredeyse ondan korkacaktı. "Ben satın alınamam, Zach. Satın alınabilsem bile senin fiyat aralığının dışındayım."

"Nora-" dedi, özür dilemeye çalışarak.

Lex kapıyı açtı, Wesley de hemen . Nora koşarak odayı geçti ve doğruca Wesley'nin kollarına atıldı.

"İyi misin evlat?" Yaralarını kontrol ediyormuş gibi elini üzerinde gezdirdi.

"Ben iyiyim. Polisler onu yakaladı. Görünüşe göre Bellevue sakinlerinden biri ilaçlarını almamış."

"Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Wesley. "Sert, hızlı ve kolay bir şekilde düştü."

"Benim karakterlerimden birine benziyor," dedi kollarını Wesley'e dolayarak.

Zach odanın diğer ucundan Wesley'nin gözleriyle karşılaştı. Sesi Nora'ya karşı yumuşaktı ama Zach çocuğun yüzündeki panik ifadesini görebiliyordu.

". Eve gidiyoruz," dedi Wesley ve Nora'nın gitmesine izin verdi.

"Ev mi? Bu çok saçma. Bütün o insanlar . İmzalamayı bitirmeliyiz."

"Hayır, Nora." Wesley'nin sesi sert ve inatçıydı. Wesley bir an için Nora'dan daha yaşlı göründü. "Polislere bir ifade vermemiz gerekiyor ve sonra eve gidiyoruz. Lex buraya biraz daha güvenlik getirdiğinde imzalama işini bitirebilirsin." Lex, Wesley ile aynı fikirde olduğunu dile getirdi ve Nora mümkün olan en kısa sürede yeniden planlayacağına söz verdi.

"adam sana zarar vermedi, değil mi?" Wesley, Nora için kapıyı açarken sordu.

Nora durdu ve Zach'e baktı. Zach'in midesi Nora'nın gözlerindeki saf acı ifadesinden ürktü.

"Endişelenme, Wes. Sadece sopalar ve taşlar. Acıtan kelimelerdir."

Zach imza gününden sonra dairesine döndü ama kendini işe konsantre olamıyordu. Tek yapabildiği Nora'nın sözlerini kafasında tekrarlamaktı. "*Beni satın alamazsın, Zach...*" Ne kadar vicdansızca davrandığını fark etmesi uzun sürmedi. Bir hayranı Nora'ya saldırmış ve o da kurbanı suçlamıştı.

Saate baktı, hâlâ saat beşti. Günün geri kalanını Nora için acı çekerek geçiremezdi. Binadan hızla çıkarak tren istasyonuna giderken sadece bir yerde durdu. Nora'nın verandasında durup sözlerini toparlamaya çalıştı. Sözcüklerin tam olarak doğru olmasını istiyordu, böylece üzgün söylediğinde Nora onun ciddi olduğunu anlayacaktı. Ama kitabı dışında başka bir nedenle onun eşiğinden geçerse aralarında bir şeylerin değişeceğini biliyordu. Zach kapıya doğru bir adım attı ama o daha kapıyı çalamadan kapı açıldı.

Wesley yüzünde alaycı bir gülümsemeyle orada duruyordu.

"Nora seni içeri almamı söyledi. Biraz üşümeye başladığını söyledi."

"Onu görebilir miyim lütfen?"

Wesley bir adım geri çekildi ve Zach'in içeri girmesine izin verdi. "Ofisinde," dedi Wesley.

"Yazıyor."

Zach, Wesley'i ofise kadar takip etti ve sadece üç hafta önce her şeyin ne kadar farklı olduğunu hatırladı. Buraya Nora'dan ve kitabından kurtulmaya kararlı bir şekilde gelmişti. Şimdi burada bir başkası için yalvarmaya hazırdı. ortaklıklarını yürütmek için bir şans.

Nora'nın ofisinin kapısına varmadan önce Wesley durdu ve ona döndü.

"Biliyorsun, senin fikrin onun için her şeyden daha önemli," dedi Wesley.

"Bugün imza töreninden sonra eve geldim ve neredeyse kusacaktım. O sadece ofisine gitti ve işine geri döndü."

Zach on dokuz yaşındaki bu çocuk karşısında alçakgönüllülük göstererek başını salladı. "İzin verirse özür dilemeye geldim."

"Sana izin verecektir. Belki izin vermemeli ama izin verecektir."

Wesley, Nora'nın ofis kapısını çaldı ve onun yanıtını içeri girdi.

"Nor? Bir dakikan var mı?" Wesley sordu. Nora siyah ipek erkek pijamaları içinde masasındaydı. Saçları tepesinde toplanmıştı ve

iki tükenmez kalemi yemek çubuğu olarak kullanıyordu. Öfkeyle yazıyor, durup onlara bakmıyordu bile.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun Wes? Bu gece kilisede bir işin olduğunu sanıyordum."

Wesley masanın etrafından dolaşıp sandalyesinin arkasında durarak, "Evet, bu hafta sonu ortaokul gezisine eşlik etmem gerekiyor," dedi. "Ama bugünden sonra seni yalnız bırakmayacağım-"

"Evet, öylesin. Sen sadece git ve o çocukların vestiyerde engelle. Cinsel baskı mümkün olduğunca erken başlamalı. Git, Wes. Benim dramalarımın uzak bir geceyi hak ediyorsun."

"Emin misin?" Wesley ellerini Nora'nın omuzlarına koydu ve sandalyesini kendisine doğru yatırdı. Nora başını onun karnına yasladı ve başını kaldırıp ona baktı.

"Evet. Git. İyi eğlenceler. Bunu hak ettiniz."

"Eğer gitmeme izin verirsen pizza yerim," diye onu uyardı ve ona gülümsedi.

"Bir dilim," dedi kolunu kaldırıp işaret parmağını adamın yüzüne sallayarak. "Bir dilim."

"Ya ince kabukluysa? O düşük karbonhidratlı."

"Hmm..." Nora ikinci bir parmağını kaldırdı. "İki. Ama ikiden fazla değil."

"Evet, . Yarın sabah evde olacağım. Zach?" Zach kendisine kararlılıkla bakan Wesley'ye baktı. "Bu gece Nora'ya göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Wes, ben iyiyim," dedi Nora. "Geçen hafta hastanedeydin. Bugün olanlardan çok daha korkunç şeyler atlattım."

"Evet, ben ," dedi Wes. Nora'nın omzuna dokundu ve Nora başını kısa bir süreliğine onun eline yasladı. Wesley'nin dokunuşu ve Nora'nın yanıtı hafif ve iffetliydi ama Zach aralarında çok özel bir şeye tanık olduğunu hissetti. "Sonra görüşürüz."

"Dikkatli olun," dedi. "Bu gece yine kar yağabilir."

Wesley onları yalnız bıraktı ve Nora daktilosuna geri döndü. Zach muhtemelen gelmeyecek olan bir daveti beklemedi. Masasının karşısındaki koltuğa oturdu ve onu izledi. Evin kapısının açılıp kapandığını ve Wesley'nin arabasının çalışıp garaj yolundan geri çıktığını duydu.

"Nora, lütfen bana bakar mısın?"

"Gelemem. Çalışıyorum. Son üç yüz sayfayı çöplükten çıkarmak için sadece üç haftam var."

"Yeniden yazım harika durumda. Bence sen de bir gece izni hak ettin," dedi Zach.

Nora yazmayı bıraktı. Yüzünü ona dönmek için sandalyesinde döndü. Dizlerini göğsüne çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Ne istersen, tabii ki."

"Kitaplarım," diye başladı ve Zach gözlerinde oluşan ve onları siyahtan yeşile çeviren parlak gözyaşı gölgesini gördü, "kendimi satmadan yaptığım tek şey. Hayır, bu yaptığım bir şey bile değil, ben buyum. Ve kimse benim bu yanıma satın alamaz. Ne sen, ne Royal, ne de bir başkası.

Kitaplarımın doğrudan kendisine yazılmış mektuplar olduğunu düşünen psikopat bir pislik." "Özür dilerim, Nora. O delinin yaptıkları için seni suçlamak istememiştim.

Bugünkü davranışım. Uzun böyle korkmamıştım. Korkumu senden çıkardım çünkü Wesley beni gerçekten hak eden kişiye karşı yendi. o."

Nora onun arkasından baktı ve sadece kendisinin görebildiği bir şeyi izliyor gibiydi. Her neyse, yüzüne belli belirsiz, hüznü bir gülümseme getirdi.

"Søren'den ayrılana kadar kitap yazmaya başlamadığımı biliyorsun. İlk ay yataktan zar zor kalkabildim. Aklımı kaybettiğimi düşünüyordum. Bazı günler öleceğimi düşündüm. Kafamda dünyalar yaratmaya başladım, başka insanlar, başka hayatlar. Kendi derimden çıkıp onlarınkine girdim ve oradayken artık yas tutmuyordum. Onlar ne hissediyorsa ben de onu hissediyordum.

Yazmak beni diriltti, Zach. İnan bana, kendini satmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Kitaplarımı yazmak kendimi satmanın tam tersi. Yapar mısın?

Buna inanabiliyor musun?"

Zach yutkundu.

"Evet, buna inanıyorum." Onun gözleriyle karşılaştı.

"Tamam," dedi. "Biz iyiyiz. Bütün bunları sana telefonda da anlatabilirdim, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama tanıştığımız gün beni Scouser olarak tanımlamıştın. Ben de bir Scouser gibi 'özür dilerim' demeyi düşündüm."

"Peki bu nasıl oluyor?"

Zach trençkotunun içine uzandı ve kahverengi bir kâğıt torba çıkardı. İçinden bir şişe İrlanda viskisi çıkardı ve masasının üzerine, kadının önüne koydu.

"İlginç," dedi şişeye bakarak. "Neymiş o?"

Nora masasının alt çekmecesini açtı ve iki shot bardağı çıkarıp şişenin yanına koydu.

"Katolikler ve Liverpoolluların ne kadar çok ortak noktası var."

Zach masasının üzerinden ona baktı ve aniden kendini uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaparken buldu - yüksek sesle ve özgürce güldü ve bu o kadar yabancı ve harika hissettirdi ki, daha cesur olsaydı, Nora'yı o anda ve orada öpebilirdi.

Ayağa kalkan Zach şişeye uzandı. Ama Nora ondan önce davrandı. Şişeyi elinde tuttu ve ona hayatında gördüğü en tehlikeli yaptı.

"Zach...hadi bir oyun oynayalım."

Zach'in Nora'ya geldiğine pişman olması beş dakika sürdü.

"Doğruluk mu, içki mi?" Zach ceketini çıkarırken sordu. "Kırkılı yaşlarımda olduğumu hatırlayacaksınız."

"Alkolün neden olduğu aptallığın yaş sınırı yoktur," diye karşı çıktı Nora. "Ve bu kolay bir oyun. Bir soru soruyorum ve ya cevap veriyorsun ya da vuruluyorsun. Benim için de aynı kurallar geçerli. Ruh halinize bağlı olarak en sarhoş olan kaybeder ya da kazanır."

"Bu oyun pek adil değil. Şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok daha açık sözlüsünüz." Zach ceketini Nora'nın koltuğunun arkasına attı.

Nora masasında öne doğru eğildi.

"Güven bana Easton. Saklamak istediğin sırların var. Benim de saklamam gereken sırlarım var. Bence burada oldukça eşit durumdayız."

"Öyle mi?" diye sordu, merakı artmıştı. "Öğrenelim o zaman." "Oyun başlasın," dedi Nora. "Önce sen başla."

Zach ilk sorusunu hemen biliyordu. "Sana bugün cevaplamadığın sor soracağım - kim, pardon, Ellie kimdi?"

"Ellie bir bendim. Annem ve arkadaşlarım bana hep Elle ya da Ellie derdi. Søren daha resmi olduğu için bana Eleanor der. Ben Eleanor Schreiber olarak doğmuşum."

"O zaman bir Alman Katolik. Bu zavallı Yahudi'nin gözü daha da korkmuş. Yani Nora Sutherlin senin takma adın mı?"

"Bu isim altında çalışıyorum, evet," dedi ve Zach yüzünde sırlarından birinin gölgesini gördüğünü sandı. "Ama bu iki soru demek. Sıra bende: Karınız sizi neden terk etti? Yoksa onu terk eden siz miydiniz?"

Zach öne eğildi, viskisini doldurdu ve bir yudum aldı. Likör boğazını ve midesini yakarken öksürerek yutkundu. Uzun sert bir içki içmemiştir. Başlarsa asla bırakamayacağından korkuyordu. Burada, Nora'nın yanında kendini hâlâ bir cenaze törenindeymiş gibi hissediyordu ama en azından şimdi bu bir caz cenazesiydi.

"Yeterince adil," dedi Nora. "Sıra sende."

"Eski sevgililerimiz söz konusu olduğunda, gizemli ve resmi Søren'i neden terk ?"

Nora bunu düşünüyor gibiydi. Öne doğru uzandı, içkisini doldurdu ve fondip yaptı.

"Søren yasak bölge," dedi. "Benden çok onun iyiliği için. Sorma sırası bende, sözleşmemi imzalayacak mısınız?"

"Dürüst cevap, bilmiyorum." Zach suskunluğunun Nora'yı inciteceğinden endişeleniyordu. "İyi gidiyor, umduğumdan daha iyi. Ama hala üzerinde çalışmam gereken çok şey var. Ve bir kitabı okuyana kadar sevip sevmediğimi asla bilemem.

Son sayfa. Sonu her kitabı bitirir ya da bitirmez. Umarım bu sizi üzmez."

"Sarhoşun sırtındaki su." Nora kadehini ona doğru selam verdi. "Senin sıran."

"Søren neden böyle bir sır?"

Nora ona sırtıttı ve öksürük ya da rahatsızlık belirtisi göstermeden viskisini yudumladı.

"Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun. Bunu takdir ediyorum. Sana şunu söyleyeyim: Søren'in, karın, eski karın ya da her neyse, aynı sebepten ötürü bir sır olduğundan şüpheliyim."

"O da sınırların dışında."

"Eşleri unutamam o zaman. Peki ya sevgililer? Hiç üçlü yaptınız mı?"

"Burada ısınma falan yok, değil mi? Doğrudan şahdamarına saldıracağız."

"Açık sözlülüğümle tanınırım, güzelim. Cevap ver ya da iç."

"Cevap," dedi Zach, "içmeye gidiyorum." Nora kahkahalarla güldü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman," dedi Zach sertçe yutkunup kadehini sert bir şingirtıyla yere bırakırken.

"Evet, ama ben yine de viski istedim."

"Benim tarzımda bir adam. Kim, ne, nerede, ne zaman ve bana bir resim çizebilir misin?"

Zach koltuğunda arkasına yaslandı ve içkinin sıcaklığını ve anıların hızla aklına geldiğini hissetti.

"O akşamı zar zor hatırladığımı itiraf etmeliyim. Üniversitede profesör değil öğrenciyken bir doğum günü partisindeydim. I Sanırım o gece biraz İrlanda viskisi de vardı. Genç bir bayanla görüşüyordum ve onun oldukça özgür ev arkadaşı partiden sonra yatakta bize katılmaya karar verdi. İkisi de çok hoş kızlardı. Biri bir milletvekiliyle evli. Şimdi."

"Kıskandım," dedi. Sandalyesinden kalktı ve masasının üzerine çıkıp bağdaş kurarak oturdu. "Daha önce hiç iki kadınla üçlü yapmadım. Benimkilerin hepsi bir erkek ve bir kadınla oldu. Ya da iki erkekle." Ona baktı ve göz kırptı.

"Yapmadığın bir şey olduğuna inanamıyorum. Başka bir şey var mı?"

"Bir ya da iki şey. Sormaya devam edin, belki ne olduklarını öğrenirsiniz."

Zach onun seks hayatıyla ilgili bir soru beklediğini biliyordu. Farklı bir yaklaşım denemeye karar verdi.

"Ara sıra kahramanca kurtarmalar dışında, yatılı bir kişisel asistanın hizmetlerine pek ihtiyacınız yok gibi görünüyor. Neden Wesley'den taşınalım mı?"

Nora gözlerini kırptırdı ve atışına uzandı. Elini geri çekti ve Zach'in gözleriyle karşılaştı.

"Wesley... O çocuk ilk günden beri aklımı başımdan aldı. Çok tatlıydı. Tatlı insanların yanında pek sık bulunmam. Onu sınıfta kendimi uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaparken buldum."

"O da neydi?"

"Gülümsüyordum. Çok çalışıyordum, oldukça zor bir hayat yaşıyordum. Wes pek çok açıdan benim tam tersimdi; benim sert olduğum yerde yumuşaktı. Muhtemelen benim yumuşak olduğum yerde de sertti." Tekrar güldü. "Bana kendimi yeniden insan gibi hissettirdi... geç saatlere kadar aptalca filmler izleyip konuşabilecek bir insan gibi. Nasıl normal olunacağını unutmuştum ya da belki de hiç bilmiyordum.

Hayatım oldukça genç bir yaşta tuhaflaştı ve o zamandan beri de tuhaf. Ama Wes geldi ve birdenbire sabahları yataktan kalkmak için para dışında başka bir nedenim oldu."

"Ona aşık mısın?" Zach sordu.

Nora ona parmağını sallayarak, "Bu iki soru demek," dedi. İçkisini yudumladı. "Bu çocuğa aşık olduğumu itiraf anlamına gelmiyor.

O ahmak beni yine içmeye ." "Sinir bozucu bir oda arkadaşı olduğunu tahmin ediyorum."

"Hem de çok. Kimse kadar seksi olmamalı. Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Ben senin editörünüm, Nora. Bence bu işe karışmamalıyız," dedi Zach, koltuğunda biraz kıpırdanarak. "J.P. ikimizi de öldürür."

"J.P.'den korkmuyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz. Benden korkuyorsun, neden?"

Zach soruyu biraz düşündü. Aç karnına içtiği üç kurşun hızla kafasına gitmişti. Kendini sersemlemiş ve sıcak hissediyordu. Ne kadar söylemek de Nora'nın bir cevabı hak ettiğini biliyordu.

Shot bardağını aldı.

"Yine cevap vereceğim. Ama biraz sıvı takviyesi olmadan olmaz," dedi ve içkisini aldı. Bir an için eğildi ve nefes aldı. Başını kaldırdığında Nora'nın ona baktığını ve sabırla beklediğini gördü. "Bana bir daha asla sandığım şeyleri düşündürtecek ve bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım şeyleri hissettirecek kadar güzel ve vahşisin. Ve unutmak istemediğim şeyleri unutmaya başlayacağımdan korkmama neden oluyorsun. Tehlikelisin."

Başını ve hiç de memnun görünmüyordu.

"Bana böyle diyen ilk erkek sen değilsin. On altı yaşımdayken Søren bana Gazze Şeridi'nde benden daha az tehlikeli intihar bombacıları söylemişti. O yaşta bunu bir iltifat olarak kabul etmiştim."

"O sırada aile içi terörizmle mi uğraşıyordunuz?" "Hayır, ona bana aşık olduğunu bildiğimi söyledim. Bu onun yanıt verin."

"On altı yaşındaydın. O kaç yaşındaydı?"

"Otuz."

"Søren'in tartışmaya kapalı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama hızla sarhoş oluyorum ve en iyi koşullarda bile kendimi çok az kontrol edebiliyorum. Søren'i bizimkinin on katı kadar sarhoş etseniz bile yine de bir çöl babasının özdenetimine sahip olur."

"Seninle bu kadar genç yaşta seviştiğine göre o kadar da disiplinli olmamalı."

"Genç yaşta mı? O piç beni 20 kadar bekletti, Zach. Muhtemelen en ünlü erotik yazarın ofisinde oturuyorsun."

Anaïs Nin' beri yazar ve size bekaretini yirmi yaşına kadar kaybetmediğini söylüyor," dedi Nora ve başını salladı.

"Hayretler içindeyim. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Eğer sadece seks isteseydi beni ilk günden alırdı, bundan hiç şüphem yok. Ama D/s çiftlerinde seks en önemsiz şeydir. O itaat istiyordu, tam bir teslimiyet. Beni bu kadar uzun süre bakire olarak bekletmesi, beni becermekten çok daha fazla sahiplendiğini kanıtlıyordu. Ayrıca beni planladığı her şey için hazırlıyordu. S&M çocuklara ya da kalbi zayıf olanlara göre değildir. İkisi de olmadığımın emin olmak için beklemek zorundaydı. Şimdi sorum şu: "Kaç yaşındaydın?"

Zach ona baktı. Kadın elini uzattı ve Zach ona kadehini uzattı. Yeniden doldurdu ve geri verdi.

"Yirmiden daha genç," dedi ve içmek için kadehini kaldırdı.

Nora boğazını temizledi ve elini "vazgeç" anlamında salladı. Zach bardağını yere bıraktı.

"Oh, pekala, on üç yaşındaydım," dedi Zach ve aniden en iyi arkadaşının güzel ablasıyla okulun arkasındaki ağaçlara doğru koştuğunu ve on dakika sonra yüzünde bir gülümsemeyle çıktığını .

" anasını," dedi Nora gülerek. "Wes'in bu gece ortaokul çocuklarına göz kulak olması iyi bir şey."

"Sadece on dört yaşındaydı ve oldukça garip ve hızlı bir ilişki olsa da, travmatik ya da özellikle skandal sayılmazdı."

"İlk seferim planlıydı ve bütün gece sürdü, sonrasında bir hafta boyunca zar zor hareket edebildim. Sanırım Sören'i tekrar tartışmaya açtığıma göre, karın hakkında konuşabiliriz."

"Bunun için yeterince sarhoş değilim."

"İçmeye devam et ve en azından onun hakkında konuşmanın senin için neden bu kadar zor olduğunu söyle."

Onlar konuşurken güneş batmıştı. Zach viskisini yudumlarırken Nora masa lambasını yaktı. Sıcak ışık karanlık odayı kapladı ve baktığı her yere kehribar rengi gölgeler düşürdü. Başını çeviren Zach penceredeki yansımasını gördü. Ama kendini görmedi. Arkasındaki kapıyı gördü, kapı açıldı ve kapı aralığında dünyanın herhangi bir yerinde olması gereken Grace duruyordu ama onun kapı aralığında duruyordu...

"Nasıl bittiği, neden hakkında konuşmak... çok fazla bitmiş gibi hissettiriyor. Ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum, Nora. Özür dilerim."

"Bir şeyin bitmesini istememeni anlıyorum. En azından bana nasıl başladığını anlatabilir misin?"

Zach yarısı boşalmış kadehiyle dizine vurdu.

"Her şey çok kötü başladı. Başından beri mahkum olduğumuzu söyleyebilirim."

Nora masasından kaydı ve onun önünde yere çöktü. Bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşündü. Yerde ona katıldı ve sandalyeye yaslandı.

Nora'nın viski şişesini indirip bir kadeh daha doldurmasını izledi. "Søren'den ayrıldıktan sonraki o yıl, tek bir soruyu takıntı haline getirdim- Ne zamandı, biz ne zaman geri dönülmez olduk? Ne zaman tüm küçük taklalar yerine oturdu ve kaderimiz kilitlendi ve olduğumuzdan başka bir şey olmamız imkansız hale geldi? O suçlu an ne zamandı?"

"Cevabını buldun mu?"

Nora başını salladı. "Asla. Sanırım kıyamet ve kader aynı madalyonun iki yüzü."

"Sormama ya da merak etmeme gerek yok. Suçlu anımı biliyorum. Ama sen sevgilini terk ettin, benimki de beni. Seninkine geri dönebilirsin, değil mi?"

"Zach, Søren kavga ettiğin ve sonra öpüşüp barıştığın bir erkek arkadaş değil. O, köyünüzü yakıp yıkmadan önce teslim olmanız gereken işgalci bir ordu."

"Sesi senden bile daha tehlikeli geliyor."

"Öyle. Açık ara. Ayrıca tanıdığım en iyi adam. Bana Grace'den bahset. Nasıl biri?"

Zach cevap vermeden önce durakladı. Karısını nasıl tarif edebilirdi ki? Kimse mi? Onun için Grace, yeni bir el yazmasını okumak için sabahın ikisinde yatağa girdiğinde içine düştüğü açık kollardı. Haftada en az bir sabah duşta kahkaha atan su hırsızıydı. Sessiz bir teselliydi ve üç yıl önce annesinin cenazesinde bırakamadığı eldi. Kelimeleri boğazından geçiremeyen Grace, elinden notlarını almış ve onun için methiyesini okumuştı. Grace her akşam, her sabah ve her gece onun yanındaydı ve ayrı kaldıkları gündüzler boyunca akşam, gece ve sabahı bilerek hep mutluydu tekrar geliyorlardı.

"Grace... iyi bir isim. Zeki biri, benden çok daha zeki. Bir şair ve öğretmen," dedi Zach alkol kafasında dönerken.

"Kızıl saçları ve bir kadında gördüğüm en mükemmel çilleri var." Zach gözlerini kapattı. Onu ilk kez tamamen çıplak gördüğünde

İlk kez onun yatağında seviştiklerinde neredeyse nefesi kesilmişti. "Sırtında bile kalçalarına kadar... en mükemmel toz çiller."

"Çiller mi? Bu çok acımasızca, değil mi?"

"Acımasız. Bu kadar güzel bir kadının çilleri de olmamalı." Zach neşesiz bir şekilde güldü. "Akşamları kucağıma uzanır ve ben bir taslak üzerinde çalışırken ona Galli şairlerin anlaşılmaz şiirlerini okurdu. Bir keresinde kucağımda uyuyakalmıştı. Kırmızı kalemimi kullanarak sırtının alt kısmındaki tüm çilleri birleştirdim. Çok sinirlenmişti. Bu konuda günlerce güldük."

"İyi bir evliliğiniz vardı. Ne oldu?"

Zach gözlerini Nora'ya dikti. Nora ondan metre uzakta oturuyordu ama aralarında gerçekler, yalanlar ve anılardan oluşan bir okyanus var gibiydi. Adam kadehini uzattı. Nora titreyen elleriyle bardağı doldurdu. Zach viskiyi içti ve yanmanın tadını sonuna kadar çıkardı.

"Bu berbat bir oyun." Gözlerini kapattı ve sandalyeye .

"Daha iyi bir tane biliyorum."

Nora'nın sesindeki bir şey onu bir anlığına ayılttı. Gözlerini açtı ve Nora şimdi ona daha da yakın oturuyordu. Arkasında bir şey vardı.

Zach uzandı ve elinin tersiyle onun yanağını okşadı. Elini saçlarına götürdü, mürekkepli kalemleri çıkardı ve koyu renkli bukleler yüzüne dökülüyor.

"Ne kadar oldu?" Nora yumuşak ve imalı bir ses tonuyla sordu. "On üç ay." Nora'nın ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. soru. Cevap vermeden önce gerek kalmadı. "Grace için ne kadar oldu?"

Zach zor bir nefes aldı.

"On üç aydan daha az. Cuma günü... Bana e-posta gönderdi. Fatura soruları, adresler, her türlü evlilik . Ian adında bir adamdan bahsetti."

Nora yüzünü buruşturdu.

"Ne kadar gelişigüzel?"

"Onları yatakta birlikte hayal etmemem için yeterince sıradan değil. Bu benim hatam. Evliliğimizin yürümesi için bir şans olduğuna karar verdiğimizde birbirimize sır saklamayacağımıza ve yalan söylemeyeceğimize dair söz verdik. Bana yalan söylemediği sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimi söyledim.

Bu. Yalan söylemekten her şeyden çok nefret ederim." Zach başını salladı. "İşte sekiz aydır ayırıyoruz ve o hala bana hiçbir konuda yalan söyleyemiyor, lanet olsun o kıza."

Zach, Nora'ya baktı ve gözlerinde şeylerin parladığını gördü, kendine ait gizli bir endişesi vardı.

"Özür dilerim," dedi Nora ve Zach bunu içtenlikle söylediğini anlayabiliyordu. Zach tek parmağını Nora'nın alnında ve yüzünde gezdirdi. dolgun alt dudağını okşadı.

"Teşekkür . Peki yeni oyun ne? Bu beni içkiyi bırakmaya itecek."

"Aklından bile geçirme. Hiç 'I've never' oynadın mı?"

"Hiç oynamadım, oynamadım." Zach şu anda uzun zamandır olmadığı kadar sarhoş olduğunu biliyordu.

"Eğlenceli bir oyun. Çok kolay. Daha önce hiç yapmadığım bir şey söylüyorum ve eğer gerçekten yaptıysanız bir atış yapıyorsunuz."

"Neyi yapmadın?"

"Birkaç şey. Örneğin, ben hiç..." Ona doğru eğildi.

Parfümünün kokusunu ve hatta yanan dilinin tadını alabileceği, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yaklaştı. "Bir erotik yazarın beni masasına kelepçeleyip üzerime çıkmasına hiç izin vermemiştim."

Zach'in boğazına bir şey takıldı. Nora'nın gözlerinin içine baktı ve kararlılığının temellerinin titrediğini hissetti. Bir kadının onu kelepçelemesine ve ona bir şey yapmasına asla izin vermezdi. Ama bu gece... shot bardağına baktı.

"Bunu hiç yapmadım. Asla da yapmayacağım."

"Bundan emin misin?" Nora ona dik baktı. Dizine dokunmak için elini uzattı ve Nora onun sağ bileğindeki kelepçeyi tokatladı. "Tanıdık geldi mi? Şakacı yeteneğini en azından bir kez kullanmamız gerektiğini düşündüm."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Ve şu anda o kadar tahrik oldun ki nefes almakta zorlanıyorsun. Senin Gözbebeklerin büyümüş, tenin kızarmış ve bunun viskiden kaynaklanmadığını ikimiz de biliyoruz."

Zach onun gözlerine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"On üç ay, Zach. Artık benden korkmana gerek yok."

Nora'nın verandasında durup bu gece kitabı dışında herhangi bir nedenle onun eşiğinden geçerse aralarındaki her şeyin değişeceğini düşündüğü belli belirsiz bir anısı vardı. Zach shot bardağını eline aldı.

Elini. Kehribar rengi sıvıya ve sonra tekrar Nora'nın gözlerine baktı. Kadehi dudaklarına götürerek yudumladı. Nora'nın yüzünde kulaktan kulağa yayılan sırıtışı izledi. Bir anlığına gülümsedi.

"Aferin oğlum."

Kendisi kadar sarhoş olduğunu düşündüğü biri için Nora çok hızlı hareket ediyordu.

Onu neredeyse dehşete düşüren bir hız ve hassasiyetle. Onu sırt üstü yatırdı, kollarını başının üzerine çekti ve bileklerini masasının kelepçeledi. Onu karnından kavrayan Nora, siyah ipek elbisesinin düğmelerini çözdü. Pijama üstünü kollarından sıyırdı. Kız onu bir kenara atıp paltosunun üstüne koymadan önce ipek parçasının yüzüne değdiğini hissetti. Gömleğinin altında gizlediğinden çok daha fazlasını ortaya çıkaran siyah bir sutyen giymişti. Gözlerini onun kıvrımlarından, solgun teninden ve omuzlarından alamıyordu.

Nora ellerini onun tişörtünün altına kaydırды. Çıplak tenindeki elleri tüm sinirlerini harekete geçirdi. Eğildi ve adamın karnının ortasını öptü. Kot pantolonunun fermuarını açarak, kalçalarının üst kısmını ortaya çıkaracak kadar aşağı indirdi. Kız kalça kemiğini ısırdığında Zach keskin bir nefes aldı.

"Nora-"

Nora ayağa kalktı ve bir parmağıyla onun dudaklarını kapattı.

"Søren bana Siren derdi," diye fısıldadı, yüzüne bir santim kalana kadar eğildi. "Ağzımla yaptığım şeylerin her erkeği yoldan çıkarabileceğini söylerdi. Bununla ne demek istediğini bilmek istemiyor musun?"

Zach cevap vermedi ama Nora umursamıyor gibiydi. Boynundan başladı ve vücuduna doğru öpücükler kondurdu. Onu ağzına aldığı anda dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı. Tüm o alkol bile dilinin, dudaklarının ona verdiği zevki köreltemezdi. Saçları yüzünü bir peçe gibi örtüyordu. Buklelerinin dalları adamın karnını gıdıkladı.

Çok uzun zamandır... o kadar yoğun, o kadar keskin bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse bu zevki acı sanacaktı. Zach Nora'ya dokunmak için can atıyordu ama bunu denediğinde kelepçeleri hatırladı.

"Rahatla, Zach. Sadece keyfini çıkar." Nora adamın karnını tekrar öpmek için durakladı. "Şu anda tek görevin teslim olmak."

Teslim olmak mı? Nasıl olduğunu unutmuştu. Derin bir nefes aldı ve kadın üzerinde çalışmaya devam ederken başını arkaya . Kalçalarının derinliklerinde bir basınç oluşmuştu.

"Nora," diye soluk soluğa bir uyarıda bulundu ama Nora buna kulak asmadı. Sertçe ırkildi ve kesik kesik bir nefesle boşaldı. Alkolün ve orgazmın sisi içinde

Nora'nın kalçalarının üzerine oturduğunu gördü. Viskiye aldı, doldurdu ve hem onu hem de shot'ı bir dikişte yuttu.

Ona doğru baktı. "Viski içmeye bayılırım."

* * *

Zach gözlerini açtı ve kararından hemen pişman oldu. Dairesinde olmadığını fark ettiğinde gözlerini tekrar kapattı. Hâlâ Nora'nın evindeydi.

Zach ciddi çekincelerle kendini oturma pozisyonuna sürükledi. Hareket zaten çınlamakta olan kafatasını sarstı ve talihsiz bir yan etkiyle hafızasını sarsarak dün geceki olayları hatırlamasına neden oldu. Nora ve o... Hayır, neredeyse. Zach arkasına yaslandı ve ağrıyan gözlerini dinlendirdi. Nora'ya nasıl yenik düştüğünü ve ona nasıl izin verdiğini hatırlayınca utanç tüm vücudunu kapladı... Tanrım, yazarının onu becermesine izin vermişti.

Zach gözlerini tekrar açtı ve etrafına bakındı. Tamamen giyinikti ve Nora'nın yatak odasında değil, oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Nora'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayağa kalktı ve ofisine doğru yürüdü ama Nora hiçbir yerde görünmüyordu. Telefonunu aldı ve kendisini tren istasyonuna götürmesi için bir taksi çağırdı. Telefonu kapattı ve alt kattaki banyoyu buldu. Nora aynanın üzerine bir not yapıştırmıştı: "Günaydın, Günişığı," yazıyordu. "Katolikler-1, Liverpoollular-0." Zach notu aynadan söktü ve çöp sepetine attı. Kadının kendisi için bir diş fırçası ve bir şişe aspirin bıraktığını fark etti. İkisini de hızlıca kullandı. Aspirini rafa geri koymak için ecza dolabının kapağını açtığı anda, gözleri bir hap şişesinin üzerindeki Nora'nın adına takıldı. Biliyordu ki Utanç verici bir şekilde meraklı davranıyordu ama etiketi okumak için ağrıyan gözlerini kısmaktan kendini alıkoyamadı. Neden, diye merak etti Zach. Nora, babasının kalbi için almak zorunda olduğu beta-bloker ilacını alıyor. sorun mu? Zach, Nora canlı ve hayat dolu görünen birinin böylesine ciddi bir sağlık sorunu olabileceğine inanamıyordu. Zach titreyen eliyle şişeyi dolaba geri koydu ve kapıyı kapattı.

Banyodan tökezleyerek çıkan Zach, mutfaktan gelen bir ses duydu. İçindeki her parça, kimse uyandığını fark etmeden önce ceketini alıp istiyordu. Ama er ya da geç ertesi sabahki gariplikle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Ve o korkunç hap şişesini bulduktan sonra Nora'yı görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydı.

Nora ve Wesley'i mutfakta koşuşturup kahvaltı hazırlamaya çalışırken buldu.

İşbirlikçi.

" Wesley," dedi Nora sahte bir öfkeyle. "Peynirli omletlerin peynirli olması gerekir yoksa sadece çırpılmış yumurta olurlar."

"Kadın, omletin yüzünden Wisconsin'de peynir kalmadı." Yumurtaların üzerine daha fazla peynir koymaya çalışırken Wesley onun eline vurdu. "Masayı hazırla ve arka koltuk şefi olmayı bırak."

Nora dolaptan tabakları çıkardı ve Zach seramik tabakların birbirine çarparken çıkardığı takırtı sesiyle irkildi.

"Kağıt tabak kullanabilir ?" diye sordu mutfağa girerken. "Onlar daha sessiz."

Nora döndü ve ona gülümsedi. Gülümsemede hiçbir şey görmedi ama samimiyet ve endişe. Dün gece aralarında olanları hayal mi etmişti?

"Günaydın, Zach. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Kahve," dedi adam. "Lütfen."

"Kahve. Bu duyguyu iyi bilirim." Nora ona bir fincan sade kahve doldurdu, o da minnetle içti. "Öğle yemeği için kahvaltı yapıyoruz. Sen de bize katılmalısın."

"İyi misin, Zach?" Wesley sordu. Elinde bir tava ve spatulayla ocağa sırtını dönmüş duruyordu. "Sert sürülmüş ve ıslak bırakılmış gibi görünüyorsun."

Nora bir kahkaha attı.

"Ne?" Wesley sordu.

"Bu bir at şeyi."

"Tabii ki öyle." Wesley arkasını döner dönmez Zach'e hınzırca bir sırıtış fırlattı. Kahretsin, dün geceyi hiç de hayal etmemişti.

"Ben iyiyim," dedi Zach, Wesley'nin sorusunu yanıtlarken. "Akşamdan kalma ve iğrenmiş Nora değil."

"Bu sabah sekizde eve geldiğimde bağırsaklarını kusuyordu," dedi Wesley ve Nora ona bir peçete fırlattı. Wesley peçeteyi spatulasıyla uzaklaştırdı.

"Sanırım ikinizin de günahın bedeli hakkında bir vaaza ihtiyacınız var."

"Vaaz yok, lütfen. Sadece yağlı yiyecekler," diye yalvardı

Nora. "Omleti mideye indirebilir misin, Zach?" Wesley sordu.

Zach gözlerini Wesley'e odaklamak için zorladı. Yumurtalarını ustalıkla karıştırırken omzuna bir bulaşık havlusu atmıştı.

"Önümüzdeki bir hafta boyunca bir şey yiyebileceğimden emin değilim. Kahve iyi, teşekkürler."

"Siz ikiniz dün gece ne yapıyordunuz? Hemingway ya da Faulkner olmaya mı çalışıyordunuz?" Wesley sordu.

"Ben daha çok Oscar Wilde'ı kastetmiştim," dedi Nora. Zach ona baktı ve o da göz kırptı. "O... İrlandalıydı."

Wesley onun çifte anlamını kavramış gibi görünmüyordu. Sadece omleti Nora'nın tabağına kaydırıp ve kendi tabağına oturdu.

Zach, "Her ne yapıyorsak kesinlikle kötü bir fikirdi ve bir daha ," dedi.

Nora'nın gözlerindeki gülümseme kayboldu. Omletiyle oynamaya başladı.

Wesley kahvaltısından sağlıklı bir ısırık aldı.

"Tost yapabilirim ya da-"

Buzdolabının tepesinden geldiği anlaşılan bir zil sesi Wesley'nin sorusunu yarıda kesti.

"Yüce Tanrım, bu da ne?" Ses Zach'in kafasında bir delik açtı.

Nora ve Wesley birbirlerine baktılar. Nora ayağa kalktı ve buzdolabının üstünden kırmızı bir cep telefonu alıp zil sesini kapattı. Cevap vermeden önce numarayı kontrol etti.

"Kahretsin. King değil." Yüzünde korkuya benzer bir Wesley'e baktı, dün kitap imzalarken gösterdiğinden daha fazla bir korkuyla. Zach Wesley'nin gözlerinde de aynı korkunun yansıdığını gördü.

"Bu-" diye sordu Wesley ve Nora başıyla onayladı. Hızlı ve derin bir nefes aldı.

"Evet, efendim?" dedi sonunda telefona cevap vererek.

Wesley yavaşça ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Wes?" dedi Nora ve Zach onun sesinde bir titreme duydu. "Ne?" Wesley dönüp ona baktı.

"Ben Søren."

"Evet, biliyorum."

Nora hayalet gibi solgun görünüyordu.

"Yani, Søren senin için. Seninle konuşmak istiyor." Wesley'nin gözleri şok içinde açıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece konuş onunla, lütfen."

Wesley bariz bir isteksizlikle telefonu ondan aldı.

"Merhaba," dedi Wesley ve Zach çocuğun sesindeki acıya sempati duyarak irkildi.

Nora kollarını kavuşturmuş, sırtını tezgâha yaslamıştı. Wesley bir süre dinledikten sonra mutfaktan dışarı çıktı.

"Bu da ne demek oluyor?" Zach sordu.

"Bilmiyorum." Nora gerçekten endişeli görünüyordu. "Søren ve Wesley sık sık sohbet ederler mi?"

"Hayır, hiç tanışmadılar, hiç konuşmadılar. Wes Søren'den nefret eder." Nora tekrar masaya oturdu. Sonsuzluk gibi görünen ama muhtemelen sadece bir ya da iki dakika süren bir görüşmeden sonra Wesley mutfığa döndü. Kırmızı telefonu Nora'ya geri uzattı.

"Ne istiyormuş Wes?" Nora sordu.

Zach Wesley'nin yüzünü inceledi. Çocuk kızarmış ve korkmuş görünüyordu. "Bana teşekkür etti."

"Ne için teşekkür etti?" diye sordu.

"Dün o adamı üstünden çektiğin için. Artık sizi koruyacak durumda olmadığı için, güvenliğinizi ilgilenen biri olduğu için minnettar olduğunu söyledi."

Nora biraz güldü.

"Bu ona benziyor. Ne dedin sen?"

"ederim dedim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Nora, olanları nereden biliyordu ki?"

"Eğer benimle ilgiliyse, biliyordur." "Beni neden aradı?"

"Çünkü o Søren," dedi. "Ve sana minnettardı. Bu kadar basit."

"O adamı senden onun için uzaklaştırmadım, Nora. Bunu senin için yaptım." "Yaptığını biliyorum. Ama Søren-"

"sana sahip olduğunu düşünüyor, değil mi?"

"Beni hala seviyor."

Wesley Nora'ya arkasını döndü. Tabağını aldı ve yemediği omleti çöp kutusuna attı. Mutfaktan çıkarken Nora'ya tekrar baktı.

"Onun senin geçmişinde olduğunu sanıyordum," dedi Wesley ve Zach, Wesley'nin yüz ifadesinde keder ve kıskançlığın ikiz şeytanlarını gördü.

"Orada kalmak istemiyorsa elimden bir şey gelmez," dedi Nora.

Wesley gitti ve Nora tekrar yemeğiyle oynamaya başladı. Tek bir ısırık bile almadı.

"Nora, iyi misin?"

Nora ayağa kalktı ve kahvaltısının Wesley'ninkiyle birlikte çöpe gitmesine izin verdi. "Hadi, Zach. Seni eve götürüyüm." Nora elini uzattı.

Zach onun eline ama tutmadı. "Bir taksi
çağırdım."

William onu sırt üstü yatırdı ve kollarını başının üzerine kaldırmaya zorladı. Bunu o kadar çok yapmıştı ki, serbest eliyle bileklerini karyolanın direğine bağlarken tek koluyla onu aşağıda tutmak için ne kadar güç harcaması gerektiğini düşünmesine bile gerek kalmamıştı. Düğümü gerdi ama ellerine giden dolaşımı kesecek kadar sıkı değildi. Onu incitecek ve canını yakacaktı ama ona zarar vermeden önce kendi kolunu kesecekti.

Aşağı baktığında, onun yüzünün pencereye döndüğünü gördü. İçeri dolan güneş ışığı gözlerini ve solgun saçlarını bir güvercinin tüyleri gibi beyazlatmıştı. Adam yavaşça içine iterken dudaklarından yumuşak bir nefes geçti. Başı geriye eğildi ve boğazından bir hıçkırık kaçtı.

Adam kızın içinden çıktı ve kız dizlerini göğsüne doğru çekerek yan tarafına yuvarlandı, kolları hâlâ başının üzerindeydi.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı onun sormadığı soruyu. "Özür dilerim efendim."

"Konuş benimle, Caroline. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi tekrar. Derin bir nefes aldı ve sonra Bir başkası. Yavaşça tekrar sırt üstü yuvarlandı. "Durmak zorunda değiliz."

Öne eğilip kadının bileklerini çözdü ve onu kollarının arasına aldı. Bu hareket, içinde bağlı olan her şeyi serbest bırakmış gibiydi. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak onun göğsüne yığıldı.

Onu ezmeden kendisine olabildiğince yaklaştırmak, kendisini en çok dehşete düşüren üç kelimeyi söyledi.

"Belki de var..."

Nora yazmayı bırakıp ellerini ve bileklerini gerdi. Az önce yazdığı şeyi silmek istiyordu. Ona melodram gibi . Ama yine de çoğu ilişki dağılırken gerçekten melodrama dönüşüyordu. Kederin saygınlığı yoktu, bu onun için bir gerçektir.

çok iyi biliyordu. Søren'den ayrıldıktan sonra neredeyse bir yıl boyunca bir hayalet dönüşmüştü. Kendi üzüntüsünden, kirli çarşafların üzerinde yarı hasta geçirdiği günlerden sıkılıp tiksindikten sonra eline kalem alıp cümleler yazmaya başlamıştı; cümleler paragraflara, paragraflar da sayfalara dönüşmüş ve kendi ruhundan kovduğu şeytanları yazmıştı. Yine de hayatını toparlayamamıştı. Ta ki annesi son ultimatomu verene kadar - ya ayağa kalk ya da defol git. Nora ilk kez annesini dinledi. İkisini de yapmıştı. Kingsley'in ayaklarına kapandı.

Edge, Yeraltı Kralı ve Søren'in en eski arkadaşı. Ona, sırf huzur içinde yazıp yas tutabileceği bir yer alabilmek için her şeyi yapabileceğini söyledi.

"Bir şey var mı, tatlım?" diye sormuştu ona. "Herhangi bir şey?"

"Sadece bir iş, King. Kulüpte kokteyl garsonluğu yaparım, yerleri silerim... Umurumda değil."

Güldü ve ona dik dik baktı. Søren'le geçirdiği yıllar ona emredilmedikçe bir Dominant'ın gözleriyle asla karşılaşmamasını öğretmişti. Ama o gün öyle yapmıştı. Ona baktı ve gözlerinde bir yıllık cehennemin ona zırh gibi işlediği tüm acı ve çaresizliğin parladığını biliyordu.

"Hayır," dedi, çenesini ellerinin arasına alarak. O zaman gülümsedi ve kadın hayatının en büyük belasına bulaştığını anladı. "Garson değil, hizmetçi değil. Artık sana hizmet etmek yok. Çok daha iyi bir fikrim var... ."

"Ne de?"

Nora başını çevirdi ve Wesley'nin ofisinin kapısında durduğunu gördü.

"Hey, ufaklık. Üzgünüm, başka bir dünyadaydım. Ne var yok?"

"Yok bir şey. Kitap nasıl gidiyor?"

"Tamam, sanırım."

"Zach ona gönderdiğin yeni bölümleri beğendi mi?"

"Bilmiyorum. Birkaç gündür onunla konuşmadım."

Wesley ofisine geldi ve koltuğuna oturdu. Adam onu inceledi ve kadın o kahverengi gözlerin ardındaki zekadan nefret etti. O yapmalıydı aptal bir stajyer işe almış.

"Cumartesi gecesi... ikinizin arasında bir şey oldu, değil mi?" "Eğer endişelendiğin buysa, sevişmedik."

"Senin için endişeleniyorum."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Ben iyiyim. Kitap iyi gidiyor."

Ayağa kalktı ve ona baktı. Kadın onun gözlerine baktı ve gülümsedi. Hâlâ gülümseyebildiği sürece ona yalan söylemek zorunda değildi. Zavallı çocuk her seferinde bunu yuttu.

", ben Josh'a gidiyorum. Sonra görüşürüz."

"Çok çalışın. Tüm o kuadratikleri ve izotopları öğren." "Gerçekten İngilizce okuyordun, değil mi?"

Onu ofisten , "Ve bir İngilizce yan dalı," diye hatırlattı. Ayağa kalkarak yerde volta attı, yalnızlığı için minnettardı. Ofis telefonuna baktı. Bütün gün, dün ya da önceki gün hiç çalmamıştı.

daha önce. Zach ona garip bir şekilde veda edip taksiye bindiği Pazar gününden beri onunla konuşmamıştı. Ona sayfalarını e-posta ile göndermeye devam etti. Onları yorum ve önerilerle geri gönderirdi ama kişisel notlar, cesaretlendirmeler, hakaretler, hiçbir şey yoktu. Kalbinin avuçlarını ona uzattı.

O virgül eklerini daire içine alırken.

Nora siyah ofis telefonundan uzaklaştı ve kırmızı cep telefonunu buldu. Hızlı aramasına programladığı tek numara olan sekizi tuşladı.

"*Oh là là,*" dedi Kingsley her zamanki baştan çıkarıcı ses tonuyla, "belli ki ölümünüzle ilgili haberler çok abartılmış. Yoksa bir hayaletle mi konuşuyorum?"

"Lanet olası Nora Hanımla konuşuyorsun ve ben sıkıldım ve sinirlendim.

kapa

lı." "Her zamanki neşeli haliniz o zaman. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bekleme listemde kimler var?"

"*Tout le monde, maîtresse.* Kesinlikle herkes." "Birini seç ve ayarla."

"*Mais bien sûr, ma chérie.* Seni beş dakika sonra arayacağım."

Beş dakikadan kısa bir süre içinde King bir isim, bir yer ve bir

Bir saat sonra.

Nora yatak odasına koştu ve dolabını açtı. Müşterisinin en sevdiği kostümü, özel dikim beyaz Marlene Dietrich takımını çıkardı. Soluk mavi jartiyerini düzeltti, ceketini giydi ve aynanın önünde durup kravatını bağladı.

"Ne de?"

"Kahretsin." Nora arkasını döndüğünde Wesley'nin yatak odasında solgun ve soğuk görüldüğünü gördü. "Çalışma grubun var sanıyordum."

"Notlarımı almadan kaçtım," dedi sesi titreyerek. "Onlar için geri geldim.

Nora-"

"Kendine sakla. Bir gece dinlenmem lazım."

Kendisiyle uyumlu beyaz fötr şapkasını aldı ama . Paltosunu ve anahtarlarını bulup ön kapıya yöneldi.

"Nora, her şeyin olduğunu söylemiştin."

"Her şey yolunda," dedi Nora kapıda.

"Lütfen, lütfen güvende ol." Sesi boğazında düğümlendi.

"Merak etme evlat. O 2,5 metre ve 100 kilo. Onu alabilirim. Ve alacağım da." Şapkayı kolundan geçirdi ve başına taktı. "Bekleme."

Nora kulübe zamanında vardı ve her zamanki yerine park etti. Paltosunu kontrol etti ve alt kata inen vestiyerdeki gizli girişı kullandı. Soldaki son kapıda durdu ve bir nefes aldı. Kapıyı açtı ve kendisini karşılayan manzara karşısında gülümsemesini bastıramadı.

"Sheridan..." Nora kulüpteki odasına girdiğinde neredeyse kızın adını mırıldanıyordu. Sheridan Nora'nın yatağında uzanmış, üzerinde beyaz dantelli bir jartiyer ve gülümsemeden başka bir şey yoktu. Nora parmaklarını şıklattı ve Sheridan yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü.

Başlangıçta Kingsley Nora'ya ücretli bir Dominant olmanın kurallarını öğretmişti. Pezevenk değildi ve çalışanlarının mesai saatleri içinde müşterileriyle seks yapmalarına asla izin vermiyordu.

Bir numaralı kuralı, erotik Fransız aksanıyla söylemişti. Müşterilerinizi öpmeyin. Sizi öpebilirler... ama sadece botunuzun ucundan.

"Merhaba, Hanımefendi."

Nora Sheridan'ın yüzünü avuçlarının içine aldı ve ona uzun, bir öpücük verdi. Sheridan'ın tadı çilek kokuyordu ve Nora onun dudaklarına doğru nefes aldı.

Kingsley ve kuralları, televizyonun bir numaralı dizisi *Empire City*'nin yıldızı Sheridan Stratford'un minyon sarışın güzelliği karşısında güçsüzdü. Sadece yirmi üç yaşında olan Sheridan iki yıldır Nora'nın müşterisiydi. Dört yıl boyunca vanilya seks sırasında orgazm olamadıktan sonra koşarak Kingsley'e gelmişti. Nora'yla yaptığı ilk seansta Sheridan beş kez orgazm olmuştu.

Nora ellerini Sheridan'ın omuzlarından kalçalarına doğru gezdirirken Sheridan Nora'nın askılarını tuttu. Şu anda Sheridan'ın teni, Nora'nın onu işaretlemesini bekleyen tertemiz bir porselen tuvaldi. Ama önce...

Nora Sheridan'ı sırt üstü yere yatırdı. Nora dizleriyle Sheridan'ın kalçalarını ayırdı. Gerçek dünyada, Sheridan masum mavi gözlü güzelliği ve tatlı gülümsemesi nedeniyle "Amerika'nın Sevgilisi" lakabını kazanmıştı. Neredeyse her rolde bir bakireyi oynuyordu.

Bakire mi? Sheridan on dört yaşında babasının en iyi arkadaşının onu dizlerinin üzerine yatırıp tokatladığı ve meclis üyesi babasının büyük meşe masasının üzerinde becerdiği günden beri bakire değildi. Aşırı sekse, yoğun BDSM'ye karşı bir iştah geliştirmişti ve bir Dominant'a boyun eğmedikçe orgazm olamıyordu. Babasının en iyi arkadaşı Armani takım elbisesini giymeye devam etmişti.

Sheridan'ın kızlığını bozarken ve şimdi Sheridan'ın erkek kıyafetleri için lezzetli küçük bir fetişı vardı.

Nora bir eliyle Sheridan'ı boğazından tutarken, ağzı Sheridan'ın küçük ama mükemmel biçimli göğüslerinin uçlarını tadıyordu. Nora'nın diğer eli Sheridan'ın düz karnından aşağı kaydı ve zaten şişmiş olan klitorisini okşadı.

"Bensiz başladın." Nora iki parmağını Sheridan'ın ıslak bedenine sokarken Sheridan'ın gözleriyle karşılaştı.

"Başım belada mı, hanımefendi?"

Nora alçak sesle ve gırtlaktan güldü.

"Başınızın belaya girmesini mi istiyorsunuz, küçük hanım?"

Sheridan alçakgönüllülükle başını salladı ve o kadar tatlı gülümsedi ki, Nora onun yüzündeki gülümsemeyi öpmemek için kendini zor tuttu.

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı ve gülümsemesi devam etti. Nora elini kaldırdı ve onun yerine tokat attı.

Nora onu ensesinden yakaladığında Sheridan'ın nefesi kesildi.

Parmakları kızın sarı saçlarına dolandı ve onu yatağın doğru sürükledi. Nora yatağın altından meşhur kırmızı kırbacını çıkardı.

Nora, "Eller buraya," diye emretti Sheridan dizlerinin üzerine çöküp siyah metal yatak başlığını talimatlara uygun olarak kavradı.

Nora Sheridan'ın klitorisini tekrar buldu ve yoğurdu. Birkaç dakika içinde Sheridan nefes nefese kalmaya ve kalçalarını Nora'nın eline doğru itmeye başladı.

"Bir ile beş arasında bir sayı seç," diye talimat verdi Nora ve Sheridan inledi. Zavallı küçük şey bu oyundan nefret ediyordu. Nora Sheridan'ın ne seçeceğini asla önceden söylemezdi. Bir ila beş orgazm mı? Bir ila beş dayak?

Sheridan'ın küçük elleri yatak başlığının siyah metalinde gergin bir şekilde kıvrıldı.

"Beş, hanımefendi?" diye yanıtladı endişeli sesi.

"Beş o zaman, küçük hanım." Nora elini Sheridan'dan çekti. "Beş yara."

Sheridan korku dolu bir inilti çıkardı. Nora kırbacını Sheridan'ın kürek kemikleri arasına sert ve hızlı bir şekilde indirdiğinde haklı bir inilti. Sheridan'ın sırtının ortasına bir darbe daha indi. Bir diğeri de sırtının alt kısmına. Nora daha da sert bir şekilde Sheridan'ın poposuna ve en sert şekilde de kalçalarına vurdu. Her vuruşta Sheridan . Acıdı. Tabii ki . Sheridan canı yanana kadar onu sevmedi.

Nora kırbacı bıraktı ve elini Sheridan'ın su toplamış sırtında gezdirdi. O da Søren gibi iz bırakmadan birini nasıl acımasızca döveceğini biliyordu. Ama Sheridan da tıpkı bir zamanlar Nora'nın yaptığı gibi yaralarına ve çürüklerine değer veriyordu. Sheridan'ın

Halk, Sheridan'ın alçakgönüllülük yüzünden çıplak sahnelerde oynamadığına inanıyordu. Alçakgönüllülük mü? Kız bir keresinde Nora izleyip yönetirken bir gecede dört erkeğin kendisini izin vermişti. Hayır, Sheridan'ın toplum içinde kıyafetlerini çıkarmamasının tek nedeni Nora'nın ona özel hayatında yaptıklarıydı.

"Sana bir sır vereceğim," diye fısıldadı Nora, parmağını Sheridan'ın sırtındaki parlak kırmızı bir yarığın etrafında gezdirirken. Nora, Sheridan ile yatak başlığının arasına kaydı. Bir kez daha Sheridan'ın meme uçlarını hafifçe emdi. Nora iki eliyle Sheridan'ın ıslak kıvrımlarını açtı ve soluk soluğa kalan kıza baktı. "Seçtiğin sadece beş iz değildi."

"Hayır mı, hanımefendi?"

"Hayır... Sen de beş parmak seçtin."

Nora önce iki, sonra üç parmağını içine sokarken Sheridan ürperdi. Nora kayganlaştırıcı için duraklamayı düşündü ama Sheridan şu anda o kadar ıslaktı ki kayganlaştırıcı tartışmalı bir nokta olacaktı. Bunu dördüncü bir parmak izledi. Sonunda Nora elini çevirip başparmağını Sheridan'ın içine soktu ve Sheridan şok olmuş bir zevkle haykırdı.

"Sakın buna cüret etmeyin, küçük hanım," diye uyardı Nora.

Sheridan orgazm olmamak için kendini zorlarken nefesleri kısa aralıklarla geliyordu. Nora asla kendi başına boşalmasına izin vermezdi... sadece komutla.

Nora parmaklarını açarak daha derine itti.

"Şimdi," dedi Nora Sheridan'ın klitorisini hafifçe çimdiklerken. İç kasları Nora'nın elinin etrafında çılgınca kasılırken kız umutsuz bir nefes verdi.

Nora çekilirken Sheridan küçük bir inilti çıkardı. Bu seanslar için Sheridan'ın parasını almak büyük bir suç gibi görünüyordu. Nora sadece o sesi duymak için bile iyi para ödeyebilirdi.

"Sana başka bir sır vereceğim küçük hanım." Nora Sheridan'ın saçlarını tekrar avuçladı ve onu yataktan çekti. Sheridan'ı öne doğru itti, böylece kız bacakları bir ayak açık ve elleri yatağın üzerinde durdu.

"Evet, hanımefendi?"

Nora yatağın tarafında durmadan önce malzemeleri topladı. Bir kırbaç, bir kamçılayıcı, bir baston, bir raket ve bir kırbaç - beş işkence aleti - fırlattı. Sonra düz bir çizgi halinde uzandı. giderek daha büyük boyutlarda vibratörler.

"Sadece beş parmak da değildi," dedi Nora, Sheridan önündeki tüm acıyı, tüm acıları görerek beklentiyle yeniden nefes nefese kalmaya başladığında.

zevk.

"Hanımefendi..." Sheridan nefes aldı. "Sadece bir saat için para ödedim." Nora güldü.

Kural iki, şef garson... Onlara ödedikleri her şeyi verin ve bir dakika bile fazla vermeyin.

Nora tekrar Sheridan'ın yanına geldi ve kızın titreyen sırtını okşadı, titreyen omzunu öptü.

"Şşş..." Nora tek bir parmağını Sheridan'ın enfes yüzünde gezdirirken talimat verdi. "Kingsley'nin bilmediği şey ona zarar vermez."

Nora ceketini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bastona uzandı ve Sheridan inledi.

Bu ses... her dakikasına, her kuruşuna değer.

Bu gece sona ermeden Sheridan'ın ruhunu ve bedenini parçalayacaktı. Bazı günler Nora işini seviyordu.

* * *

Birkaç saat sonra Nora pantolon askılarını yukarı çekti ve kravatını cebine . Sheridan hâlâ yatakta yatıyordu, çarşaf kalçalarına dolanmıştı ve ufak tefek sırtını, yara ve berelerle dolu, çıplak bir halde bırakıyordu.

"Bu gece çok iyiydiniz küçük hanım," dedi Nora. "Her zamanki gibi bir zevkti. Bir dahaki sefere kadar."

"Nora?" dedi ve Nora arkasını döndü. Sheridan doğrulup yorganı göğsüne kadar çekti, son üç saattir yaşadıkları seks ve sado-mazoşizm düşünüldüğünde tuhaf bir hareketti.

"Ne haber Sher?" Nora yatağa, solgun, küçük güzelin yanına oturdu. "Bir dahaki sefer olacak mı bilmiyorum. Evleniyorum."

"Evli mi? İnsanlar hala bunu yapıyor mu?"

Sheridan güldü. "Nedenini Tanrı bilir, ama evet."

"Ona söyledin-"

Başını salladı. "Deneyeceğini söylüyor. çalışıyoruz. Senin kadar iyi olamayacak ama kim iyi olabilir ki?"

Nora onaylayarak gülümsedi.

"Seni özleyeceğim, güzelim." Nora öne doğru eğildi ve kızı, müşterileriyle paylaşmasına nadiren izin verdiği bir tutkuyla öptü. Geri çekildi ve Sheridan'ın geniş, yorgun gözlerine baktı. "Ama sen ne yaparsan yap yapmak zorundayım. Bunu yapmak zorunda olduğuna emin misin?"

Sheridan omuz silkti ve o kadar küçük ve üzgün görünüyordu ki bir an için Nora kızın , genellikle sadece Søren'le olan kavgalarına sakladığı bir öfkeyle nefret ediyordu.

"Bunu sonsuza kadar yapamayız, değil mi?" diye sordu. "Yani, hayatımda para, iş ve senin benim için birkaç saat ayırmanı beklemek dışında şeyler olmalı. Kitapların var, Nora. Bir şeylere sahip olmak istiyorum bir şey, her şeyden daha önemli bir şey. Bunu anlayabiliyor musun?"

Nora başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece alnını Sheridan'ınkine bastırdı ve orada dinlendirdi. Onu alnından hızlıca öptü ve ayağa kalktı.

"Ona ipleri göstermemi isterse beni arayın, küçük hanım." Nora kapıya doğru yöneldi.

"Ben de sizi özleyeceğim, hanımefendi."

Nora arkasını döndü ve bir matine idolü gibi şapkasını çıkardı.

"Uslu bir kız ol," dedi Nora ve fikrini değiştirmeden oradan ayrıldı.

"Yoksa."

Sheridan yol boyunca aklından . *Bunu sonsuza kadar yapamayız, değil mi?*

Nora ofisine gitti ve masa lambasını yaktı. Şapkasını koltuğa fırlattı, bilgisayarını açtı ve kitabının taslağını açtı.

Zach'i, başlangıçta ona başarısız olacağını düşündüğünü nasıl söylediğini düşündü. Onun bir parçasının hâlâ böyle düşünüp düşünmediğini merak etti. Kendisinin de bir parçası kesinlikle hâlâ böyle düşünüyordu. Ama başarısız olmayacaktı. Zach'e gerçekte kim olduğunu gösterecekti. Nora Sutherlin bir yazardı, iyi bir yazar. Ve kitabı bitirip sözleşmeyi imzaladıktan sonra nihayet ona bir Dominatrix olduğunu söyleyebilirdi - o zamana kadar eski bir Dominatrix.

Sandalyesine yaslandı ve esnedi. Daha önce üzerinde çalıştığı sahneyi tekrar okudu. Hoşuna gitmediğine karar vererek sildi ve baştan başladı.

Zach ofisteki yazıcıdan Nora'nın son bölümünü çıkardı ve kırmızı kalemini eline aldı. Satırları gözden geçirirken yorgun bir ifadeyle burnunun kenarını ovuşturdu. Nora'yla gönderdiği son birkaç bölüm hakkında konuşması gerekiyordu. Her şey yolunda gidiyordu ama yine yolunu kaybetmeye başlamasından korkuyordu. O

Belli ki karakterlerine aşıktı ve onun için çok fazla zaman harcamak istiyordu. onlarla mümkün olduğunca zaman geçirmeye çalışıyordu. Ama onun düşünceleri hikâyeyi . Bundan vazgeçmek ve onunla tekrar yüzleşmek zorundaydı. O gecenin üzerinden beş gün geçmişti. Yüzüne dokunmaktan kendini alamadığını her hatırladığında kendinden biraz daha nefret etmeden düşünemiyordu... teni o kadar yumuşak ve sıcaktı ki... ve saçlarını nasıl dökülmüş ve dağılmış görmek istediğini... bu yüzden kalemleri çekip düşmesine izin verdiğini... ve kızın sesi içine girip uzun zaman önce söndürdüğünü sandığı bir ateşi körüklüyor gibiydi.

Başını kaldırdı, telefonu aldı ve çevirdi. İki kez çaldıktan sonra Wesley cevap verdi.

"Burada değil, Zach. Mesaj bırakmak ister misin?"

"Cep telefonu mı? Nerede olduğunu biliyor musun?" "Senin ofisinde, Zach."

Zach başını kaldırdı ve Nora'yı ofisinin kapısında dikilirken buldu. Açık kapıya iki kez vurdu ve bekledi.

"Boş ver Wesley. O burada." Zach kapattı. ", Nora?"

"Oral hakkında konuşmalıyız."

Zach ayağa kalktı ve aceleyle masasının etrafından dolaştı. Onu ofisin içine çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Kitabımdaki oral seks sahnesi." Zach tekrar masasına sesini yükseltti.

"Sen benim ölümüm olacaksın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kitabımı editörümle tartışmak için buradayım. Hâlâ bir editörüm var, değil mi?"

"Tabii ki. Bu hafta çok meşguldüm." "Beni görmezden gelmekle meşguldün."

"Bana gönderdiğiniz her şeye yanıt verdim."

"Evet, notlar ve kibar önerilerle birlikte. Kibar önerilere ihtiyacım yok. Kibarlık bana yardımcı olmuyor. Neyi doğru yaptığımı nasıl bilebilirim?"

Bana neyi yanlış yaptığımı söylemiyor musun? Tekrar kızgın olmanı istiyorum, kibar değil. Sanırım benden nefret ettiğin zamanları daha çok seviyordum."

"Senden asla nefret etmedim." Zach kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. Derin bir nefes aldı ve sandalyesinde daha dik oturdu. "Senden ya da kitaptan hiç nefret etmedim. Sadece... Cumartesi gecesi hakkında-"

Nora ağzını açtı ve o da elini kaldırdı.

"Cumartesi gecesi hakkında," diye yeniden başladı. "Özür dilemem gerekiyor." Nora şaşkınlıkla ona baktı. "Zach-"

"Lütfen, bitirmeme izin verin. Olanlar için çok üzgünüm. İçkiyi fazla kaçırmıştım ve Grace'in son e-postasının etkisinden hala kurtulamamıştım. Bu bir mazeret değil, farkındayım. Bu durumdayken senden faydalanmamalıydım. Aptalca ve pervasızcaydı ve ben-"

"Zach, cidden. Durmalısın," dedi Nora ve güldü. Zach ona bakakaldı. Nora başını salladı.

"Neden burada olduğumu biliyor musun? Senden özür dilemeye geldim," dedi. "Ne için?"

"Durumunuzdan faydalandığım için özür dilemeye geldiğimi sanıyordum, ama görünüşe göre burada kurban benim. Kurban olmak benim için yeni bir his. Hoşuma gittiğinden emin değilim."

"Nora, ben senin editörünüm."

"Evet, havalı İngiliz aksanı, buz rengi gözleri ve bilekten dirseğe kadar uzanan damarları olan tenisçi kollarıyla benim muhteşem editörüm. Oh, hayır, lütfen beni bir daha size oral seks yapmaya zorlamayın Bay Easton. Bu ölümünden beter bir kader."

"Bu lanet bir şaka değil."

"Hayır, bu bir şaka değil. Bu bir oral ."

"Lütfen şunu söylemeyi keser misin?"

"Güzel. Sana oral seks yaptım, sakso çektim, Oscar Wilde yaptım. Ama ne dersin de Zach, seni masama kelepçeledim ve İngiltere'ye geri gönderdim. Ve bazı nedenlerden dolayı bunun heyecan duymuyorsun. Bu biraz, affedersin, egoma bir *darbe* oldu ama atlatacağım. Bilmek istediğim şey, bunu neden bu kadar kişisel algıladığın."

Zach sandalyesinde arkasına yaslandı ve Kaliforniya'ya giden bir uçağa binene kadar günleri saydı. Şu anda Kaliforniya'ya giden bir uçakta, herhangi bir yere giden bir uçakta olsaydı, hayatının en aşağılayıcı konuşmasını yapıyor olmazdı.

"Bunu kişisel olarak alıyorum çünkü o gece ilk defa On yılı aşkın bir süredir karımdan başka bir kadınla yakınlaşmadım. Bu size oldukça burjuva görünebilir, ama korkarım ki konu sadakatsizlik olduğunda ben korkunç derecede burjuvayım-"

"O hayatına devam etti."

Zach bu yorumu duymazdan geldi.

"Üzerinde bir de olsa gücüm olan bir kadından faydalanmaktan bahsetmiyorum bile."

"Güç mü? Benim üzerimde gücün olduğunu mu sanıyorsun? Benim üzerimde gücün olsaydı kendinle ne yapacağını bilemezdin. Kitabımı yayınlanabilir hale getirmeme yardım ediyorsun. Benim senin için çalıştığım kadar sen de benim için çalışıyorsun."

"Kitabınızın yayınlanıp yayınlanmayacağına karar verme yetkisi bende. Son sözü sadece ben söylerim."

Nora ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. En üste oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Dizleri ve kalçaları Zach'in göz hizasındaydı. Zach onun bacaklarına, şeffaf , kısa kırmızı eteğine ve dizlerine kadar inen çizmelerine bakmayı reddetti. Onun gözlerine baktı ve bekledi.

"Şu anda ağzını bağlasam ve seni sırt üstü yatırıp bu güzel maun masanın üzerinde Pazar gününe kadar yedi şekilde sikssem... kontratımı imzalar mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle olmaz. Ve böyle bir şey ." Zach onun sözlerinin zihninde yarattığı görüntü selini geri püskürttü.

Nora masadan kayarak onun sandalyesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Ya sana önümüzdeki üç hafta boyunca her gün en iyi Oscar Wilde'ımı sunarsam? O zaman kontratımı imzalar mıydın?"

"Nora, sözleşmeni cinsel iyiliklerle satın alamazsın." Zach uzandı ve Nora'yı yerden kaldırdı. "Sana son sayfayı okuyana kadar imzalamayacağımı söylemiştim ve bunda ciddiye dim."

"Bunu kastettiğini biliyorum. Demek istediğim de bu. Muhtemelen seksle daha küçük bir adamı, daha küçük bir editörü satın alabilirdim. Ama ikimiz de biliyoruz ki, Cumartesi gecesi on kez seks yapmış olsak bile, kitap mükemmel olana kadar sözleşmemi imzalamazdın. Benim ya da kendin hakkında daha az şey düşünüyor olabilirsin ama kitabı her kusuru gören aynı gözlerle okurdun. nasıl bilen aynı zihin. Yüzüme karşı kötü davranmaktan korkuyorsun çünkü Cumartesi gecesiyle ilgili olduğunu düşüneneğimi sanıyorsun. Bana istediğin kadar kötü davran, Zach. Güven bana." Öne doğru eğildi ve onunla göz göze geldi. "Kaba olmayı severim."

Zach onun gözlerinin içine baktı ve gece gibi simsiyah yandığını gördü. , gördüğü ve yaptığı şeylerin gölgeleri kıvranıyordu; hayal edemediği ve hayal etmek istemediği şeyler.

Zach başını sallayarak başka tarafa baktı.

"Pekâlâ. Bu hafta sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." kalktı. "Şu itibaren benim alaycı, huysuz, huysuz ve acı sözlerimi duyacaksınız," diye söz verdi.

"Tanrım, kelime dağarcığı geniş erkeklere bayılıyorum." Nora kollarını onun boynuna doladı. Onları orada bırakmayı ne kadar istese de, Zach kollarını tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı.

"Ama bu ," dedi. "Cumartesi gecesi tekrarlanamaz." "Olabilir ve birkaç gün içinde olacak. Cumartesi gecesi en az bir kez olur hafta."

"Artık şaka yok. Ne demek istediğimi anladınız."

"Ve haklı olduğumu biliyorsun. İstedğimiz kadar sevişebiliriz-"

"Belki de istemiyorum."

Nora bir adım geri çekildi ve Zach onu incitmeden ne demek istediğini söyleyemediği için kendine lanet etti.

"Zach, Cumartesi gecesi kaç tane içtin ve ben yine de, dürüst olalım, benim açımdan minimum çabayla seni boşaltabildim? Benden etkilenmemiş gibi davranma."

"Çekici ya da değil, birlikte uyuyamayız. Ve sadece kitap yüzünden değil."

Nora yaklaştı. Onu inceliyor gibi görünüyordu.

"Benden korkuyormuş gibi davranıyorsun, Zach. Ama benden hiç korkmuyorsun, değil mi?"

"Senden çok korkuyorum."

"Hayır, değilsin. Senin gibi adamları bilirim. Kadınlara tapıyorsunuz, onları kaidelere koyuyorsunuz, kırılğan ve mükemmel olduklarını düşünüyorsunuz. İşte bu yüzden Cumartesi gecesi kelepçeli halde sırt üstü özür dileyen sendin. Zach...kendinden korkuyorsun."

"Ben-"

"Öylesin. Yetişkin bir adamın kendi arzularından bu kadar korktuğunu hiç görmemiştim. Ne oldu sana böyle? Ne yaptın da kendini bırakmaktan bu kadar korkuyorsun?"

"Bu toplantı sona ermiştir."

"Söyle bana. Her neyse, yemin daha kötülerini de yaptım."

"İnan bana Nora, bunu daha önce hiç yapmadın."

"Grace'di, değil mi? Ona ne yaptın?"

Nora'nın sözleri içine işledi ama ona durmasını söyleyemedi. Verdiği her acıyı hak ettiğini biliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Nasıl yalvarılacağını biliyorsun. Bu iyi bir başlangıç." "Artık oyun da yok. Ben senin gibi değilim." "Kabul etmek istediğinden daha çok benziyoruz."

"Ben-" durakladı ve doğru kelimeyi aradı "- senin gibi *özgür* değilim."

"Olabilirsin." Bir adım daha yaklaştı. "Eğer sana gösterebilirim.

Bana bırak. dünyada hiç böyle bir özgürlük görmedin. Hayal bile edemeyeceğin bir özgürlük. Dene, Zach."

"Yapamam." Hüzün tekrar üzerine çöktü.

"Benimle gel," dedi Nora. Zach onun sözleriyle ördüğü büyüünün etkisi altına girdiğini hissetti. "Size anı yaşamanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin verin. Geçmiş yok, gelecek yok, sadece içinde bulunduğun mükemmel an var ve suçluluk yok, utanç yok ve kesinlikle korkacak hiçbir şey yok..."

Zach gözlerini kapadı ve onun dünyasını hayal etmeye çalıştı. Ama gözleri kapandığında sadece karanlığı görebiliyor ve sadece taze dökülmüş kanın bakır kokusunu alabiliyordu.

"Özür dilerim."

Gözlerini açtığında Nora hâlâ ona bakıyordu.

"Özrünü sikeyim," dedi kızgın gözlerle ve topuklarının üzerinde döndü.

"Yazmam gereken bir kitap var."

Üç hafta kaldı.

"Neden benimle kalıyorsun?" diye sordu William. Parmak ucuyla, kadının sırtında omuzdan omuza uzanan bir yaranın dış hatlarını çizdi.

Caroline yatakta dönüp ona baktı. "Weinsburg'un Kadınları yüzünden," dedi sanki dünyanın en açık cevabı buymuş gibi.

"Korkarım bahsettiğiniz hanımları tanımıyorum."

William elini kızın kalçasında gezdirdi ve kız bu his karşısında ürperdi. Ona yaşattığı onca acıya karşılık, her gün aynı zevki yaşatmaya kararlıydı.

"Onlar sadece bir efsane olabilir. Ben gerçek olduklarını düşünmek istiyorum. Bir zamanlar Almanya'daki Weinsburg şehri kuşatma altındaydı.

Düşman imparatoru

tehlikeli ama merhametsiz değildi. Şehrin düşmesi kaçınılmaz hale geldiğinde, Weinsberg'li erkekler kadınları için yalvardılar, onlara izin verilmesini istediler. canlarını kurtarmak için kaçtılar. İmparator yumuşadı ve kadınların sadece sırtlarında taşıyabildikleri değerli eşyalarla şehri terk etmelerine izin verdi. O gün

Şehrin kapıları açıldı ve imparator, kadınların sırtlarında taşıdıkları kocalarının ve babalarının ağırlığı altında neredeyse kırılarak geçmelerini izledi. Onların sevgisi imparatoru alçalttı ve imparator herkesin canının bağışlanacağını ilan etti."

"Var olan ya da olmayan bu kadınlar için mi benimle kalıyorsun?" sordu, her zamanki gibi ona gülerek.

Caroline onun yüzüne dokunmak için uzandı ama elini geri çekti. Ona izin almadan dokunmamayı çok iyi öğretmişti. Orada Onu ne kadar iyi eğittiğine pişman olduğu anlar.

"Her gün seninle ya da senin için savaşılamayacağım bir düşmanla savaşıyorsun. Ama eğer bir erteleme şansı olursa, sonunda huzura kavuştuğunu görmek için seni dünyanın öbür ucuna sırtında taşıyacağım."

William kendisini hak ettiğinden ya da hak edebileceğinden daha fazla seven yirmi yaşındaki çocuğa gülümsedi.

"Peki ya savaştığımı düşündüğün düşman aslında düşman değilse?" diye sordu, yüzünü ellerinin arasına almak için uzanarak. Onu eliyle yüzleşmeye zorladı.

ve bir an için gözlerinin en karanlık arzularıyla dolmasına izin verdi. "Ya bu düşman sadece bensem?"

Caroline gördüğü şey karşısında irkilmedi. Ona bunu da öğretmişti. "O zaman seni kendinden kurtaracağım."

Zavallı Wesley, diye düşündü Zach. O zavallı aşık delikanlının, Nora'nın son umutsuz, aşık kahramanının ilham kaynağı olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Nora bunu kendisi de biliyor muydu? *Seni kendinden kurtaracağım...* Wesley'nin bu sözleri Nora'ya söylediğini duyabiliyordu. Kurtarılmak istemeyen birini kurtaramayacağını henüz öğrenmemişti.

Zach kurtarılmak istiyordu. Grace'in görüntüsünü canlandırmaya çalıştı. Ondan birkaç santim daha kısa ve bir serçe kadar hafifti, onu kaldırıp sırtında taşımaya çalışıyordu. Onu bir kez kurtarma şansı olmuştu. O gün ona Royal House'daki işinden, Amerika'ya taşınacağından bahsetmişti. onu bir cümleyle kurtarabilirdi: "Seninle geleceğim." Onu bir kelimeyle kurtar. "Yapma."

Zach e-postasını açtı. *Nora, ya sen bu bölümün yarısını kesersin ya da ben yarısını keserim. Her iki şekilde de yarısı kesilecek.*

Send'e pişmanlık duymadan vurdu. Nora ona karşı en acımasızca dürüst olduğu zamanlarda gerçekten daha iyi çalışıyordu. Eleştirisini iltifatla gerek yoktu. O iltifat istemiyordu. Kitabının daha iyi olmasını istiyordu.

Zach dizüstü bilgisayarını kapattı. uzanarak dairesinin etrafına baktı. Grace bu sadelik karşısında dehşete düşecekti. Eğer bunu görseydi, *minimalist* olmanın boş olmakla eşanlamlı olmadığını söyleyerek ona takılırdı. Ama ne zaman New York'a geldiğinde bunun geçici olduğunu biliyordu. Los Angeles'taki mevcut baş editöre kadar Doğu Yakası ofislerinde yaklaşık sekiz ayı olacaktı.

Son projesini de tamamladıktan sonra başka bir şehre doğru yola çıktı. En azı dışında bir şeye sahip olmak için hiçbir neden görmüyordu - bir kanepa, bir yatak, sadece ara sıra Everton futbol maçına ayarladığı bir televizyon ve yerde duran bir sabit telefon. Oturma odası için bir sehpa ile neden uğraşsındı ki? Toplanacak lanet olası bir şey daha.

Birasını aldı ve bir yudum içti. Pazartesi akşamı saat daha yediydi ve şimdiden kendini o kadar bitkin hissediyordu ki geceyi düşündü. Sadece erkeklik gururu onu böyle bir saatte yatağa gitmekten alıyordu. geriatrik saat. Altmış altı yaşındaki dul babası bile sekizden önce yatmazdı.

Babasıyla ilgili düşünceleri, ecza dolabında duran Nora'nın hapları gibi korkutucu bir düşünceyi canlandırdı. Şişenin işaret ettiği kadar hasta olduğuna hâlâ inanamıyordu. Belki de sadece hafif bir durumdu, bir ritim bozukluğu ya da zararsız ve tedavi edilebilir bir şeydi. Kendini korkusundan vazgeçirmeye çalıştı ama bunu tam olarak rasyonalize edemedi.

Zach, Nora'nın sayfalarından bir avuç aldı ve satırları gözden geçirdi. *Neden benimle kalıyorsun?* Bu sözleri Grace'e hiç söylememişti ama evliliklerinin neredeyse her günü kafasının içinde yankılanıyordu. Evlilikleri korku ve utanç içinde başlamış ve zamanla onsuz yaşamak istemediği bir şeye dönüşmüştü. Zach neden kaldığını biliyordu. Ama o neden kalmıştı?

Ayakta duran Zach boynunu ovuşturdu ve bir şeyler düşünmeye çalıştı. birkaç dakikalığına başka birini düşündü. Ama aklındaki diğer tek şey Nora'ydı ve bu daha da tehlikeli bir tavşan deliği idi. Nora... Sarhoş oldukları aptallık gecesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Nora'nın ağzının teninde nasıl hissettirdiğini, yeniden bir kadının elleriyle dokunulmanın ne kadar yabancı olduğunu, uyanık ve bilinçli olmanın ve Grace'i kaybetmekten başka bir şey düşünmenin ne kadar tuhaf olduğunu, Nora ne yapıyorsa yapsın, onun yapmaya devam etmesine izin vermekten memnun olacağı dışında hiçbir şey düşünmediğini hatırladı.

öldüğü gün. Suçluluk duygusu ancak daha sonra ortaya çıktı - birkaç dakikalığına kendini suçlu hissetmekten alıkoydu.

Zach hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. New York'ta saat yedi Londra'da gece yarısına eşitti. Grace'in hâlâ uyanık olacağını biliyordu. En kötü şekilde bir gece kuşuydu, okuldan eve geldikten sonra uzun uykular uyur, sonra da geç saatlere kadar kitap okurdu.

Telefonunu aldı ve aradı. Bir kez çaldı ve kimse cevap vermedi. İkinci kez çaldı ama hâlâ cevap yoktu. Zach'in kalbi cevapsız her zil sesinde daha da kötüleşiyordu. Yedinci ve sekizinci çalmalar arasında Zach, "Seni özlüyorum Gracie," diye fısıldadı ve telefonu kapattı. Zach telefonun yanındaki yere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Gece yarısı ve o evde değildi. Bir okul gecesi ve o yoktu...

Korkunç bir an için onun başka bir adamla birlikte olduğu görüntüsü içimi parçaladı.

aklına geldi. Ama kızgın ya da kıskanç olamayacağını biliyordu. Nora'yla geçirdiği o geceden sonra incinme hakkını kaybetmişti.

Nora... geçen Perşembe ofisine geldiğinde ne teklif ettiğini hatırladı... yaşadığı dünyayı görme şansı, suçluluk duygusu ya da kısıtlama olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu görme şansı. Nora'nın özgürlüğünü kıskanıyordu. Onun bu canlılığının kaynağının gizemli eski sevgilisi Søren olup olmadığını merak ediyordu. Nora, kitabı üzerinde birlikte çalıştıkları ilk gün Søren'in ona sahip olduğunu söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini, böyle bir ilişkinin nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Ama belki de sadece bir zamanlar köle özgürlüğün değerini gerçekten takdir edebilirdi.

Size anı yaşamanın nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin verin. Geçmiş yok, gelecek yok... Suçluluk yok... Utanç yok... Korkacak hiçbir şey yok...

Suçluluk yok, utanç yok, korku yok... En değişmez ve acımasız üç yoldaşı olmadan yaşamanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Nora bunu onun için gerçekten yapabilir miydi? Sadece birkaç dakikalık özgürlük bile her türlü bedele değerdi. ödemek zorunda kaldı.

Zach işe yaramaz telefonuna ve boş dairesine baktı ve hızlı bir karar verdi. Ayağa kalktı ve ceketini aldı. Binadan kaçtı. bir dakika içinde trene . Kendi kendine, babasına dönüşmeyeceğini söyledi. Bu gece olmaz.

* * *

Birlikte geçirdikleri üçüncü sabah, onun yatağında uyandı ve boştu. Yavaşça doğruldu, morarmış ve ağrıyan vücuduna dikkat etti. Dün gece şimdiye kadarki en sert geceydi ve o şehvetli gecenin anısına gülümsedi. onun bedenine karşı işlediği suçlar. İki yılını zihinsel olarak onu sonunda ondan talep edeceği şeylere hazırlamak için harcamıştı.

İlişkilerini tamamlamışlardı. Ne bilmesine, hatta onu başkalarıyla izlemesine rağmen, ilk gece bakire sırtına ilk darbeler inene kadar ne kadar acıtacağını gerçekten bilmiyordu

birlikte sevgili olarak. Ertesi sabah vücudunda yaralar, kalçalarında ve adamın çarşafalarında kan izleriyle uyandığında ilk düşüncesi pişmanlık ya da Korku, ama her şeye değmişti - beklemeye, acıya, şimdi hiçbir fedakârlık gibi hissettirmeyen fedakârlığa. Kız ona aitti ve hep öyle kalacaktı.

Bu sözleri ona söylemişti ama şimdi onların teninde şarkı söylediğini hissediyordu. Boynuna kilitlediği tasma şimdi kalbini çevreliyordu. Elini boynuna götürdü ve onu çıplak buldu. Adam uykusunda boynundaki tasmayı çıkarmıştı.

Şu anda ondan tam bir teslimiyet beklemediğini bildiği için ayağa kalktı Yataktan kalktı ve akan suyun sesini takip ederek banyoya gitti. Onu duşta buldu ve izin istemeden altına girdi.

Buharlı su. Kızgın değildi. Öyle olmayacağını biliyordu. Tanıdığı herkes onun zekâsından, heybetli boyundan ve gücünden, ruhani güzelliğinden korkuyordu ama o onu

Onu anlayamayacağı kadar çok seven, etten ve topraktan bir arzu. Onun iyiliğini, cömertliğini biliyordu ve her ne kadar onun yüzeyini

Geceleri onu bağlarına kilitlediğinde vücudu korkuyla dalgalanırken, bu korkunun altında güvenin derin okyanus akıntıları hareket etti. Beş yıl boyunca

ona nasıl güveneceğini öğretiyordu. Ve adam onu öpmek için başını eğdiğinde, kadın bu dersi ne kadar iyi öğrendiğiyle gurur duyarak adamın ağzına doğru güldü.

Elleri dün gece ne kadar acımasızsa bu sabah da o kadar nazikti, vücudunun her köşesini keşfetti. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve geriye doğru taradı. Ağzını boynuna götürüp suyu içtiğinde "Oyuncak yok, zincir yok - şimdi bana nasıl hükmedeceksin?" diye alay etti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki nefes almaya bile vakti olmadı. Karnı duş duvarına yaslanmış bir şekilde sıkışmıştı. İlk başta korkmamıştı.

"İşte böyle," diye fısıldadı kulağına. "İşte böyle." Ve vücudunun henüz nüfuz etmediği tek bölümünü itti. Acı, ona daha önce yaşattığı her şeyin ötesindeydi. Kadın boğazının arkasından çığlık attı, kırık dökük biçimsiz sözcükler haykırdı, gibi ikiye bölünmüş sözcükler. Bunu durdurmanın bir yolu olduğunu biliyordu ama paniği ve acısı içinde bu yol unutulmuştu. Dudaklarında kan tadı aldı ve kendi kolunu ısırıldığını fark etti. Gözyaşları suya karışıp yüzünden aşağı akarken, adam itmeye devam etti. Her şey başladığı kadar çabuk bitmişti. Ondan ayrıldı ve onu duşta bıraktı. Bacakları tutmadı ve yere yığıldı. Su onu dövmeye devam etti. Ona geri döndüğünde giyinmiş.

Yavaşça, kendini ona bakmaya zorladı ve boş bir sesle, "Güvenli kelimemi unuttum," diye fısıldadı. Adamın gözlerinde dehşet belirdi. Yavaşça yere diz çöktü, dua etmek ister gibi diz çöktü. Ona doğru uzandı ve kadın Korkudan içgüdüsel olarak geri çekildi. Bekledi ve ona tekrar dokunmak için hareket etmedi. Sonunda kadın kendini yavaşça yukarı çekti. Adam havluyu açtı ve kadın havlunun girdi, adam havluyu etrafına sararken kadın adamın yaslandı. Onu kucağına alarak yatak odasına götürdü. Yatak odasının yanındaki koltuğa oturdu.

Pencereyi açıp ona sarıldı ve ağlarken onu güçlü kollarında salladı.

Adam özür dilemedi ve kadın da özür beklemiyordu.

Güvenli sözünü bir daha asla unutmadı.

Nora kelimeleri dudaklarında hafif bir gülümsemeyle okudu ve son bir saatlik yazıyı hüznü bir iç çekişle sildi. E-postasını açtı ve bir mesaj buldu Zach'in ona gönderdiği son bölümler üzerine aldığı yeni notlar. Her ne kadar Zach'in yazdıklarını beğenmiş olsa da, Zach tekrar saldırı moduna geçmişti ve Zach onun alaycı yorumlarından bazılarını okurken sırtıtmaktan kendini alamadı.

"Nora- Düzeltme yaptığım için beni bağışlayın ama söylemeliyim ki noktalı virgüle yine tecavüz ettiniz. Kes şunu. Nasıl giyinmiş olursa olsun bunu istemiyordu. Eğer noktalama işaretlerini nasıl kullanacağını bilmiyorsan, o zaman tamamen kaldır, Faulkner gibi yaz ve biz de bunu bilerek yapıyormuş gibi davranalım."

Isır beni Easton, dedi Nora kendi kendine on sekizinci bölümdeki cinselliği tehlikeye atan noktalı virgülünü düzeltirken. *Ciddiyim, ısır beni.*

"Nora- Aristo karakterin olay örgüsü olduğunu söyledi. Aristo öldü ve sana zarar veremez. Ben yaşıyorum ve yapabilirim. Olay örgüsü olay örgüsüdür. Bir tane bul ve onu koru."

Bana zarar vermek mi istiyorsun, Zach? Denemeni görmek isterim.

Wesley ofisine girdiğinde Nora başını kaldırdı. Kadın gülümsedi ama Wesley ona karşılık vermedi. Sadece kırmızı cep telefonunu masasına bıraktı, arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Nora, cevapsız tek telefonunun Søren'den değil Kingsley'den fark ederek rahatladı. Geri aradı ama sadece nezaketen.

Kingsley cevap verir vermez, *"Bonjour, ma chérie, ma belle, mon canard,"* diye başladı.

"King, bana 'ördeğiniz' demen hâlâ meşgul olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

"Sevgili arkadaşınızla 10 bin dolarlık bir akşam için çok mu meşgulsünüz?" "Ona 20 bin ya da bekleme listesi olduğunu söyle."

"Bekleme listesi o zaman."

"Ne de olsa resesyondayız. Sadece karısına geçen yıl bana ne kadar ödediğini söylemesini söyle. Bu ona ben kitabı bitirene kadar yetecek bir dayak kazandıracaktır."

"İyi dileklerinizi mutlu çiftte ileteceğim."

Nora telefonu Kingsley'in yüzüne kapattı ve ofisinden çıktı. Bir gitarın tıngırtısını takip ederek Wesley'nin odasına gitti.

"Bu çok güzel. Nedir bu?" diye sordu.

"The Killers." Wesley şarkıyı çalmayı bıraktı ve kaposunu düzeltti. "Onları hiç duydun mu?"

"Pearl Jam'in Ten'inden sonra geldilerse muhtemelen hayır."

Ona baktı ve biraz güldü.

"Biraz sonra. Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?"

"Hayır. King'in yüzüne kapattım. Ve üç hafta içinde Zach sözleşmemi imzalarsa en iyi stiletolarımı giyip topuğumu sonsuza dek telefon hattıma çarpacağım."

Wesley gülümsedi ve bir melodi seçmeye başladı. Nora gitmeye başladı.

"Ya imzalamazsa?" Wesley sordu.

Nora, bitmiş romanı okuduktan sonra Zach'in hâlâ bunun Kraliyet Evi'ne uygun olmadığını düşünmesi gibi korkunç bir ihtimali göz önünde bulundurdu.

"Sanırım yardım hattının bir süre sıcak kalması gerekecek." Nora

Wesley'nin yüzünü izledi.

"Zach'ten hoşlanıyorum," dedi. "Başta sevmiyordum ama artık seviyorum. O gerçekten iyi bir adam."

Başını eğdi ve ona baktı. "Katılıyorum.

Tüm kalbimle."

"Bence ona söylemelisin, bilirsin, diğer iş hakkında." Nora'nın midesi sıkıştı.

"Yapacağım. Söz veriyorum yapacağım. Ama henüz değil. Kitabı temiz gözlerle okumasını istiyorum. Ona ne yaptığımı söylersem, gerçek bir kurgu yerine isimleri değiştirilmiş çakma bir anı kitabı yazdığımı düşünecek. Eğer ve ne zaman

Sözleşmeyi imzaladıktan sonra ona söyleyeceğim," diye söz verdi.

Nora Wesley'i odasında bıraktı ve mutfığa yöneldi. Kapısının çalındığını duyduğunda ancak oturma odasına kadar gidebilmişti. Saate bir göz attı. Gecenin neredeyse sekizinde evine kim uğrayacaktı ki?

Nora kapıya gitti ve açtı. Zach diğer tarafta kızarmış, mahcup ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki kalbinin çılgınca atışını yavaşlatmak için kendini zorlaması gerekti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir kaşını kaldırdı ve bekledi.

"Sana neden Siren'im dediğini biliyorum," dedi Zach söze girmeden. Nora ona sırtıttı.

"Sonunda seni rotandan saptırmama izin vermeye mi karar verdin?"

"Evet. Sanırım. Emin değilim ama bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimi biliyorum, Nora."

Nora elini uzattı ve bu kez Zach elini onunkinin içine aldı. Güçlü eli onunkine dolandığında o kadar iyi hissettirdi ki, şimdi ona sahip olmasından korkuyordu

asla bırakmayacaktı. Sağ eli telefonundaki sekize basarken sol eliyle onu evin içine çekti.

Nora telefonu kulağına götürürken, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz. King, konuşma," dedi Kingsley cevap verdiğinde. "Bu gece kulübe gidiyorum. Ara ve masamı tutmalarını söyle. Bir misafir." Zach'e baktı. "Ve Kingsley... annem."

Nora telefonu kapattı ve Zach'e baktı.

"Nereye gidiyoruz?" Zach sordu.

Nora onun sesindeki heyecanın altında hâlâ saklı olan korkuyu duyabiliyordu. Onun gözlerine baktı ve gülümsemeden cevap verdi.

"Cehennem."

Zach, Nora'nın ofisine girdi ve masa lambasını yaktı. Wesley'nin ayrılmadan hemen önce söylediklerine bakılırsa, Nora'nın hazırlanması biraz zaman alacak gibiydi. Zamanını bir kitapla geçirebilirdi. Nora'nın zevkleri göz önüne alındığında, kafasının içinde bunu gerçekten yapmak istemediğini söyleyen çılgık atan sesten dikkatini dağıtacak bir şeyler bulabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Lamba ışığı sıcak sarı ışıltısını Nora'nın masasının üzerine yaydı. Wesley ortalığı toplamış olmalıydı. Her zamanki dağınıklığı, eğer böyle bir şey varsa, iyi düzenlenmiş bir kaosa dönüşmüştü. Nora'nın Karalamalar ve Parçalar olarak etiketlediği küçük bir kutuyu aldı. Kutuyu açtı ve rengârenk not kâğıtlarının üzerinde çeşitli kaynaklardan düzinelerce alıntı buldu.

Bir kartta Nora'nın eğik yazısıyla şöyle yazıyordu: "Acı yok, palmiye yok; diken yok, taht yok; safra yok, zafer yok; haç yok, taç yok. - William Penn." Bu Nora'nın hafızasına kazıyacağı bir şeymiş gibi geldi. Bir başka alıntı da Romalı oyun yazarı Platus'tan geliyordu: "Yeryüzünde işkencecinin mesleğini icat edenin Aşk olduğuna inanıyorum." Uygun. Pembe bir kartta şöyle yazıyordu: "Hiç kırbaçlanmamış adam hiç eğitilmemiştir. - Atinalı Menander."

Son kartta basitçe "Kadın mı Kaplan mı?" yazıyordu, tekrar ve tekrar.

Zach kartları yerine koydu ve kutuyu kapattı. Klavyesinin yanına sıkıştırılmış ajandasını gördü. İnsafsızca meraklı davrandığının farkındaydı ama merakı onu yenmişti. Görünüşe göre bugünün teması buydu.

Kırmızı deri ciltli takvimi çevirip açtı. Görünüşe göre Lex'le birlikte kitap imza gününü bir ay sonraya, Cumartesi gününe ertelemişlerdi. Birkaç hafta önce Wesley'i operaya sürüklemişti. O ve G.F. Ocak ayında Miami'ye gitmişlerdi. Nora'yla tanışmalarından önceki haftaya gitti.

O Pazartesi günü "T.R.-M.D. 20:00" diye yazmıştı. O hafta içinde başka notta "S.S.-W.A., 9:00" yazıyordu. Ama ertesi gün başka bir

Saat :00'deki doktor randevusu. Önceki sayfalara bir göz attı. Nora'nın haftada iki ila dört kez arasında bir doktor randevusu oluyordu. Ama kitabı üzerinde çalışmaya başladıkları andan itibaren

randevular neredeyse tamamen düşmüştü. Ne tür doktor akşamları ve hafta sonları hasta kabul eder? Nora neden doktoruna gitmeyi bırakmıştı?

Birlikte çalışmaya başladıkları zamanki randevuları?

Zach titreyen elleriyle takvimi kapattı ve kitap raflarına doğru ilerledi. Çok güzel, diye düşündü, en üst raftaki kitaplara sırtarak baktı - seks kılavuzları. Başlıkları gözden geçirdi: *Seks Sevinci*, *Kama Sutra*, *Kadınlar için Anal Seks Rehberi*. Son başlığı iki kez okudu. Ancak ikinci rafta bazı sürprizler vardı: psikoloji ve sosyoloji metinleri, güç ve acı psikolojisi üzerine ağır beyinsel kitaplar. Üçüncü rafta

Rafta, kapakları defalarca okunmaktan yıpranmış çocuk kitapları duruyordu - İngiliz ilk baskı *Harry Potter* kitapları, *Alice Harikalar Diyarında*, *İçinden*, *Muhteşem Oz Büyücüsü*, *Narnia Günlükleri*. Ama bir kitap diğerlerinden daha çok sevilmiş görünüyordu. İnce kırmızı sırtı yıpranmış ve yıpranmıştı. Zach onu raftan indirdi - *Jabberwocky*'nin

Lewis Carroll. Zeki bir illüstratör Carroll'ın şiirinin metnini almış ve onu başlı başına bir hikâye olarak yeniden hayal etmişti. Zach, sayfaları birçok kez okumaktan yumuşamış ve gözenekli hale gelmiş olan korkunç, bereketli illüstrasyonları karıştırdı. Bir önseziyle ön sayfalara geri döndü ve bir yazı buldu. Hem erkeksi hem de zarif bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: "Küçüğüm, Jabberwocky'nin dersini asla unutma. Ve seni sevdiğimi asla unutma." Sadece "S" ile imzalanmıştı ve sert bir çapraz kesik vardı; gizemli Sørenin işareti. Kitabı kapattı ve rafa geri koydu.

Nora'nın masasına döndüğünde, bu ofise ilk oturduğunda yanlışlıkla tekmelediği uzun siyah spor çantasını tekrar fark etti. Ayağını uzatıp çantayı tekmeledi ve metalin metale çarparken çıkardığı çınlama sesini bir kez daha duydu.

"Aç şunu, Zach."

Nora ona sırtarak ofise girdi, ama Zach ona bakamayacak kadar şaşkındı. gülümsedi. Kadın daha da yaklaştığında, botlarının topukları parke zeminde boş bir şekilde tıkırdarken, ayak bileğine kadar uzanan deri eteği kalçalarının her yumuşak sallanışında sessizce gıcırdarken sadece baktı. Kalçasının solgun teni, siyah dantelli bir çorabın üzerinden, eteğinin kalça hizasındaki yırtmacından dışarı bakıyordu. Ten rengi bir büstiyerin üzerine bağcıklı siyah bir korse giymişti. Boynu çıplak, saçları ustalıkla omzuna dökülmüştü ve bu etki son derece müstehcendi.

"Üniformalı kadınlara bayılırım," dedi ve Zach onun parfümünün kokusunu aldı; incelikli ve baştan çıkarıcıydı. Zach'in sırtındaki küçük tüyleri boynu diken diken oldu.

"Benden hiçbir şikayet duymayacaksınız."

"Teşekkür , Zachary. Bana yardım eder misin? Kendi başıma yeterince sık."

Nora kollarını uzattı, bir çift siyah ayakkabı dışında tamamen çıplaktı. parmaksız deri eldivenler ön kollarını kaplıyordu. Kollarını çevirdi ve Zach eldivenlerin başparmaklarına takıldığını ve kollarını bir korse gibi bağladığını gördü.

"Bunlar ne?" Nora'nın bileğini avucunun içine aldı ve bağcıkları metodik bir şekilde sıkıca çekti.

"Bunlara eldiven deniyor. Bir tür kadınsı ortaçağ savaşçısı görünümü."

"Sadece dışarı çıkarken kırmızı giydiğini sanıyordum." Zach diğer elini de Gauntlet.

"Hakkımda duyduğunuz her şeye inanmayın, sadece kötü olanlara.

Bu işte oldukça iyisin. Daha önce de korse bağlamıştın. İç çamaşırı sever misin?" "Buna itiraz ettiğim hiç görülmemiştir. İç çamaşırı giymek sinir bozucu olmalı.

giymek için yardıma ihtiyacın var."

"Bu genellikle Wes'in işi. Bunu sinir bozucu bulan o."

"İşi mi? Bir de üniversitedeyken para için barda çalıştığımı düşün. Bu, sarhoş futbol holiganlarını yumruklamaktan çok farklı bir şey."

"Bir aşık ve bir savaşçı mı? Wes'e üniversite deneyiminin tadını nasıl konusunda biraz ders vermelisin."

"Wesley nerede bu ? Aceleyle çıkmış gibi görünüyor." "Oh-"

Nora elini salladı "-bir yerlerde surat asıyor." "Somurtmak mı?

Nedenini sorabilir miyim?"

"Wes beni istemiyor ama başka birini istememden de hoşlanmıyor. Çocuk hem pastasını yiyip hem beni yememesi gerektiğini öğrenmeli." Zach güldü.

"da kızgın," dedi Nora, ona daha da yaklaşarak, "çünkü bu gece ne yaptığımı biliyor."

"Peki bu ne?" "Seni

baştan çıkarmak."

Zach bir adım geri çekildi.

"Nora, fikrimi değiştirmedim. Hem birlikte çalışıp hem de sevgili olamayız. J.P. başlangıçta beni öldürecek. O öldürmezse de ben kendimi öldürebilirim."

Nora ona kaşlarını kaldırdı, kollarını kavuşturdu ve onun yanına .

"Yani bu gece sadece vitrinlere mi bakıyorsun?"

Zach kollarını ona uyacak şekilde kavuşturdu ve ona bir gülümseme verdi.

"Belki de sadece ben ayrılmadan önce kitabı bitirmek için ilham alacağınızı umuyorum."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Şuna ne dersin..." Zach söze başladı ve teklif ettiği şeye inanamadı. "Sana ödevini vereceğim. Gününe kadar zamanında yaparsın ve-"

"Ve geceleri oynuyoruz?" Nora'nın gözleri parlıyordu. "Bu eğlenceli bir oyun, Zach. Bunu kazanabilirim."

"Ve..." Zach yüzünü ona döndü. "Eğer kitabı planlanandan birkaç gün önce tamamlamayı başarırsan, teknik olarak artık birlikte çalışmayacağız. Belki o zaman kelepçeleri saklandıkları yerden çıkarmayı tartışabiliriz."

"Kelepçe mi?" diye alay etti. "Kelepçeler endişelerinizin en küçüğü. Aç şunu." Ayak parmağıyla yerdeki uzun siyah spor çantasını işaret etti. "Sana meydan okuyorum."

Zach eğilip kolları önce birkaç saniye geçmesine izin verdi. Ağırılığı karşısında afallayan Nora'nın masasına doğru kaldırdı.

"İçinde ne var?" "Bu benim

oyuncak çantam."

"Oyuncak çanta mı?" Adam ona şüpheyle baktı. "Legolarını burada mı saklıyorsun?"

"Pek sayılmaz."

Çantanın fermuarını yavaşça açmadan önce ona bir kez daha baktı. Nora onun yanında durmak için hareket etti, sol kalçası onun sağ bacağına baskı yapıyordu. Nora onun yanından uzandı ve çantadan uzun bir krom çubuk çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun? Buna yayıcı çubuk deniyor. Ucunda delikli cıvatalar olan basit bir boru. Bir çitçitli kanca ve bunlardan bir çift alıyorsun-" tekrar çantaya uzandı ve içine altın bir toka dikilmiş geniş bir deri bilezik çıkardı "-deri kelepçeler. Ayarlanabilir. Bilekleri ya da ayak bileklerini sararlar. Birini kartal şeklinde yatırmak istiyorsanız ikisi de pozisyonu."

Nora kaşlarını kaldırarak ona baktı ve elini tekrar çantaya soktu. "Bu bir kırbaç. Al bakalım. Kolunu bana ver."

Zach kolunu büyük bir isteksizlikle uzattı. Nora, kırbacın deri şeritlerinin uçlarıyla Zach'in ön koluna hafifçe dokundu.

"Gıdıklanıyor." Kolunu ovuşturdu.

"Acı ya da zevk, ikisi için de yaratılmış. Ben de öyleyim."

"Ben zevkle devam edeceğim. Her zaman havucu sopaya tercih etmişimdir." "Gittiğimiz yerde, sopa havuçtur." Kırbacı koydu.

Tekrar çantasını karıştırdı. "Bu güzel cihaz," dedi, ortadan birleştirilmiş iki yaylı çubuğa benzeyen şeyi uzatırken, "buna X-Bar deniyor. El ve ayak bileklerini arkadan kelepçeler. Diz çökmüş birini hareketsiz hale getirmek için mükemmel. Bir erkek olarak, bir kadını dizlerinin üzerinde hareketsiz bırakmanın faydasını tahmin edebileceğinizden eminim."

Zach öksürdü ve nefes verdi.

"Genellikle, onun bu özel aktivite için gönüllü olmasını tercih ederim."

Dili ağzında ağırlaştı ve kurudu.

"Benim dünyamda, eğer o gelirse, gönüllü olmuştur. Ya da senin durumunda, sen geldin ve ben gönüllü oldum."

Zach bileklerindeki kelepçelerin soğuk metalini tekrar hissedebiliyordu.

"Seninle kazanamam, değil mi?"

Nora güldü.

"Tabii ki hayır. Bu oyunda kazanmanın tek yolu teslim olmaktır. ama Zach," dedi, bir an için karakterinden uzaklaşmış gibi görünerek. "İkimiz de biliyoruz ki sana haftalar önce sahip olabilirdim. Takside, hatırlıyor musun?"

Zach çıkış partisinin olduğu geceyi hatırladı. Kendisini Nora'yı davet etmekten alıkoyan şeyin kendi çekingenliği olduğuna ikna etmişti. Ama bunun tek nedeninin Nora'nın onu içeri davet etmeden önce kapıyı kapatmış olması olduğunu biliyordu.

"Neden ?"

"O zaman hazır değildin." "Peki şimdi hazır mıyım?"

"Şey... Yine ortaya , değil mi? Bunu bilmen gerekirdi.

Şimdi," dedi Nora ve Zach gözlerini onun gözlerine dikti, "Yakalanmak istediğini bilmesem seni bu kadar kovalamazdım."

"Bir şeyi istiyor olmanız ona sahip olmanız gerektiği anlamına gelmez."

"Gerçekten mi?" Nora kaşlarını kaldırarak sordu. "Peki sen ne istiyordun? sahip olmaman gereken bir şey?"

Zach gözlerini kaçırdı ve çantasındaki bir şeyi işaret etti. "O da ne?" "Ah..."

Nora iç çekti. "Yine sisin içinde kayboldu." Yine de, uzandı çantanın içine girdi ve siyah ipek bir eşarp çıkardı. Eşarbını boynuna doladı.

parmaklarının ve bileklerinin üzerinden, kara su gibi avuçlarına dökölmesine izin verdi.

"Göz bağı mı?" Zach bir tahminde bulundu.

"Ya da tka. Ya da bilek bağlama. Göz bağı uysal görünüyor, ama onları çok severim. Birinin seni kör etmesine izin vermenin ne kadar güven gerektirdiğı hakkında bir fikrin var mı? Öğrenmek ister misin?"

"Nora..."

"Tamam, Zach. Söz veriyorum ellerimi uzak tutacağım... aşağı yukarı. Kitap bitene kadar seks yok. Sen de seks yapmayacaksın. Beni tanıyorsan, ben ," dedi omzunun üzerinden.

Zach onun gülümsemediğini kadar güldü.

" gel." Nora ceketini giydi ve kemerini . Kapıya doğru yürüdü. "Gitme zamanı."

"Çantana ihtiyacın var mı?" diye şaka yaptı. "Gideceğimiz yere değil."

Zach, Nora'yı dışarı kadar takip etti. Evin önüne park etmiş arabasına doğru yürümeye başladı. Ama Nora onu garaja çağırdı.

"Bu taraftan, yakışıklı. Senin için küçük bir sürprizim var."

Nora ceketinin cebinden anahtarlığını çıkardı ve küçük siyah bir düğmeye bastı. Garaj kapısı yavaşça esnedi ve açıldı. Zach onun garajında gerçek bir araba bulundurduğunu hayal bile edemezdi. Siyah Lexus'u ve Wesley'nin külüstür VW'si

her zaman garaj yolunda ya da sokakta dururdu. Ancak garajın içinde süet bir araba kılıfıyla kaplı bir tür araç gördü.

"Siz Yankiler." Zach başını salladı. "Koca bir araba ordusuna ihtiyacınız olduğunu sanıyorsunuz."

"Bu sadece bir araba değil, Zach." Kapağın köşesinden tuttu ve abartılı bir hareketle çekti.

"Tanrım... Nora," diye nefes aldı cehennem kırmızısı makineyi görünce. Hiçbir zaman araba meraklısı olmamıştı ama içindeki çok erkek bir şey ellerini çamurluktan çamurluğa gezdirmek istiyordu.

"Bir ," diye başladı Nora, "bir şeyhle bir hafta geçirdim. Bu onun ertesi gün gülleri versiyonuydu."

"Bunu garajında mı tutuyorsun?"

"Ne? Sıradan bir Aston Martin." "Bu James Bond'un arabası."

"Evet, ama geri alamaz. Sakın söyleme ama birkaç yıl sonra mezuniyet hediyesi olarak Wes'e vereceğim."

"Eğer onu kovar ve yeni bir stajyer aramaya başlarsanız..." Zach uzandı ve kaputa dokundu.

"Özgeçmişini dosyada tutacağım," dedi Nora, arabanın üstünü okşarken ona bakarak. "Şu anda sertleştin, değil mi?"

"Tamamen ereksiyon halinde." Zach hiç gülümsemedi. "Tipik erkek." Nora gözlerini devirdi. "."

Zach yolcu koltuğuna kaydı ve dünyanın en pahalı deri iç döşemesinin baş döndürücü kokusunu içine çekti. Gözlerini kapadı ve koltuğunda arkasına yaslandı. Onu bir el gibi tutuyordu. Burada ölebilirdi.

Nora sürücü koltuğuna geçti. Araba mırıldanarak hareket etti. "Nora... kimsin sen?"

"Sadece başka bir olukçu. Oluğumu görmeye hazır mısın?" Zach eğildi ve gözlerini açtı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz? diye sordu kadın sokaklardan geçip ehre doğru ilerlerken.

"Bu bir kulüp," dedi Nora

basitçe. "Ne tür bir kulüp?"

"Benim tek kulüp türü." "Bu kulübün adı ne?"

"Gerçekten resmi bir adı yok. Resmi olarak var değil.

Bilenler buraya 8. Çember diyor."

Zach İtalyan edebiyatı dersini hatırlamaya çalıştı.

"Dante'yi okumayalı çok uzun zaman oldu. Sekizinci ember, şehvet günahlarının cezalandırıldığı yer miydi?"

Nora'nın dudakları ironik bir sırıtışla kıvrıldı.

"Bu ikinci emberdi. Sekizinci ember, güçlerini kötüye kullananların varış noktasıydı - el koyanlar, baştan çıkaranlar, simonistler, sahte danışmanlar."

"Simonistler mi?"

Nora'nın gülümsemesi genişledi.

"Yozlaşmış rahipler."

"Güçlerini kötüye kullandılar... Çok zekice." "Bu isim çok uygun."

Zach ona döndü ve ne istediğini sormadı. Nora'nın pratik bir şekilde vites değiştirmesini izlerken düşünce akışını çoktan kaybetmişti bir yarış arabası sürücüsü rahatlığında. Dokunuşu kolay ve pürüzsüzdü; motor onun her kaprisine karşılık veriyordu. Zach izlemeyi bırakamıyor, onun hünerli ellerini üzerinde hayal etmeyi bırakamıyordu.

" araba kullanmayı nasıl ğrendin?" Zach artan tahrikini görmezden gelmeye çalışarak sordu.

"Her şeyi sürebilirim, her tür arabayı. On üç yaşımdan beri düz vites kullanıyorum."

Zach ona başka bir soru sormak için ağzını açmaya başladı. Ama Nora sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve terk edilmiş bir park yapısına benzeyen, pis, bodur bir beton bloğa bitişik bir binaya girdi. Penceresiz, cansız ve grafitilerle kaplı bina, Nora'nın şehirde girmek isteyeceği son yer gibi görünüyordu.

"Neden durdun?"

Nora arabayı çekti ve şık, gümüş rengi bir Porsche'nin yanına park etti. "nk biz buradayız."

"Burada mı?" İkisi de arabadan çıkarken Zach şaşkınlıkla etrafına bakındı. Burası kasvetli ve çok sessiz görünüyordu. Sadece rüzgârın kayganlaştırdığı beton kolonlar hiç ses çıkarmadı. Tekrar Aston Martin'e baktı.

"Burada bırakmanın güvenli olduğuna emin misin?" Zach, garajdaki birçok lüks arabadan sadece biri olmasına rağmen sordu.

"Burası New York'taki en güvenli otopark. Güvenin bana."

Nora onları tunç grisi bir kapının önüne getirdi ve anahtarlarını tekrar çıkardı. Birini kilide soktu ve çevirdi. Zach onları bir gece kulübünün gürültüsünün karşılaşmasını bekliyordu ama sessizlikten başka bir şey duymadı.

Kendini uzun bir koridorun sonunda dururken buldu. Eski bir otelin parçası görünüyordu. Duvarlar ve halılar koyu kırmızıydı; küçük, eskimiş Tavandan sarkan avizeler, şal desenlerinin üzerine kırık ışıklar saçıyordu. yıpranmış halı kareleri. Koridorun sonuna geldiklerinde eski moda bir vestiyer kabini duruyordu. Nora gümüş masa zilini çaldı ve ceketini çıkardı.

Arka taraftan bir kız çıktı ve ikisine de nazik bir gülümseme gönderdi.

"Size nasıl hizmet edebilirim?" diye sordu. Genç kadın aniden Nora'nın kimliğini fark edince gülümsemesi dalgalandı ve genişledi. "Hanımefendi Nora," dedi mükemmel bir reverans yaparak. Kız tam anlamıyla büyülenmiş görünüyordu. Kız, mavi ve siyah çizgili klasik bir sigaracı kız kostümü giymişti ve gür siyah saçları Bettie-Page tarzında toplanmıştı.

"Merhaba canım," dedi Nora, kıza verirken alicenap bir tavırla. Zach de paltosunu teslim etti, ondan kurtulduğu için minnettardı. Boğucu koridorda, kot pantolonu ve tişörtünün içinde kendini anında daha rahat hissetti. "Yeni misin? Seni King mi getirdi?"

"Evet, hanımefendi. Bay K. beni birkaç hafta önce buraya getirdi."

"King her zaman iyi bir zevke sahip olmuştur," dedi Nora ve genç kadının yüzünün kızarmasına neden oldu. "Henüz kata çıkmadınız mı?"

"Hayır, hanımefendi," dedi kız, sesi gerginlikten titriyordu. "Çok özür dilerim. Sadece... Ben büyük bir hayranınızım."

Zach kıza gülümsedi. "Bir sonraki kitabının da tadını çıkarmalısın. Çok iyi gidiyor."

Kız şaşkın görünüyordu.

"Siz de mi kitap yazıyorsunuz, hanımefendi?"

Nora güldü ama Zach'in gözleriyle karşılaşmadı.

"tatlısın," dedi Nora kıza. "Seni yere yatırması için King'le konuşacağım."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," diye nefes aldı kız. Kendini hatırlamış gibiydi ve daha profesyonel bir tonla, "Sizin için bir şey getirebilir miyim, hanımefendi? Misafiriniz için?"

"Beyaz bir eşarp lütfen. Ve çantam. Siyah olan."

Kız bir kez daha reverans yaparak ayrıldı ve hemen elinde sade bir Beyaz bir mendil ve flüt kutusuna benzeyen ama çok daha uzun olan küçük bir kutu.

Nora beyaz atkıyı aldı ve pazusuna sardı. "Bu da ne-"

Nora, "The Circle, eski muhafız deri sahnesinin bayrak ve fular işaret sistemini yeniden canlandırdı," diye açıkladı. "Buraya gelen özel müşteri kitlesine uyması için biraz revize ettik. Eşarplar birer işaret ya da reklamdır. İşte Beyaz, sadece gözlemlmek isteyen bir S&M bakiresi olduğun anlamına gelir. Kurtları uzak tutmalı."

"Gerekir mi?" Zach kuşkuyla sordu. "Gerçekten bir dur işaretine ihtiyacım var mı? Basit bir 'hayır, teşekkürler' yetmez mi?"

"İnan bana, ne kadar güzel olursan ol, Zach, üzerinde küçük bir zırh olmadan aşağıda başın büyük belaya girer."

"Kırmızı daha iyi bir dur sinyali olmaz mıydı?" Zach "bakire" olarak etiketlenmek istemediği için sordu.

"Kırmızı bir eşarp kanlı oyunlara meraklı olduğunuzu gösterir." "Ah, anlıyorum."

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Nora atkıyı adamın koluna dolamayı bitirirken. "Kahverengi bir atkı da olabilirdi."

"Peki kahverengi ne demek?"

Genç kadın ve Nora birbirlerine komplocu bakışlar attılar. "Kurtları uzak tut... gergin olmalı mıyım, Nora?"

Nora cevap vermedi. Siyah çantayı açtı ve beyaz örgülü, siyah ve oldukça profesyonel görünümlü bir kırbaç çıkardı. Bir adım geri çekildi ve kırbacı şaşırtıcı bir ustalıkla döndürdü. Hızlı bir hareketle kendi deri kaplı baldırına vurdu. Ses koridorda bir silah sesi gibi yankılandı.

"Kingsley Edge elime kırbaç veren ilk kişiydi. Arthur'un Excalibur'u kullanması gibiydi." Kıza göz kırptı ve kız

sadece huşu içinde gülümsedi. Zach gözlerini devirmemeye çalıştı. Nora'nın kadınlar konusunda kendisinden daha şanslı olduğunu düşünmek cesaret kırıcıydı.

"Gel, Zachary," dedi Nora, deri kaplı baldırına kırbaçla vurarak.

"Evet, hanımefendi," dedi en az ironiyle. Nora dönmeye başladı ama adımının ortasında durdu.

"Bana adını söyle," diye emretti kıza.

"Robin," diye cevap verdi.

"Ah, küçük bir kuş," diye mırıldandı Nora. Uzandı ve elinin tersiyle kızın yanan yanağını okşadı. "Bunu unutmayacağım."

Nora elini indirdi ve bir adım uzaklaştı. Asansörün aşağı düğmesine bastı ve kapı açıldı. İçeri girdiler ve Zach orada içinde sadece bir aşağı düğmesi vardı.

"Bu asansör sadece aşağı mı iniyor?"

"Görünüşe göre öyle." Nora kırbacının sapını sağ elinde, ucunu ise sol elinde tutuyordu. Adam onu bir asa gibi tuttuğunu fark etti. Genellikle samimi ve komplocu olan duruşu bile değişmişti. Kendini bir kraliçe gibi tutuyordu, çenesi yüksek, sırtı dikti. Şıklığı çok iyi taşıyordu.

"O zaman nasıl çıkacağız?"

Nora sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi baktı. "Sanırım yapmayacağız."

"O kız sana tapıyor ama senin bir yazar olduğunu bilmiyor. Seni nereden tanıyor, Nora?"

"Burada herkes beni tanır. Oh, ve önceki sorunuza cevap vermek için "Asansör yavaşlarken," dedi. "Evet, gergin olmalısın."

Titreyerek duran asansörün sessiz gıcirtısını duydu. Kapılar açıldı. Nora yüzünü kapıların dışındaki karanlığa çevirdi ve alçak bir sesle, "Çılgınlık başlasın," dedi.

Nora öne doğru adım attı ve eşikten geçti. Karanlıkta kaybolurken Zach ona seslendi. Nora'nın eli arkaya uzandı; Zach onu kavradı ve körlemesine uçuruma doğru çekmesine izin verdi. Gözlerinin alışması birkaç dakika sürdü Zach şimdi dik bir merdivenin tepesinde sallanıp durduğunu fark edince geri adım attı. Ama Nora bir adım öne çıkıp aşağı indi ve Zach'in de onunla birlikte aşağı inmekten başka çaresi kalmadı.

Müziği daha duymadan hissetti. Göğsünü dövüyordu, şiddetli, içgüdüsel bir şiddet senfonisi. Nora merdivenden indi,

ve ona güvenmek zorundaydı çünkü aşağıda kendi ayaklarını zar zor seçebiliyordu. Merdivenin ortasına geldiklerinde, aşağıdaki kalabalığın Nora'yı tanımasıyla kulakları sağır eden bir uğultu patladı. En alt basamağa ulaştıklarında bir

Neredeyse çıplak bedenlerden oluşan bir kalabalık kendilerini Nora'nın ayaklarının dibine atmak için toplanmıştı. Yanlarından geçip gitti, bazılarını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve birkaçını da kırbaıyla sinek gibi savurdu. Onlara ne kadar acımasızca davranırsa, onlar da o kadar sürünüyorlardı.

Etrafına bakan Zach, gözlerinin algılayabildiği ama zihninin algılayamadığı manzaralar gördü. Üstünde, askı kayışlarıyla yükseğe kaldırılmış bedenler asılıydı. Deri giysili bir kadın bir adamı çarmıha sürükledi ve çarmıha gerdi. Bir sıra

insanlar sırayla onu kırbaçlamak için sıraya girdiler. Çıplak bir kadın bağlanmıştı. Büyük bir kartal gibi uzandı. Çark döndükçe kocaman bir ayı adam onu kırbaçlıyordu. X-Bar'a bağlanmış bir başka kadın, ağzındaki kısmı hariç baştan aşağı vinil kaplı bir adama gönüllü olarak hizmet etti.

Tüm bu ıslak, kırmızı cehennem içinde Nora gözünü kırpmadan, irkilmeden, bir adım bile atlamadan ilerledi. Kara suların üzerinde hafif ve canlı bir şekilde süzülüyordu, gözleri bayraklar gibi alev alev yanıyordu. Zach onların kilometrelerce öteden görülebileceğini hayal etti.

Kadın onu hayran sürüsünün arasından geçirerek katın diğer tarafındaki açık ferforje asansör boşluğuna doğru çekti. Asansörü koruyan, kabaca bir ev büyüklüğünde bir adamdı ve başında da çivili bir köpek tasma vardı. Nora sağ elinden sol eline geçirdi ve boşta kalan sağ eliyle adamın yüzüne öyle şiddetli bir tokat indirdi ki Zach irkildi.

Zach adamın misillemesine maruz kalmaya hazır bir şekilde ileri atıldı ama o sadece gülümsedi, Nora'yı selamladı ve kenara çekildi.

Nora asansöre adımını attı ve Zach de onu takip etti.

"O da neydi öyle?" Zach tokadı kastederek sordu. "Parola," diye karşılık verdi.

Asansör yükselmeye başladığında hiçbir kapı kapanmadı. Zach güvende olmak için arka duvarın yanında toplandı, ama Nora en uçta durdu ve aşağıdaki uluyan, tezahürat yapan kalabalığa öpücük gönderdi.

Asansör onları üç kat yukarı, eski bir dünya barına çıkardı. Her yerde siyah lake masalar vardı ve her birinin ortasında soluk sarı Mumlar yanıyor ve parlak yüzeylere balmumu damlatıyordu. Barın arkasında kocaman bir ayna ve akla gelebilecek her türlü alkol bulunuyordu. Din

Kalabalığın sesi hâlâ duyulabiliyordu ama belirgin bir şekilde bastırılmıştı. Barın bir bölümü balkon gibi açılmıştı. Zach aşağıda hâlâ devam eden kaosu görebiliyordu.

Nora onu barın ortasına yakın bir masaya getirdi. Sandalyesinin yanında durdu ve bekledi. Birkaç saniye sonra koyu renk gözlü, kaslı, düşük bel deri pantolon giyen genç bir adam Nora'nın arkasından geldi ve sandalyesini çekti.

"Oturun hanımefendi," dedi. "Eğer sizi memnun edecekse."

Nora güldü ve sandalyesinde dönerek ona baktı. Onun ayaklarının dibinde diz çöktü ve gülümseyerek bekledi.

"Griffin Randolfe Fiske," dedi . Kırbacının ucunu adamın çenesinin altına koydu ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı. "Orada ne halt ediyorsun, seni pis Dom?"

Griffin elini siyaha yakın saçlarında gezdirerek, "Diğer yarının nasıl süründüğünü görüyorum," dedi. Dizlerinin üzerinde yerde yatarken bile Zach Nora'nın arkadaşının itaatkâr olmadığı belliydi.

Zach, Nora'nın arkadaşının yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti. Yakışıklı, bronz tenli ve her iki pazusunda da kol bandı dövmeleleri olan Griffin, Nora'nın yakın bir arkadaşı gibi görünüyordu - çok yakın.

"Bu sefer kimi kızdırdın?" Nora onun yakasında asılı duran küçük gümüş etikete bir fiske vurdu.

"Her zamanki gibi."

Nora başını salladı.

"Søren'in anahtarını iptal etme hakkı olduğunu biliyorsun, Griff," diye uyardı, kırbacı çevik parmaklarının arasında rahatça döndürerek.

"Evet, ama sen benden hoşlanıyorsun, o yüzden yapmaz."

Nora ona yan gözle baktı ve alttan alta gülümsedi. "Senden hoşlanmıyorum. Sana tahammül ediyorum."

"Evet, iki ay önce Miami'de beynimin dağılmasına göz yummuştun."

Nora alay etti. "O gün kendimi alışılmadık derecede hoşgörülü hissediyordum."

"Hafta sonu," diye düzeltti Griffin. "Buradaki mavi gözlü kim?"

Zach, Nora'nın arkadaşının şimdi kendisini ölçüp biçtiğini fark edince başladı. "Üstat Griffin Fiske, editörüm Zachary Easton ile tanışın," onları tanıttı.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Zach, Griffin'in elini sıkmak için öne doğru uzandı. Ama Griffin onun yerine avucunun ortasını öptü. Zach elini geri çekti.

"O muhteşem, Nora. Seksi bir aksanı da var. Onu daha sikmedin mi?"

Nora omuz silkti. "Sadece bir oral seks."

Zach aniden Nora'yı boğazlama isteği duydu.

"İngiliz bir adama oral mı?" Griffin biraz endişeyle sordu.

Griffin Zach'e dönerek, "Sen benden daha cesur bir kaltaksın, alınma," dedi.

"Benim sünnet derisi fobim var."

"Zach Yahudi."

Griffin başıyla onayladı. "Mazel tov."

"Griffin, yakın zamanda içki siparişimizi alacak yoksa seni görevi ihmalden dolayı birisine rapor etmem mi gerekecek?"

"İçki siparişı, hanımefendi. Bana verin."

"Zach, bir şey ister misin?"

Bir şey istiyor muydu? Hemen şimdi Aston Martin'e geri dönmek ve doğruca eve gitmek istiyordu. Grace'le evlenmeden önce vahşi bir hayat yaşadığını düşünmüştü - düzinelerce sevgili, arabalarda, parklarda seks, bir keresinde düğün resepsiyonu sırasında banyoda baş nedimeyle, iki kez üniversite dekanının kızıyla... bir sürü içki, eğlence, çılgınlık. Geceleri yorgun ama mutlu sabahlar takip ediyordu. Ama daha önce yaptığı hiçbir şey gözlerinin önünde olup bitenle kıyaslanamazdı. En fazla yirmi beş yaşlarında bir kız saçlarından sürüklenerek masalarının önünden geçiriliyordu. onun yaşlarında bir adam. Onu asansör katına itti ve ayağını ensesine koydu. Nora ve Griffin onlara doğru bakmadılar bile.

"Beni komaya sokacak herhangi bir şey," diye karar verdi Zach.

"Bu gece koma yok. Çember en fazla iki içki içebilir." Nora dedi.

"En fazla iki içki mi?" Nora,

"Griffin, açıkla," diye emretti.

"Görüyorsun ya, mavi gözlü," dedi Griffin, hâlâ yerde diz çökmüş bir halde.

"Bu

aslında var olmayan bir yer. Burada olduğunu kimse bilmiyor. Ne polisler, ne IRS, ne üyeler dışında kimse ve burayı işleten adam her üyeye o kadar çok şantaj yapıyor ki, dışarıdan gelenlere burası hakkında tek kelime etmiyoruz. Gereksiz incelemelerden kaçınmak için burada çok güvenli davranıyoruz. Uyuşturucu yok, çok az alkol ve güvenli kelimeler, güvenli kelimeler, güvenli kelimeler."

"Yani, en fazla iki içki," diye bitirdi Nora. "İyi bir iki olsun."

"Cin tonik," dedi Zach, aklına gelen ilk sert içkiyi seçerek.

"Sadece maden suyu," dedi Nora.

"Oh..." Griffin, koyu kahverengi gözleri neşeden altın rengine dönmüş bir halde konuştu. "Görünüşe göre biri bu gece oynamak istiyor."

Nora, "Kalk, ," diye emretti ve Griffin, Zach'in sadece ara sıra kung-fu filmlerinde gördüğü bir hareket olan kip-up hareketiyle yerden doğruca ayağa fırladı.

"Tam bir serseri," dedi Nora, onun uzaklaşmasını izlerken. "Kendini seks ninjası sanıyor."

"Arkadaşın mı?" Zach sordu.

"Kink dostum. Ama çok konuşuyor, bu yüzden sevişmemizde ağzını tıkamak zorunda kalıyorum. Sevimli, değil mi?"

"Çok hoş. O..." Zach soruyu tamamlamadı. "Biseksüel. Hem de çok."

"Ona bunu söylememiz kesinlikle gerekli miydi-"

"Sana sakso çektim. Hoşuna gitti. Aş artık bunu," dedi Zach'in düşünmek istemediği bir şekilde sadece kuyruk tüyü takmış çıplak bir kadın masalarının önünden geçerken. Nora ona gözünü bile kırpmadı. "John Fiske'i hiç duydun mu?"

"Tabii ki. Borsa başkanı, değil mi? O senin arkadaşının-"

"Evet, bu Junior," dedi başını Griffin'e doğru eğerek. "Fiske ailesi yeni para, eski para, para paradır. Griff New York'un en büyük vakıf fonu bebeği. Søren'i çileden çıkarıyor. Søren çok ağırbaşlı biri. Griffin... pek değil."

"Peki bu kulübün sahibi kim?"

"Kingsley Edge, Søren'in en iyi arkadaşı. Søren onu öldürmeye çalışmadığı zaman en iyi arkadaşı. King burayı yönetiyor ama Søren buranın en iyi Dom'u olduğu için o buradayken kararları o veriyor. Herhangi birine herhangi bir şey yapmasını emredebilir ve onlar da bunu yapmak zorundadır. Burada tüm Dominantlar şu şekilde sıralanıyor deneyim ve hakimiyet seviyesi. Griffin şanslı yedi numara." "İki numara kim?"

Nora sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını şıklattı ve kendini işaret etti.

"Öyleyim."

Zach'in gözleri şok içinde açıldı.

"Öyle mi?"

"Zach, bu bir oyun değil, biliyorsun. Ben sadece yazmıyorum. Yaşıyorum. Ben bir Domme'um, bir kadın Dominant. Etrafta bizden çok yok. Çoğu Dominantlar erkektir. Teknik olarak ben Switch'im çünkü hem üstte hem altta olabilirim, ama kapınıza gelirim, ah demeye hazır olun. Bu işte iyi değilim, bu işte harikayım. Bu konuda o kadar iyiyim ki, burada kırbaç kullanma becerilerimle ne kadar ünlüysem, heteroseksüel dünyada da kalem kullanma becerilerimle o kadar ünlüyüm."

"Tanrım," diye nefes aldı Zach.

"Buna gerek yok. Bana sadece 'hanımefendi' diyebilirsiniz." Nora ona göz kırptı.

Zach ona baktı ve doğruyu söylediğini anladı. Onun sapık olduğunu biliyordu ama şimdiye kadar bir tür efsane olduğunu hiç hayal etmemişti. Tanıştıkları andan itibaren onu korkutmasına şaşmamalıydı - gerçekten tehlikeliydi.

"G&T'niz." Griffin içecekleriyle birlikte masaya döndü. "Ve maden suyunuz, hanımefendi. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Nora. "Diz çök."

Griffin tekrar Nora'nın ayaklarının dibinde yere diz çöktü.

"Zachary, Griffin bize görevli köle duruşunu gösteriyor.

Diz çök, ellerini dizlerinin koy, uylukların-" dedi ve bir ayağını Griffin'in iç uyluğuna koyup itti "-genişçe-aç. Çok iyi, köle."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Köle, lütfen misafirim için 8. Çember'de S&M'in ilk kuralını oku."

"İncitin ama zarar vermeyin, hanımefendi." "Ve ikinci kural."

"Güvenli kelimeye her zaman saygı gösterin, hanımefendi." "Peki üçüncü kural?"

Griffin cevap vermeden önce Zach'e baktı.

"Vanilya sekse izin yok... hanımefendi."

Nora geniş bir sırtışa büründü. "Aferin oğlum. Şimdilik gidebilirsin. Ama yakın dur."

Griffin ayağa kalktı ve eğildi.

"O kadar yakın duracağım ki içinde olduğumu sanacaksın," dedi Zach'in duyması için sahne fısıltısıyla ve Nora'nın boynunu ısırды. Zach bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Acıtır ama zarar vermez mi?" Zach sordu. "Ne fark eder ki?" "Acı, dıştaki bir çürüktür." Nora maden suyunu yudumladı nazıkçe. "Zarar içeride bir çürüktür. Eğer mazoşistseniz, acı

aşk gibi. Acı veren şey incinmemektir."

"Mazoşist misin?" Zach kendine rağmen büyülenmiş bir halde sordu.

"Tam olarak değil." Nora neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "S&M uygulayan herkes gerçek bir sadist ya da mazoşist değildir, en azından patolojik anlamda. Søren'leyken acıya boyun eğmeyi seviyordum. Gerçi boyun eğmeyi seviyordum, acının kendisini değil. Eğer tanışmak isterseniz, burada bir avuç gerçek mazoşist var. Uyarayım, onlarla oynamak en az sadistler kadar tehlikeli olabilir."

"Uyarı alındı. insanlara benzemiyorsun." Zach çukura doğru başını salladı.

"Aşağıdaki insanlar doktorlar, avukatlar, borsacılar, politikacılar, aklınıza ne gelirse. Eğer ben onlar gibi değilsem bunun tek nedeni gerçek bir işimin olmamasıdır. Ve daha önce de çukurda oynadım, bilmenizi isterim. Orası bazen Sodom ve Gomorra gibi oluyor. Bu gece Pazartesi, o yüzden oyun biraz uysal."

"Sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi 'oyun' diyorsun. Ama orada insanlar gerçekten yaralanıyor, Nora."

"Senin için tek bir kelimem var, benim sinirli İngiliz editörüm, rugby."

Zach yüzünü buruşturdu. Rugby - Amerikan futbolu kadar sert bir spor ama dolgusuz.

"Pek çok insan bizim deli olduğumuzu düşünüyor, Zach. Hatta bazıları şeytan olduğumuzu düşünüyor.

Ama ben bir Switch'im, bu yüzden kırbacın her iki tarafını da gördüm.

Yapamayacağını biliyorum.

Hayal edin, ama için aşk budur. Søren bana vurduğunda, bu beni sevdiği içindi, çünkü biz birbirimizi böyle sevdik."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Søren'in olduğu son şey dehşet verici. Tehlikeli, evet. Bunu kabul ediyorum. Ama S&M sadece güvenmediğiniz biriyle oynarsanız ya da güvenli kelimenizi unutursanız tehlikeli olur." Durdu, tavana baktı ve gülümsedi. Adam onun gözlerinde anı gibi bir şeyin parladığını görebiliyordu. "Güven bana, ne yaparsan yap Zach, güvenli kelimeni unutma."

"Güvenli kelime nedir?"

"Güvenli bir kelime son çıkışıdır. Bu S&M'in karanlık sırrıdır.

Aslında son sözü itaatkârlar söyler. Ve güvenli kelimeniz herhangi bir şey olabilir -popcorn, ahır baykuşu- bir sahnede kullanacağınız bir kelime olmadığı sürece her neyse. Eğer karşınızdaki kişiye tamamen durmanız gerektiğini söylemeniz gerekiyorsa, o kelimeyi kullanarak bitirirsiniz."

"Sadece 'dur' diyemez misin?"

"Pek çok itaatkâr kendini ezilmiş ve gerçekten hükmedilmiş hissetmekten hoşlanır.

Tanrı biliyor ki ben yaptım. S&M'de 'dur' demek 'dur' demek değildir. Bu sadece sahnenin parçası. Burada güvenli bir kelimen olmalı. Herkesin var. Søren hariç tabii."

"Neden muaf?"

Nora sırtıttı ve gözlerini devirdi.

"Çünkü Søren'in tepesi atmıyor. Devam et. Her şeyi seçebilirsin sokak, en sevdiğin yemek, hayatının uzun süredir kayıp olan aşkının göbek adı. Bir tane var mı?"

Zach aklına gelen ilk kelimeyi seçerek, "Tabii, ," dedi. "Calais."

"Fransa'daki şehir mi?"

"Oui."

"*Bien*. Bunu unutmayacağım. Seni yeterince zorlamaya başlarsam, gerçekten dışarı çıkmam gerekiyor, bunu söyle ve her şey dursun. 'Hayır, Nora, bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum' demek bende her zaman işe yaramıyor."

"Fark ettim." Zach içkisinden bir yudum aldı. "Yani yazarım New York'taki en ünlü Domme."

Nora sırtıttı. "Zach, ben en ünlü Domme'um-" diye başladı ve sonra ağzını kapattı. Kulakları canlanmış gibiydi. Başını yana doğru eğdi.

"Bunu duyuyor musun?" diye

sordu. Zach dinledi.

"Ben bir şey duymuyorum."

Nora yavaşça nefes aldı ve verdi.

"Siktir."

Nora ayağa fırladı ve barın balkon kısmına doğru koştu. Zach de ona katılmak için koştu.

"Ne oldu?" Zach sordu.

Griffin durmak için geldi. Zach onun kıkırdadığını duydu.

"Bunu duyduysanız beni durdurun; bir rahip, bir haham ve bir griffin bir S&M kulübüne giriyor..."

"İşte bu yüzden seks sırasında ağzını tıkıyorum Griffin," diye neredeyse Nora. Griffin, "Çember'e bir eş getirmişsin," diye . "Ne yaptın sen? ne yapmasını bekliyorsun?"

"King'in çenesini kapalı tutmasını beklerdim."

"King'in daha yüksek bir güce cevap verdiğini biliyorsun."

"Nora," dedi Zach bıkkınlıkla, "lütfen bana neler olduğunu anlat." Nora yüzünü ona döndü. Zach onun gözlerinde gerçek bir korku gördü.

"Sren."

"Sren?" Zach tekrarladı ve aŗaėı baktı. Tepede bir adam duruyordu Nora'yla birlikte girdikleri merdivende. Zach ilk baŗta adamın özelliğini seemedi. Tek fark ettiği, adamın komuta edici boyu ve inanılmaz bir varlık. Aŗaėıdaki tüm oyunlar onun giriŗiyle durmuŗtu. Merdivenlerden yavaŗŗa, buyurgan bir tavırla indi. Dünya onun için durdu. Dünya onun için durdu. Yerdeki kaos sessizliğe gömüldü. Nora da dahil olmak üzere herkes nefesini tutmuŗ gibiydi.

Zach, Nora'nın eski sevgilisini görünce gözlerini kıstı. Adamın kıyafetlerinde bir tuhaflık olduğunu fark etti.

"Zach, sana söylemeliydim. Sana söylemem gereken çok Şey var."

"Sren..." Zach tam bir Şok içinde konuŗtu. "O bir rahip mi?"

"Rahibim."

Son birkaç hafta boyunca yapılan konuşmalardan yüzlerce fısıltı ve ipucu bir anda Zach'in aklına geldi. Nora Sutherlin'in hâlâ bir hayaletin gölgesi gibi peşinde dolaşan eski sevgilisi Katolik bir rahipti. Kadının gözlerindeki korku ve midesindeki dehşet olmasaydı gülebilirdi.

"Zach, bana bak," diye emretti Nora ve Zach gözlerini aşağıdaki manzaradan .

Zach onu rahatlatmaya çalışarak, "Her şey ," dedi.

"Hayır, değil," dedi. "Burada olmasının bir nedeni var ve muhtemelen bu iyi bir neden değil. Eğer beni istiyorsa, onunla gitmek zorundayım. Başka seçeneğim yok."

Zach, "Elbette bir seçeneğiniz var," dedi.

Nora başını salladı. "Burada olmaz. Ev kuralları. Griffin?"

"Evet, Sıkıntıdaki Hanımım?" Griffin, Nora'nın aşırı tedirginliğinden büyük zevk aldığı belli olan bir sesle konuştu.

"Zach'in yanında kalmanı istiyorum. Gözünün önünden izin verme. Bu bir emirdir."

"Ben varım. Eğer bana izin verirse, o da."

"Sana izin vermez," dedi Zach ve Griffin ona sıırttı.

"Ve Griffin." Griffin'in yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Tanrı aşkına ve hayatında ilk kez çeneni kapalı tut."

Zach, Griffin'in esprili bir karşılık vermesini bekledi ama genç adam sadece başını salladı. Zach aralarında bir şeylerin geçtiğini gördü, görünüşe göre kendisinin bilmemesi gereken bir tür gizli anlaşma. Nora'nın eski sevgilisinin bir rahip olduğunu zaten görmüştü. Onu şok edecek başka ne kalmıştı ki?

"Geliyor," diye fısıldadı Griffin ve Zach'in kalbi göğsünde sertçe çarptı.

Zach arkasında bir varlık hissetti. Döndü ve kendini Nora'nın eski sevgilisiyle yüz yüze buldu. Neredeyse yüz yüze. Zach çıplak ayakla iki metre boyunda olmasına rağmen, Søren ondan en az iki ya da üç santim daha cüceydi. Bu kadar heybetli olan sadece boyu değildi. Çarpıcı derecede yakışıklıydı, kırklı yaşlarının ortasındaydı ama zayıf ve köşeli yüzü bundan daha genç görünse de, gözleri çelik gibi derinliklerinde asırları barındırıyordu. Zach nadiren de olsa İngiltere'nin süregelen aristokrasisinin üyeleriyle karşılaşmıştı. Ama onun Basit siyah din adamlarına göre bu adam daha önce tüm baronlardan, tüm düklerden, tüm prenslerden daha aristokrat, daha buyurgan ve otoriter görünüyordu.

Zach şimdi Nora'nın korkusunun kaynağını anlıyordu. Eğer Tanrı'nın kendisi bu adamdan korktuysa, Zach buna şaşmazdı.

"Eleanor," dedi önce Søren. "Beni arkadaşınla tanıştırmak ister misin?"

Zach onun sesinde bir aksan kalıntısı duydu. Søren ismiyle, Zach bir İskandinav aksanı bekleyebilirdi ve onun Kusursuz sarı saçları ve çelik grisi gözleriyle Søren kesinlikle rolüne uygun görünüyordu. Ama Zach onun ses tonunun yankısında daha tanıdık bir şeyin, en hafifinden bir İngiliz aksanının izini duydu.

"Søren-" Nora'nın sesi titredi. "Bu Zachary Easton, editörüm. Zach, bu Søren, benim..."

"Sanırım Eleanor'un aradığı kelime *rahip*." Søren otoriter bir kibirle konuştu. "Siz onun editörüsünüz Bay Easton, bu yüzden ona aradığı kelimeleri bulmasında yardımcı olmak sizin işiniz, değil mi? Üzerinizde kırmızı bir kalem gördüğümü sanmıyorum. Bu gece izinli misiniz?"

"Nora sadece kitabı için yaptığı araştırmaya yardım etmemi istedi." Zach, Søren'in onu tarttığını hissetti. Zach ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin eksik bulunacağına dair bir sezgiye sahipti.

"Araştırma mı?" Bu kelime onu eğlendiriyor gibiydi. Nora, Zach'in sessiz duruyordu; teni kızarmış ve elleri kırıbacının sapını sıkıca kavramıştı. "Evet, Eleanor araştırmalarında oldukça titizdir. Eleanor, bana eşlik et lütfen. Seninle bir dakikaya ihtiyacım var."

"Aslında biz de gitmek üzereydik." Zach, Nora ve Søren'in arasına girdi.

Søren çenesini kaldırdı ve Zach'e ironik bir tarafsızlık baktı. Gözleri Zach'in kolundaki beyaz bayrağa takıldı ve bir kaşını belirgin bir eğlenceyle kaldırdı. Zach, rahibin gözleriyle tekrar buluşmadan önce Søren'in boynundaki beyaz yakaya baktı. Ama Søren dokunulmaz görünüyordu; ne bir suçluluk, ne bir utanç, hatta ne de

En ufak bir utanç belirtisi gözlerinden okunuyordu. Søren elini yavaşça Nora'nın kulağının hemen yanına kaldırdı. Parmaklarını şıklattı ve Nora ses karşısında irkildi. Søren yan tarafındaki yeri işaret etti ve Nora bir adım atıp Søren'in gösterdiği yerde durdu. Zach onu geri çekmek ve onunla birlikte bu adamdan olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde kaçmak istedi. Ama Nora kısa bir an için onun gözleriyle buluştu ve daha önce hiç görmediği birinin yansımasını gördü. *Kimse Nora Sutherlin'i idare edemez*, demişti J.P. ve Zach buna inanmaya başlamıştı. Şimdi bunu yapabilecek tek adamla tanıştığını biliyordu.

"Ev kuralları," diye açıkladı solgun gülümsemesinde bir özürle. Søren başını asilce eğdi ve bir adım öne çıktı.

Barın sonundaki siyah kapıya doğru yürüdüler.

Søren Nora için kapıyı açık tuttu ve Nora onun yanından geçip odaya girdiğinde, Søren onu ensesinden kavradı. Zach öne doğru bir adım attı ama Griffin onu durdurmak için elini uzattı.

"Bunu aklından bile geçirme, dostum," diye uyardı Griffin. "Ben de onun en büyük hayranı değilim ama buraya geliyorsun, kurallara uyuyorsun ve yöneticiye saygı gösteriyorsun."

"O mi?" Zach, Nora için korkarak ama bu yabancı dünyada ona yardım edemeyeceğini hissederek sordu.

"O iyi olacak. Ona zarar vermeyecek." "Bundan emin misin?"

Griffin az önce Nora'nın arkasından kapanan kapıya baktı. Tekrar Zach'e baktı.

"Hayır."

* * *

Nora, Søren ona loş ışıklı bar deposuna kadar eşlik ederken sakın kalmaya çalıştı. Nefeslerini saydı ve hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Søren kapıyı açtı ve Nora Griffin'in yanında duran Zach'e hızlıca bir bakış attı. Gözlerinde bir soruyla onu izliyordu. Nora buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Kapıdan içeri süzülürken Søren onu boynundan yakaladığında hiç şaşırmadı. Boyuninsan vücudunun en savunmasız yeri - Søren her zaman onun zayıf noktalarına saldırırdı ve onu Zach'in önünde küçük düşürmüş olması tek bir anlama geliyordu: Søren onu istiyordu.

Kapı kapandı. Søren bir anda onu kendine doğru çevirmişti. Kız onun kollarındaydı, ağzı onunkinin üzerindeydi. Adamın tadı ateş ve şarap gibiydi. Ona doğru bastırdı, vücudunun şafağı onun ufkuyla buluştu. Kendini ona teslim etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Zach'in dışarıda bekliyor olması umurunda değildi. Bir an için Zach'i ya da Wesley'e verdiği sözü hatırlamadı bile. Wesley onu kollarından kavradığında kaskatı kesildi. bileğinden. Ustaca bir hareketle kolunu arkaya doğru bükte ve karnını duvara yasladı.

Søren eteğinin arkasını kaldırırken ihtiyaçtan soluyarak gözlerini kapattı. Ne olacağını biliyordu ve karşı koymaya çalışmadı. Onu içine çekti, mükemmel kokusunu, ona yapışan kış kokusunu içine çekti.

her mevsim. Ağzı boynunda oyalandı; çıplak tenindeki sıcak nefesi tüm vücudunu ürpertti. Søren'in içine girmesini bekledi ama Søren bunun için fazla acımasızdı. Søren'in gırtlığından hafif bir nefes çıkardığını duydu ve onun yerine kalçalarının arkasına boşaldı.

Nora bir hayal kırıklığı iniltisi yuttu. Kendini alıkoyarak onu cezalandırmayı seviyordu. Onu almak yerine, sadece kendi bölgesini işaretlemişti. Piç kurusu. Søren, kız eteğini tekrar aşağı çekip yüzünü ona geri çekildi.

"Hoşbeşi aradan çıkardığımıza göre, konuşalım, olur mu ufaklık?"

"Ben şimdi ne yaptım?" diye sordu. "Belli ki yine başım belada..."

Søren tek bir parmağını kaldırıp kulağının altından boynuna ve çıplak omzuna doğru gezdirdiğinde kadının içinde bir ürperti oluştu. Öne doğru eğildi ve fısıldadı.

"Büyük bela."

* * *

Zach bar taburelerinden birinde Griffin'in yanına oturdu. Bu yarı çıplak genç adamın yanında çok kaba görünmemeye çalıştı.

"Küçük cehennemimiz hakkında ne düşünüyorsun?" Griffin bir şişe su almak için barın üzerinden uzanarak sordu.

Zach etrafına bakındı; nereye baksa çıplak et ve deri görüyordu. Soluk pembe yakası ve kelepçelerinden başka bir şey giymeyen genç bir kadın, biraz daha yaşlı bir adamın ayaklarının dibinde oturuyordu. Adam kıza şeyler söyledi ve kız itaatkâr bir şekilde başını salladı. Ayak parmaklarını altına soktu ve tıpkı Nora'nın o gün mutfakta yaptığı gibi yerden doğruldu.

Birden Zach kıızı değil, daha genç bir Nora'yı gördü. Ve yaşlı adamın yerinde, ayaklarının dibinde yere oturmuş olan Nora'ya karanlık bir şekilde gülümseyen Søren vardı.

"Nora ve Søren... ne zamandır ?" Zach, Griffin'in sorusunu zar zor duyarak sordu.

"Sanırım on yıldır onun sahibiydi." Griffin suyunun kapağını çevirdi ve bir yudum aldı. "Ama bana onu on beş yaşından beri tanıdığını söyledi. Görünüşe göre ilk görüşte aşk. İkisi için de."

"On yıl..." Zach bunu aklına bir türlü sığdıramıyordu. Onun kendi evliliği on yıl sürmüştü. "Onun bir sadist olduğunu söyledi. Sanırım onun..."

"Bir sadist," dedi Griffin basitçe. "Acı çektirmekten ve aşağılamaktan cinsel olarak tahrik oluyor. Ve bu konuda olağanüstü. Oradaki Papa Machiavelli'nin ıslak rüyası."

"Olağanüstü mü? Birini incitmek o kadar da zor görünmüyor."

Griffin alay etti. "Bakın, elinde beyzbol sopası olan herhangi bir ahmak sokakta birini dövebilir ve beş saniye içinde durması için yalvarır. Søren seni dövebilir ve beş dakika içinde hiç durmaması için ona yalvarırsın. Bu onun yeteneği."

"O bir rahip. Katolik bir rahip. Yeminleri var-"

"Bildiğim kadarıyla, Nora dışında hiç ara vermiyor. A Sadece bir yetişkin kadınla seks yapan Katolik rahip mi? Tanrım, muhtemelen onu piskopos yaparlar. Gerçek sadistlerin sevişmeye ihtiyacı yoktur. Seni sikmeleri gerekir."

"Nora'nın kendisini inciten biriyle bu kadar uzun süre kalabildiğine inanmıyorum. O çok..."

"Dominant" mı? Evet, tam bir Switch. Eskiden ne kadar itaatkârsa şimdi de o kadar baskın. Onu altı yaşında görsen tanıyamazsın. yıllar önce. Tabii ki yüzünü zaten göremezdiniz çünkü kucağında gömülü olurdu."

Zach cin toniğinden bir yudum almaya başlamıştı ki bardağını tekrar yere bıraktı.

"Onu herkesin içinde bunu yapmaya mı zorladı?"

"Evet. Onu herkesin içinde de birkaç kez becerdim. Halka açık değil, özel partilerde. Bir kere davet edildim. O kadının üstüne çıktığım tek zamandı. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Onu dövdü, becerdi, elden ele dolaştırdı. O ve King onu sık takım yaparlardı. Yapabileceğiniz en baskın şey, itaatkârınızı oynaması için başka birine vermektir."

"Nora buna izin mi verdi?"

Griffin bir kahkaha attı ve Zach'le göze gelmek için döndü. "İzin verdi mi? Adamım, çok hoşuna gitti."

Zach başını salladı. "Buna inanmıyorum. Kim kendisine böyle davranılmasından hoşlanır ki?"

"İstediğinize inanın. Buradaki tüm itaatkârlar ona ait olmak için ruhlarını satarlar. Bu yüzden o bir numara. O gerçek bir şey. Sevişmek için oynamıyor. Bazıları gibi para için de yapmıyor. Saf sadist zevk için yapıyor."

"Ama Nora... bunu neden yapıyor?"

"Pek çok sebep var. Ama esas olarak onun için."

"Eminim onun Dominant olmasını onaylamıyordur."

Griffin ona yan bir gülümseme verdi. "Ne? Oyun parkında hoşlandığın küçük kızın at kuyruğunu hiç mi? Bu onun Oyun alanı," dedi Griffin, barı ve aşağıda kıvranan çukuru göstermek için kolunu uzatarak. "Kendisinden başka kimsenin ona sahip olmasına asla izin vermez. Yani onun oyun alanında oynamak istiyorsa, bunu bir Domme olarak yapıyor. Bundan hoşlanmıyor ama buna engel de olmuyor. Onu hâlâ çok seviyor."

Zach başını çevirdi ve soluk pembe tasmalı genç kadının efendisine döndüğünü gördü. Gözleri ve başı eğik bir şekilde ona bir bardak şarap. Adam şarap bardağını bir kenara bıraktı, onu saçlarından tuttu ve yüzünü bacaklarının arasına çekti. Zach başka tarafa bakmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Kız dudaklarını ve dilini onun etrafına sararken adam kibirli bir mutlulukla başını geriye yasladı.

"Tanrım, buraya bayılıyorum," dedi Griffin ve Zach sesindeki uyarılmayı duyabiliyordu. "Bir denizaltı bulmalıyım."

Zach kızı izlerken ne kadar tahrik görmezden gelmeye çalıştı. Adam kalçaları seğirirken parmaklarını kızın boynunun arkasına geçirdi. Zach sonunda kızı bırakırken bakışlarını kaçırdı.

"Nora ve Søren de miydi?" Zach hâlâ şoktayken sordu. Griffin kayıtsızca omuz silkti.

"Nora onun harika bir rahip olduğunu söylüyor."

* * *

"Peki ne hakkında konuşmak istiyorsun? Beş yıldır aynı kavgayı yapıyoruz. Sanırım yine yapabiliriz. Evet, seni özledim. Evet, özledim. Hayır, geri dönmeyeceğim."

"Her şeyin seninle ilgili olduğunu , değil mi?" Søren söyledi. "Eğer öyle değilse, o zaman ne olacak?" diye sordu.

Bunca zaman sonra bile ondan çok etkilendim.

"Seni tekrar gördüğümde Wesley hakkında konuşacağımızı söylemiştim." Nora bir adım geri çekildi.

"Hayır, o değil. O masada değil. Pazarlığa açık değil." Søren'in gözleri parladı. "Pazarlık yapmadığım için uygun."

"Wesley'den vazgeçmeyeceğim."

"O bizden biri değil Eleanor, bunu sen de biliyorsun. Onun evinize girmesine asla izin . Bu oynadığınız tehlikeli bir oyun ve ikinizden biri ya da her ikiniz de bu oyundan derin yara alacaksınız."

"Wes bir oyun değil. O benim en iyi arkadaşım. Tanrım, Søren, o benim tek arkadaş." Nora bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama doğru olduğunu biliyordu. Hayatındaki herkesle -Zach dahil- ya yatmış ya da yatmayı planlamıştı.

"Arkadaş mı? O senin evcil hayvanın ve sen onu kullanıyorsun. Bir oyun ancak iki taraf da oynadığını biliyorsa adildir."

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Onunla tanışmadın bile."

Søren onun çenesini avucunun içine aldı ve acının sınırına kadar kavradı.

"Søren yavaşça, Hayatının benden saklayabileceğin bir köşesi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Wes'e ne olacağını neden umursuyorsun?"

"Birimiz yapmak zorunda. Hâlâ bakire mi?" Søren sordu ve Nora ondan uzaklaştı. "Cevap verin, genç bayan."

"Evet," dedi, doğrudan bir emri görmezden gelemeyecek kadar iyi eğitilmişti. "Biz sadece arkadaşız."

"Sadece aşk için yalnız uyuyabilirsin. Sen on beş yaşındayken sana sahip olabilirdim Eleanor. Ve senin için yanıp tutuşmama rağmen, hayatımın takviminde seni benim yapana kadar beklemem gereken günler, aylar ve yıllar sayılana kadar sana olan arzum artmasına rağmen, yine de seni bakire tuttum. Neden?"

Nora gözlerini devirdi. "Çünkü sen bir sadistsin."

Søren ona doğru uzandı ve omuzlarından tuttu. Çıplak tenindeki elleri tüm vücudunda elektrik akımına neden oldu.

"Çünkü seni sevdim. Sen hazır olana kadar seni almayacaktım. Benim seni kendim için sakladığım gibi sen de Wesley'i kendin için sakla. Ama sen bu hayat için doğdun, o ise doğmadı. Onu daha fazla tutarsan ona zarar verirsin."

"Wes'e asla zarar vermem." Boğazında bir düğüm sıkıştı.

"Sonu kötü bitecek Eleanor. Eğer dikkatli olmazsan bu da öyle olacak," dedi Søren, barda Griffin'le oturan Zach'i göstererek. Griffin aynaya baktı ve göz kırptı. Elbette Griffin bunun barın arkasında asılı iki yönlü bir ayna olduğunu biliyordu. O ve Zach buraya birden fazla kez gizlice girip hızlıca sevişmişlerdi. "Editörün. Tanıştığımızda şaşırmış görünüyordu. Ona hakkımızdaki her şeyi anlatmadın. Ona anlatmadığın başka ne var?"

Nora kırbacını elinde evirip çevirdi.

"Eleanor..." Søren en dayanılmaz babacan sesiyle azarladı. "Yazmanın senin tek geçim kaynağın olmadığını öğrendiğinde ne hissedecek? gelir?"

"Ona söyleyecektim. Söyleyeceğim. Kitap bittiğinde."

"Sana değer veriyor Eleanor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Sana değer vermesine izin veriyor ve bu onu korkutuyor. İhaneti hafife almayacaktır."

"O zaman ona ihanet etmeyeceğim. Kitabın yarısından fazlası bitti. Ve Zach... O harika biri. Zeki ve komik biri. O-"

"Evli. Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum."

"Onlar ayrılar. Hatta ayrı kıtalarda yaşıyorlar."

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" Søren sordu. Nora gözlerini kapadı ve Søren ellerini kollarından aşağı kaydırırken nefes verdi.

"Eğer seni henüz almadıysa, ki eminim teklif etmişindir, bunun nedeni karısını hâlâ seviyor olmasıdır. Kırık aşk en tehlikeli aşktır. Her dokunuşta seni kesip biçer."

"Aşkınız gibi mi?"

Søren başını eğdi ve onu boynundan omzunun ucuna kadar öptü. Dudakları teniyle buluştuğunda mutlulukla nefes verdi. Başka hiçbir sevgili ona Søren'in hissettirdiklerini hissettirememişti.

"Beni henüz kırmadın," dedi kulağına. Arkasını dönüp onun kollarına atılmamak için kendini zor tuttu. "Hâlâ kurallarına uyuyor musun Eleanor?"

Nora alt dudağını ısırды. "Evet. Çoğunlukla. yukarı." "Eleanor..." dedi uyarı tonunda.

"Senin hakkında yazıyorum," diye itiraf etti. "Her zaman. Ama her zaman siliyorum ya da parçalıyorum."

"O zaman kendi kelimelerini yok ediyorsan neden benim hakkımda, bizim hakkımızda yazıyorsun?"

"Onlar sadece kelimeler değil. Onlar birer anı. Onları okumayı, ellerimde tutmayı seviyorum. Ve sonra onları bırakabiliyorum. En azından birazcık."

"Hiç kimseyi beni sevdiğin gibi sevmeyeceksin," dedi Søren ve her ne kadar kibri yüzünden onu tokatlamak istese de buna karşı çıkamadı. "Wesley'i bile. Onu bile." Søren'in gözleri barda Griffin'le konuşan Zach'e takıldı. "Ama bence ona sandığından daha fazla değer veriyorsun. Bu sizin için korkunç olmalı."

"Korkutucu," diye itiraf etti. "Zach benim editörüm. Bana ciddi bir yazarmışım gibi davranan ilk kişi o oldu."

"On yedi yaşındayken sana yazar olman gerektiğini söylemişim," diye hatırlattı ona.

Nora bu anıya gülümsedi. İngilizce dersi için yazdığı kısa öykü Katolik lisesinde başını büyük belaya sokmuştu. Sadece

Rahibinin müdahalesi onu doktorlar ve psikiyatri personelinden oluşan bir ekibin önüne çıkarılmaktan kurtarmıştır.

"Benimle ilgili konularda biraz önyargılı olduğunuzu düşünmüştüm."

"Belki de öyleydin," diye gülümseyerek itiraf etti. "Ama yeteneği gördüğümde anladım. Peki onunla ne yapacaksınız?" Søren başıyla Zach'i işaret etti.

Nora çift yönlü aynadan Zach'i izledi. Griffin yaklaştı ve Zach kırıldamadan geri çekilmeyi başardı - bu çok İngiliz bir başarıydı.

"Bu sefer sadece seksle ilgili değil. Tam olarak değil. Zach'in sırları var, hem de kötü sırları. Ona yardım etmek istiyorum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Søren ona baktı ve onunla göz temasını korumak için eğitimiyle savaşmak zorunda kaldı. Böyle özel bir anda onun izni olmadan asla göz göze gelmezdi. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Søren içini çekti ve başını salladı.

"Eleanor'um... belki bir gün sana 'hayır' demeyi öğrenirim."

Bununla birlikte Søren onun yanına geldi. Camın arkasından Zach'i inceleyen adamın yüzünü izledi. Nora hayatı boyunca Zach gibi birini hiç tanımamıştı.

Søren kadar anlayışlı. En ufak bir bakışta ruhunu okuyabilirdi. Onu ilk gördüğü andan itibaren ne olacağını biliyordu. Bunu ona söylemişti. Bu her zaman onun en sevdiği masal olmuştu. *Bana o günü anlat*, diye yalvarırdı. *Eleanor*, diye başlardı, hikâyeleri hep üçüncü şahıs ağzından anlatırdı, *kollarını ellerinin üzerine indirmişti. Bileğindeki yanıktan utanıyordu. Ama fincana uzandığında kolları geri kaymış ve adam onun ne olduğunu görmüştü.* Nora her zaman hevesli bir "Neydi o?" sorusuyla araya girerdi.

Søren onu kollarının arasına alır ve "*O benim*" diye cevap verirdi.

"Suçluluk." Søren'in sözleri onu geçmişten koparıp aldı. "Eski suçluluk duygusu. Sanki nasıl taşıyacağını henüz tam olarak öğrenememiş gibi beceriksizce taşıyor. Suç işlediğine inanıyor olsa da suç işlemedi."

Søren'le aynı anda hem hasım hem de komplocu olmaları onu eğlendirirken, "Eski suçluluk duygusunu içinden atması gerekiyor," dedi. "Kendi sırlarıyla boğuluyor. Onu kırmak zorundayım. Ama nasıl? O çekilmez İngiliz asaleti aşılamaz. İhtiyacı olan son şey biraz hapis yatmak ve iyi bir kırbaçlanmak."

"Katılıyorum. Bu sadece onu aşağılamak olur. Bu suçluluğu daha önce de gördüm. Bir keresinde birini incitmişti."

Nora onun son cümlesindeki dönüşü ve öğretmenin imasını duydu.

"Karisına zarar verdi."

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun." Søren ona gururla gülümsedi. Her zaman onun en iyi öğrencisiydi.

"Bana zarar vermesini sağlamak mı?"

"Evet, küçüğüm. Seni incitmesini sağla."

* * *

"Demek sen Nora'nın yeni Maxwell Perkins'isin, öyle mi?" Griffin Zach'e sordu. "Şey, ben onun editörüyüm. Ama Perkins ve benim oldukça farklı düzenleme felsefeleri."

"Güzel. Editörünün ellerini yazdıklarından uzak tutamaması yüzünden kitaplarının mahvolmasını görmek istemem."

"Demek okuyorsun," dedi Zach sakın bir sesle, "öyle mi?" Griffin ona pis bir bakış fırlattı.

"Bir sürtük , Max, ama aptal bir sürtük değilim. Nora'nın kitaplarını okudum. İnanılmazlar. Tabii ki en sevdiğim kitabı henüz yazmadığı kitabı."

"Ve bu?"

"*Nora Sutherland'in Hikayesi.*"

Zach, "Sayfa çevirici olurdu," diye kabul etti. "Gerçekten onu bütün gece tutacak mı?"

Zach saatine baktı. Nora gideli kısa bir süre olmuştu ama dönmesi için sabırsızlanmaya başlamıştı bile.

"Eğer isterse. Buraya adımını attığı anda sıkıyönetim yürürlüğe girer."

"Buraya sık gelir mi?"

"Eskiden gelirdim. Gelmek zorundaydı. Ama yaklaşık bir ay önce yeryüzünden kayboldu."

"İşte o zaman kitabı üzerinde çalışmaya başladık," diye açıkladı Zach.

"Ve senin üzerinde de çalışmaya başladığında, ha?" Griffin ona sırttı. Zach utanmamak için kendini zor tuttu. Ne de olsa Nora ve Griffin'in ara sıra sevgili oldukları açıktı.

"Buraya gelmek zorundaydı da ne demek?" Zach bir anlık sessizliğin ardından sordu.

Ama Griffin sadece güldü ve omzuna bir tokat attı. "Hadi gel.

Çukuru kontrol edelim."

* * *

"Gerçekten misafirimın yanına dönmeliyim." Nora Søren'den ayrılmak istemiyordu ama ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Griffin'in şu anda Zach'e ne söylediğini sadece Tanrı biliyordu.

"Henüz değil. Hâlâ gelecek hafta yıldönümümüzü nasıl kutlayacağımızı planlamamız gerekiyor. Yoksa önümüzdeki Perşembe'nin ne olduğunu unuttun mu?"

"Yılın diğer her gününü unutsam bile bunu hatırlardım. Ama biz bunu kutlamıyoruz. Ne bu yıl ne de bir daha asla."

"Anlıyorum." Søren ona soğukkanlı ve değerlendirci bir bakış attı. "Geçen yıl hoşuna gitmedi mi?"

Geçen yıl... O gece ona yaptığı şey çok güzel ve acımasızdı ve hatırlamak bile acı veriyordu.

Eğer bana geri dönersen, koşacak mısın yoksa sürünecek misin? Uçacağım.

Nora başını salladı, onu hâlâ ne kadar çok istediğini unutmaya çalıştı.

"Geçen yıl bir hataydı. Böyle bir şey olmamalıydı. Çok ileri gitti." "Çok ileri gidene kadar asla tatmin olmuyorsun."

"O gece neredeyse Wes'i kaybediyordum."

"Evet. Verdiğin söz neydi? Kendini bir daha bana teslim edersen seni terk edeceğine mi? Bu muydu?"

"Onu , değil mi? Bizi anlamıyor."

"Öyle olmadığına eminim." Søren uzandı ve onun yanağını okşadı. Bu parmaklar, diye düşündü. Bu eller. Sahibinin kalbinin her köşesini bildiği gibi vücudunun her köşesini bilen eller. "Eleanor'um... İlahi Hoşnutsuzluğun böyle bir yarattığı."

"İlahi Hoşnutsuzluk?"

"Tanrı'nın küçük kirli sırrı. Seni bilge yapana kadar sana acı çektirecek, ."

"Artık vaaz yok. Lütfen," diye yalvardı.

Søren dudaklarında sadece hafif bir gülümseme ifadesiyle karşılık verdi. "Yıldönümümüzde beni görmeye gelmeyeceksen, sanırım hediyeni sana erken vermem gerekecek. İyi ki onu yanımda getirmişim."

Cebinden bir şey çıkardı ve ona elini açtı. Avucunun içinde anahtarlık yerine beyaz kurdeleli bir anahtar duruyordu.

"Ne oldu?"

"Beyaz Oda'nın anahtarı tabii ki. Yıldönümü hediyeniz sizi orada bekliyor."

Eli hâlâ açık ve beklemekte olan Søren ona doğru bir adım attı.

"O bir bakire Eleanor," diye fısıldadı kulağına. "Gözlerini kapatabilir ve Wesley'miş gibi davranabilirsin."

Nora geri çekilmek, Søren'i uzaklaştırmak istedi. Zach dışarıda onu bekliyordu. Ve o bundan daha iyisini biliyordu. Søren'in hediyeleri Her zaman iki ucu keskin kılıçlardı ve onları bıçaktan başka bir şekilde ele geçirmenin yolu yoktu. Zach'i bulması ve onu buradan çıkarması gerektiğini hatırlatan mantıklı bir ses duydu. Sonra ona ne söz verdiğini hatırladı; ona pişmanlık, utanç ve korkunun olmadığı bir yer gösterecekti.

Søren'in elinden anahtarı aldı.

"Görüyorum ki sana acı çektirmeyi bitirmemiş," dedi Søren.

Nora cevap vermedi. Parmaklarını anahtarın etrafında öylesine sıkıca kapattı ki dişler şiddetle elini ısırды ve odadan çıkıp arka koridora geçti. Nora, Søren'in gözlerini üzerinde hissetti. Arkasına bakmadı.

Zach, Griffin'i barın balkon kısmına kadar takip etti. Parmaklıkların üzerinden eğilerek aşağıdaki gösteriyi incelediler.

Saçında uğursuz görünümlü yemek çubukları olan ve kimono giyen siyah saçlı sevimli bir kadın altlarındaki platformda duruyordu. Siyah bir ipi, yanında sakın ve çıplak duran düzgün kıvılc saçlı bir kıza dolamıştı.

"Bu Leydi Noy. Asya ip esaretinin kraliçesi. Burada." Griffin çukurdaki iki kadını işaret etti. "Ve bağladığı bebek de Alyssa Petrosky."

"Petrosky?" İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Evet, şu Petrosky. Valinin üvey kızı. Burada oldukça meşhur bir itaatkâr. Teşhirciliği çok sever."

"Bunu görebiliyorum." Leydi Noy işini bitirip kıvı karmasık bir halat ve makara sistemiyle havaya kaldırırken Zach hayretler içinde kaldı. Kıvı zarif, asimetrik bir kavisle arkasına yaslandı ve tamamen rahatlamış görünüyordu. Hem çıplaklığıyla hem de esaretiyle barışık.

"Bu da Ajan Byers, üst düzey bir FBI ajanı," dedi Griffin, çarmıha gerilmiş ve yarı yaşında bir kadın tarafından kırbaçlanan bir adamı göstererek. "Ve bir de denizaltı."

"Tüm bunları bana anlatmaya iznin var mı?"

"Ne? Birine söyleyecek misin? Söylesen bile kimse sana inanmaz. Ve eğer ağzından bir kelime kaçırırsan, Kingsley Edge seni mahveder. O hepimizin arkasını kollar, üyelik ücretinin bir parçasıdır. Banka hesabım üzerine bahse girerim ki senin hakkında çoktan bir dosyası vardır."

"Bana mı? Ciddi misin sen?" Zach sordu. Nora'nın ilk karşılaşmalarında onun hakkında ne kadar çok şey biliyor gibi göründüğünü hatırladı.

"Nora'ya bir metre yaklaşırsan bir dosya alırsın. Görünüşe göre bir metreden çok daha fazla yaklaşmışsın."

"Ben şantaj malzemesi değilim," diye itiraz etti Zach.

"Gerçekten mi? Dışarıda Nora'nın sana sakso çektiğini bilmemeyi tercih ettiğin biri var mı?"

Zach kızardı ve hiçbir şey söylemedi. Evet, kesinlikle vardı.

"Anlaşıldı," dedi Zach.

"Bilmelisin ki, Zach-Nora sadece vahşi bir seks hayatı olan müstehcen bir yazar değil. O Yeraltı'nın kraliçesi. Ve Kingsley

Edge, belli ki bizim kralımız."

"Peki ya o? O ne?" Zach Søren'in adını bile söylemek istemiyordu. "Kral ve kraliçeden daha yüksek olan her neyse o."

"Bir imparator mu?" Zach tahmin etti. Griffin sıırttı. "Bir tanrı."

"Bir tanrı," diye tekrarladı Zach ve altlarındaki tapınanlara baktı. Griffin'in bahsettiği FBI ajanı şimdi haçından sürükleniyordu ve deri giysili kadın boynuna bir tasma sarmış ve ona bir tasma takmıştı. Kadın onu elleri ve dizleri üzerinde yerde yürüttü.

"tasma taktığınıza inanamıyorum," dedi Zach yeni bir tiksintiyle.

"Tasma burada her şeydir. Köleler tasmaları sever." "Bütün itaatkârlar tasma takar mı?"

"Hepsi değil. Ev itaatkarları, burada çalışan itaatkarlar

Çember, maaş bordrosunda olduklarını göstermek için ev tasmaları takıyor. Buna , " dedi Griffin, cezasının bir parçası olarak taktığı tasmayı göstererek. Bir köpek künyesinin normalde asılı olması gereken yerde, bir dairenin içinde küçük gümüş bir sekiz rakamı vardı. "Ama özel hayatında bir Dom tasmayı ya hizmet için, ya sevgi için ya da her ikisi için kullanır. Bir tasma bazı çiftler için evlilik yüzüğü kadar anlamlı olabilir." Griffin güldü. "Vay anasını... Nora ve Søren'in hâlâ birlikte oldukları zamanları görmeliydin. Onu terk etmeden bir yıl önce buraya gelmeye başlamıştım. Ama onları ihtişamlı günlerinde gördüm. Tasmalar genellikle deridir, siyah ya da kahverengi, değil mi? Bilin bakalım onun tasması ne renkti?"

"Bilmiyorum. Kırmızı mı?"

"Beyaz," diye bir ses geldi arkalarından. Zach ve Griffin arkalarını döndüklerinde Søren'in kendi beyaz yakasıyla onları izlediğini gördüler. "Başka ne olabilirdi ki?"

* * *

Sekizinci Daire'nin koridorları ve merdivenleri çoğu kişi için bir labirent gibiydi ama Nora onları kendi evinden daha iyi tanıyordu. Gözleri bağlıyken bile yolunu bulabilirdi. Geçmişte birkaç kez bunu zorunda kalmıştı. Köşeyi döndü ve binanın en alt katına inen küçük bir merdivenden indi. Sessiz koridorun sonunda, diğer tüm kapılarla aynı olan bir kapı duruyordu.

Bu kapı ve tokmağı hariç diğerleri tamamen beyaza boyanmıştı.

Nora kapının önünde durdu ve yavaş, derin nefesler aldı. Kapının ardında kimi ya da neyi beklediğini hayal bile edemiyordu. Beyaz Oda

Sadece en üst düzey Dominantlar için ayrılmıştı - Griffin bile henüz Beyaz Oda ayrıcalıklarını kazanmamıştı.

Yavaşça kapıyı açtı ve kırbacını tokmağa astı. dolu olduğunu göstermek için dışarıda. Beyaz Oda'nın kapısı kilitliydi, Çember'de kilitli olan birkaç odadan biriydi ama Nora kendini bir yabancıya yanına kilitlememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunu zor yoldan öğrenmişti.

Nora içeriye temkinli bir adım attı. Odanın ortasında, lüks beyaz çarşaf ve yastıklarla dolu, yarı saydam beyaz bir yatak perdesiyle çevrili, sayvanlı demir bir yatak duruyordu. Nora, tüm saflık ve masumiyet iddialarına rağmen, en iğrenç seks sahnelerinden bazılarının bu odada yaşandığını biliyordu. Dünya tarihindeki en büyük gösteriler bu odada yapıldı.

Sürünerek yatağa gitti ve yatak perdesini geriye doğru itti. Yatağın ortasında yan yatmış uyuyan genç bir adam yatıyordu. Nora, kalbi göğsünde şiddetle çarparken bir süre onu inceledi. On yedi yaşlarında görünüyordu. Omuzlarına dökülen düz siyah saçları ve bir erkekte gördüğü en uzun, en koyu kirpikleri vardı. Kirpikler solgun yanaklarında duruyordu ve uykusunda dalgalanıyordu. Gözleri onun vücudunda gezindi. Üzerinde yıpranmış bir tişört, dizleri yırtık bir kot pantolon ve bir tanesinin burnu delik olan beyaz çoraplar vardı. Ayakkabılarını çıkarmıştı ama saatini çıkarmamıştı. Deriydi ve esaret kelepçesi kadar genişti. Diğer bileğini siyah bir bileklikle kapatmıştı. Uzun boylu görünüyordu ama elleri ve ayakları orantısız derecede büyüktü. Henüz büyümesini tamamlamamıştı. Nora içini çekti ve içindeki her şeyle Søren'e lanet okudu. Çocuk -hediyesi- anlatılamayacak kadar güzeldi.

Nora öne doğru eğildi ve çocuğun yanağındaki bir tutam saçı fırçalayıp kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Ah, Søren," dedi kendi kendine iç geçirirken. "yapmamalıydın."

* * *

Zach uygun bir cevap aradı. Kendini garip bir şekilde Søren'in huzurunda nutku tutulmuştu. Rahip, Zach'in rahatsızlığını eğlenceli buluyor gibiydi.

"Nora nerede, efendim?" Griffin onun yerine sordu.

"Bir süre Daire işleriyle meşgul olacak. O yokken, onun yerine misafirini ağırlamam gerektiğini düşündüm," dedi Søren. cömert bir hava.

"Ama Nora bana kalmam gerektiğini söyledi-"

Søren'in eli bir kobranın ince hızıyla dışarı çıktı ve Griffin'i boğazından yakaladı. Zach bir adım öne çıktı ama Griffin ona uyarıcı bir bakış fırlattı. En azından Griffin'in hâlâ nefes alabildiği anlaşılıyordu.

"Bay Easton, size Zachary diyebilir miyim?"

Zach cevap vermeden önce gerginliğini bastırmaya çalıştı. "Size Peder Søren diyebilir miyim? Yoksa efendim mi?"

"Anladığım kadarıyla Katolik değilsiniz. Ve bu topluluğun bir parçası değilsiniz. Bana Søren diyebilirsiniz elbette. Bir tur atmak ister misiniz?"

Zach, Nora'nın rahibinin bir nedenden ötürü onunla birlikte olmak istediğini hissetti.

istemediği sebepler. Ama bunu bir pazarlık kozu olarak kullanmaya karar verdi.

"Griffin'in gitmesine izin verecek misin?"

Zach sordu. Søren bunu eğlenceli buluyor gibiydi.

I?" "Elimde bir cesetle yeterli bir tur rehberi , değil mi?"

Zach endişeyle, neyse ki hâlâ sakın görünen Griffin'e baktı Rahip onu acımasızca devam ederken bile. "Sanırım olmaz.

Bir tur iyi olurdu."

Søren Griffin'i bıraktı. Zach, Griffin'in boynunda, çene çizgisinin hemen altında rahibin parmaklarının belirgin kırmızı izlerinin olduğunu fark etti. "Artık o zaman?"

Zach isteksizce Griffin'i balkonda bıraktı. Genç adam ne kadar çapkın olsa da, Zach onun güler yüzlü arkadaşlığını Nora'nın rahibine tercih ediyordu.

"Nora ne yapıyor?" Søren onu balkondan barın diğer ucundaki işaretlenmemiş bir çıkışa yönlendirirken Zach sordu.

"Eleanor her zaman yaptığı şeyi yapıyor, Zachary-ne isterse onu yapıyor."

* * *

Nora'nın dokunuşuyla uyuyan çocuğun kirpikleri açıldı. Çocuk oturur pozisyona geçmeye çabalarken Nora gülmesini engellemek için alt dudağını ısırdı.

"Her şey . Korkma," dedi bir hayvanla konuşur gibi. "Bu sadece bir rüya."

Gümüş rengi gözlerini ay gibi açarak ona baktı. Yüzü kızardı ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

"Konuşuyor musun?" diye sordu.

"Genelde değil." Ellerini uzun saçlarında ve kulaklarının arkasına itti.

"Benimle konuşabilirsin. Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Söylemeni istiyorum. Anladın mı?"

Çocuk başını salladı ve Nora da ona karşılık verdi. Küçük, gergin bir kahkaha duymak onu memnun etti.

"Tamam, anladım."

"Aferin oğlum. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Tekrar başını salladı ve Nora kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Peder S., bana sizden bahsetti, sizi tanıdığını söyledi."

"Sana ne anlattı?" Nora sordu.

"Eski bir arkadaşı olduğunuzu söyledi. Yani, eski değil-"

"Birbirimizi uzun tanıyoruz," diyerek onu kurtarmaya geldi. "Doğru. Ve senin gelmiş geçmiş en güzel kadın olduğunu söyledi. Yaşadı."

Nora hafifçe kızardı. "Sana başka ne söyledi?" Çocuk keskin bir nefes aldı ve Nora'nın gözlerine baktı.

"Bana yardım edeceğini söyledi."

Nora başını hafifçe eğdi. Uzandı ve adamın ayağının üst dokundu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Genç adam cevap vermedi.

Çocuk yavaşça kollarını bacaklarına dolayarak gevşedi. Saatini çıkarmaya başladı ama parmakları çok fazla beceriksizleşti ve bıkkınlık içinde nefes verdi.

"Özür dilerim,"

dedi. "İşte. Bana

bırak."

Çocuk kolunu zorlukla uzattı. Nora saatinin kemerini çözdü ve neden bu kadar geniş kordonlu saat taktığını anladığında neredeyse nefesi kesilecekti.

Bileğinin ortasından aşağıya doğru beyaz bir yara izi ve dikişlerin çapraz çizgileri uzanıyordu. Diğer kolunu uzatıp bilekliğini çıkardı ve ona aynı yara izini ve dikişleri gösterdi. Yaralar tamamen iyileşmiş görünüyordu. Yara izleri hakkındaki bilgisiyle intihar girişiminin yaklaşık bir yıl önce olduğunu tahmin etti.

"Neden?" diye sordu.

"Babam, beni yakaladı..." Zor bir nefes aldı. "Odamda bulduğu eşyalarım vardı. Morlukları ve yanıkları görmüş. O da, benimle konuşmayı reddettiğini söyledi."

sapık bir oğlu vardı. Birkaç ay sonra gitti. Annem artık iyi değil."

"Bu senin suçun değil," dedi Nora. "Hasta olan baban, sen değilsin. Ve kendi sebepleri yüzünden gitti. Benim ailem de berbat durumda."

"Biliyorum. Peder S. de bana bunu söylemişti. Birçok ortak noktamız olduğunu söyledi. Seni tanıdığını söylediğinde inanmadım."

"O sana söylemeden önce kim olduğumu biliyor muydun?"

"Evet," dedi yüzü kızarak. "Kitaplarınızı okudum."

Nora ellerini çocuğun kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Parmak uçlarıyla yara izlerini takip etti.

Çocuk fısıltıyla, "Kendime zarar vermeden bir yıl geçirirsem seninle tanışmama izin vereceğini söyledi," dedi. "Bazen beni tekrar denemekten alıkoyan tek şey buydu."

Nora'nın yüreği ağzına geldi. Søren'in alışılmadık merhametinin, ona duyduğu on sekiz yıllık aşkın tamamını bir nefeste hissetmesine neden olmasından nefret ediyordu. Yukarı baktı ve çocuğun gözleriyle karşılaştı. Cilalı gümüş gibi parlıyorlardı. Göz bebekleri büyümüş.

"Adın ne senin?" diye sordu. "Michael."

"Michael... Michael Tanrı'nın baş meleği idi. Michael, sana hiç güzel olduğunu söyleyen oldu mu?"

Yüzü kızardı ve başını salladı. "Hayır."

"Öylesin meleğim." Nora uzandı ve elini Michael'ın uzun siyah saçlarında gezdirdi. Michael zevkle iç çekti ve gözlerini kapattı. Nora elini çektiğinde gözlerini tekrar açtı.

Nora aklının bir köşesinde Zach'in dışarıda Søren'le yalnız olduğunu biliyordu ama ne bu anı ne de bu korkmuş çocuğu aceleye getirecekti. Burada olmaması gerektiğini biliyordu, Zach'i Søren'in merhametine bırakmaması gerektiğini biliyordu. Ama Søren'in ona ne olduğunu, ne olabileceğini söylediğinde onu nasıl bir ömür boyu sürecektir bir ıstıraptan kurtardığını hatırladı. Michael'ın neden kendini öldürmeye çalıştığını anladı. Kendini öldürmeye hiç ama Søren'in bir iki kez hayatını kurtardığını da inkâr edemezdi. Nora Michael'ı incelerken kendi kendine kalmanın, ona elinden geldiğince yardım etmenin görevi olduğunu söyledi.

"Michael, bu gece bekaretini alacağım."

Çocuğun çok genç, çok kırılgan olduğuna dair şüpheleri varsa bile, çocuk ona dönüp gözlerini kırpmadan gözleriyle buluştuğunda buharlaşıp gittiler

ve ilk kez korkusuzca.

"Peder S. böyle yapacağınızı söyledi."

* * *

Nora'nın rahibi biraz suskun bir tur rehberi olduğunu kanıtladı. Zach, Søren'in onun konuşmasını beklediğini, ne kadar sessiz kalacağını test ettiğini hissetti. Nora bu numarayı ondan öğrenmiş olmalıydı. Zach onu bar çıkışında ve birkaç uzun koridorda takip etti.

Søren çok az konuşsa da Zach sessiz kalmadı. Kapıların çoğu açıktı ve Zach odaların içinde neler olduğunu görebiliyordu. Başka bir kapının önünden geçtiler, bu kapı kapalıydı ve Zach bir kadın çığlığı duydu. Ne yapacağından emin olamayarak durdu ama çığlığı duymuş olan Søren, sanki böyle bir ses sıradanmış ve onun dikkatini çekmemiş gibi devam etti. Ki muhtemelen öyleydi.

Bir köşeyi daha döndüler.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Zach sonunda. "Yapmaya çalıştığın şey

beni cehennemde kişisel bir turla korkutmak. Nora bana zaten Dominant olduğunu söylediBana her şeyi anlattı. Beni korkutup ondan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum. İşe yaramayacak."

Søren soğuk bir şekilde gülümsedi ve Zach adamın dokunulmaz olduğunu anladı. "Eleanor çok açık sözlü görünüyor, değil mi? O her zaman Saklanmak için en iyi yerin göz önünde olmak olduğu felsefesini takip ettim. Ama imalarınızdan alındım. Seni asla en çok arzuladığın kadınla birlikte olmaktan vazgeçirmeye çalışmam. Eleanor en çok arzuladığınız kadın, değil mi?"

Zach cevap vermedi. Søren'e dik dik bakmaya çalıştı ama rahip sadece gülümsedi ve yürümeye devam etti.

"Görecek daha çok şeyimiz var. Gelin." Zach isteksizce onu takip etti.

"İstediğin soruları sorabilirsin, Zachary."

"Sesin," dedi Zach, rahibin cevap verip vermeyeceğini merak ederek kendisi hakkında sorular sordu. "İngiliz aksanınız var. Çok zayıf ama var."

"Çok iyi," dedi Søren onaylayarak. "Sen fark ederdin. Çoğu Amerikalı fark etmez. Onlar sadece benim aşırı eğitilmiş olduğumu düşünürler. Amerika'da doğdum ama çocukken İngiltere'de okula gittim. Benim babam İngilizce. Ve kötüydü. Her gün dua ediyorum ki bana miras kalan sadece onun aksanının izleri olsun."

"Cemaatinizden genç bir kadını baştan çıkardınız. Bunun hiç de kötü bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Rahip olduğumdan beri cinsel yakınlık kurduğum tek kadın Eleanor oldu. Çocuk da yok, sizi temin ederim. Ama sen Eleanor'a bir kez olsun istismar edilmiş ya da sömürülmüş hissedip hissetmediğini sorabilirsiniz. Vereceği cevabı aydınlatıcı bulacağınıza inanıyorum."

"Neden ona böyle hitap edip duruyorsun?" Zach kendi Nora'sı ile rahibin Eleanor'unu bağdaştıramıyordu. "Yıllar önce adını Nora olarak değiştirdi."

"O Eleanor olarak doğdu ve ben de Eleanor'a aşık oldum. Son beş yılda hayatında onaylamadığım kararlar aldı. Onu olduğu kişiyle hatırlamayı tercih ederim, dönüştüğü şeyle değil. Adından ve geçmişinden vazgeçebilir. Ben asla vazgeçmeyeceğim."

Sören'in sözleri başka bir anıyı canlandırdı. Zach ona, Nora hakkında rahibin bilmediği bir şey bildiğini kanıtlamak istercesine, "Onu terk etmedi," dedi. "Tam olarak değil. Kısa bir süre önce kitap imza günlerinden birine gittim. Bazı çocuklara kitap okuyordu. Ona Ellie diyorlardı." Zach, Sören'in yüzüne baktı ama bir gülümseme pırıltısı dışında bu açıklama onu etkilememiş gibiydi.

"Evet," dedi Sören, bir kemerin altından geçip başka bir salona girdiklerinde, "Eleanor'un çocuklarla arası her zaman iyiydi."

* * *

Nora yataktan kaydı ve Michael'ı da yanında getirdi. Kendisi diz çöküp yatağın altına uzanırken Michael'a kıpırdamadan durmasını işaret etti. Metal bir evrak çantası çıkardı, sayısal şifreyi girdi ve kilitleri açtı.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Birazcık." Michael ona baktı.

"İşte, sana korkuna yardımcı olacak bir şey vereceğim. Buna 'güvenli kelime' deniyor."

"Kitaplarınızda güvenli kelimeler hakkında bir şeyler okudum."

"Güzel. Melek olduğun için seninki 'kanatlar' olacak." "Kanatlar," diye tekrarladı.

İhtiyacı olan tüm malzemeleri bulmak için çantayı karıştırdı - ip, prezervatif, makas. "Herhangi bir noktada her şeyi durdurup eve gitmek istersen, 'kanatlar' diyebilirsin ve işimiz biter. Hepimiz güvendeyiz. Hiçbir sorun yok."

Nora bavulu kapattı ve yatağın altına geri koydu. Ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. Adam çıplak ayaklarıyla, kadın da yüksek topuklu ayakkabılarıyla neredeyse aynı boydaydılar.

"Hadi pratik yapalım," dedi. "Senden bir şey yapmanı isteyeceğim ve sen de her şeyi durdurmak için güvenli kelimeni söyleyeceksin. Tamam mı?"

"Tamam."

Nora bir adım geri çekildi ve ona yukarıdan aşağıya baktı.

"Giysilerini çıkar," diye emretti. Michael kolunu kaldırdı ve tişörtünün yakasını kavradı.

"Bekle," dedi ve adam durdu. "Güvenli kelimeni söylemen gerekiyor, meleğim."

Kolunu yavaşça indirdi. "Ama ya istemezsem?"

Nora ona sırtıttı ve o kadar yaklaştı ki neredeyse kalbinin göğsünde attığını duyabiliyordu.

"O zaman yapma."

Michael kolunu tekrar kaldırdı ve tişörtünü çıkardı. Eğildi ve çoraplarını çıkardı. Kot pantolonunun üst düğmesine geldiğinde cesareti kırılmış gibiydi.

"Buyurun. Yardım edeyim," dedi. Nora uzandı ve ellerini adamın karnının üzerine koydu. Elleri bel kemerine ve düğmelerine doğru gitti. Onları çabucak halletti ve bir elini adamın pantolonunun içine soktu.

"İç çamaşırı yok," dedi ve Michael yine kızardı. "Sen gerçekten bizden birisin, değil mi?"

Adamın ağzı kızın kulağına yakındı. "Olmak istiyorum." Nora onu avucunun içine aldığı anda ürperdi. Kot pantolonunu tamamen aşağı çekmek için onu serbest bırakmadan önce sert uzunluğunu okşadı.

Michael kot pantolonunu çıkardı ve onun önünde çıplak durdu.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu yerden.

"Kelepçeler," dedi.

"Çok iyi. Esaret kelepçeleri. İki takım. Bir set ayak bileklerin için." Tekrar ayağa kalkmadan önce ilkinin sol ayak bileğine, sonra da sağ ayak bileğine doladı. "Ve bir set de bileklerin için. Bunları seveceksin."

Michael kollarını uzattı. Nora onun sol kolunu avucunun içine aldı. Dudaklarına götürdü ve bileğindeki yara izini yavaşça öptü. Kızın ağzı onun perişan teniyle buluştuğunda nefes aldı. Kelepçeyi bileğine geçirdi ve

diğerindeki yara izini öptü. Diğer bileğini sıktı ve bir adım geri çekildi.

Bileklerindeki kelepçeleri inceledi. Kelepçelere baktı. ayak bilekleri. Michael onun gözleriyle buluştu. Onun yüzünde, Søren'in onu ilk kez eğitmeye başladığı on sekiz yaşındaki halini gördü. Onun için ne olacağını, zamanı geldiğinde ona nasıl tamamen sahip olacağını ona ilk kez açıkladığı o an... bağlı bileklerine ve ayak bileklerine bakarken; aşkın neye benzediğini ilk kez biliyordu.

"Teşekkür ," diye nefes aldı Michael.

Nora öksürerek bir ipucu verdi.

"Teşekkür ederim... hanımefendi."

Søren Zach'i başka bir koridora getirdi; bu koridor garip bir şekilde sessiz ve boştu. Sessiz olmasına rağmen, Søren'in ona gösterdiği diğer sıradan koridor ve odalardan çok daha renkli ve özenliydi. Burada her kapı süslüydü -bazıları abartılı S&M sahneleriyle, bazıları da şaşırtıcı grafitilerle. Bir kapının üzerinde sahte bir arma vardı; bir grifonu deviren tek boynuzlu bir at. Zach'in bu odanın kime ait olduğundan hiç şüphesi yoktu. Durdular sadece kelimelerle boyanmış bir kapının önünde.

"Burada hepimiz *deliyiz*," diye okudu Zach ünlü *Alice Harikalar Diyarında* Gotik harflerle kapının üzerine karalanmış olan alıntıyı yüksek sesle okudu. "Sanırım o haklı."

"Çılgınlığımızın bir yöntemi var. Sadomazoşizm bir zamanlar akıl hastalığı olarak kabul edilirdi. Şimdi ise pek çok psikolog için alay konusu olmaktan ziyade bir araştırma konusu. Her on kişiden birinin sado-mazo deneyler yaptığı söyleniyor... Gerçi bu sayı daha yüksek olmasaydı şaşıırırdım."

"Ben de o dokuzun içinde olurdum."

"Bunun değişeceğinden eminim. Eleanor ikna edici değilse hiçbir şeydir." Søren, Zach'in kadınların çekici bulunduğunu bildiği ama onun endişe verici bulunduğu bir gülümsemeyle ona gülümsedi.

"Beni buna ikna edemez." Zach elini uğursuzca kapanan kapılara doğru salladı.

"Herkes en az bir kez denemeli. S&M'in onu uygulayanlar üzerinde tuhaf bir etkisi vardır." Søren'in sesi artık profesör gibi çıkıyordu.

"Dominant testosteron artışına maruz kalırken, itaatkâr da opiatların etkilerine benzetilen bir coşku. Ancak çoğumuz için fiziksel hisler bunu yapmamızın en küçük nedenidir."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Søren durakladı ve soruyu düşünüyor gibiydi.

"Eleanor'la yaşadığımız şeye 'mutluluk' demek onu aşağılamak olur. Ona sahip olmak, ona hükmetmek, onu en ufak bir komuta, parmağımın ufak bir kıvrımına, ses tonumdaki en ufak bir değişikliğe tepki verecek şekilde eğitmek ve birini o kadar çok sevmek ki, tam ve mutlak bir sahiplenmeden daha azı kabul edilemez... işte bu en saf mutluluktur."

"Ama seni terk etti," diye hatırlattı Zach ona.

"İtaatsizlik de en az itaat kadar otoritenin bir kanıtıdır. Bir hükümeti tanımadan isyancı olamazsınız. Bir hükümeti tanımadan

önce inançlı olana kadar kafir olursun. Rahipliği bırakabilirim ama yine de rahip olurum. Kilise ben olsam da olmasam da varlığını sürdürecektir. Bazı yeminler sadece sözdür. Ama bazıları kutsaldır. Evlilik gibi," diye ekledi Søren ve bir an için onun gözlerine baktı. "Evet, beni terk etti ve ben de gitmesine izin verdim. Ama geri dönecek. Yine de, rahatsız edici bulduğunuz şeyin sadece zevk ve acının karışımı olmadığını tahmin ediyorum, değil mi?"

"Hiyerarşi rahatsız edici. Kadınların erkeklerin kölesi olması. Kadınlar yüzlerce yıldır böyle bir muameleye karşı mücadele ediyor ama burada-"

"Yine de burada isteyerek ve cesurca cinselliklerinin toplumsal olarak kabul edilebilir olmayan yönlerini keşfetmeyi seçiyorlar. Bir başka araştırma, kadınların şok edici derecede yüksek bir yüzdesinin tecavüz fantezileri olduğunu ortaya koydu. Nedir bu

karınızın da bu azınlıkta olasılığı nedir?" "Karımın fantezilerini sizinle tartışmayacağım."

"Bunları onunla hiç tartıştınız mı? Bağışlayın beni. Buna cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi Søren hem hazırlıksız hem de sivri bir şekilde.

Zach, Søren'in hiç de af dilemediğini biliyordu. "Evet, burada bir güç yapımız var. Bazıları doğuştan itaatkâr oldukları için bir güç yapısına ihtiyaç duyarlar. Diğerleri ise doğuştan yıkıcı oldukları için bir güç yapısına ihtiyaç duyarlar."

"Hangisi Nora?"

"Hangisi o?" Søren gülümsedi. "Eleanor'la sevgili olduktan kısa bir süre sonra onu göz bağıyla tanıştırdım. İlk başta nefret etti."

"Neden?" Zach sordu.

"Bakir bir Eleanor hayal etmenin sizin için neredeyse imkânsız olduğuna eminim ama bir zamanlar hem çekingen hem de utangaçtı. Görüşmelerimiz sırasında görme yetisini kaybetmek onu korkuturdu. Bu yüzden doğal olarak sık sık göz bağı kullandım."

"Doğal olarak."

"Bir akşam garip bir şey fark ettim. Eleanor'un gözlerini bağlamadan hemen önce gözlerini kapatıyordu. Mantiğa aykırı görünüyordu. Şüphesiz Zorla kör edilmekten bu kadar korkan biri, görüşün her değerli saniyesini için gözlerini açık tutardı. Sonra ne yaptığını anladım. Önce gözlerini kapatarak karanlığı seçiyor, bir bakıma kendini kör ediyor ve teslimiyetiyle beni altüst ediyordu. Şaşırtıcı. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. İşte burası da öyle bir yer. Burası geldiğimiz yer gözlerimizi kapatalım."

Søren kapıyı *Alice Harikalar Diyarında* alıntısıyla açtı. Zach önce Søren'in karanlık odaya girmesine izin verdi. Bir ışık belirdiğinde Zach içeri adım attı. Søren, kırmızı ve altın rengi çarşaflarla dolu devasa bir yatağın yanında duruyordu. O vardı

elinde bir kandil vardı. Lamba odanın her köşesine parlak bir ışık gönderiyordu. Bir Fransız genelevi gibi süslenmiş olsa da sadece bir yatak odası gibi görünüyordu.

"Yozlaşmış, mi? Eleanor kurnazlığın anlamını hiç öğrenemedi. Belki ona bu konuda yardımcı olabilirsiniz." "Yani Nora'nın burada kendi odası mı var?"

"Evet. En iyi yedi Dominant'a kişisel kullanımları için kendi odaları verilir. Gördüğünüz gibi," dedi Søren, eğilip yerden beyaz dantelli bir jartiyer aldı ve buruşuk yatağın üzerine koydu, "bunu kullanıyor."

Zach atılmış iç çamaşırlarına baktı ve sırttı.

"Beyaz... Nora'dan bunu beklemezdim. O her zaman kırmızı ya da siyah giyer."

"Eleanor'a ait olduğundan şüpheliyim," dedi Søren.

"O zaman neden-" diye başladı Zach ve aptalca bir şey söylemeden önce durdu. Elbette Nora başka bir kadınla birlikte olmuştu. Bu gerçekten rahatsız olmaya çalıştı ama o küçük dantel parçasının aklına getirdiği görüntüler tiksintiden çok daha farklı duygular uyandırdı.

"Sıkıntılı görünüyorsun, Zachary. Ne ?" Søren sordu ve Zach rahibin sesindeki endişe notasına güvenmedi.

"Diğer kadınlarla üçlü seks hakkında şaka yaptı. Sanırım bu bir şaka değildi."

Søren ona karanlık bir bakış attı.

"Eleanor her zaman şaka yapar. Eleanor asla şaka yapmaz. Bunu bir an önce öğrenmek en iyisi. Süitin geri kalanını görmek ister misiniz?"

"Süit mi?"

"Eleanor burada çok lüks bir konaklama yeri kazandı."

Søren yağ lambasını kaldırarak devasa yatağın solundaki ışık tuttu.

"Burada nasıl üst düzey bir Dominant olunur?" Zach yatağın etrafından dolaşıp kapıya doğru yürürken sordu. Søren'in arkası döner dönmez Zach yataktan beyaz jartiyeri aldı ve cebine soktu.

"Başka herhangi birinin seçtiği alanda zirveye çıkacağı gibi." Søren kapıyı açtı. "Pratik."

Zach, Nora'nın süitinin ikinci odasına girdiğinde keskin bir nefes aldı.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı. Odanın ortasında devasa bir masa duruyordu.

Ahşap X. Deri kayışlar üst ve alt kısımlara tutturulmuştu.

Ahşap kalaslar. Kendine ait büyük ölçekli bir haç. Zach'in Nora'nın bunu ne için kullandığından hiç şüphesi yoktu. Çukuru görmüş, ona bağlanmış ve boşalana kadar dövülmüş bir adam görmüştü.

Zach gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak dikkatini duvarlara çevirdi. Kancalar ve raflar üzerinde, askeri bir hassasiyetle sıralanmış kırbaçlar, kırbaçlar, bambu , kırbaçlar... yüzlerce farklı işkence aleti asılıydı. Küçük bir masanın üzerinde Nora'nın evdeki oyuncak çantasındakine benzer bir dizi yaylı çubuk duruyordu. Bir çekmeceyi açtı ve kelepçeler, tasmalar, kayışlar ve kurşunlar buldu. Haça ek olarak, doktor muayenehanelerinde bulunan türden büyük bir muayene masası vardı. Ama bu masada dört noktadan bağlama sistemi vardı.

Omzunun üzerinden Søren'in sesi geldi. "Etkileyici, değil mi?"

"Hayır," dedi Zach. "Bu korkunç bir şey."

"Gerçekten mi? Rızası olan yetişkinler arasında paylaşılan tensel faaliyetleri tanımlamak için çok güçlü bir kelime."

"İnsanları zevk için incitmek mi? Cinsel zevk için mi?"

"Eleanor altımda debelenirken ve durmam için yalvarırken onu aşağıda tutmak... bu çok güzeldi."

"Tecavüz güzel değildir."

"Ama görüyorsunuz, bu tecavüz değildi," dedi Søren, sesi hafif ve konuşkan bir tonda. "Mücadeleden zevk aldı, kendini ezilmiş ve ele geçirilmiş hissetmekten hoşlandı. Tecavüzü çok ciddiye alırım, Zachary. Benim annem de bir tecavüz kurbanıydı."

Zach döndü ve şaşkın bir sempatiyle Søren'e baktı. Adama güvensizlik sarsıldı.

"Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Bu travmatik olmalı. Senin ve onun için."

"Öyleydi."

"Bu olduğunda kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" Zach, Søren'in şiddet içeren cinsel eğilimlerinin kökenini bulmaya çalışarak sordu.

"Ben doğmadan yaklaşık dokuz ay önce olmuş. Ama bu ne burada ne de orada. Kadınların cinselliklerine tamamen sahip çıkmalarından rahatsız görünüyorsunuz."

"Bu doğru değil. Kadınlar da erkekler kadar bedenleri ve arzuları üzerinde hak sahibidir. Nora beni kibirli bir İngiliz olmakla suçluyor ve çok da haksız sayılmaz. Ama ben iffetli biri değilim."

"Bunu söylüyorsunuz ama yine de bir kadının kendisine tecavüz edilmesine izin vermesi düşüncesi sizi dehşete düşürüyor."

"Elbette öyle. Sağlıklı olanın da bir sınırı var." "Sağlıklı... ilginç bir kelime seçimi. "Sağlıklı" kelimesine çok aşına mısınız? cüzzam hastalığı mı?"

Zach bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı. "Bir sonraki adamdan daha fazla değil sanırım."

"Bundan bahsetmemin bir nedeni var." Søren odanın yavaşça bir tur atmaya başladı. "Papaz okulundaki yazlarım sırasında Hindistan'da bir cüzzam kampında çalıştım. Hastalık hakkında rahatsız edici miktarda yanlış bilgi var. Uzuvlara bulaşan ve onların çürüyüp neden olan hastalığın bu olduğu fikri? Tamamen efsane. Cüzzam, Hansen hastalığı olarak adlandırılması gereken, bir sinir hastalığıdır. Acıyı deneyimleyen sinirleri yok eder. Ve Acıyı hissetme yetisi bir kez kaybolduğunda, açık ateşte yemek pişirirken eli yakmak ya da küçük bir çiviye basıp bir hafta sonra doktor iltihaplı yaradan çiviye çıkarana kadar fark etmemek çok basit bir mesele haline gelir. Bazı sabahlar vardı," dedi Søren duvardaki kancasından bir kırbaç alıp incelerken, "çığlık sesleriyle uyandım. Acı duyma kapasitesi olmadan, bir sıçan gece parmaklarınızı kemirirken huzur içinde uyumak çok kolay."

"Acı gerekli bir kötülüktür," dedi Zach, Søren'in hipnotik konuşmasının yarattığı savaşarak. "Ama yine de bir kötülük."

"Acı Tanrı'nın bir armağanıdır. Anlayış ve bilgelik verir. Acı hayattır. Ve biz burada acıyı da zevki verdiğimiz kadar özgürce veririz."

Zach, kırbacın sapını kavrayan ve düzgünce saran Søren'in elini izledi. Rahibin yaptığı her hareket kusursuzdu; parmakları bir ressamınki kadar hünerli, kasları bir dansçı kadar zayıf ve gergindi. Ve yüzünde sessiz bir huzur, zeki bir ilgisizlik ifadesi vardı. Gerçek bir inanan, Zach bunu söyleyebilirdi. Ama neye inanıyordu? Zach'in aklına *Kayıp Cennet*'ten sözler geldi: "Cennette hizmet etmektense cehennemde hüküm sürmek daha iyidir." Zach bir şekilde, Nora'nın rahibinin her ikisini de yapmanın bir yolunu bulduğunu fark etti.

Søren kırbacı bir kez daha duvara asarken Zach, "Eğer acı aşkın bir işaretiyse," dedi, "o zaman çok seviyor olmalıyım." Şimdi Grace'i düşünüyor, nerede olduğunu, ne yaptığını bilse ne derdi diye merak ediyordu.

Søren'in gözleri Zach'in gözlerini buldu ve Zach'e derin bir şefkatle baktı. "Eminim biliyorsunuzdur."

Zach rahibin bakışlarını olabildiğince uzun süre tuttu, ama o an çok samimi bir hal aldı ve Zach döndü. Griffin Søren'e iyi bir rahip demişti. İtirafına ilham vermekte kesinlikle ustaydı.

Odanın dördüncü duvarını bir duvar resmi süslüyordu. Zach kandili eline aldı ve duvardaki tanıdık canavara ışık tuttu.

"Jabberwocky'nin dersi," dedi Zach, çizgilerini ve açılarını inceleyerek. Søren gelip onun yanında durdu. "Nora'nın evinde bir kitap gördüm. Jabberwocky. Sen olduğunu tahmin ediyorum, içine 'Jabberwocky'nin dersini asla unutma' yazmışsın. Ama bu saçma bir şiir. Hiçbir dersi yok."

"Ama öyle," diye karşı çıktı Søren. "Yakışıklı bir prens korkunç, güzel bir ejderhayla savaşıyor ve onu öldürür, sonra da kafasını eyerine bağlayarak eve taşır. Çıkarılacak ders çok açık. Biri canavar olduğunda, iyi bir şey yapar. Parlak zırhlı şövalyelere dikkat edin. Eleanor için iyi bir ders."

Zach, Søren'in sözlerinin ardındaki anlamı duydu. "Nora bir canavar değil. Elbette mükemmel değil. Ama o iyi insan ve ona canavar demek çok saçma."

"Onu o kadar iyi , değil mi?" Søren yüzünü tamamen ona dönerek sordu. "Bu geceden önce seni korkuttu, değil mi? Korkusuzluğu, yüzsüzlüğü, eminim ilk başta ürkütücüdür. Senin gibi sessiz çaresizlikle meşhur bir hayat sürenlere yabancı geliyordur. Hayatının ve varlığının katıksız gücüyle sizi korkuttu. Ama şimdi etrafınıza bakıyorsunuz ve onun cesaretinin sadece hasarının bir yan ürünü olduğunu düşünüyorsunuz. taciz ettiğimi, değiştirdiğimi hayal ediyorsun. Ve Wesley'nin hayal ettiği gibi onu kurtaracaksın.

Olabilir mi? Onun parlak zırhlı şövalyesi mi olacaksın? Evet, daha önce ondan korkuyordun, şimdi ise ona acıyorsun. Seni temin ederim Zachary, ilk seferinde haklıydın."

* * *

Bu onun en sevdiği kısımdı.

Nora, Michael'a yatağın ortasına sırt üstü uzanmasını emretti. Yatağın altından gümüş bir ayırma çubuğu çıkardı. Çubuğu, uzun bir ipi ve bir makası yatağın üzerine, Michael'ın kalçasının yanına koydu. Üç mum yaktı ve yatağın yanındaki masanın üzerinde yanmaya bıraktı.

"Korkma meleğim," dedi. "Burada tamamen güvendesin. Güvenli sözün var. Bunu istediğin zaman durdurabilirsin. Orada uzanıp sana verdiğim şeyi almaktan başka bir şey yapmana gerek yok. Anladın mı?"

Michael makasa ihtiyatla baktı. Derin bir nefes aldı. "Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

Nora iki kanca aldı ve Michael'ın ayak bileklerini çubuğun her iki ucuna kilitledi. Ayak bileği kelepçelerindeki tokadan ip geçirdi, kelepçeyi yatak direğine bağladı ve fazla ipi düzgünce kesti. Yatağın başına geldi ve Michael'ın bileklerini avuçlarının içine aldı. Onu bir X gibi ve bağladı. Michael ne ellerini ne de ayaklarını hareket ettirebiliyordu. Kadın eğildi ve bileğinin üstündeki yumuşak deriyi ısırdı; Michael'ın vücudundan bir ürperti geçti. Gözleri tavana baktı ve sakın bir şekilde hiçbir şeye bakmadı. Nora bu bakışı biliyordu, kendisi de Søren'in yatağında binlerce gece bu bakışı takınmıştı.

"Michael, benimle kal."

"Ben buradayım." Gözleri tekrar onun yüzüne odaklandı. O anın içinde kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Ama onun bunu hatırlamasını, yolun her adımında yanında olmasını istiyordu.

"Aferin oğlum. Nasıl hissediyorsun?"

Michael bağlarını çekiştiriyordu ama bir mücadele içinde değildi. Sadece onların varlığından zevk alıyor gibiydi.

"Özgür," dedi adam ve kadın ne demek istediğini çok iyi anladı.

Nora yataktan kaydı ve eteğinin fermuarını açıp yere düşmesine izin verdi. Yatağa geri süründü ve Michael'ın kalçalarının yanına oturdu. Ellerini onun teninde gezdirdi... pürüzsüz ve dokunulduğunda serin. Yüzünü okşadı, kollarını okşadı ve uyluklarının iç kısmında oyalandı.

Sonunda, daha fazla bekleyemeyecek gibi görüldüğünde, kalçalarına bindi, onu eline aldı ve içine doğru yönlendirdi.

Michael, onun etrafını sararken altından kavis çizdi.

Adamın gözlerinin şaşkınlıkla kapanmasını ve bilgiyle karararak tekrar açılmasını izledi. Kadın onu iterken ve sıkarken nefesi kesildi. kasları onu sımsıkı sarıyordu. , ağzını onunkine daldırdı, dudakları hevesli, sanatsız ve kar tadındaydı. Søren'in onu son öpüşünü hatırladı. ilk kez içine girmeden önce ona verdi. Böylesine bir zevk, böylesine bir acıyla birleşmişti... Acı, bir fotoğraf makinesinin flaşı gibi, o anı sonsuza dek zihninde sabit kılıyordu. Michael da bu anı hatırlayacaktı. Bundan emin olacaktı.

Tekrar ona doğru itti ve bedeninin onunkinin içinde olmasının tadını çıkardı. Bir an için gözlerini kapatarak, altında, içinde başka birini hayal etti, siyah yerine sarı saçlı, gümüş yerine kahverengi gözlü birini... Nora doruğa ulaşmaya başladığını hissetti ve onu geri itip gözlerini açtı.

Ayağa kalkarak yatağın yanında yanan muma uzandı. Mumu dikkatle kendisine doğru yaklaştırdı, balmumunun düşmesine izin vermedi. Michael'ın gözleri parlayan fitili takip ederken, Nora onu nefes nefese kalan göğsünün ortasına tuttu.

"Peki şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu, kalçalarını sallayarak bir nefes daha aldırdı.

Michael bakışlarını mumdan onun yüzüne çevirdi. Yüzünde korkuyla karışık bir güven ifadesi vardı.

"Güvenli," dedi.

Nora ona gülümsedi ve kaynar balmumunun düşmesine izin verdi.

* * *

Sören, Nora'nın kandilini söndürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Zach, Nora'nın rahibini bir dizi merdiven ve koridordan aşağıya kadar takip etti. Kapılardan birinin önünde durdu ama açmak için hareket etmedi. Görünmez bir eşikte karşı karşıya geldiler.

"Beni neden buraya getirdin?" Zach sordu.

"Eleanor'un ne olduğunu görmek gerektiğini düşündüm. Bu geceye kadar onu tanıdığını sanıyordun."

"Onu tanıyorum."

"Hayır, sen sadece onu tanıdığını sanıyorsun. Bu onun en iyi numaralarından biri. Flört eder, alay eder, her şeyi itiraf eder ama hiçbir şey söylemez. Bu en eski sihirbazlık numarasıdır -duman ve aynalar, yanlış yönlendirme. Onun burada olduğundan kesinlikle eminsin-" Sören parmaklarını Zach'in sağ kulağına doğru şıklattı "- oysa o tam şurada."

Zach, Sören'in sağ eline baktı ve rahibin cüzdanını tuttuğunu gördü.

"İyi numara." Zach kaptı ve tekrar cebine soktu. "Ama sanırım Nora'yı bundan daha iyi tanıyorum."

"Gerçekten mi? Söyle bana, sence onun en karanlık sırrı ne?"

"Sen," diye yanıtladı Zach. "Bir zamanlar bir Katolik rahiple sevgiliydi. Bunu artık biliyorum ve daha az umursayamazdım."

"Ben mi? Onun en karanlık sırrı mı? Pek sayılmaz. Beni kendi iyiliğim için sır olarak saklıyor, onun için değil."

"Hepimiz utanç şeyler yaptık. Herkesin bir geçmişi vardır." "Eleanor'un bir geçmişi var, evet. Ama onun da bir bugünü var."

Zach öne doğru bir adım attı ve içinde var olduğunu bildiğinden daha büyük bir cesaretle Nora'nın rahibine baktı.

"Kıskanıyorsun," dedi Zach.

"Öyle miyim?" Bu fikir onu eğlendiriyor gibiydi.

"Evet, çünkü senin dışında ve buradan uzakta bir hayat buldu. Bana onu geri istediğini söyledi. Ama o geri gelmeyecek. Seni bir zamanlar sevmiştin. Ama artık sen onun oynamaktan yorulduğun bir oyunsun."

"Sizi temin ederim ki oyun daha yeni başladı." Zach geri adım atmadı.

"Benimle oynadığın bu oyun sona erdi. göstermek istediğin her şeyi göster. Sahip olduğun tüm korku hikayelerini anlat. Ama ben Nora Sutherlin'in ne olduğunu biliyorum."

"mi? Nedir o?" "Bir yazar."

"Evet, kesinlikle öyle. Ve çok yetenekli biri. Ama sadece bir yazar değil, Zachary."

"Onun özel hayatı umurumda değil. Sen ne dersin de, o bir canavar değil."

Søren içini çekti ve Zach adamın gözlerinde beklenmedik bir şey gördü, sempati gibi bir şey.

"Hayır, haklısın. O bir canavar değil," dedi Søren ve dikkatini kapıya çevirdi. Zach rahibin bakışlarını takip etti. Diğerlerinin aksine Bu kapının tokmağı beyaza boyanmıştı ve üzerinde tanıdık görünümlü, beyaz örgülü siyah bir kırbaç asılıydı. Ve odanın içinden hafif bir ses geldi, bir çocuğun ağlaması gibi hem dokunaklı hem de ağlamaklı bir acı iniltisi. Zach, Søren'in gözlerini üzerinde buldu. "Ama o da bir azize değil."

Zach, 8. Daire'deki turunun sonunda bara döndüklerinde rahat bir nefes aldı. Søren onu odanın balkona en uzak köşesindeki bir platform üzerinde yükselen bir masaya götürdü. Belli ki en iyi masa burasıydı. ve sadece Søren için ayrılmıştı. O ve Zach yerlerini aldıklarında, Griffin'in de aralarında bulunduğu küçük bir görevli ordusu onlara hizmet etmek için masaya koştu.

"Bir içki ister misin?" Søren, ayaklarının dibinde bekleyen genç ve güzel kadının saçlarını ve yakalı boynunu okşamak için uzanırken sordu.

"Korkarım en fazla iki içki içebilirim."

Søren ona hafif bir gülümseme verdi. "Burada biraz salınım var." "Bir G&T daha."

"Elbette." Søren öne doğru eğildi ve genç kadın dizlerinin üzerinde doğruldu. Elini yüzüne ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın kızardı, gülümsedi ve cevap olarak bir şeyler fısıldadı. Søren durakladı ve onun sözlerini düşünüyor gibiydi. Başını çevirdi, tekrar fısıldadı ve kız ayağa kalkıp aceleyle bara doğru yürüdü.

"Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Ona sadece içki siparişimizi veriyorum." Søren parmaklarını Griffin'e doğru şıklattı ve yeri işaret etti. Griffin hemen yere yattı.

Søren'in ayaklarının dibinde elleri ve dizleri, onlara mükemmel düzlükte bir sırt gösteriyordu. "Ona içki siparişimizi vermek için gizli gizli fısıldaşmak mı gerekiyordu?" Zach sordu. "Hiç de değil," dedi Søren, çelik gibi yüzünde parıldayan karanlık bir eğlenceyle.

renkli gözler. "Ama bir içki siparişi bile doğru yapıldığında samimi bir eylem olabilir." Bacaklarını kaldırarak ayaklarını Griffin'in sırtına dayadı. Kız elinde Zach'in cin toniği ve rahip için bir kadeh kırmızı şarapla döndü. Søren kadehi kızın elinden aldı ve avucunun içine bir öpücük kondurdu. Kısa bir fısıldaşmanın ardından kız süzülerek uzaklaştı. Zach bir kadeh kaldırdı kaşlarını kaldırdı.

Søren, "Sadece basit bir teşekkür ediyorum," diye açıkladı.

Griffin ona bakıp göz kırparken Zach yere baktı. Søren'le tartışmaya başladı -onunla ilgili hiçbir şey basit görünmüyordu- ama o anda Nora yan kapıdan bara girdi ve masalarına doğru yürüdü.

Zach hayatında nadiren birini gördüğüne bu kadar sevinmişti. Gözlerini Søren'in üzerinde gezdirdi; son bir saattir dikkatini dağıtan şey her neyse, Søren bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Søren'e formaliteden bir reverans yaptı ve Griffin'in "Ne yapıyorsun?" sorusunu duymazdan gelerek platforma adım attı.

ayak bileklerini ısırmaya çalıştı. Dramatik bir şekilde Zach'in kucağına yığıldı ve Zach bir kolunu onun beline doladı. Böyle sahiplenici bir alfa erkeği Manevralar asla onun tarzı değildi, ama Søren'e kendisinin ve Nora'nın tamamen onun kölesi olmadığını göstermekten kendini alamadı.

"Nerelerdeydin canım?" Zach, Søren'in açıkça flört etmeye nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Kızın çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Nora, Zach'in cin toniğinden hızlıca bir aldı. "Bir arkadaşım için bir iyilik yapmam gerekti."

Zach nefesini içine çekti ve tenindeki tatlı ve baş döndürücü kokuyu fark etti -Grace'in teninin seviştikten sonra taşıdığı tanıdık bir koku. Søren'le birlikte olmadığını biliyordu. Ya da Griffin... Zach, Grace'in Cebinde iç çamaşırı vardı ve kadının başka bir kadınla kaçıp kaçmadığını merak ediyordu.

"Pekâlâ Eleanor." Søren orta parmağını şarabına daldırdı ve ıslak ucunu kadehin kenarında yavaşça gezdirdi. "Sen yokken misafirini eğlendirdim."

Nora Griffin'e pis bir bakış fırlattı ama Griffin sadece çaresiz bir özür dilemekle yetindi.

"Zach ve ben uzun bir gece geçirdik o zaman," dedi Søren'e.

Zach'in göğsüne yaslanarak, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. "Kesinlikle,"

dedi Zach ve gözlerini Søren'e dikti. Zach onda hiç kıskançlık görmemişti. Søren'in gözleri, ama merhamet de yok. Zach bu adamla oynayacağı bir oyunu asla kazanamayacağını fark etti, özellikle de onun bölgesinde.

"İzninizle efendim," dedi Søren'e. "Elbette. Size çıkışı göstereyim."

"Buna gerek kalmayacak." Zach, Nora'nın yanında durdu ve elini tuttu. Nora parmaklarını Zach'in avucunda hareket ettirerek başparmağının etrafına sıkıca sardı.

"Israr ediyorum," dedi Søren. Nora bir uyarı olarak Zach'in elini sıktı. Görünüşe göre Søren reddedilmeyecekti.

Søren yere eğildi ve şarap bardağını Griffin'in sırtına koyarak kürek kemiklerinin arasındaki düz düzlemde dengeledi. Søren, yerde kaskatı ve hareketsiz duran Griffin'e "Kal," diye emretti. Søren Nora'ya kolunu uzattı ve Zach, Nora'nın onu bırakma konusundaki isteksizliğini hissetmekten memnun oldu.

Søren ve Nora önden Zach de onları yakından takip etti. Asansörden aşağı indiler ve daha fazla Circle sakininin katılmasıyla oyunun daha da gürültülü hale geldiği çukurun karşısına geçtiler. Zach, Søren'in onlardan ayrılmasını bekliyordu.

Rahip de onlarla birlikte asansöre girdi, bir anahtar aldı ve aşağı düğmesinin altına yerleştirdi. Kapılar kapandı ve asansör yükseldi. Kapı ilk giriş koridoruna açıldı ve Zach dışarı çıktı.

"İzinle Zachary," dedi Søren, hâlâ asansörün içindeydi. "Eleanor'la bir kez daha konuşmam gerek."

Søren bileğine bir fiske vurdu ve kapılar bir kez daha kapanarak Zach'i boş salonda yalnız bıraktı.

* * *

Nora, "Søren, çıkar beni," diye rica etti. "Zach ve ben eve gitmek istiyoruz." "O bekleyebilir. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Michael bile mi?"

Nora iç çekti. Søren'le kavga etmenin bir anlamı yoktu.

"Evet, tabii ki. Michael çok tatlıydı. teşekkür ederim."

"ederim. Sanırım Michael artık bakire değil?" "Hayır, tabii ki değil."

Søren başını salladı. "Ne kadar

komik." "Ne komik?" Nora

bıkkınlıkla, "Ne?" dedi.

"Bu gece hiç tanımadığın bir çocuğun bekaretini aldın... ve hala Wesley'i kendinden uzak tutabileceğini düşünüyorsun."

"Bu farklı. Michael açıkça bizden biri. Wes vanilya. Michael bir denizaltı. Michael doğdu-"

"Michael on beş yıl önce doğdu." Nora ona sadece bakakaldı.

"Yıldönümümüz için bana reşit olmayan bir çocuk mu verdin?" diye şok içinde nefes aldı.

Søren gülümsedi ve ona yaklaştı. Kadın asansörün en uzak köşesine doğru geri çekildi.

"Evet, yaptım." Elinin tersiyle kızın yüzünü okşadı. "Eğer sorsaydın bunu öğrenebilirdin. Ama sormayacağını biliyordum. Bu yüzden bana Wesley'nin senin yanında ne kadar güvende olduğunu tekrar söyle."

"Seni piç kurusu." Yüzünü adamın elinden çevirmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. "Tanrım, bir şey için her şeyi , değil mi?"

"Evet, ama sadece bu nedenle değildi. Hayatta kalması için ona biraz teşvik vermem gerekiyordu."

"Peki ben teşvik edici miydim?"

Søren elinin tersiyle onun saçlarını okşadı. "Bunca yıl beni hayatta tuttu."

Nora başını salladı ve adamın elinden uzaklaştı.

"Sadece kendinden koruyor olsam bile seni korumak için elimden geleni yapacağım. Sen iştahlı bir yaratıksın. Düşünmeden ya da pişmanlık duymadan arzuladığın şeyi alıyorsun. Tanrı seni böyle yarattı ve seni sevmemin en büyük nedeni de bu. Ama orada durup başka türlü olduğunu iddia etme. Benimleyken olmaz. Seni tanıyorum. Bir seçim yapmalısın ufaklık, Wesley'i bu dünyaya ya yanında getir ya da gitmesine izin ver."

"İkisini de yapmayacağım. Ve sürece benimle kalır." Søren ona şüpheli bir bakışla baktı.

"Peki," dedi. "Kabul ediyorum. Ona güvenemem. Ama bu önemli değil çünkü o bana güvenebilir."

"Wesley... onu tanımıyorsun bile. Senden sakladığı şeyler..."

"Wes olduğu haliyle mükemmel. Sırları olması umurumda değil. Söyleyecektir."

Hazır olduğunda bana gelsin. Ondan değişmesini istemeyeceğim." Søren ondan uzaklaştı.

"Elbette yapmayacaksın. Tanrı kimsenin senin için fedakarlık yapmasına izin vermesin. Çünkü Wesley senin için değişirse, o zaman ona borçlu. Ve siz buna izin vermiyorsunuz. Kendi savurgan özgürlüğünüze o kadar aşıksınız ki, en ufak bir suçluluk duygusuyla ağırlaşmamak için başka birine minnettar olmayı bile reddediyorsunuz."

zorunluluk." Søren tekrar onunla yüzleşti. "Wesley'nin hâlâ bakire olmasının ve benim de hâlâ bir rahip olmamın nedeni kendi özgürlüğünüze olan takıntınız."

Nora ellerini yüzüne doğru kaldırdı. "Bu açma. Lütfen."

"Senin için rahipliği bırakmayı teklif ettim sen beni terk ettin."

"Hiçbir zaman istemedin," dedi Nora, öfkeyle ona bakarak. "Sadece beni bir şekilde elinde tutmak istedin. Benim için hayatından vazgeçmene izin veremezdim."

Søren ellerini uzattığında Nora geri çekilmeye çalıştı. Ama Søren'in tutuşu çok güçlüydü. Ellerini yüzünden uzaklaştırdı ve ona baktı.

"Sen şimdi ve her zaman benim hayatımsın." Sesi o kadar yumuşak ve gerçektir ki kız ona dönüp bakamadı bile.

"Rahip olmayı seviyorsunuz. Rahiplik bir ayındır. Bunu bırakamazsın. Bu senin kim olduğun."

"Evet, bunu seviyorum. Evet, ben . Ve evet, birlikte olabilmemiz için bundan vazgeçmeye hazırdım. Ama sen buna izin vermedin."

"Yine de yapmayacağım. Wes'i de olmak bir şeye dönüştürmeyeceğim. Bunun kimseye borçlu kalmayı reddettiğim için olduğunu söylüyorsunuz. Ben de diyorum ki, ikinizin de benim için hayatlarınızı mahvetmenize izin vermeyeceğim."

"Ve bu konuda hiç söz hakkımız yok mu?"

Nora sonunda onun gözleriyle karşılaşacak cesareti buldu. Beş yıl, hayır, on sekiz yıl sonra bile, ona daha fazla aşık olmadan yüzüne bakamıyordu. Zaman ona olan aşkının sınırlarını keskinleştirmişti. Her geçen yıl onu daha da çok kesiyordu.

"Hayır," dedi. "Senin yok. Wes de öyle. Ne yapmak ya da ne olmak istiyorsa, bu onun kararı. Ben onun sahibi değilim. Ve sen de bana sahip değilsin."

Sören tam boyuna yükseldi. Gözlerindeki o hayırseverlik şimdi kaybolmuştu. Elini asansör anahtarının üzerine koydu ama çevirmedi.

"Ben hem cehennemi hem de arafı gördüm. Sizi temin ederim ki, Araf daha korkunç bir cezadır."

"Hem kendim olabilirim hem Wes'le birlikte olabilirim. Seçim yapmak zorunda değilim."

"Eninde sonunda yapacaksın. Bu hayatla Wesley'nin vaat ettiği hayat arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Yatak odasında bir Anahtar olduğun için hayatının her alanında bir Anahtar olabileceğini düşünüyorsun. Bir gün profesyonel bir yazar mı yoksa sadece yazan bir profesyonel mi olduğuna karar vermek zorunda kalacaksın. Ve kararınız ne olursa olsun, Zachary'ye gerçekte kim olduğunuzu söylemelisiniz. Eğer ona değer veriyorsan, bunu bilmeli."

Nora homurdandı. Sören bu gece acımasızdı.

"Ona söylemediğine şaşırdım. Onu korkutmaya çalıştığını biliyorum. kapalı."

"Sadece sana layık olup olmadığını görmek için cesaretini test ediyordu. O etkiledi"

Ama yine de karısına çok aşık. Seni incitmesine izin vereceğim Eleanor, ama sana zarar vermeye cüret ederse, onunla mutlu olmayacağım."

Nora bir korku ürpertisini bastırdı. Daha önce Sören'in kendisini inciten biriyle *mutlu olmadığını* görmüştü.

"Şövalyeliğini takdir ediyorum. Sanırım Zach'le tek başıma başa çıkabilirim." Sören kızın yüzünün yan tarafını kavradı ve onu gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Evlilik de bir kutsaldır Eleanor. Zachary sonunda senin için karısını terk etmeyi teklif ederse, benden kaçtığın gibi ondan da kaçacak mısın?"

"Sana söyledim, senden kaçmadım."

"Ona *ve* Wesley'e sahip olamazsın. İkisi de buna izin vermez."

"Benim Wesley'*im* yok. Çocuk bir yılı aşkın süredir benimle ve hala bakire. Açıkçası ona sahip değilim."

"Sen hâlâ bakireyken bile benim sana sahip olduğum kadar ona sahiptin. İnancı nedeniyle bekâr kaldığına mı inanıyorsunuz?"

"Tabii ki öyle."

"Wesley, benim on sekiz yıl önce bekâr kalmamla aynı sebepten dolayı şu anda bekâr."

Nora alay etti. "Ne? Rahip olduğu için mi?"

"Hayır," dedi Søren, onunla göze gelmek için eğilerek. "Çünkü senin büyümeni bekliyor."

Nora'nın omurgası öfkeyle sertleşti. Derin bir nefes aldı ve Søren'in gözleriyle buluştu. "Artık bana sahip değilsin, Søren." Kelimeleri yavaşça, dikkatlice, her seferinde bir heceyi telaffuz ederek söyledi. "Şimdi," dedi öfkesini bastırarak, "başka bir şey var mı efendim?"

"Hayır. Başka bir şey yok. Onun hakkında kararını vermişsin. Gitmesine izin vermeyeceksin. Ve onu bizden birine dönüştürmeyeceksin. Ve böylece onun seni, olmaktan en çok korktuğun şeye dönüştürmesine izin vereceksin."

"Ne? Mutlu mu?"

"Sıkıcı."

Nora nefesini tuttu ve Søren'in mükemmel yüzünü tokatlamak için elini kaldırdı. Ama onun ne kadar hızlı vurabildiğini unutmuştu. Nora ona dokunamadan Søren onu bileğinden yakaladı. Onu sırt üstü asansöre doğru bastırdı. Sağ elini başının üstünde sabitlerken, serbest eli eteğindeki yırtıktan içeri kayd. Sert ve hızlı bir şekilde iki parmağını kızın içine soktu.

"Dur," diye emretti ama adam sadece daha derine itti. Nefes nefese kaldı ve vücudunu bu kadar iyi tanıdığı için ondan nefret ederek ona lanet okudu. Sondaj parmakları onun en gizli yerlerini buldu ve onu kenara sürükledi.

"Sana aşık olduğumda daha çocuktun," dedi Søren onun kulağına. Boynundaki sıcak nefesi tüm vücudunu ürpertti.

"Sen hala bir çocuksun."

"Bunu istemiyorum," dedi, vücudu ona ihanet ederken bile. İç kasları adamın parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendi, vücudu adamın elinin her hareketiyle daha da

"Senden hiçbir şey saklamadım. Sana her verdim. Senin için çağrımı riske . Kendini yok etmene izin vermeyeceğim."

"Kendimi nasıl mahvediyorum?" Kelimeleri soluk soluğa söyledi. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. "Başka birini severek mi?"

"Kendini inkar ederek. Onu sevmiyorsun. Sadece onun seni sevmesini seviyorsun. Sevdiğin şey bu." Søren elini çevirdi ve üçüncü parmağını kadının içine soktu. Başparmağı klitorisini buldu ve ovuşturdu. "Kendini bana tamamen teslim ediyorsun. Bana bunun gerçekte olduğun kişi olmadığını söyle."

Bacaklarını daha geniş açıp kalçalarını tekrar tekrar adamın eline doğru iterken bile "Değil," dedi.

"Yalancı." Søren sözlerini parmaklarını hünerli bir şekilde çevirerek noktaladı ve Nora onun elinin üzerine sertçe boşaldı, her keskin, sivri kasılmada nefesi kesildi. Zevk azalırken ona yaslandı ve Søren onun saçlarını okşadı. Bir an için artık ona ait olmadığını unuttu.

Nora, Søren elini onun içinden çekerken dimdik ayağa kalktı. Cebinden siyah bir mendil çıkardı ve rahatça parmaklarını silmeye başladı.

"Bazen senden nefret ediyorum." Nora bu sözleri kin ya da pişmanlık duymadan söyledi.

Søren uzandı ve onun yanan yüzünü okşadı. "On beş yaşından beri bunu söylüyorsun."

"Wes yerine seni seçmemi istiyorsun," dedi başını sallayarak. "Bunu yapmayacağım."

Søren tekrar eğildi. Eli kızın boynuna gitti, ağzı omzunu okşadı.

"Seçim hiçbir zaman Wesley ya da ben olmadı," dedi göğsünü avuçlayarak. Nora yükselen bir panik hissetti. Eğer onu durdurmazsa, Zach hemen dışarıdayken onu burada yere yatıracaktı. Eğer kendini durdurmazsa, ona izin verecekti.

"Seçim Wesley ya da ."

Søren onu boynundan kavradı. Parmakları kızın yumuşak tenine saplandı. Canını yakıyordu ama yine de durmasını istemiyordu. Onu yere itmesini, canını yakmasını, morartmasını, işaretlemesini ve Ama Wesley'e verdiği sözü hatırladı ve onu kaybetme düşüncesiyle yeni bir paniğe kapıldı. Ev onsuz o kadar boş olacaktı ki...

Nora ona iyice yaklaştı. Hiç kimseyi Søren'i istediği kadar isteyemezdi. "Jabberwocky," diye fısıldadı Søren'in kulağına.

Søren'in elleri bir anda onun üzerinden çekildi. O bile bu kelimeyi söylediği için şok olmuştu. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca, bu sadece ikinci kez kaçışıydı.

Søren ona baktı. Öfke görmeyi bekliyordu ama adam garip bir şekilde memnun görünüyordu.

"Bırak beni Søren," dedi, artık onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. "Artık kendi başımayım. Kimi seviyorsam onu seviyorum ve kiminle sevişiyorsam onunla sevişiyorum."

Søren anahtara tekrar uzandı ama çevirmedi.

"Sevdiğini seversin. Seviştiğinle sevişirsin. Görüyorum ki editörüne ihtiyacın . Git hadi." Kibirli bir sırtıtlıla anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Nora dışarı fırladı ve Zach'in bekleyen kollarına atıldı.

"Bir şey unutmuyor musun Eleanor?" Søren seslendi. Nora yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes aldı. Koridorla asansör arasındaki eşikte duran Søren'e dönmeden önce Zach'e gülümsemeye çalıştı.

Ona dönerek gerekli reveransı yaptı. Ama bu Søren için yeterli değildi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnından öptü. Parmakları onun içinde olduğu için hâlâ nemliydi.

"Küçüğüm..." diye nefes aldı, yanağı alnına değecek şekilde yüzünü çevirdi. Bunu ona pek çok kez yapmıştı. Kaç kere? Bir milyon mu? Onu affetmesini sağlamakta asla başarısız olmamıştı. Onun gözleriyle karşılaştı ve gülümsedi, öfkesi bir anlığına unutuldu. Adam hâlâ çok güçlüydü. Aralarındaki ilişkiyi yarım bırakmak için hayatındaki en büyük güçtü. Hayatının geri kalanını bu adamı terk ederek geçirmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ederek isteksizce uzaklaştı.

"Oh, *cloro al clero*." İcini çekti ve Søren güldü. Bugünlerde çok nadir duyduğu ve çok özlediği gerçek bir kahkahaydı bu. O gülümsedi ve kalbinde sadece bir parça pişmanlıkla Zach'e döndü.

Zach hâlâ sabırla onu bekliyordu. Søren'le geçirdiği süre boyunca onda gerçekten de bir şeyler değişmişti. Ceketini almak için uzandı ama Zach onun yerine elini uzattı ve onu kendine çekti. Sırf için Zach'in pazusundaki beyaz atkıyı çözdü. Zach ona baktı ve o da göz kırptı. Beyaz atkıyı Søren'in ayaklarının dibine fırlattı. Søren eşarba baktı ve sonra tekrar ona baktı.

"Ne kadar kolay affediyorsun Eleanor." Søren bilge ve her şeyi bilen gözleriyle onlara baktı. "Başkalarının günahlarını ne kadar özgürce bağışlıyorsun. Söyle bana küçüğüm, zamanı geldiğinde sen kendi günahlarını nasıl bağışlayacaksın?"

Nora cevap vermedi. Søren sadece tekrar gülümsedi ve asansöre doğru bir adım attı. Kapılar kapandı ve Søren aşağıdaki çukura indi.

Cehennem başka bir acıyı hak ediyordu.

Kulübün boğucu atmosferinden çıkıp kapalı otoparka döndüklerinde Zach Mart gecesinin serin havasını minnetle karşıladı.

Arabaya ulaştıklarında Nora, "Özür dilerim Zach," dedi. "Seni Søren konusunda uyarmalıyım."

"Şimdi neden isteksiz olduğunuzu . Onunla ilişki kurmak çok zor olmalı... pek çok nedenden ötürü."

Nora ceketini arabaya attı. "Bir de bana sorEvli bir adamla birlikte olmak gibiydi, ama bu adam Tanrı ve tüm Katolik Kilisesi ile evli. Bu çok büyük bir rekabet."

"Onu bıraktığına sevindim. O-" Zach doğru kelimeyi aradı "- korkunç."

"Korkunç olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin. Sonra onunla tanıştım."

"Daha önce hiç bir Cizvit'tanışmadın, değil mi?"

Zach ona boş bir bakış attı.

"Søren bir Cizvit olarak eğitildi. Onlar kötü şöhretli militan bir dini tarikat. Diğer adıyla 'Tanrı'nın Denizcileri'. Eskiden Protestanları yerlerdi. sapkınlar," dedi Nora karanlık bir sırıtışla. "Ama bugünlerde daha çok kürtaj, eşcinsellik ve... rahiplerin bekârlığı konusundaki liberal tutumlarıyla biliniyorlar."

"Gördüğüm kadarıyla çok liberal bir duruşu var. Tanrı'nın tarafında olduğuna emin misin?" Zach sordu.

Nora güldü. "Çok eminim. Ve inanın bana, Tanrı onun rahatlamasını sağladı. Ama aşırı tepki verme. Søren sadece kafanla dalga geçiyordu. Vücudunda en sevdiği yer orası. Belki de ikinci favorisi."

"Onu savunduğuna inanamıyorum." "O beni savunuyordu."

Zach ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Orada seninle birlikte. Sen ve ben ilişkiye girersek bana zarar vereceğinden endişeleniyor. Yani, teknik olarak hala evlisiniz. Søren gerçekten Hala beni koruyor. Sadece sana sürtüklük yapmaya çalışmıyordu, Zach. Beni incitirsen ona hesap vermek zorunda kalacağını bilmeni istiyordu."

Zach'in yüzü biraz kızardı. Grace'in babasına geçenler hakkında cevap vermek zorunda kaldığı günü hatırladı. Bu muhtemelen

hayatının en kötü ikinci günüydü. Grace'in babası Nora'nın babasına kıyasla oyuncak bir ayıydı.

"Nora, ona senin vermen gerekenden daha fazla cevap vermeyeceğim. Seni sürükleyip götürdü ve kendi kişisel malıymışsın gibi sana emirler yağdırdı. Artık onunla birlikte bile değilsin. Ev kuralları olsun ya da olmasın, sana böyle davranmaya hakkı yok."

Nora ceketinin cebinden anahtarlarını çıkardı ve birini havaya kaldırdı. "Al bakalım. İçeri girip bunu ona söylemek ister misin?"

Zach anahtara baktı ve Nora'nın rahibinin yanında hissettiği korkuyu hatırladı.

"Evet," dedi Nora, anahtarlığı parmağında döndürerek. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Buna ne dersiniz?" dedi ve başka bir anahtar gösterdi.

"Bu Aston Martin'in anahtarı mı?" Zach bir kaşını kaldırdı. "Evet, öyle. Søren adına beni bağışlar mısın?" diye sordu anahtarı sallayarak.

Zach onun elinden anahtarlığı aldı. "Seni her şey için affedeceğim." "Bu sözünü tutacağım, Zach."

Zach sürücü koltuğuna geçerken Nora yolcu koltuğuna geçti. yan.

"Düz vites , değil mi?"

"Elbette. Sadece hiç yolun sağ tarafında yapmadım."

Zach dedi ve ona sırtıttı.

Zach arabayı çalıştırdı ve motorun hafif titreşimlerinin vücudunda dolaştığını hissetti.

"Şimdi dur," dedi Nora. "Polis teşkilatında bir arkadaşım var, ama benim için yapabildiği tüm hız cezalarını düzelttiğini söylüyor."

"Eğer bir Aston Martin'le ceza alırsam, onu çerçeveletip masama koymayı planlıyorum." Ve Zach bu sözlerle motoru çalıştırdı ve garajdan çıktı.

"Peki Søren bu gece sana ne söyledi?" Nora sordu. Zach ona . Sesi biraz fazla rahat geliyordu.

"Anlatmaktan çok gösterdi."

"Sanırım bunu onayladınız. Odam hakkında ne düşünüyorsun?" Zach,

"Bence biraz daha sık temizlemelisin," dedi.

Cebinden beyaz bir jartiyer çıkardı ve Nora'ya fırlattı. "Senin mi?"

Nora narin dantel parçasıyla oynarken güldü.

"Görüyorum ki Sheridan bana bir hatıra bırakmış. Yaramaz küçük sürtük. Şu anda nişanlı olması çok kötü, yoksa onunla üçlü yapabilirdik."

Nora'nın sesindeki erotik ton karşısında Zach'in kasıkları biraz gerildi. İki güzel kadının birlikte olduğu düşüncesi söz konusu olduğunda ne kadar basmakalıp bir erkek olduğundan nefret ediyordu.

Zach cesaretini toplayabilmek için birkaç dakika sessiz kaldı. "Nora, bu akşam Griffin ile konuş-"

"Oh, Tanrım, Griffin. Şakaların icat edilmesinin sebebi o. Ne dedi o?"

"Bana Søren'le birlikte olduğunuz zamanların nasıl olduğunu anlattı. Sana yaptıkları hakkında. Neden onunla bu kadar uzun süre kaldın?"

Nora sadece güldü.

"Zach, burada solda bir sokak var. Oraya çek ve park et. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Zach endişeyle itaat etti. Arabayı durdurdu ve Nora'ya baktı. Emniyet kemerini çözmüştü ve Zach tepki veremedi. Nora ona doğru uzanmış, koltuğunu yatırmış ve kucağına oturmuştu. Elini göğsünde gezdirdi ve pantolonunun fermuarını açtı. Kadın onu avucunun içine aldığı anda Zach keskin bir nefes aldı.

"Okşandı." Karanlığın içinden ona sıırttı. "Bu benim için mi yoksa araba için mi?"

"Nora, sana söyledim-"

Nora parmaklarını onun üzerinde öyle bir gezdirdi ki nefes nefese kaldı.

"Dikkatini ver, Zach. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Yakınına eğildi, boynunu hafifçe ısırdı. Bilgili parmaklarıyla onu okşarken boğazından kulağına doğru bir yol öptü. "Beni becermek istediğini biliyorum.

Keşke yapmasaydım dediğini biliyorum. Peki uzlaşmaya ne dersin? Sen burada oturup 'Hayır, Nora', 'Yapma, Nora', 'Dur, ' dersin ve ben de tüm bu itirazları görmezden gelip yine de sikiğinin üzerine kayarım. Ve bunu yapacağım çünkü *hayır*, *yapma* ve *dur* senin güvenli kelimeler değil. Böylece sonunda sikilirsin ve bu gece büyük, yalnız yatağında kendini tertemiz, pırıl pırıl ve bakire hissederek bir bebek gibi uyuyabilirsin çünkü sonuçta 'hayır' dedin ve o korkunç Nora Sutherlin seni dinlemedi."

Zach sertçe yutkundu. Güvenli sözcüğünü hatırladı, tek yapması gerekenin bunu söylemek olduğunu ve Nora'nın ona dokunmayı bırakacağını biliyordu. Ama söylemedi. Nora onu bıraktı ve bileğini kavradı. Elini bacaklarının arasına götürdü ve başparmağıyla işaret parmağını içine soktu. Nora'nın içi o kadar sıcaktı ki Zach yüksek sesle inledi.

", " dedi Nora. "Ve sen de sertleştin. RİA'm var, cinsel yolla bulaşan hastalığım yok ve hayatımın geri kalanında gitmem gereken bir yer yok. Griffin'in ne yapacağını çok iyi biliyorum.

Søren'in bana yaptığını söylemiştim. Ne de oradaydım. Yani evet, belki Søren'e beni dövmeyi bırakması için yalvardım, belki beni sopaladığında çığlık attım, Belki bana tokat attığında ağladım, belki beni King'le paylaşmaması için ona yalvardım, belki altına yatıp ağlarken

İnsanlarla dolu bir odanın ortasında beni becerdi ya da saçımdan bir tutam çekip yarım saat önce oturduğumuz o masada beni üzerine çıkmaya zorladı. Ama bunu durdurmak için yapabileceğim tek şey olan güvenli kelimemi hiç söylemedim. Ve size neden durdurmadığıma dair bir tahmin vereceğim."

Kendini durduramayan Zach onun içine biraz daha girdi, parmaklarını biraz daha araladı. Nora nefesini tuttu, nefesi boğazında düğümlendi. Zach'in boştaki eli, çorabının çıplak bedeniyle buluştuğu kalçasını tuttu. En son ne zaman bu kadar acı verici bir şekilde tahrik olduğunu hatırlayamıyordu.

Zach, Nora'nın gözleriyle karşılaştı.

"Durdurmak istemedin," dedi.

Nora başıyla onu onayladı. "Sana öğretilir. Zach, ben asla Søren'in kurbanı olmadım. Biz sevgiliydik, eşittik ve birlikte yaptığımız şey ikimizin de çok iyi oynadığı bir oyundu. Bazı geceler beni o kadar sert orgazm ederdi ki ertesi gün belim ağrırdı. En son ne zaman ne zaman bu kadar iyi bir şey hissettin?"

"Ofisinin zemininde," diye itiraf etti Zach.

Nora'nın gözleri arabanın karanlığında simsiyah parlıyordu. "Biliyor musun, bu gece parmaklarını sokan ikinci erkeksin. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Zach, Søren nihayet onu bıraktığında asansörden koşarak çıkan Nora'nın kızarmış yüzünü hatırladı. O kadar ıslaktı ki, elini çevirirken sesini duyabiliyordu.

"Hayır."

"Senin için hâlâ umut var, Zachary Easton." Nora tekrar eğildi ve ağzını onun kulağına dayadı. Göğüsleri adamın yüzüne yaklaştı. "Tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

Vücutundaki her sinir aynı anda ateşlendi.

Nora kulağı adamın ağzına gelecek şekilde başını çevirdi.

"Hâlâ o güvenli kelimeyi duymayı bekliyorum," diye alay etti. Zach cevap vermedi. Saçlarından bir tutam yanağına değdi. Konuşmadı; tam olarak tehdit ettiği şeyi yapmasını istiyordu. Her şeyden daha çok istediği şey dünyanın en erotik arabasında dünyanın en erotik kadınıyla seks yapın

New York'un nemli, kirli bir sokağında, isteyen herkesin durup izleyebileceği bir yerde.

Nora tekrar onun gözleriyle buluştu. Zach parmaklarını onun içinden çekti ve bekledi.

Adamın uyarılmasının ucu ıslak dış dudaklarına hafifçe bastırana kadar kendini alçalttı. Ona doğru bastırmak için kalçalarını kaldırmaya başladı. Sonra Nora'nın sürücü kapısını açtığını ve dışarı çıktığını duydu. Serin gece havası içeri doldu ve Zach kot pantolonunun düğmelerini zorlanan ereksiyonunun üzerine iliklemek için mücadele etti.

"Bırak da ben devralayım," dedi Nora. "Bu halinle bebeğimi sürmene gerek yok."

Zach arabadan çıkmadan önce sakinleştirici birkaç nefes aldı. Yavaşça yolcu tarafına doğru yürüdü ve arabaya bindi. Nora sürücü tarafına geçti ve motoru çalıştırdı.

"İyi misin?" Nora sokağa geri geri çıkıp onun apartmanına doğru ilerlerken sordu.

"Henüz karar vermedim."

Nora kendi sokağına döndü.

"Ben sadece senin kurallarına uyuyorum. Kitap bitene kadar sevişmek yok. Sanırım acele edip kitabı bitirmeliyim."

Zach yüzünü ovuşturdu, ellerinin arasından nefes aldı. "Lütfen yap." "O zaman bana ödevimi versen iyi olur. Eğer tekrar oynayacaksak, ben Sanırım bu hafta bazı işleri halletmem gerekiyor. Ve bazı nedenlerden dolayı tekrar oynamak isteyebileceğini hissediyorum."

Zach onun sıcaklığını hâlâ elinde hissedebiliyordu. Zorlukla düşünebiliyor ya da konuşabiliyordu ve o kitaptan bahsediyordu.

"Yarın sabah sana e-posta atarım... aklım başıma geldiğinde."

"Aydınlık çok abartılıyor. E-postanı sabırsızlıkla bekleyeceğim. nefes al." Nora arabayı binanın önüne çekti.

Zach kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Gecenin soğuk havasına maruz kaldığında nihayet aklı başına gelmişti. Sürücü tarafına doğru yürüdü ve Nora camı indirdi.

"Bu gece biz ayrılmadan hemen önce Søren'e söylediğin şey neydi? İtalyanca gibi geldi," sordu Zach, tanık olduğundan beri aralarındaki şifreli konuşmayı merak ediyordu.

"*Cloro al clero*. Vatikan çevresinde oldukça yaygın bir duvar yazısıdır. 'Din adamlarını zehirle' anlamına geliyor."

Zach takdirle güldü. Bu duyguya katılabilirdi.

"Bu gece bir saatten fazla ortadan kaybolduğunda ne yaptığını bana söyleyecek misin?" diye sordu.

"Hayır."

"En azından eğlenceli olup olmadığını söyleyecek misin?"

Nora ona baktı ve gülümsemedi. Ama sanki ona anlatmak istediği harika bir fıkra biliyormuş gibi gözlerinde karanlık bir neşe parlıyordu.

"Sana şunu söyleyeyim... Ben bir erkekle seks yapmadım. Ve o eğlenceliydi ki yasadışı olmalıydı." Kadın motoru çalıştırırken Zach bir adım geri çekildi. Camı açtı.

Sonra da gitti.

Zach arabanın ardından baktı ve Nora'nın bir parçayı da beraberinde götürdüğünü hissetti. Bu onun kuralıydı, kitap bitene kadar sevgili olmayacaklarını ilan etmişti. Ama birkaç dakika boyunca hiç suçluluk hissetmemişti ve dünyanın sonu gelmemişti.

Zach binasına girdi ve asansörle dairesine çıktı. Kapısına vardığında paltosunu çıkarmıştı. Gömleğini çıkardı, kot pantolonunu indirdi ve yorgun bir askerin isteksizliğiyle yatağının acı siperine sürünmeden önce kıyafetlerini odanın köşesine .

Yorgun gözlerini kapatan Zach, Grace'i hayal etmekten kendini alıkoyamadı. Bazı geceler ellerini durdurur, onu kendisi soyamak için yanıp tutuşurdu. Saldırganlıkla kısa süren flörtü sona erdiğinde, parmakları ciddi ve gergin bir şekilde onun manşetlerini, yakasını açarken çekingenleşirdi. gömleğini omuzlarından öyle yavaş çıkarırdı ki, titrerdi. Ve kadın ona öyle bir merakla, öyle bir arzuyla ki, o, evli bir adam, bir üniversite mezunu Düzinelerce yatakta yatmış ve kadınların takdirkâr bakışlarına artık iltifat olarak algılanmayacak kadar alışmış bir adam kendini birden utangaç hissediyordu. Sanki çıplak göğsünü, açıkta kalan kollarını, çıplak karnını ve sırtını daha önce hiç görmemiş gibi ona bakar ve muhtemelen hiç böyle görülmediğini bilirdi. Ertesi gün esniyor, geriniyor ve sadece iyi bir gece uykusundan daha iyi bir teklif aldığı için minnettar bir şekilde saatlerce tökezliyordu.

Zach elinin üzerine sertçe boşaldı ve yuvarlandı. Tanrım, karısını özlemişti.

* * *

Nora yatağının ayak ucunda durdu ve siyah ipek uçuruma baktı ondan önce. Birçok karakteri gibi o da siyah çarşaflarda uyurdu. Ama farklı olarak

Ama bunu baştan çıkarıcı olmaktan çok pratik nedenlerle yapıyordu. Yatakta yazıyor ve sık sık kalemlerinin kapağı açık ve damlarken uyuyakalıyordu. Wesley'nin bir yıl önce taşınması, geceleyen misafirleri durdurdu. Bu günlerde sadece

Bu sayfalardaki lekeler mürekkepten kaynaklanıyordu.

Nora pijamalarını çekti, tekrar rahat kıyafetler giydi için minnettardı. Ne geceydi ama... Zach'i Çember'e götürmekle çok aptallık etmişti. Kimse Zach'e onun sadece bir Domme değil, aynı zamanda bir Dominatrix olduğunu ve Çember'in onun için bir yer olmadığını söylemeden oradan çıkmaları bir mucizeydi.

oynadığı değil, çalıştığı yerd. Çember'e katlanmıştı ama zar zor. Wesley onun yaptıklarından nefret ediyordu. Zach çocuktan daha anlayışlı olamazdı.

Çocuk... Michael'ı hatırladığında bir suçluluk hayaleti odanın içinden geçti. Ama yine de... garip arzularında yalnız olmadığını bilmek için o istekli, hazır ve çaresizdi ki. Ve eğer o olmasaydı, bir kız olurdu, boş ve aptal ve beceriksizce uğraştığı nadir yaratıktan tamamen habersizdi. Michael daha iyisini hak ediyordu. Töreni ve hikayeyi hak ediyordu.

İşlerini bitirdikten ve kadın onu çözdükten sonra, adam onun içine kıvrılmıştı.

ve ağladı. Onu sallamış ve konuşmasına izin vermişti. "Her zaman bende bir sorun olduğunu düşündüm," itiraf etti. "Bunu istemekle hata düşündüm." Ve onun üzüntü ya da şok nedeniyle değil, tüm bebekler doğduklarında ağladıkları için ağladığını biliyordu.

Nora etrafına baktı. Hayalet gitmişti. Ama Søren'in alaylarının anısı hâlâ kulaklarında yankılanırken bu gece kendi yatağında uyumasına imkân yoktu.

Yarı açık bir kapının önünde duraklayarak çorap ayaklarıyla koridorda ilerledi. Wesley yan yatmış, sırtı ona dönüktü, çarşaf kalçasının üzerine örtülmüştü.

Wesley arkasını dönmeden, "Uyandım, Nor," dedi.

Nora sessizce odasına girdi ve yatağının kenarına oturdu. Sırt üstü yattı ve ona baktı.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu.

"Odamda bir canavar var," diye fısıldadı Nora gereksiz yere. "Koca bebek." Yorganı geriye attı. "Gir içeri."

Nora çocuksu bir neşeyle daldı Wesley onu kollarından tutup yere yatırana kadar karadaki bir balık gibi takla atarak onun yanında kıvrandı.

"Neden, Wesley. Önemsemediğini hiç bilmiyordum." Kirpiklerini kırıştırdı Onu.

"Eğer benimle yatacaksan, kadın, durmalısın." Nora, Wesley'nin altında yatmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştı. Elleri üst kollarında ve çıplak göğsü yüzünün önündeydi. Başını kaldırmak, onun omuzlarını, güçlü boynunu öpmek istedi.

"Evet, efendim," dedi uysalca.

Wesley bir elini kaldırdı ve kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Saçların nemli," dedi. "Bir duş daha almışsın." Nora onun sesindeki endişeyi duydu.

"Zach ile seks yapmadım. Ya da Søren'le. Bazen duş sadece duştur, Wes," dedi ve Michael'ı rahatlıkla atladı.

"Orada mıydı?" Wesley onu bırakıp uzanarak sordu. Nora yüzünü ona dönmek için yan yattı. Wesley'nin onu ne kadar Wesley'nin büyük boy lüks yatağından çok daha küçük olan tam boy yatağında kendini rahat hissediyordu.

". Biraz konuştuk. Oyun oynamadık. Oynamak istedi ama ben onu durdurdum."

"Ona gerçekten hayır mı dedin?"

Nora doğruldu ve komodinin üzerindeki yaktı. Wesley'ye sırtını döndü ve pijamasının düğmelerini açtı.

"Nora, sen-"

Ama Nora durmadı. Gömleğinin kollarından düşmesine izin verdi. Saçlarını kaldırdı ve ona çıplak sırtını gösterdi.

"Gördün mü?" diye sordu. "tek bir iz bile yok. İstersen geri kalanımı da kontrol edebilirsin."

Wesley'nin konuşmasını bekledi ama onun yerine parmak uçlarıyla çıplak sırtını sıyırdı. Dokunuşu o kadar zayıftı ki neredeyse gıdıklıyordu.

"Tamam," dedi. "Sana inanıyorum."

Nora gömleğini tekrar giydi ve ilikledi. Lambayı söndürdü ve tekrar uzandı. Birkaç dakika boyunca birlikte sessizlik içinde yattılar.

"Zach orada olduğu için mi onu durdurdun?"

Nora gözlerini açtı. Wesley ona bakıyordu. Ellerini onun karmakarışık sarı saçlarında gezdirdi.

"Hayır. Sana söz için onu durdurdum." Wesley onun elini saçlarından çekip tuttu.

"Yaptın mı?"

Nora onun elini sıktı ve gözleriyle buluştu. "Evet, söyledim. Wes, yapamam seni kaybetmek." Uzanarak elini Wesley'nin göğsüne, kalbinin üzerine koydu. Öne doğru eğildi ve Wesley'yi alnından öptü. Başını eğip onun dudaklarını öpmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama Søren'in uyarılarını hatırladı. Wesley'nin yanında kendisine güvenilebileceğine inanmak istiyordu.

Wesley yüzünü görememesi için yan dönmüştü. Yerleşmeye ve kendini uykuya bırakmaya çalıştı. Ama Wesley'nin vücudu o kadar yakın, o kadar sıcak ve davetkârdı ki. Sırf onu kızdırmak için uzandı ve bir parmağını sırtının ortasında, boynundan kalçasına doğru gezdirdi.

"Nora, 'dur' kuralını çoktan unuttun mu?"

"Sadece iyiliğe karşılık veriyordum," dedi. "Sen benim sırtıma dokundun. Ben de seninkine dokunacağım." Nora parmağını adamın sırtından boynuna doğru tekrar gezdirdi. Her geçişinde yarattığı küçük ürpermelerden zevk alıyordu. "Neden hâlâ bakırsın Wes?"

Senin bekliyor. Nora kafasının içinde Søren'in sesini duydu ve onu itti.

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun?" Wesley bir yastık kaptı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Bunu sana çok ciddi bir şekilde soruyorum. Bilmek istiyorum." "Şey, ben bir Hristiyanım ve-"

"Ben de bir Hristiyanım. Ve bakire değilim. Ama yine de kötü bir Hristiyanım."

"Sen kötü bir Hristiyan değilsin," dedi Wesley. "Sadece elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

"Çok ." Nora onun başının arkasına bakarak sırıttı. "Ama sorudan kaçıyorsun. Gerçekten düğün gecene kadar bekleyecek misin?"

"Şart değil."

Nora onun sırtına bir fiske vurdu.

"Ne demek 'zorunlu değil'? Bu pek de dindarca bir davranış değil." "Ben köktendinci değilim, biliyorsun. Biyokimya okuyorum. Ben evrimin ve küresel ısınmanın gerçek olduğuna inanıyorum. Ben sadece Tanrı'nın da gerçek olduğunu ve bizim birbirimize karşı, ne bileyim, onurlu olmamızı istediğini düşünüyorum."

"Onurlu... Bu çok güzel bir kelime. Peki ne zaman şanslı bir kızı bekaretinle onurlandırmayı planlıyorsun?"

"Nora, bu pek rahat konuşulacak bir konu değil." "Wes, biz her zaman seks hakkında konuşuruz."

"Hayır, seksten bahsediyorsun. Seninle yaşıyorum ve bunu dinlemek zorunda ."

Nora ona bir fiske daha vurdu. " ama. Anlat bana. Bilmek istiyorum." "Pekala, tamam. Eğer bana vurmayı kesersen."

Nora Wesley'nin boynuna ve omuzlarına hafifçe masaj yapmaya başladı. Bunun gerginliğine iyi geleceğini düşündü ama Wesley'e dokundukça kasları daha da sertleşiyor gibiydi.

Wesley yavaşça nefes verdi.

"Sadece bunun benim için olduğu kadar onun de çok şey ifade edeceğini bilene kadar beklemek istiyorum. Benim için ne kadar önemli olursa olsun, bu biraz zaman alabilir."

Nora Wesley'nin boynunu ovmayı bıraktı ve onun yerine parmak uçlarıyla yavaşça sırtını okşamaya başladı.

"Unutma, ben senin yaşındayken hâlâ bakireydim. Søren'le ilk kez seviştiğimizde yirmi yaşındaydım."

"Bu kadar beklediğine memnun mu?"

"Beklemek benim seçimim değildi. Bu onun seçimiydi. Bundan çok daha gençken hazır ve istekliydim. Ama bunun benim için olduğu kadar onun için de önemli olmasına sevindim. Bence günün birinde bir kızı çok mutlu edeceksin. Senin için

"Umarım o da seni beklemiştir." "Ben beklemiyorum."

"Başka bir bakireyle birlikte olmak istemiyor musun?" diye sordu, tamamen şok olmuştu.

"Asla olmaz. En azından birimizin ne yaptığımızı bilmesini istiyorum."

"Anlaması o kadar da zor değil, söz veriyorum. Onu sadece öp," dedi Wesley'nin sırtının ortasına bir öpücük bırakarak, "onu öpmek istediğin her yerde ve her yerde ve ona dokunmak istediğin her yerde ve her yerde ona dokun. Islak ve hazır olduğunda bacaklarını iyice açıp yavaşça içine giriyorsun ve-"

"Dur, Nor." Onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu.

"Özür dilerim. Bazen kendi kitaplarımdan birinde olmadığımı unutuyorum."

" yok," dedi biraz soluk soluğa. Yastığın etrafında kıvrıldı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. "Sadece... sen... ben..."

"mi oldun? Tahrik olduğunu biliyorum. Aksanın daha da kalınlaşıyor-"

"Nora, lütfen."

"Bana anlatabilirsin, Wes."

"Evet," diye itiraf etti. "Hem de çok. Özür dilerim. Bana ölmüş büyükannemi düşünmem için birkaç dakika ver, sonra iyi olacağım."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hiç sanmıyorum. Ölmüş büyükannemle hiç tanışmadın."

Nora güldü. "Ben öyle düşünmüyordum. İşte, sadece rahatla. Yapılacak iyi şey bunu kafandan atmak." Elini onun yanına koydu. Wesley şiddetle,

"Seninle seks yapmayacağım," dedi.

"Biliyorum. Zaten bugünlük bakire kızlık bozma kotamı doldurdum.

Bunu gerginlik giderici bir masaj olarak düşünün." Nora elini onun pijama pantolonunun altına soktu ve kalçasını okşadı. Dövmesinin olduğunu bildiği yere dokundu. "Ya da borazanını üfleyebilirim."

Wesley aynı hem güldü hem de inledi.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi, ancak sesindeki ihtiyacı duyabiliyordu.

"O zaman duracağım. Ya da devam ederim. Sadece bana ne istediğini söyle."

"Bu gece bir noktada yüzüstü uyuyabilmek istiyorum." "Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman. Tamam mı?" Nora bekledi, onun şöyle diyeceğinden emindi

Hayır ve onu odasına geri gönder.

Wesley zor bir nefes aldı.

"Tamam."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Søren'e gerçekten benim yüzümden mi hayır dedin?" diye sordu.

Nora sessiz bir şekilde "Evet" diye cevap verdiğinde yalan söylemek zorunda kalmadı. "O zaman evet. Ama borazan çalmak yok."

"Oyunbozan." Nora aniden kendini aylardır, hatta belki de yıllardır hissetmediği bir şey hissederken buldu; gerginlik. Elinin Wesley'nin düz karnının sert düzleminde kaymasına izin verdi ve tüm kaslarının ana hatlarını hissedebiliyordu. Daha aşağıya indi ve onu buldu. Elini onun etrafına sararak yukarı doğru okşadı.

Tüm vücudu titrerken "Tanrım," diye fısıldadı.

"Daha önce hiç kimsenin sana dokunmasına izin vermedin mi?"

Parmaklarını yavaşça adamın sert uzunluğunda aşağı yukarı gezdirdi.

Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Tüm eliyle onu kavradı ve adam zevkle irkilirken gülümsedi. Vücudunu onun sırtına bastırarak, her yerini öpmek için can atmasına rağmen sadece boynunu öptü.

"Delicesine sertsin," dedi neredeyse gülerek. "Dünyanın en kötü blueballs vakası üzerinde çalışıyordun."

"Bir bana sor." Wesley'nin küstah olmaya çalıştığını duyabiliyordu ama sesi soluk soluğa çıkıyordu. Elini tabandan ucuna kadar gezdirdi; oraya ulaşması çok uzun zaman aldı. Elinde sadece bir Evinde güzel bir bakire vardı, ama son derece iyi donanımlı bakiresi vardı. Wesley ve Søren'in bir başka ortak noktası daha vardı. Gözlerini kapadı ve Tanrı'nın kendisine yukarıdan güldüğünü duyabildiğini hayal etti.

"Wes, ailenin en sevdiği hayvana gönderme yaptığım için kusura bakma ama at gibi asılmışsın."

"Gerçekten mi?" Sesi hoş bir şaşkınlık içindeydi.

"Kesinlikle." Wesley'nin izin verdiği bu inanılmaz yakınlık karşısında hâlâ şaşkın olan Nora sesini sakın tutmaya çalıştı. "Bir bakireyle seks yapmayı asla denemezsen muhtemelen iyi bir şey yapmış olursun. Zavallı kızı öldürebilirsin."

"Sanırım beni öldürmek üzeresin," diye nefes aldı. Onun sesini bu kadar boğuk ve çaresiz duymak hoşuna gitmişti.

Nora elini tekrar çevirdi ve sadece parmak uçlarını onun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi, Wesley'nin nefesi boğazında düğümlenirken ve omuzları çökerken sırtıttı. Bu sadece bir masajmış gibi davranmak istiyordu, ama onun içinde olduğunu, vücudunu onunkıyla doldurduğunu, geldiğini hayal etmekten kendini alıkoyamıyordu.

onun içinde, onun ilk sevgilisi olmak. Görüntüyü uzaklaştırdı ve tekrar Wesley'e

"Wesley, bunu bütün gece yapabilirim. Bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Ne zaman istersen gelebilirsin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sadece ben varım. Biz çok iyi arkadaşız. Utanmana ya da mahcup olmana gerek yok, söz veriyorum. Sadece rahatla. Benim için gel," dedi, Wesley'e bile emir vermeden duramıyordu.

Nora tutuşunu hafifçe sıkılaştırdı ve elini daha hızlı hareket ettirdi. Wesley daha da sert nefes almaya başladı. Sırtı kamburlaştı ve Nora onun keskin bir şekilde nefes aldığını duydu. Bütün vücudu uzun bir süre boyunca titredi. Nora onun orgazmının yoğunluğu karşısında neredeyse yüksek sesle nefes alıyordu, çünkü kendi iç kasları da hüsrana uğramış bir arzuyla kasılmıştı. Adam orgazmın doruğunda nefes alıp verirken, Nora isteksizce onu bırakmadan önce ona sarıldı. Yerdeki terk edilmiş boxer şortunu kaparak ona uzattı. Kendini temizlerken ve ıslak boxer'ı bir kenara atarken hiçbir şey söylemedi.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, daha iyi," dedi, hâlâ biraz nefes nefese. "Aşağılanmış ama daha iyi."

Nora güldü ve kolunu onun göğsüne doladı.

"Wes, arkanı dön." Nora, Wesley'nin itaat etme konusundaki isteksizliğini hissedebiliyordu.

Ama sonunda pes etti ve ters döndü. Tekrar yan yattı ve yüzünü ona döndü. Gözlerinin her zamanki gibi geniş, masum ve lekesiz olduğunu görünce rahatladı.

Elini adamın çıplak göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu.

"Size tamamen doğru olan bir şey söyleyeceğim," dedi. "Ve sen de bunun doğru olduğuna inanacaksın. Ve sonra ikimiz de uyuyacağız."

"Dinliyorum."

"Benim için de en az senin olduğu kadar anlamlıydı," dedi ve gerçekten de ciddiye. Wesley başıyla onayladı. "Tamam, sana inanıyorum."

Nora ona gülümsedi, o da ona gülümsedi.

"Şimdi uyu. İstersen şimdi yüzüstü yat."

"İyi geceler, Nora," dedi ve hala nemli olan saçlarını üzerinden itti.

yüz.

"İyi geceler, John-Boy."

Nora onu yanağından hızlıca öptü ve yan dönerek uzaklaştı.

ondan. Wesley uzanıp göğsüne doğru çekince gerildi. Wesley'nin ona bu kadar yakın durduğuna, vücutlarının omuz omuza, kalça kalçaya olduğuna inanması bile bir anını aldı. Ona doğru yerleşti ve kendisini tutmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra nefes alış verişleri sakinleşti, yavaşladı ve onunkiyiyle eşleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın onun uykuya daldığını sandı.

Wesley, "Bu gece Zach'le birlikte olacağımı ," dedi.

Nora elini buldu ve parmaklarını elinin etrafına doladı.

"Hayır. Bu gece seninleyim."

Zach bütün sabahı telefonda

Royal'in Batı Yakası ofisinde sözleşmeler ve gelecek projeler. Toplantılar normalde oldukça keyifli ve ilginç olurdu ama aklında Nora ve dün geceki olaylar olduğu için konsantre olamıyordu. Bir yandan ezbere bilgi aktarıyor, bir yandan da birkaç saat önce New York'un en kötü şöhretli yeraltı S&M kulübünde bir Katolik rahip ve şehrin en güçlü finansörü John Fiske'nin oğluyla nasıl dolaştığını düşünüyordu. Ve daha sonra Nora'yla arabada... Nora'nın parmaklarında nasıl hissettiğini ve içine girmeye ne kadar yaklaştığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Şimdi Salı öğleden sonra gün ışığında, Zach bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Kanıt olarak elinde sadece Nora vardı; kendi dünyasından Nora'nın dünyasına korkutucu bir kolaylıkla geçip geri dönen Nora.

Toplantılar nihayet sona erdiğinde Zach kendi masasına oturup bilgisayarının başına geçti. Nora'dan yirmi beş yeni sayfa aldığını ve daha fazlasının da geleceğinin sözünü aldığını keşfetti.

Bu sabah erken kalktım, diye yazmış Nora. Wes'le uyuyordum ve onun saat sekizde dersi vardı. Sabahın sekizinde mikrobiyoloji mi? İşte sadizm budur.

Dün gece bakire stajyerinle mi yattın? Zach, bir şey kaçırmadığından emin olmak için Nora'nın e-postasını iki kez daha okuduktan sonra cevap verdi. Yaklaşık on beş dakika sonra Nora cevap yazdı.

Kıskanma, sevgilim. Tamamen masumdu. Yani, çoğunlukla masumdu. Ama ödevime dönerken bana izin vermelisin. Anlaşmamızdan kaçman için sana hiçbir bahane vermeyeceğim.

Sanırım bu sözler için pişmanlık duyabilirim, diye yazdı Zach.

Seninle işim bittiğinde hiçbir şeyden pişman olmayacaksın. Şimdi beni yalnız bırak.

Ben bugün Papa Hemingway'im.

Nora mümkün olan her yönden Hemingway'in tam tersiydi. Bir kere, kafasına silah dayasalar bile kısa ve öz yazamazdı. Bir diğeri, Zach aslında Nora'nın kitaplarını okumaktan zevk alıyordu.

Hemingway abartısızlığın, kelime ekonomisinin ve kısalığın kralıydı. Onu örnek almak istediğinize emin misiniz? Zach cevap verdi.

Nora'nın bir sonraki e-postası yeterli bir cevaptı.

Evet.

J.P. ofisine girdiğinde Zach hâlâ gülüyordu.

"Gülümseme ve kahkaha mı? Bu salon son zamanlarda bu kadar sis görmemişti," dedi J.P.. "Bu şaşırtıcı hava değişikliği için teşekkür etmemiz gereken bir yazar var mı?"

"Hemingway'i tartışıyorduk."

"Evet, Hemingway tam bir komedi dehası. Sutherlin'in kitabı nasıl gidiyor?"

"Pekala. İki buçuk haftamız kaldı ve iki yüz Sayfalar yeniden yazılacak, ama hızını korursa ben ayrılmadan hemen önce bitiririz."

"Programın sıkışık Easton. Çok fazla kalite beklemek için çok fazla miktar var."

"İkisini de yapabilir. Kitabı bitirmek için güçlü bir güdüsü ve isteği var."

"Evet, imzalanmamış sözleşmesi hala başının üstünde duruyor, değil mi?"

Zach gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Şok edici derecede iyi hissettiriyordu

gülümsüyordu, sanki saklaması ya da söylemesi gereken kötü bir sırrı varmış gibi. Nora her gülümsediğinde böyle hissediyor olmalıydı.

J.P. gülümsemesindeki sırrı görmüş olmalı.

"Onu kadar çok çalıştıran sadece sözleşme değil, değil mi?" J.P. gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla sakalını sıvazlayarak konuştu.

"Birlikte yatmıyoruz. Onu daha öpmedim bile." Ofis katındaki olayı ve dün gece arabada olanları atladı. Teknik olarak , en azından dudaktan.

"Öpüşmekle uğraşmadan da çok şey yapabilirsin. Bir zamanlar gençtim."

"Nora sayesinde kafamda yeterince rahatsız edici görüntü var. iki ömür. Lütfen bunlara ekleme yapmayın."

"Bu noktada," diye başladı J.P. ayağa kalkarak, "kitabı nasıl bitireceğin umurumda değil. Sadece Los Angeles'a gitmeden ve Altıncı Sayfa'ya çıkmadan bitir, ben de yeryüzündeki en mutlu adam olayım.

Hâlâ Los Angeles'a , değil mi?"

Zach durakladı. Tabii ki Los Angeles'a gidecekti, değil mi? Yine de New York'tan ayrılmak Nora'dan ayrılmak demekti. Londra'dan ayrılmak Grace'den ayrılmak anlamına geliyordu - bir daha böyle ayrılmak istediğinden emin değildi.

"Evet, Los Angeles'a gidiyorum. Her şey kitapla ilgili, J.P." Zach söyledi.

"Bunu kendine söylemeye devam et Easton," dedi J.P.. Arkasını döndü ve Zach'e paketlenmiş küçük bir kutu fırlattı. "Başka bir hediyen daha var.

yol."

Zach kutuyu aldı ve iç çekti. Ofis şakacısı birkaç günde bir küçük sapıkça hediyeler göndermeye devam ediyordu. Zach biraz korkuyla kutuyu açtı. çıkardı ve kaşlarını çatı. Klipsli gümüş küpelere benziyorlardı, hafif ve sarkıyorlardı. Hiç de sapıkça değil. Şakacısı ona cross-dressing konusunda takılıyor muydu? Zach küpeleri kutuya geri koydu ve kutuyu postacı çantasına tıktı, onlarla başka ne yapacağından emin değildi. Eğer beğenirse Nora'nın almasına izin verecekti.

Masasının üst çekmecesinden sözleşmeyi çıkardı ve tekrar göz gezdirdi. Bir kalem aldı ve imzalamayı düşündü. İmzalayabilirdi. şimdi ve ona söylemeden; sonra kitap bittiğinde, ona gösterebilirdi Başından beri ona ne kadar güvendiğini. Başlangıçta onunla çalışmaktan ne kadar nefret ettiği düşünüldüğünde biraz abartılı bir ifade olsa da ondan etkileneceğini biliyordu.

Zach, J.P.'nin sorusunu tekrar düşündü. Hâlâ L.A.'e gidiyor muydu? Neden gitmesin ki? Ne de Royal'deki işi kabul etmesinin nedeni genel yayın yönetmenliği pozisyonuydu. Gideceğini ve söylemişti. Son sayfayı okuyana kadar Nora'nın sözleşmesini imzalamayacağını söyledi ve imzalamadı. Ve Nora'ya son sayfayı okuyana kadar birlikte yatamayacaklarını söylediğinde. birlikte çalışmayı bitirdiğinde, ciddiye.

Sözleşmeyi vicdanı rahat bir şekilde yeniden katladı ve postacı çantasına doldurdu.

* * *

Zach'in düşünceleri Nora'nın yazdıklarını bölmeye devam ediyordu. Bu gece onunla oynamak için çok fazla işi olduğunu bilmesine rağmen umutsuzca bölümlerini bitirmek istiyordu. Yine de Zach için çok meşgul olması, onun tamamen kurtulduğu anlamına gelmiyordu. Nora kitabını aldı ve bir aramadan sonra aradığı numarayı buldu.

Gergin bir ses cevap vermeden önce telefon iki kez çaldı.

"Evet, alo?" dedi diğer uçtaki kız.

"Merhaba küçük kuş. Bil bakalım kim?"

Nora hattın diğer ucunda duyduğu soluk soluğa sesle gülümsedi.

Kingsley bugünlerde çevresindeki kadınlar konusunda harika bir zevke sahipti. Geçimlerini sağlamak için başka yolları olduğu sürece üyelik aidatlarını ödeyip ödeyemeyecekleri hiç umurunda değildi. Kingsley'in bekâr kadınlarının hepsinin yatak odası içinde ve dışında çok yararlı yetenekleri vardı.

"Adını hatırlayacağımı söylemiştim Robin. King bana günlük işinden bahsetti. Bugün bana bir iyilik yapmak için bir iki saatin var mı? Çok iyi bahşiş veririm."

"Sizin için her şeyi yaparım, hanımefendi."

Nora kıza talimatlarını verdi ve telefonu kapattı. Zach'le ilgili düşüncelerini bir kenara itti ve yazmaya geri döndü.

* * *

Zach saatine baktı, neredeyse beş buçuktu. Son iki saattir Batı Yakası ofislerindeki müstakbel asistanıyla telefonda konuşuyordu. Yaklaşan projeleri konuşuyorlardı ki Mary bir ziyaretçi haberiyle onu aradı.

"İçeri gelin." Tanımadığı genç bir kadın elinde büyük bir çanta ve tekerlekli bir masayla içeri girdi.

"Bay Easton? Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi.

"Tanışıyor muyuz?" Zach ayağa kalkarak sordu.

"Evet, ben Robin. Dün gece tanıştık."

"Elbette, o-"

"Kulüp." Kadın, 8. Çember'in adını söylemeden önce onun sözünü kesti.

Zach onu şimdi tanıyordu. Kostümünü çıkarmış, saçlarını toplamış ve retro-şık gözlüklerini takmış olarak, kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş sigaracı kızdan çok farklı birine benziyordu.

"Doğru. Kulüp. Sizin için ne yapabilirim?"

Kız döndü ve ofis kapısını kapatıp kilitledi. "Giysilerinizi çıkarabilirsiniz Bay Easton."

Bir buçuk saat sonra Zach kapıyı Robin'in arkasından kapattı ve sandalyesine . Robin'in gün içinde yeterince geç gelmesinden memnundu. herkes çoktan gitmişti. Başta isteksizdi ama profesyonel bir Masaj reddedilmesi imkânsız bir hediye idi. Kızın harika elleri vardı ve bir saatten fazla bir süreyi adamın tüm vücudundaki her bir gerginlik düğümünü çözmek için harcadı. Kasları bir deniz anemonu kadar gevşek hissediyordu. Nora'ya borçluydu

Masajı ayarladığn için çok teşekkür ederim. Henüz ona elini sürmesine izin verilmediğine göre, belli ki bir boşluk aramış ve bulmuştu.

Zach kollarını gerdi ve ne kadar sakin, ne kadar huzurlu hissettiğinin tadını çıkardı. Kendini bu kadar rahat hissetmeyeli en az bir buçuk yıldan fazla olmuştu. Grace'le evliliği bir kâbus gibi başlamış ama kısa sürede en iyi rüyasına dönüşmüştü. Ama her rüya gibi buna da güvenilemezdi.

Rüyalarda her zaman köşede karanlık bir şey gizlenirdi. Ve bir gün o karanlık şey, o uyanırken bile kendini göstermeye başladı. Grace onunla konuşmaya başladı, bitirmeyi reddettiği korkunç konuşmalar. Ve sonra ona bir şey olmuştu ya da belki de ona olmuştu. Tek bildiği Grace'in onu terk etmeye başladığı ve yapabileceği hiçbir şey olmadığıydı. Grace yavaşça ona kapandı.

Birinin kurmayı unuttuğu bir saat gibi.

Robin'in ellerini üzerinde hissetmek çok tuhaf bir keşif olmuştu. Nora'nın ofisinde sarhoş oldukları gece ve ardından dün gece Aston Martin'inde onunla inanılmaz bir cinsel yakınlık paylaşmıştı. Ama başka bir kadın tarafından , sırtına, kollarına ve bacaklarına dokunulması... şehvetli ama cinsel olmayan bir şekilde dokunulmak ona Nora'yla geçirdiği o gece kadar yabancı gelmişti.

Yabancı ama korkutucu değil. Nora'yı görüp görmediğini merak etti.

Grace yine ona karşı eskisinden daha açık olabilecek miydi? O

Robin'in ona dokunduğu gibi dokunmayı çok isterdi. Nora'dan öğrendiği birkaç şeyi ona öğretmeyi çok isterdi.

Telefon çaldı ve Zach gülümsedi. Akşamın bu geç saatinde ofisini kimin arayacağını tahmin edebiliyordu.

"Nora, sen tam bir şeytansın," dedi telefonu kulağına götürürken. "Ama şikayet etmiyorum."

Zach hattın diğer ucundan hafif bir nefes alma sesi ve ardından parazit dolu bir duraklama duydu.

"Zachary?" diye binlerce mil ya da binlerce yıl öteden tanıdığı bir ses geldi.

Zach dimdik oturdu; kalbi hızla çarpıyordu. Bir an önce rahatlamış olan her şey yeniden gerilim dolu bir kabloya dönmüştü.

"Grace..." diye nefes aldı. "Özür dilerim. Seni yazarlarımdan biri sanmıştım. Nora Sutherlin, o bir kaçık. Bence onu seversin. Ama aptal gibi saçmalıyorum. Sen nasılsın?"

Bir başka korkunç duraklama sırasında yaşadı ve öldü.

"Hayatında hiç bu kadar aptalca konuşmamıştın," dedi Grace hafif Gal aksanıyla ve Zach bunu söylerken yüzündeki gülümsemeyi hayal edebiliyordu. "Daha önce yazarlarından biriyle bu kadar samimi olduğunu hiç duymamıştım. Genelde onlara ne kadar ahmak ve aptal olduklarını söylersin. Bu seferki özel olmalı."

"Çıldırılmış durumda ve ondan çok korkuyorum. Sen nasılsın?" tekrar sordu ve yüzünü buruşturdu. Kendini gerçekten aptal durumuna düşürüyordu.

"Karanlıktayım, kelimenin tam anlamıyla, korkuyorum. Az önce kapıdan girdim ve tüm ışıklar sönmüş. El fenerini hiçbir yerde bulamıyorum. İyi ki cep telefonum yanımdaydı."

"Elektrik kesintisi mi var yoksa sadece bizim ev mi?" Zach yine yüzünü buruşturdu. Artık "bizim ev" demesine bile izin var mıydı?

"Karartma, sanırım. Bütün sokak karanlık. Elektrik şirketini aradım. Sabaha kadar tekrar yanar ama lanet olası feneri bulana kadar hareket etmeye korkuyorum."

Zach, Grace'in karanlıkta mutfak masasında oturup kendisini arayacak kadar acil bir durum olup olmadığını tartıştığını hayal etti. Eve yeni geldiğini söylemişti. Ama Londra'da saat neredeyse gece yarısıydı. Nereden geldiğini hayal etmek bile istemiyordu.

"Bir düşüneyim. Çekmeceyi denediniz mi?"

"Sobanın yanında mı? Evet, önce oraya baktım. Işık dışında her şeyi buldum."

"Hayır, orada değil. Haklısın. Hizmet odasındaki dolapta. Şimdi oraya sakladığımı hatırlıyorum."

"Kontrol edeceğim."

"Dikkatli ol."

Zach, Grace'in belli belirsiz ayak seslerini ve açılan bir kapının sesini duydu.

"Buldum. Arkaya yakın ikinci rafta."

"Güzel," dedi Zach, onu biraz daha hatta tutmanın bir yolunu bulmak için çaresizce. "Mum yakarken dikkatli ol."

"Olacağım," diye cevap verdi Grace, sesinde belli belirsiz bir eğlence vardı. "Eğer ışıklar yakında yanmazsa, gece kal." Zach durdu. ve yutkundu. "Bir arkadaşınla kal. Işıklar kapalıysa, alarm da kapalı."

"Geceyi atlatacağıma eminim." Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu. "Daha fazla yardıma ihtiyacım olursa, seni tekrar ararım."

"Lütfen yap." Zach yüzünü ovuşturdu. "Bana ihtiyacın var mı? Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Zach o duraklamayı tekrar duydu. Ona ihtiyacı vardı. Onu sevdiğini ya da ondan nefret ettiğini söylemesine, boşanmak istediğini ya da onu geri istediğini ya da ölmesini istediğini ya da her iyi kocanın yapacağı gibi onu karanlıktan kurtarmak için hemen şimdi evde olmasını istediğini söylemesine ihtiyacı vardı. Ondandır bir şey duymaya ihtiyacı vardı çünkü artık bu şekilde devam edemezdi ve edemezdi.

"Hayır," dedi Grace sonunda. "Meşale artık bende. Tekrar teşekkürler."

"Elbette. Tamam o zaman," dedi Zach, midesi bulanarak ve kalbini onunla birlikte. "Tabii ki."

Zach telefonu kapatmadı. Nefesini tuttu ve dinledi, o korkunç küçük tıklamayı bekledi. O ses geldiğinde sanki bir silah sesi duymuş gibi irkildi. Hat kesilene kadar uğuldayan ahizeyi tuttu ve sonunda kapattı.

Nora Perşembe sabahı yüzünde bir gülümsemeyle uyandı. En sevdiği takım elbisesini giymişti; iş dünyasına özgü siyah eteği, diz üstü siyah çizmeleri ve siyah kravatlı beyaz bir bluzu vardı. Wesley'nin kapısının önünden geçerken bir ıslık duydu.

"Az önce bana ıslık mı çaldın, genç adam?" Nora, Wesley'nin kapı aralığında duraklayarak sordu.

", " dedi dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirirken. "Bugün bu kadar güzel nereye gidiyorsun?"

Nora neredeyse kızaracaktı. Wesley'nin ondan etkilendiğini biliyordu. Ne de olsa on dokuz yaşındaydı ve çirkin de değildi. Ama ona her zaman sadece bir arkadaş ve oda arkadaşı gibi davranmaya çalışmıştı. Ama Pazartesi gecesi samimi karşılaşmalarından beri ona karşı daha şakacı, daha çapkın davranıyordu. Kız bundan hoşlanmaya başlamıştı.

"Kingsley'lere gidiyorum." Wesley'nin gülümsemesi soldu. "İstifa ettiğimi söylemek için."

Gülümseme geri geldi.

"Zach sözleşmeyi imzaladı mı?" Wesley o kadar mutlu ve umutlu görünüyordu ki bu onun kalbini kırdı.

"Henüz değil. Ama olacak."

Wesley omzuna astığı sırt çantasıyla ona doğru geldi. Beyzbol şapkası ve dağınık saçlarıyla şu anda o kadar sevimli ve genç görünüyordu ki, onu yatağına atmak ve kravatını daha iyi kullanmak istedi.

"Derse gitmem gerek. Ama belki bugün daha sonra takılabiliriz. İşten ayrılmanı kutlamalıyız."

"Aklında ne var?" Nora ona bir adım daha yaklaştı. Topuklu ayakkabılarının içinde onu öpebilecek kadar uzundu.

Wesley ona doğru eğildi ve ağzını kulağına dayadı. "Düşünüyordum da... yapabiliriz..."

Nora nefesini tuttu.

"...bir film kirala." Wesley onun poposuna şakacı bir tokat attı ve yanından geçip gitti.

"Sadist!" diye bağırdı ve kalbi hızla çarparak nefes aldı. Kapı açılıp kapandı ve Wesley'nin arabası çalıştı. Ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Kingsley, işte buydu.

Nora Aston Martin'i Manhattan'ın en eski ve en şık şehir evlerinden birine sürdü. Burası sadece özel bir ev değil, New York'un en başarılı yeraltı şirketinin merkeziydi. Anahtarları

kapıcıdan izin aldı ve ön merdivenden üçüncü kata çıktı. Koridorda , kapıyı çalmadan sondaki çift kapıdan geçti.

Dört büyük siyah Rottweiler ona saldırdı.

"Eğilin çocuklar." Devasa hayvanları okşarken gülüyordu. "Brutus,

Dominic, Sadie, Max, yere yatın," dedi masanın arkasındaki adam.

yorgun bir şekilde emretti ve parmaklarını şıklattı. Dört köpek de oturdu ve sanki emre karşı gelmesini bekliyormuş gibi Nora'ya baktı.

Nora inleyen köpekleri kapının yanında bıraktı ve abanoz masaya yöneldi. Masanın arkasında, böylesine lüks bir sahibi olduğuna kimsenin inanmayacağını bildiği bir adam oturuyordu. Uzun siyah saçlarını siyah ipek bir kurdeleyle bağlayarak at kuyruğu yapmıştı. Viktorya döneminden kalma, uzun kuyruklu, şık ve buruşuk siyah bir takım elbise ve gümüş düğmeli siyah bir yelek giymişti. Kravatı dikkatsizce bağlanmıştı ama bu alışılmadık bir şey değildi. Ayaklarında ise

imzalı siyah binici çizmeleri. Takım elbise giymeye zorlanmış ve öyle de davranan yakışıklı ve çapkın bir korsan gibi görünüyordu - biricik Kingsley Edge'in ta kendisi.

"Sen geldiğinde penceredeydim." Durakladı ve kokteyli yudumladı.

"Martin'i siz sürdünüz, *maîtresse*. Gerçekten çok muzipsiniz." Konuşmaktan çok kelimelerin ağzından çıkmasına izin verdi.

"Ben sadece bana para ödeyenleri kızdırırım." Nora masanın etrafından dolaştı ve tepesine oturdu. Kingsley'in bile bir Aston Martin'i yoktu. Bunu ona hatırlatmaktan hoşlanıyordu. "Beni özledin mi?"

"Seni özledim. Banka hesabım seni özlüyor."

"Banka hesabınız Lüksemburg'un GSYİH'sinden daha büyük, Kral."

"*Oui, maîtresse.*" İçkisinden daha büyük bir yudum aldı. "Ama Lüksemburg çok küçük bir krallık."

"Öksür bakalım," dedi. "Haberlerim var."

Kingsley iç geçirerek yavaşça sandalyesinden kalktı ve odanın dolaşmaya başladı. Küçük, siyah bir evrak çantası aldı ve ona uzattı. Nora çantayı bir kenara fırlattı ve kollarını onun geniş omuzlarına doladı.

Nora kulağını nazıkçe kemirirken Kingsley, "Yok öyle bir şey," dedi. Kötü haber için onun iyi bir ruh halinde olmasını istiyordu. Elleri dolaştı

Gergin karnından aşağı. Lanet olası güzel Fransız' somurttuğunu görmekten nefret ediyordu. "Ve bunların hiçbiri de değil. Nedir bu haberler?"

"İstifa ediyorum," diye fısıldadı.

Kingsley geri çekildi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bırakmak mı?"

"Evet," dedi Nora. "Sana tapıyorum, Kingsley. Can sıkıcı ve sinir bozucusun ve sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Ama editörüm kontratımı imzalayacak. Gerçek bir yazar gibi davranmaya başlamamın zamanı geldi.

Anladın mı?"

Kingsley içini çekti ve onun iki yanağını da öptü.

"*Notre prêtre* bunu duyunca çok sevinecek. Ve Tanrı biliyor ki, senin adına hayatımı ve erkekliğimi tehdit etmediği bir gün geçirmekten mutlu olacağım. Bu kadar rahatsız edici olmazdı-"

"Søren ciddi."

"*Bien sûr, ma chérie,*" dedi Kingsley ve onu dudaklarından öptü. Nora bundan zevk almamaya çalıştı ama ne de olsa Kingsley'di. Adam yarı Fransızdı ama dili tamamen Fransızcaydı. "Artık özgür bir kadın olduğuna göre, benimle biraz boş zaman geçirmek ister misin? Eski günlerin hatırına sana bahşiş veririm, *olur mu?"*

"*Je suis désolée.* Ama bu hafta editörümü baştan çıkaracağım. Ayrıca, ikimiz de senin berbat bir bahşişçi olduğunu biliyoruz."

Nora geri çekildi ve kapıya yöneldi.

"Elle?" Nora onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Kingsley onu değiştirmişti.

Nora Sutherland'e dört yıl önce verdi. Artık ona Elle diye hitap ediyorsa, bunun nedeni tüm dikkatini ona vermek istemesiydi. Elinde yine kokteyliyle masasının üstüne oturdu. "Sana takılıyorum ama kitapların... Hepimizi gururlandırırıyorsun, *chérie. La communauté. Roman için iyi şanslar, ma belle dame sans merci.*"

Romanda iyi şanslar, benim merhametsiz güzel bayanım. Nora gülümsedi.

"*La belle dame avec merci,*" diye reverans yaparak karşılık verdi, onun nazık sözlerinden etkilenmişti. Genelde Kingsley onu müşterilerinden uzak tutan diğer işinden tiksинmekten başka bir şey yapmazdı. "*Merci, monsieur.*"

Kız yanından ayrıldığında hâlâ gülüyordu.

* * *

Nora arabasıyla Zach'in binasına gitti, garaja park etti ve arabasına göz kulak olması için görevliye yüz dolar bahşiş verdi. Cömertçe bahşiş vermek

Kingsley'nin ona verdiği on bin dolar nakitle kolayca geldi.

Zach'in kapıcısına da aynı cömertlikle bahşış verdi ve dairesine bırakması gereken bir şey olduğunu söyledi. Neyse ki Zach'in erkek bir kapıcısı vardı, yoksa tatlı dille içeri girmesi işe yaramayabilirdi.

Nora 1312 numarayı buldu ve Zach'in bugün evden çalışmıyor olması için dua ederek kapıyı hafıfçe çaldı. Bekledi ve hiçbir ses duymadı. Çantasını açarak küçük maymuncuk setini çıkardı.

Kilidi açmak bir dakikadan az sürdü. Becerikli bir el ile mandalı çevirdi ve kilidin açıldığını hissetti. Dairenin içine süzöldü ve etrafına bakındı.

Etkileyici düzenlilik onu şaşkırtmamıştı. Zach istediği zaman oldukça titiz davranırdı. Daire sade bir şekilde döşenmişti, her şey koyu renk ahşap, koyu renk deri ve seyrekti. Siyah kanepenin yanındaki yan sehpa da bir yığın el yazması buldu ve bunların üzerinde Zach'in sadece satır düzenlerken taktığı gümüş çerçeveli gözlükleri duruyordu. Bu gözlükleri Zach'in üzerinde sadece birkaç kez görmüşü ve daha sık takmaması her ikisi için de iyi olmuştu. Gözlüğün içinde o kadar entelektüel görünüyordu ki onu ısırarak için kendini zor tutuyordu. Sadece Zachary Easton redaksiyonu bu kadar seksi yapabiliyordu.

Tek kitaplığına göz attı ve özel okumalarının şaşkırtıcı derecede yüksek kalitede olduğunu gördü - Stanley Fish ve Noam Chomsky. Adam eğlence olsun diye edebiyat teorisi okuyordu.

"Ne inek ama," dedi kendi kendine, sırtarak.

Nora kafasını banyoya soktu, adamın sabun ve tıraş kreminin ılık kokusunu zevkle içine çekti. Erkeklerin, erkeksi kokularının bir kadın üzerinde ne kadar derin bir etki yaratabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Onun mahremiyetine yapılan her müdahalede nabzının yükselmeye başladığını hissetti bile.

Oturma odasına döndüğünde Nora el yazmaları yığınınna tekrar baktı. Kendisinininki yoktu. El yazmaları yığınınındaki gözlüğünün yanında duran küçük bir kutuyu aldı. Etrafında hâlâ kahverengi kâğıt sargısı vardı. Kendisiyle çalıştığı için ona isimsiz işkenceler yapan ofis şakacısının son hediyesi olmalıydı. Kutuyu açtı ve sırttı-uç kelepçeleri, takdirle başını salladı. Onlara daha yakından baktı ve gergin bir keşif yaptı - bunlar

El yapımı Eris marka, hiçbir yerde satılmayan bir tür. Yerel bir zindan ustası bunları konuklarına parti hediyesi olarak verdi. Onlar iki yönlü klipsli küpe olarak ikiye katlanan kelepçeler. Bir yerlerde bir çifti bile vardı.

Zach'in ofis şakacısı her kimse, içeriden biriydi. Nora göğüs ucu kelepçelerini kutuya geri koydu ve onları bulduğu en üstteki el yazmasının üzerine yerleştirdi. Şakacı onun yeraltından maaş aldığını bilseydi Zach'e çoktan söylerdi, diye kendini rahatlatı.

Kapalı bir kapı çağırdı ve Nora oturma odasından yatak odasına geçti.

Yatak odasında yatağın kendisi ve çalar saatinin bulunduğu küçük bir masadan başka bir şey yoktu. Önceliklerini takdir ediyordu; ihtiyaçları olan tek şey bir yataktı. Yatağın yapılmış olduğunu fark etti. Karısı onu çok iyi eğitmişti. Dolabı açtı ve Zach'in ara sıra giydiği Fransız manşetli beyaz bir gömlek buldu. Bunu giydiğinde onu ne kadar çekici bulduğunu ona hiç söylememişti. Onu tanısaydı, sırf inadına onun yanında giymeyi bırakırdı.

Nora askıdan çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Ayağıyla bir şeye dokundu ve eğilip gizemli nesneyi Zach'in yatağının altından . Bu onun el yazmasının bir kopyasıydı. Görünüşe göre Zach kitabını yatmadan önce okumak için ayırmıştı. Bunu bir iltifat olarak kabul etti.

Nora botlarını çıkardı ve hızla soyundu. Zach'in yatak odasında çıplak ve yalnız durmak çok lezzetliydi. Gömleğini giydi ve sadece ortadaki iki düğmeyi ilikledi. Bir hamleyle yatağın örtüsünü çekti ve çarşafın arasına girdi. Bir yastığa uzandı ve onu kalçalarının altına yerleştirdi. Bacaklarını açtığında aklına Zach geldi.

Zach... Zach onun kitaplarını biliyordu ve bu yüzden bazen onun kendisini herkesten daha iyi tanıdığını hissediyordu. Vücudu uzun ve zayıftı, sırtının alt kısmı çok zarif bir kavise sahipti, parmakları ve elleri güçlüydü ve çok geçmeden onun üzerinde ve içinde olacaktı.

Ne kitap, ne karısı, ne korkuları ne de sırları, aralarında hiçbir şey olmadan tamamen içindeydi. O buz mavisi gözlere bakmak ve onları yanarken görmek nasıl bir şey olurdu?

Nora elinin üzerine sertçe boşaldı ve parmaklarını yastık kılıfına sildi. Saate baktı ve hâlâ erken olduğunu gördü. Zach saatlerce eve gelmeyecekti. Ellerini tekrar bacaklarının arasına götürdü. En azından bir kez daha.

Ya da belki iki.

* * *

Saat yediyi çoktan geçmişti ki, Zach işte geçirdiği bir günün yorgunluğuyla eve doğru yürümeye başladı. Grace aradığından beri kendini mutsuz hissediyordu. Mary'ye sebepsiz yere çıkışmış ve bir görüşmenin ortasında telefonu J.P.'nin suratına kapatmıştı. İkisinden de özür dilemiş ama sonra pişman olmuştu. O kadar sempatiktiler ki, *terk edildiği* için kırmızı bir *D* taktığını hissetti. Anahtarı kilide sokup kapıyı açar açmaz Zach biraz canlandı. Nora'nın parfümünü, o eşsiz sera çiçeği kokusunu içine çekti ve onun burada olduğunu anladı.

"Nora?" diye seslendi postacı çantasını kapının yanına bırakıp ceketini silkerken. Hiçbir şeyin yerinden oynatılmadığını ya da değiştirilmediğini gördü. Kitapları, mobilyaları ve gözlükleri yerli yerinde duruyordu. Merakla yatak odasına doğru ilerleyen Zach, normalde kapalı olan kapısının aralık durduğunu gördü. O

Nora'yı yatağında yatarken bulmayı yarı umarak, yarı bekleyerek kapının arkasından baktı. Ama oda boştu. Yine de onun yatak odasında olduğu belliydi. Yatak toplanmamıştı, örtüler geriye çekilmişti ve vücudunun izi hâlâ çarşafların üzerindeydi. Zach yatağı incelemeye başladı, kadının bırakmış olabileceği herhangi bir not arıyordu. Elleri çarşaflara dokunduğu anda telefon çaldı. Zach bu kez arayanın Nora olduğunu biliyordu.

"Biri yatağında uyuyormuş," dedi cevap verirken. "Ve bu çok doğrudu. Bugün nasılsın, Zach?"

"Bitkin düştüm. Ama evime zorla girildiğini düşünmenin heyecanı beni biraz uyandırdı. Bilirsiniz, eğer biri sizi suçüstü yakalasaydı, tutuklanabilirdiniz."

"İlk kez olmuyor. Umarım kızmazsınız ama yatağınızda mastürbasyon ."

Zach cevap olarak öksürdü.

"Öyle mi yaptın?"

"Üç kez. Sadece birini planlamıştım ama çarşafların çok güzel kokuyordu, tıpkı senin gibi. Ve yatağının yanında benim küçük kirli kitabımın olduğunu fark etmeden edemedim. Kitabımın neden bu kadar onurlu bir yere sahip olduğunu hayal bile edemiyorum... ya sen?"

"Sık sık yatakta kitap okurum."

"Çekingen olma, sevgilim. İkimiz de benim sahnelerimde mastürbasyon yaptığını biliyoruz. Değil mi?"

Zach yalan söylemeyi ya da hiç cevap vermemeyi düşündü. Ama ikisinin de ne vardı ki? Nora bilirdi. "Evet," diye itiraf etti. "Bir kez."

" okşandı. Yine de seni suçlayamam. Sayfada oldukça iyiyim. Bana bir şey söyle," dedi, sesi ılık bir bala dönüşmüştü. "En sevdiğin pozisyon nedir?"

"Genelde kanatlarda oynarım."

"Zach, sana tapıyorum ama telefon seksi sırasında futbol şakaları yapamazsın.

Bu iş henüz bitmedi."

"Telefon seksi , değil mi?"

"Evet, öyleyiz. Bu hafta ikimiz de çok çalıştık. Oyun zamanı. Bu kolay bir oyun."

"Seni bir ya da iki el whist oynamaya ikna etme yok, değil mi?" "Hiç şansın yok. Komodininin içine bir hediye bıraktım."

Zach temkinli bir şekilde çekmecesini açtı. Nora ona bir tüp kayganlaştırıcı bırakmıştı. Neden insanlar ona hep kayganlaştırıcı veriyordu?

"Ne kadar nazıksın," dedi çenesini sıkarak.

"Rahat mı? Yastıklarınızın üzerine uzanmanızı öneririm. Mastürbasyon yaparken kalçalarımın altına hangi yastığı koyduğumu tahmin edebilir misiniz acaba?"

Zach'in kalbi onun küstah sözleri karşısında çırpındı. Grace'le iki yıl önce evlenmişlerdi ve Grace onu kendi sahneye çıkmaya ikna edememişti bile. Nora'yı yatağında izlemek için sağ elini bile verebilirdi. Belki de sol elini.

Zach hafifçe titreyen ellerini yastıklarının üzerinde gezdirdi. Bir tanesini ters çevirdi ve o sabah orada olmayan küçük bir filigran gördü. Nora'nın kendisini görmediğine şükrederek yastığı yüzüne doğru kaldırdı ve içine çekti. O tek nefeste binlerce duyusal anı geri geldi. Koku, bir kadının uyarılmışlığının kusursuz işaretiydi, son derece güçlü ve tamamen erotikti.

"Tanrım," dedi ve Nora'nın hattın sonunda kıkırdadığını duydu. "Teşekkür ederim. Rahatladın mı?"

Zach ayakkabılarını tekmeledi ve Nora'nın önerdiği gibi kendini yastıklarına yasladı. "Fiziksel olarak rahatım. Ancak diğer açılardan... hayır. Uzaktan bile değil."

Bir kahkaha bekliyordu ama gelmedi.

"Zach," diye başladı Nora ve sesi tuhaf bir şekilde ciddiydi. "Beni dinle. Rahatsız olmana gerek yok. Sadece ben varım. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey beni şok edemez. Her ihtimale karşı içime girdin. unuttun. İkimiz de birbirimizden çok etkilenen yetişkinleriz.

diğer. Sen inanılmaz derecede muhteşem, inanılmaz derecede zeki bir ve bundan utanman için hiçbir neden yok."

"Sadece biraz antrenmansızım," diye itiraf etti Zach.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir. Bu sefer üzerine fazla gitmeyeceğim. Tekrar soruyorum, en sevdiğin pozisyon hangisi?"

"Bu kolay versiyonu mu?"

"Burası anaokulu, Zach. Şimdi bana cevap ver ve dürüst ol." Zach nefesini verdi ve tavana baktı. İçini daha iyiydi. "Arkadan pozisyonları tercih ederim."

"Köpek stili mi?"

"Bazen. Ama en sevdiğim, yüzüstü yattığı ve bacağına yukarı doğru çektiği zamanlar."

"Neden beğendiniz? Ayrıntıları da atlamayın."

"Bu..." Zach doğru kelimeyi aradı. "Duygusal samimi. Sanırım bu size bir sürü saçmalık gibi geliyor."

"Hayır, çok mantıklı. Misyoner pozisyonu olabildiğince vanilya. Ama arkadan pozisyonlar harika. Benim de favorilerimden bazıları. İlk kez ne zaman denedin?"

"Sanırım on yedi yaşımdaydım. Benden birkaç yaş büyük bir üniversite öğrencisiyle görüşüyordum."

"Tam bir kadın katili. Senden daha mı tecrübeliydi?"

"Hem de çok. Birkaç çılgın geceden fazlasını yaşamıştım ama hiçbirini beni onun için hazırlamamıştı. İkinci kez birlikte olduğumuzda karnının üzerine yuvarlandı ve isteğini belli etti."

"Bu kızdan hoşlanıyorum."

"Raine adında yarı deli, güzel bir kadındı ama dersler için pişman değilim."

"Raine beni ıslatıyor. İlk seferden ne hatırlıyorsun, Zach?"

"Ah..." Zach gözlerini kapadı ve anıyı çağırdı. Onu düşünmeyeli yıllar olmuştu. "Saçlarını boynundan ayırmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Seninki gibi muhteşem siyah saçları vardı. Sırtını ve omuzlarını öpebilmek için bir avuç alıp yolumdan çektiğimi asla unutmayacağım."

"Onu ısırdın mı?"

"Sürekli," diye itiraf etti Zach. "Kollarımı onun üzerine koyarak kendimi desteklediğimi hatırlıyorum. Ellerim onun iki yanındaydı ve o da ellerini

elini uzattı ve parmaklarını benimkilere doladı. Sanırım o zaman favorim oldu." Gözlerini kapadı ve Grace'i bu şekilde ne kadar sık aldığını hatırladı. Grace de aynı şeyi yapıyor, adam içine girerken elini tutuyordu. Raine bunu yaptığında, bu onu tahrik etmişti. Grace ise çözölmüştü.

"Anlaşılır bir şekilde. Bir kadın olarak şekilde alınmak çok erotik. Kendinizi, neydi o kelime? Kullanılmış, sanırım. İyi bir şekilde kullanılmış. Arkadan pozisyonlar oldukça baskındır. Bence sende bir Dom damarı var, Zach."

"Baskınlık gibi hissetmedim. Sadece samimiydi. Yani... Ne demek istediğimi anlamaya başlayamıyorum."

"Evet, biliyorsun. Anlat bana." Nora'nın sesi şimdi daha da yumuşaktı ve onu gözlerini kapatmaya ikna ediyordu. Yatak odasında olup olmadığını ve sesine bu mırıltıyı vermek için ne yaptığını merak etti. Sormak istemiyordu ama hayal etmek istiyordu.

"Fısıltılar," dedi.

"Fısıltı mı? Ne fısıltısı?"

"Bu pozisyonda ağzım onun kulağında. Bir şeyler fısıldamak için mükemmel."

"Demek müstehcen konuşmaları seviyor. Bir kadının üstünde ve içindeyken ne söylersin?"

"Nora," diye itiraz etti. "Ben sadece-"

"Evet, anlatabilirsin. Söyle bana. Gözlerini kapat ve altında ben varmışım gibi davran. Göğsünü omuzlarıma bastırdığını düşün. Ellerin bileklerimin üzerinde kilitliymiş gibi yap. Ağzının kulağında olduğunu düşün. İçimde hareket ettiğini düşün. Bu o kadar korkunç bir düşünce mi?"

"Hayır, bu harika," dedi Zach, aniden nefesi kesilmişti.

"Söyle bana, Zach. Bana ne söyle. Kulağıma fısılda..."

Zach derin bir nefes aldı ve Nora'ya ve kendine güvenmeye izni olduğunu hatırladı. Bunu yapmak çok zordu ama ona güvenmek istiyordu, ona güvenmesi gerekiyordu.

Yan yattı, pantolonunun düğmelerini açtı ve fısıldadı.

Cuma sabahı Zach bir personel toplantısında sıkışıp kalmıştı ve iki nedenden dolayı konsantre olmakta zorlanıyordu. Birinci neden Grace'den gelen ve kalbini sızlatan telefonda. İkinci neden ise dün gece Nora'dan gelen ve vücudunu sızlatan telefonda.

"Ve çoğunuzun bildiği gibi," dedi J.P., "iki hafta içinde Zach Easton'ımız L.A. ofislerinde genel yayın yönetmenliği görevini devralmak üzere batıya gidecek. Eminim hepiniz onun güneşli varlığını özleyeceksiniz. Eski bir İrlanda kutsamasından alıntı yapmak gerekirse, *sis sizi karşılamak için yükselsin* ya da buna benzer bir şey." Odada hafif bir kahkaha mırıltısı dalgalandı. Sadece o kendini beğenmiş kış

Thomas Finley gülmüyordu, sadece her zamanki gibi sırtıyordu.

Thomas'ı özlemeyecekti. Ama asistanı Mary'yi ve J.P. Elbette New York'ta geçirdiği zaman boyunca en çok özleyeceği şey Nora'nın hayatındaki varlığıydı. Nora onun için şehrin simgesi haline ; pervasız ve vahşi, büyüleyici ve güzel, karanlık ve tehlikeli, çok şımarık ve çok cömert.

"Bundan iki hafta sonra," diye devam etti J.P., "konferans odasında Easton için bir veda partisi düzenleyeceğiz. Hepimizin Four Seasons'a gitmesini önerdim ama birisi bu öneriyi veto etti, bu yüzden Easton'ı yarım yamalak vedası için suçlayın." Zach'e doğru bir kaç şakacı yuhalama atıldı.

Toplantı sona erdi ve personel dışarı çıkmaya başladı. Mary çıkarken ona sarıldı ve kulağına fısıldayarak "Beni de Kaliforniya'götür" dedi. Zach'in yanında duran J.P. ona "Hayatta olmaz" dedi ve Mary suratını asarak oradan ayrıldı.

Editör arkadaşlarından dostça omuz sıvazlamalar ve birkaç içten tokalaşma geldi. Zach, J.P.'ye bir şey sormak için döndüğünde arkasında kendini beğenmiş bir kahkaha duydu.

"Nora'nın kitabı nasıl , Zach?" Thomas Finley o küstah ses tonuyla sordu. "Sıkı ve sık geliyor mu?"

Zach, Thomas'ın çocukça imalarını görmezden gelerek, "İş çok iyi ilerliyor Thomas," diye cevap verdi. "Sorduğun için teşekkür ederim."

"Kırbacı şaklatıyorsun, öyle mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Bekle, bu onun işi."

"Finley, bu kadar yeter," dedi J.P. toplantı odasından çıkarken kızgın bir parmakla. "Yazarlarımız saygıyı hak ediyor."

"Ona saygı duymak mı?" J.P. gider gitmez Thomas homurdandı. "Sırtıma çizmesini geçirmesi için ona para verseydim belki o zaman ona saygı duyardım."

Zach elindeki kâğıtları postacı çantasına tıktırdı. Zach sakince, "Görüyorum ki Mary haklıymış," dedi.

"Ne konuda haklısın?" Finley yüzü kızararak sordu. "Mesleki kıskançlığınız hakkında. "Mesleki kıskançlığın hakkında.

L.A.'deki pozisyon senin olmalıydı. Terfime çocukça şakalarla karşılık vermeniz, bırakın genel yayın yönetmenliğini, bu işi bile hak etmediğinizin kanıtıdır. Yayıncılık yetişkinler içindir, Thomas. Bir yetişkin gibi davranırsan sana yardımcı olur."

"Zach, Los Angeles'taki o işi almanın tek nedeni sana acınmasıydı. J.P. karının seni terk ettiğini duymuş. Sonuçta, yazarlarımdan hiçbiri altı haneli bir avans için uyumak zorunda kalmadı."

"Yazarlarınızdan hiçbiri altı haneli bir avans kazanmadı. Ve Nora, birlikte çalıştığım diğer tüm yazarlar gibi avansını yüreğini ortaya koyarak kazanacak. Nora ve ben yatmıyoruz. Bu pozisyon benim çünkü bu işi senden daha iyi yapıyorum. Ve bu konuşma," dedi Zach vurgulayarak, kapının önüne çıkıp yolunu kesen Thomas'ı iterek geçmeye çalışırken, "bitti."

"Birlikte yatmıyor musunuz? Gerçekten mi?" Thomas şaşırılmış gibi yaptı. "Dur tahmin edeyim, o senin fiyat aralığının dışında."

"Sen bir çocuksun Thomas."

"Ve o bir fahişe, Easton."

Zach yüzünü buruşturdu ve itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey onu durdurdu

Onu.

Thomas'ın yüzüne geniş ve vahşi bir sırıtma yayıldı.

"Zach, Zach, Zach... Gerçekten bilmiyor muydun? Nora Sutherlin ünlü Dominatrix. Sanırım verdiği hizmetlerin faturasını henüz size göndermedi."

"Onun ne olduğunu, boş zamanlarında ne yaptığını biliyorum. Özel hayatı beni ilgilendirmez."

"Özel hayat mı? Easton, eğer vergi ödemek zorundaysan özel hayat sayılmaz. Bunu para için yapıyor. O bir fahişe. Bir arkadaşım kız arkadaşını bağlayıp sikmesini izlemek için 5 bin dolar ödedi. Bunu sizin için yazmama gerek var mı?"

Zach, Thomas'ı yolundan itti. Finley'nin kıkırdaması koridor boyunca onu takip etti.

Zach, J.P.'nin ofisinde durdu. J.P. temkinli gözlerle ona baktı. "Arabanın anahtarlarını ver, J.P."

J.P. cebini karıştırdı.

"Ne dedi?"

"Ondan duyana kadar tekrarlayacağım bir şey yok." Zach anahtarları aldı ve kapıya yöneldi.

"Easton, sen benim tek yeni eleştirmenimsin, unuttun mu? Yazar hakkında değil, sadece kitap hakkında olması gerekiyordu."

Zach, "Hiçbir zaman sadece kitapla ilgili değildir," dedi ve J.P.'nin kapısını arkasından çarptı.

* * *

Nora el yazısıyla aldığı notlara bir göz attı ve tekrar yazmaya başladı. Bugünlük bırakmak istiyordu ama yorgunluğunu bastırması gerektiğini biliyordu. Hikayedeki büyük krize yaklaşıyordu ve yoğun dramatik sahneyi yeniden yazmayı dört gözle beklerken, kitabı bitirme sürecine başlamaktan da . Önceki kitaplarının hepsinden daha fazla, bu kitap onun bebeği olmuştu, kendisinin ve Zach'in ve onu seviyordu

Kendi elleriyle yaptığı bir şeyi sevebileceğini hiç bilmediği kadar çok sevdi.

Nora notlarında bir sayfa çevirmeye başladı ama kapısının çalındığını duyunca durdu. Israrlı vuruş tekrar geldi.

Kapıyı açtığında Zach'in verandasında durduğunu görünce gülümsedi.

"Bunu alışkanlık haline getiriyorsun, Zach," dedi sessizce.

Onu.

Ama Zach gülümsemeye karşılık vermedi. Ona baktı ve çenesini kaldırdı.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordu.

Nora'nın kalbi vücudundan geçip ayaklarına çarptı. "Kahretsin."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Zach açık kapıdan içeri girdi. "Ne söylememi istiyorsun? Sana söylemediğim için özür dilerim. Ben de gidiyordum. için. Kulüpte. Sonra Søren geldi. Korktum, özür dilerim. Önemli değil."

"Fahişe olman önemli değil mi?"

"Fahişe mi? Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Fahişeler benim yerimde olmak için adam öldürür. Ben bir Dominatrix'im. İnsanlar para için bana boyun eğer. Ama beni asla beceremezler."

"Senin seksi, vahŖi bir yazar,  zg r bir ruh olduğunu sanıyordum. Ama sen  zg r bir ruh değilsin. Sen sadece çok pahalı ve ucuz bir numarasın."

"Sana söyledim Zach, benim numaralarım hiç de ucuz değildir." Sesindeki soğukluğu duydu ve Zach ona karanlık bir bakıŖ attı.

"Bana yalan söyledin," dedi soğuk, sessiz bir öfkeyle.

Nora derin bir nefes aldı ve kendini sakın kalmaya zorladı.

"Zach,  zg n olduğunu biliyorum. Bunun senin için büyük bir Ŗok olduğunu biliyorum-" "Hasta mısın?"

Nora ona göz kırptı.

"Bazıları  yle diyebilir. Buna katılmadığımı söyleyemem."

Zach oturma odasından çıktı ve birkaç saniye sonra elinde bir ilaç ŖiŖesiyle geri döndü.

"Bunlar," dedi ve beta-blokerleri neredeyse yüzüne doğru itti. "Babam bunları her an onu öldürebilecek kalp rahatsızlığı için alıyor. Ve randevu defterinizdeki doktor randevularınız - hasta mısınız?"

" ncelikle, ecza dolabımı ya da randevu defterimi karıŖtırmaya hakkınız yoktu, ama dairenize zorla girdiğimi d Ŗ n rsek, bunu görmezden gelebiliriz. Ve hayır, ben tamamen sağlıklıyım. M.D. sadece 'Benim Zindanım' anlamına geliyor bunu g rm Ŗs n zdir. Ve bu haplar birçok sanatçının sahne korkusu ve performans kaygısı. El titremelerini azaltırlar. İŖim bazen kolay olmuyor. Bazı zor anları atlatmama yardımcı oluyorlar. sahneler."

Zach bir sandalyeye  okt  ve baŖını ellerinin arasına gömdü. Arkasına yaslandı ve hap ŖiŖesini odanın öbür ucuna fırlattı. Duvara  arptılar ve yere d Ŗt ler.

"Haftalardır sende bir olduğunu d Ŗ nerek sessizce korkuyordum. Benden sakladığın sırrın bu olduğunu sanıyordum. Seni hiç hayal etmemiŖtim..."

Nora onun önünde eğildi ve dizine dokunmak için uzandı. Ayağa kalktı ve onun yanından geçti.

"Grace'den sonra yanıma yaklaŖmasına izin verdiğim ilk kadına inanamıyorum..." Zach durakladı ve tiksintiyle baŖını salladı. "Senin bir yazar olduğunu sanıyordum."

"Ben bir yazarım," dedi, yıllardır olmadığı kadar kırığn ve . "Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Seks yapıyorsun-"

"Sadece kadınları beceriyorum," diye itiraf etti. "Erkekleri sadece d v yorum."

"Para için," dedi Zach.

"Hayır, Zach. Para için değil," dedi ve onunla burun buruna geldi. "Bir sürü para için," dedi, her kelimeyi ısırarak. "Sen maaşını zarf içinde alıyorsun. Ben benimkini lanet bir evrak çantasında alıyorum."

Nora koltuğundaki siyah evrak çantasını kaptı ve bir avuç yüz dolarlık banknot alıp Zach'in suratına fırlattı. Uçuştular yere düşen melekler gibi.

"Hiçbir şeyim yoktu," dedi. "Søren'den ayrıldığımda hiçbir şeyim yoktu. Yirmi sekiz yaşındaydım ve annemle yaşıyordum. Zar zor yemek yiyebiliyor, uyuyabiliyor ya da aylarca taşındı. Sonunda benden o kadar bıktı ki beni . Kingsley Edge'e gittim-"

"Pezevengin," dedi Zach.

"Kingsley Edge, *dostum*," diye karşı çıktı Nora. "Ve bana yardım etti. Ben bir köleydim ve o beni bir efendiye dönüştürdü."

"Seni bir canavara dönüştürdü. Søren haklıydı. Senden korkmalıyım."

"Her şeyden korkuyorsun, Zach. Karını terk etmekten korkuyorsun. Ona geri dönmekten korkuyorsun. Yeniden başlamaktan korkuyorsun. Benimle seks yapmaktan korkuyorsun. Bana, kendine ya da herhangi birine güvenmekten korkuyorsun. Ve ne olduğunu bana anlatmaktan korkuyorsun... Sana sırrımı söyleyecektim. Yemin ederim söyleyecektim. Sadece senin bana sırrını söyleyecek kadar cesur olmanı bekliyordum."

"Ben özel hayatımı gizli tutarım, Nora. Senin yaptığın gibi açık artırmaya çıkarmıyorum."

Nora kollarını kavuşturdu ve ona baktı.

"Grace'in seni neden terk ettiğini şimdi anlamaya başlıyorum. Gerçekten çok çekicisin, Easton."

Zach ona doğru bir adım attı. "Onun adını söylemeyi bile hak etmiyorsun, Nora. Söyleyecek tek şeyim kaldı, o da elveda."

"Tamam, anladım. Anladım. İşimiz bitti. Üzgün olduğumu söyledim ve sen özrümü kabul etmiyorsun. Kitap ne olacak?"

"Kitap mı?" Zach ön kapıya doğru giderken birkaç bin doların üzerinden geçti. "Kitap kapandı. Bitti."

"Ne demek bitti? Henüz bitmedi. Hâlâ iki haftam var."

Zach ön kapıyı açtı ve omzunun üzerinden baktı.

"Bitti," diye tekrarladı. "Royal House'un sana gücü yetmez," dedi ayağının altındaki yüz dolarlık banknotu tekmeleyerek. " de öyle."

* * *

Vuruşlar inanılmaz hissettiriyordu. Her vuruş tüm vücudunda yankılanıyordu. Ellerinden başlayıp kollarına, omuzlarına, sırtına ve ayaklarına doğru ilerliyordu. Her yumruğa kendini kaptırıyor, kasları geriliyor, açılıyor ve çığlık atıyordu. Acının ne kadar iyi hissettirebileceğini neredeyse unutmuştu.

"Nora!"

Wesley'nin uzaklardan kendisine seslendiğini duydu ve duymazdan . Sadece vurmaya devam etmek, can yakmaya devam etmek istiyordu.

"Nora, kes şunu!" Wesley bağırarak bodrum merdivenlerinden aşağı indi. Her seferinde üç tane. Adam onu yakalamaya çalıştı ama kız ellerinin arasından kayıp kum torbasına daha da sert vurdu

Geri çekildi, bir yumruk daha atmaya hazırdı ama Wesley onun önünde durdu.

"Çekil yolumdan Wes," diye emretti alnındaki teri silerken. Üzerinden, çıplak kollarından aşağı yağdı, el sargılarını baştan aşağı ıslattı.

"Nora," dedi Wesley, onu bileklerinden tutarak. Kız biraz debelendi ama Wesley onu . "Sen aklını kaçırmışsın. Ellerini inciteceksin."

"Umurumda değil."

"Evet, öyle. Eldivenlerin bile yok. Kendini yaralayacaksın ve bir hafta boyunca yazamayacaksın."

Nora ondan uzaklaştı.

"Artık bir önemi yok," dedi. "Neden?"

"Kapalı. Her şey iptal oldu. Royal'deki bir ahmak beni öğrenmiş ve benden önce Zach'e söylemiş," dedi nefes nefese. "En hafif tabiriyle mutsuzdu."

"Sözleşmeyi iptal mi etti?" Wesley sarsılmış bir sordu. "Evet. Bitti. Benimle ve kitapla işi bitti."

Wesley başını salladı. "Bunu yapamaz. Onu arayacağım. Onunla konuşacağım."

Nora soğuk bir şekilde güldü. "Sen bile onunla tatlı dille konuşamazsın, evlat. Bittiğini söyledi. Ciddiydi."

"Başka editörler de var."

Nora başını salladı. "Zach kitabımı benden daha iyi biliyor. Onsuz bitiremem."

"Evet, yapabilirsin. Şimdiden beş kitabın yayımlandı." "Oluk çukuru yazarından oluk hikayeleri," dedi, ellerini çözerek el sargıları. "Ve şimdi oluklara geri dönüyoruz."

"Güzel hikâyelerdi. Böyle şeyleri sevmediğimi biliyorsun ve ben bile onları okumaktan keyif aldım. Zach'in, benim ya da başka birinin sana nasıl yazacağını söylemesine ihtiyacın yok. Sen iyi bir yazarsın, Nora. Sen benim en sevdiğim yazarsın."

"En sevdiğin yazar," dedi ve güldü. Uzun, yavaş bir nefes aldı. "Çok kötü. Ben artık emekli bir yazarım."

Wesley'nin gözleri dehşet içinde açıldı.

"Nora... yapma."

"Oyunu bırakmayı neden düşündüğümü bile bilmiyorum. King ile bir ayda birinci ve ikinci kitaplarımdan kazandığımdan daha fazla kazanıyorum. Birleşti."

Nora elindeki sargıları yere fırlattı ve bodrum merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladı. Wesley de peşinden onu takip etti.

"Geri dönmene gerek yok. Banka hesaplarını kontrol ediyorum. Beş yıl ya da daha uzun süre yaşayabilecek kadar paran var."

"Otuz sekiz yaşından daha uzun yaşamayı planlıyorum. Hayat pahalı."

Nora mutfakta durdu ve dolaptan bir bardak alıp içine su doldurdu. Birkaç yudumda içti.

Bardağı tezgâha çarptı ve kırmızı yardım hattı telefonuna uzandı.

Wesley uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu.

"Sahip olduğum her kuruşu sana vereceğim." Gözleri korkudan simsiyah olmuştu. "Çok tatlısın Wes. Ama sen ücretsiz bir stajyersin, unuttun mu?"

Bununla birlikte hızlı aramasında sekiz numarayı tuşladı ve basılı tuttu.

"*Enchantée*, madam. Bu zevki neye borçluyum?" Kingsley sordu.

"Bekleme listem... kimler var?"

"Kimin olmadığını söylemek daha az zaman alır, tatlım."

"Ara onları. Ayarla."

"Kimi arayayım?"

". Haklısınız. Lüksemburg küçük bir krallık. Krallığı genişletelim, olur mu?"

Kingsley'nin gülmesini ya da ona teşekkür etmesini bekliyordu. Bunun yerine onun nefes verdiğini ve çok nadir duyduğu bir şekilde, içtenlikle konuştuğunu duydu.

"Elle, bundan emin misin?"

"Evet."

"Nasıl isterseniz, *chérie*."

"Gülümse Kral," dedi Nora gülerek. "Hadi çok para kazanalım."

İki hafta kaldı.

Zach toparlanmaya nereden başlayacağına karar vermek için dairesinin etrafında volta atıyordu.

Los Angeles'a uçmasına tam on üç gün vardı. Pazar sabahı varacak, Royal'in kendisi için kiraladığı geçici odaya yerleşecek ve Pazartesi günü işe başlayacaktı. Toplanacak pek bir şey yoktu, bu yüzden neden bu kadar erken toparlanmaya çalıştığından emin değildi. Royal New York'taki işi neredeyse bitmek üzereydi ve başka ne yapacağını bilmiyordu.

Bir karton kutu açtı ve kitaplarını paketlemeye başladı. *Muhteşem Gatsby*... Üniversite öğrencisiyken onu modern Amerikan edebiyatına ilk yönelten kitap. Ian McEwan'dan *Kefaret*... McEwan'ın en iyilerinden biri olan muhteşem bir hikâye. Zach bir sonraki kitabın başlığına uzun süre baktı: W. Somerset Maugham'dan *İnsan Esareti*. Nora bir keresinde bu kitap hakkında şaka yapmıştı; kitapta kimsenin gerçekten bağlanmamış olmasına çok üzülmüştü.

Bu anı karşısında gülümsediğini fark edince kendini durdurdu. Artık Nora'yla her şey bitmişti -kitap, anlaşma, o gitmeden önce birlikte geçirecekleri birkaç gecenin sözü. Kendisine çok kızgındı. Los Angeles'a yerleştikten sonra birkaç günlüğüne ziyarete geleceğini düşünmüştü. Bu fikirden bir hafta önce üstü kapalı olarak bahsetmişti. Ona "Goths in Hot Weather" diye bir şey duyup duymadığını sormuştu. Görünüşe göre deri ve tropik hava pek uyuşmuyordu. Ama eğer yeterince yalvarırsa bunu düşünebileceğini söylemişti.

Yalvarmaya tamamen hazırды.

Faydasızdı. Yaptığı hiçbir şey Nora'nın düşüncelerini zihninden kovamıyordu. Öfke dün kendini tüketmiş ve soğuğa dönüşmüştü, Midesinin çukurunda ıstırabın sert yumruğu. Onun arayacağını umuyordu. Başka bir kavga bile son zamanlardaki acı sessizliğe tercih edilirdi. Ona bittiğini söylediğinden beri üç gün geçmişti.

Zach yatak odasına gitti ve etrafına bakındı. Belki burada böylesine güçlü ve acı verici düşüncelere yol açmayacak bir şeyler bulabilirdi. Dolabındaki giysilere baktı ve bazılarını paketlemeyi düşündü. Ama New York'ta hâlâ bir haftadan fazla zamanı vardı ve ne giyeceğini ne giymeyeceğini ayıracak enerjisi yoktu.

Pes eden Zach, dirseklerini dizlerine dayayarak yatağına oturdu. Başının ağrımaya başladığını hissederek burnunun ovuşturdu. Baktı

yere indi ve Nora'nın el yazmasının köşesinin yatağın altından dışarı baktığını gördü.

Canını en çok acıtan şey, kitabın ne kadar iyi olabileceğini bilmektir. Kitabı neredeyse bitirmişti. Yeniden yazması gereken sadece yüz sayfa kadar kalmıştı. Çok yaklaşmıştı... Diğer tüm kitaplarının toplamından daha fazla satabilirdi, Finley'nin tüm sıkıcı, kasvetli, gösterişli postmodern kitaplarının toplamından daha fazla satabilirdi. Sansasyon yaratabilirdi.

Zach topuğuyla el yazmasını yatağın altına kadar tekmeledi. Dolaptan giysileri çıkarıp boş bir kutuya atmaya başladı. Hepsini dağıtacak. Her şeyi. Los Angeles'ta her şeye yeniden başlayacaktı.

Birkaç dakika sonra Zach ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Eşyalarını ne yaparsa yapsın, yaksın, gömsün ya da postayla göndersin, Los Angeles'a hiçbir şey götüremeyecekti.

Artık hiçbir şeyi yoktu. Ve hiçbir şeyi paketlemek çok kolay değildi.

* * *

Hayatında hiç olmadığı kadar yorgun olan Nora, oyuncak çantasını giriş holüne bıraktı ve köpekleri sevmeyi bile. Kingsley'in evinin merdivenlerini tökezleyerek çıktı ve ikinci katta durdu. Cumartesi gününden beri Kingsley'de kalıyordu ve Wesley'nin, Zach'i ve yarım kalan romanını kafasından atmak için kaç işe girdiğini bilmesi gibi bir eziyete maruz kalmasını istemiyordu. Wesley her gün arıyor, o da her gün aynı mesajı atıyordu: *Ben iyiyim evlat. Yakında evde olacağım.*

Bugün üç müşteri vardı, ikisi erkek biri kadın. Erkekler aslında daha kolay işlerdi. Birinin ayak fetişi vardı ve sadece saatlerce çizmelerini öpmek için burnundan para ödeyecekti. Diğerisi ise bağlandığında, kendisine "sürtük" denildiğinde ve eşek sudan gelinceye kadar dövüldüğünde en mutlu olan mazoşistlerden biriydi.

Her ikisi de evli ve toplumlarının saygın üyeleriydi. Evliliklerini ve hayatlarını sağlam tutmak için ona geliyorlardı. Onunla ayda birkaç saat geçirdikten sonra normal hayatlarına geri dönebiliyorlardı, ta ki üzerlerindeki baskı tekrar artana ve içlerini dökmek zorunda kalana kadar. Kadınlar her zamanki gibi çok daha fazla iş çıkarıyordu. Ama en azından Nora bu kızı sevmişti. Griffin'in güven fonu arkadaşlarından biriydi ve henüz ailesine açılmamıştı.

Kendini kadar onunla ilişkilerini keseceklerdi. Nora kız için üzülüyordu; değer verdiği insanlara gerçekte kim olduğunu söylemenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu.

Kingsley, Nora'nın kendi yatağında kendisine katılma davetini gönülsüzce geri çevirmesinin ardından ona kendi odasının yanındaki odayı vermişti. Zach, Kingsley'i onun pezevengi olmakla suçlamıştı ama bu, Zach'in hakkında en ufak bir fikri olmadığı şeylerden sadece biriydi. Kingsley beş yıl önce onun hayatını kurtarmıştı.

Arkadaş ve iş ortağıydılar ve şu anda işler iyiydi.

Nora soyunma zahmetine bile katlanmadan yatağa yığıldı. Kingsley'nin her gece olduğu gibi ortaya çıkması için çok beklemesi gerekmedi.

"*Comment ça va?*" Kingsley kapıyı çalmadan misafir odasına girerken sordu.

"Fransızca konuşamayacak kadar yorgunum, mösyö."

"*Kabul ediyorum.*" Adam yatağın kenarında onun yanına oturdu. Saçları açıktı ve takım elbise ceketini bu gece için bırakmıştı. Koyu renk yeleği ve diz üstü çizmeleriyle çingene kralı gülünç bir şekilde şık görünüyordu. Bunu ona söylememeye karar verdi.

"İçki?" Ona bir bardak şarap uzattı.

"Tanrı korusun." Kingsley'in en iyi şaraplarından birinden hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir yudum aldı.

"New York'tan saygıdeğer beyefendi tekrar aradı. Eğer fikrinizi değiştirmeyi düşünürseniz oyunu değiştirmeyi düşünebileceğini söyledi." "Teklifini yükseltmeyi düşündü mü?" Nora, Senatör Palmer'dan nefret ederdi.

O

gündüzleri aile değerlerine önem veren bir Cumhuriyetçi, geceleri ise bir S&M düşkününü ve sapıktı. İşi çok zorlaştığında paraya odaklanırdı. Beş yıl önce onu Kingsley'e getiren çaresizliği asla unutmuyacaktı. Paranın mutluluğu satın almadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Ama başını sokacak bir ev satın alıyordu ve bu işe başladığında sahip olduğundan çok daha fazlasıydı.

"İki katına çıkardı, *chérie*."

"İki katına mı çıkardı? Zor kazanılan vergilerimiz iş başında mı?"

"Vergi nedir?" Kingsley sordu ve gülüştüler. Vergi Dairesi'nin Kingsley'nin defterlerine hiç bakmaması için dua etti. "Ona ne söylemeliyim?"

"Ona evet de. Umurumda değil. En azından memnun etmesi kolay. Herhangi bir fikrin var mı?"

okul üniforması giymiş yetişkin bir kadın tarafından dövölmekten hoşlanıyor mu?"

"Birkaç yıl ABD'nin Japonya elçiliğini yaptı. Belki çok fazla manga okumuştur?"

"Ona Çarşamba gecesi söyle. Ve bu kadar. Bir gün izne ihtiyacım var." Ağrıyan omuzlarındaki baskıyı hafifletmek için gerindi. Diledi ki

Wesley buradaydı. Sırtını ovmak gibi sihirli bir yöntemi vardı ve bu sadece acıyı dindirmekle kalmıyor, aynı zamanda en başta oraya nasıl geldiğini de unutturuyordu. Wesley... Onu görmeyeli dört gün olmuştu. Olması gerektiği gibi yemek yiyor muydu? Numaralarını mı kontrol ediyorsun? Nora zorladı Wesley aklından çıkmıştı. Onu düşünmek neredeyse sırtının acıdığı kadar acı veriyordu.

Kingsley onun dikkatini çekmek için burnunun ucuna dokundu.

"Bir gün iznin var. Perşembe, hatırladın mı? Kutsal Perşembe ayininize karışmaya cüret edersem, din adamlarından biri beni Yahuda Sandalyesi'ne oturtur."

Nora gözlerini kapattı. Perşembe... Søren ile yıldönümü.

"Biliyor musun King, kendini aşağılık ve ahlaksız biri gibi gösteriyorsun ama bence derinlerde bir yerde romantiksin. Çöpçatanlık yapmayı bırakmalısın. Søren'den ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ona geri dönmek ise daha zor bir şey olurdu."

"*Mais oui*," dedi King ve ayağa kalktı. "Ama bildiğiniz gibi, *babam* bir Fransızdı ve ben de bir Fransız kalbine sahibim. Biz Fransızlar kendi romanslar."

"Søren ve ben bir romantizm değiliz. Biz sadece bir fanteziyiz."

"*Elbette, canım*." Kingsley odadan çıkarken selamladı. "Ne de olsa yazar olan sizsiniz. Kendi türünüzü bilirsiniz. sanırım."

Nora uzandı ve yatağın yanındaki ışığı kapattı. Karanlıkta tek başına yatıyordu.

"Ben yazardım," dedi tavana doğru. "Ve hiçbir şey bilmiyorum."

* * *

Nora evinin önünde durdu ve yavaş, sık nefesler aldı. İşe yaramadılar. Verandanın kenarına kadar yürüdü, eğildi ve çalıların arasına . Chez Kingsley'deki hayat onun için eskisinden daha zordu. Haplarından biraz fazla almış, fazla içmiş, yapmamayı dilediği şeyler yapmış ve görmüştü. Ağzını sildi ve cebinden evin anahtarlarını çıkardı. Cumartesi gününden beri eve gelmemişti. Beş gün geçmişti ve şimdiden kendi evine giren bir yabancı gibi hissediyordu.

Kendi odasına giderken Wesley'nin odasının önünden geçerken hiçbir şey söylemedi. Hedefine kilitlenmişti. Yatak odasına gitti ve

giyinmiş olarak küvete girmeden önce dişlerini sıktı. Yapabileceği en fazla buydu.

Birkaç dakika sonra banyo kapısının hafifçe vurulduğunu duydu.

"Kvetteyim," dedi.

"Yine de geliyorum."

Wesley yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıyı zorlayarak içeri girdi. Ona doğru baktı ama gözleriyle buluşamadı. Kvetin yanında diz çöktü ve başını çapraz kollarının üzerine koydu.

"Kıyafet giyiyorsun, Nora."

"Biliyorum."

"Kvette su yok," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

yüz.

"Kvette olduğumu söyledim. Banyo yaptığımı söylemedim." "Bu doğru," diye kabul etti Wesley. "Seni tekrar görmek güzel, yabancı."

"Bugünlerde ben de kendime yabancıyım. Kişisel algılama." "Okul üniforması giyip, saçlarını dağınık bırakmanın özel bir nedeni var mı?

ve boş bir küvette oturuyorsun?" "nk banyoya ihtiyaım var."

"Bana yeterince temiz görünüyorsun."

Nora yutkundu ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladı. "Bu gece kötü biriyle birlikteydim," diye fısıldadı.

Gülümseme Wesley'nin yüzünü terk etti.

"Sana zarar verdi mi?" Bu fikirden bahsedilince yüzü soldu.

"Onu incittim. Bana bunun için para ödedi. Teşekkür ettikten sonra. O dedi..." Nora dizlerini göğsüne doğru çekti. "On iki yaşındaki yeğenine aşık olduğunu ve birinin onun gibi giyinip onu dövmesinin yardımcı olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Wesley. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Ona vurmak istedim ama bir mazoşiste vurmak oldukça

anlamsız. Wesley?" Sonunda onun yüzüne baktı. Bir an için

kahverengi gözleri gümüşe döndü ve Michael'ın yüzünün süzüldüğünü gördü.

"Ya ben de kötü bir insansam?"

"Sen kötü bir insan değilsin. Kötü bir insan olsaydın, içinde su olmayan bir küvette giyinik bir şekilde oturmazdın çünkü kötü bir insan olmaktan korkuyorsun. şeytan cehenneme gitmekten korkmaz."

"nk o zaten orada."

Wesley iç çekti. küvetin tıpasını aşağı itti ve suyu akıtmaya başladı. Ayakkabılarını teker teker çıkardı ve diz çoraplarını indirip ayaklarından .

Ilık su etrafını başladığında "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Banyoya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. O yüzden banyo yapacaksın. Tamam mı?" Nora başını salladı. "Tamam."

Wesley atkuyruğu tutucularını saçlarından çıkardı ve gevşetmek için parmağını uzun buklelerinde gezdirdi. Su uyluklarının üstüne kadar yükselmişti. Wesley çıkıntidan onun köpük banyosundan biraz aldı ve içine döktü. Köpükler ağırlıksız beyaz bir dalga halinde yükselirken, orkidelerin kokusu banyoyu doldurdu.

Wesley durakladı ve kendini toplar gibi oldu. Hızla ıslanmakta olan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Wesley kollarını çekiştirince kadın kollarını kaldırarak gömleği üzerinden çıkarmasına izin verdi. Su ve kabarcıklar artık göğsüne kadar gelmişti.

Wesley pazen tişörtünü çıkardı ve kısa kollu tişörtüyle suya uzanıp kısa ekose eteğinin arkasını açtı. Kadın kalçalarını kaldırdı, böylece Wesley eteği altından çekip çıkarabildi. Tekrar suya uzandı ve külotunu buldu. Kadın adamın gözleriyle buluşmaya çalıştı ama adam iç çamaşırını aşağı indirirken sadece siyah-beyaz fayanslara baktı.

ve ıslak pamuğu diğer giysileriyle birlikte yığının üzerine attı. Adam sütyeninin kopçasıyla uğraşırken kadın güldü.

"Siz erkekler," dedi. "Sütyen kopçası sizi her yeniyor."

"Sanırım bunları şeytani bir mühendis tasarlamış olmalı. Cıvata kesicileri almam gerekebilir." Wesley sonunda tokayı çözdü.

"Dikkat edin. Sütyenler genellikle bubi tuzaklıdır," diye uyardı Nora.

Sütyeninin askılarını yavaşça omuzlarından aşağı indirirken Wesley, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi. Baloncuklar artık boynuna kadar inmişti. Sıcaklığın içine sızmasına ve onu rahatlatmasına izin vermeye çalıştı ama gerginlik devam etti.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Gerçekten deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Wesley suyu kapattı.

"Ben bir erotik yazarla yaşayan bakireyim. Sanırım ikimizin de kafalarımızın incelenmesi gerektiğini söylemek oldukça güvenli."

Nora ıslak elini uzattı ve onun sarı halesinin üzerine koydu.

Saç.

"İyi bir kafan var."

Wesley elini tuttu ve arkasından öptü.

"Sen de öyle. Ve ıslak bir kafa." Onu omuzlarından yakaladı ve suyun altına daldırdı. Kız tükürerek ve gülerek çıktı.

"Bu," dedi, ıslak saçlarını yüzünden çekerek, "hiç yakışık almadı." "Bu kesinlikle ." Wesley küvetin üstünden bir şişe şampuan aldı. ve ellerine biraz döktü. Kızın sıırsıklam saçlarına masaj yapmaya başladı.

Nora, Wesley'nin parmakları saçlarında gezinip kafa derisini ovarken zevkle iç çekti. Wesley'nin gerçekten de harika elleri vardı. Güç ve nezaketin birleşimi onu çözölmekle tehdit ediyordu. Eğer dikkatli olmazsa, ağlamaya başlayacaktı.

"Bu işte oldukça iyisin, evlat. Bir sürü yetişkin kadına banyo mu yaptırдын?"

"Hayır. Ama zamanında pek çok kısrak tımar etmişliğim var. Bu o kadar da farklı değil."

"Beni bir ata benzettiğin için teşekkür ederim."

"Beni bir tanesine benzetmiştin," diye hatırlattı ona hafifçe kızarak.

"Bu bir iltifattı. Hem de büyük bir iltifat."

Wesley buna bir şey söylemedi. Saçındaki şampuanı durulamak için onu tekrar suyun içine yatırdı. Parmak uçları yanağını ve alnını okşadı.

"Wes, geçen gece aramızda olanlardan rahatsız değil misin?"

Onu tekrar sudan çıkarırken küçük bir yarım gülümseme verdi. "Tabii ki öyleyim. Gezegendeki herhangi bir erkek Bu mu?"

"Sadece, ne bileyim, zayıf durumundan faydalandığımı düşünmenden endişelendim."

"Ereksiyon oldum, kanser değil. Bunu alışkanlık haline getirmememiz gerektiğini düşünüyorum ama bilemiyorum." Yüzündeki sabunu kuru bir havluyla sildi. "Hoşuma gitti. Başka bir şey yok."

"Bundan daha fazlası var mı?" Baloncukların altına gizlenmiş çıplak vücuduna bakarak başını salladı.

"Bazen banyo sadece bir ," dedi ve ona su fırlattı.

Wesley raftan bir şişe saç kremi alıp saçlarında gezdirmeye başlayınca güldü. Farkına varmadan gözyaşları suya karışmış ve yüzünden aşağı akmaya başlamıştı. Wesley'nin gördüğünü biliyordu ama hiçbir şey söylemedi, sadece onu ovmaya devam etti.

"Eskiden Søren bana banyo yaptırdı." Havluyu kaptı ve gözyaşlarını .
"Sevgiliniz çıplakken tamamen giyinik olmak çok baskın bir şey."

"Sana söylemeliyim, şu anda kendimi hiç baskın
hissetmiyorum." "Ne hissediyorsun?"

baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. "Evde olduğun için
mutluyum. Islak ve çıplak olmak da fena değil."

Wesley ayağa kalkıp temiz bir havlu açarken Nora tekrar suya eğildi ve saç
kremini durulamak için elinden geleni yaptı.

"Bakma," dedi.

Wesley güldü ama itiraz etmedi. Gözlerini kapatarak başını başka yöne
çevirdi. Nora sudan çıktı ve havlunun içine girdi. Gözleri hâlâ kapalıyken
havluyu ona sardı. Adam onu ayaklarından kaldırıp omzuna attığında Nora
şaşkın bir kahkaha attı. Islak bedenini, havlusuyla birlikte yatağa fırlattı.

"Şimdi de benim ırzıma mı geçeceksin?" diye sordu cevabı zaten bildiği
halde.

"Seni giydireceğim. Pijamaların nerede?"

"Kirli çamaşırlar sanırım. Birkaç gündür yoktum. Çamaşırları bıraktım
sayılır."

"Buna ne dersin?" Wesley odasına koşarken onu bir dakikadan az bir süre
yalnız bıraktı. Temiz bir boxer şort ve tişörtlerinden döndü. "Yeterince iyi mi?"

"Mükemmel." Şortu havlunun altına kaydırды. Havluyu bırakıp tişörtünü
giydiğinde Wesley tekrar başını çevirdi. Giysilerinin içine girmek sanki onun
kollarına girmek gibiydi; sıcak, temiz ve bir yaz sabahı gibi kokuyorlardı.

Wesley örtüleri arkaya doğru çekerken o da saçlarını havluyla sildi ve
olabildiğince çok su sıktı. Yatağına sürünerek girdi ve çarşaflarının tanıdık
koku, tanıdık kumaş ve Wesley'nin bu kadar yakınında olması onu rahatlatı.

"Saat kaç?" Son birkaç gündür zaman onun içinden akıp gidiyordu.
Elleri su gibiydi. Bugünün Çarşamba olduğunu biliyordu çünkü Perşembe'den
önce gelen gündü.

"Neredeyse gece yarısı." Wesley yorganı onun üzerine örttü. Geçen
cumadan beri ilk kez kendini insan gibi hissederek zevkle iç çekti.

"Neredeyse Perşembe." Nora, Wesley'nin gözlerine bir perde indiğini gördü. Yarının ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Onu görmeye mi gideceksin?" Wesley onun yanına oturdu.

Biraz daha yaklaştı ve yorgun gözlerle ona baktı. "Yapmak zorundayım."

Başını salladı. Yapmak zorunda olmadığını bildiği bir şeyi "yapmak zorunda" olduğunu söylediğinde genellikle onunla tartışırdı. Bu sefer anlıyor gibiydi.

"Onu hâlâ , değil mi?" Nora ona hüznle gülümsedi.

"Birçok su." Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi ve parmak uçlarından yere su damlamasına izin verdi.

"Birçok su aşkı söndüremez," diye bitirdi Wesley. "Nehirler onu yıkayamaz."

"Nehirler de taşmayacak" diye düzeltti. "Katolikler New American kullanırlar."

"N.I.V.- gençlik grubunda kullandığımız şey."

"Bana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana söz . Sadece onu görmem gerekiyor. Hepsi bu."

"Tamam," dedi. "Ama yarın akşam eve geleceksin, değil mi?"

"Evet, eve geleceğim."

Wesley başıyla onayladı ve yatağın kenarından kaydı. Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam pantolonunu çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine fırlatırken.

"Sana söylemiştim. Neredeyse gece yarısı oldu. Kenara kay."

Tişörtünü çıkardı ve Nora yanına kayması için ona doğru ilerledi. Yatağın başucundaki lambayı söndüren Wesley, onu kendine doğru çekti. Nora yavaşça nefes aldı, onun göğsünde gevşedi ve kollarının arasında eridi. Onu hak etmemişti, bunu hak etmemişti. Yarın Søren'i göreceğini biliyordu ve bunun için ondan nefret etmiyordu. Kendisinden nefret edebilirdi ama Wesley ondan asla nefret etmezdi.

Wesley elini gömleğinin altından geçirip yavaşça sırtının alt kısmını yoğururken, Nora parmak uçlarıyla köprücük kemiğinin izini sürdü. Bu yabancı duyguya neredeyse gülecekti -hayatında ilk kez yatakta muhteşem bir genç adamla yatıyordu ve onu baştan çıkarmak için kesinlikle hiçbir arzusu yoktu.

Nora uzun bir sessizlikten sonra, "İkimiz de senin iç çamaşırlarını giyiyoruz," dedi.

"Daha kötüsü de olabilirdi. İkimiz de senin iç çamaşırını giyiyor olabilirdik."

Gülümsedi, banyodan çok Wesley'nin ona bu kadar yakın olmasının bile kendisini yeniden temiz ve akıllı başında hissetmesini sağladığını biliyordu. Søren ona dokunduğunda onun olmuştu. Wesley ona dokunduğunda, kendisi oluyordu.

Nora'nın eli göğsünden koluna doğru kaydı. Wesley, Nora'dan iki kat kasları vardı. Birini kendisinden çok daha kolay ama yine de onun bir başkasını korumaya çalışmadığı sürece kimseyi incitmeyeceğini biliyordu. Bunu kendi gözleriyle görmüştü.

"Wes," dedi uykusunun geldiğini hissederken. "Ne, Nor?"

Seni seviyorum, diye düşündü ama kelimeleri yüksek sesle söylemedi. "Banyo için teşekkürler."

Nora ertesi sabah yataktan kalktığında Wesley çoktan gitmişti. *Günaydın mı?* diye düşündü ve sonra saate baktı. Saat öğleni çoktan geçmişti. Kendini çarşafının arasından çekip çıkardı.

Dolabına gitti ve karıştırdı. Bugün yılda sadece bir kez yaptığı bir şeyi yapacaktı: muhafazakâr giyinmek. Dizlerini geçen tek eteğini, alçak topuklu tek siyah ayakkabısını, göğüs dekoltesinin her santimini göstermeyecek şekilde tasarlanmış tek bluzunu buldu. Hatta yıllar önce büyükannesinden hediye olarak aldığı bir dizi inciye bulup taktı. Saçlarını geriye ve yukarı çekti, dalgalı Yelesini elinden geldiğince düzeltti ve her zamanki makyajının yarısını yaptı.

Bugün kiliseye gidiyordu.

Nora arabayı sürerken, bugünün onu her zaman ziyaret eden heves ve korku ikiz şeytanlarıyla savaştı. Saat üçü biraz geçe Sacred Heart Katolik Kilisesi'nin otoparkına girdi. Bebekken burada vaftiz edilmiş, ilk komünyonunu burada yapmıştı ve on sekiz yıl önce Søren'i ilk kez burada görmüştü.

Sacred Heart Søren'in gözetimi altında gelişmişti. Yüzün biraz üzerinde üyesi olan kilise, onun burada bulunduğu süre içinde üç katına çıkmıştı. A İlk geldiğinde sadece yirmi dokuz yaşında olan yakışıklı ve çok dilli rahip, genelde rahiplerin sahip olmadığı her şeye sahipti: bilgili, esprili ve çekici. Yakın piskoposluk bölgesindeki diğer iki rahip de son yirmi yıl içinde cinsel suç işledikleri iddiasıyla görevlerinden uzaklaştırılmıştı. Katolik aileler çocuklarını akın akın Sacred Heart'a getiriyordu. Peder'i tanıyorlardı. S.'ye güvenilebilirdi. Ve Nora onun kapalı yatak odası kapıları ardında kim olduğunu bilmesine rağmen, ebeveynler ona güvenmekte haklıydı.

Sacred Heart'ın ön kapısından girerken, burada geçen çocukluğuna dair ne kadar az şey hatırladığını düşündü. Søren'in selefi Peder Greg bile zihninde yaşlı bir nezaket anısından biraz daha fazlası olarak dalgalanıyordu. Sonra on beş yaşındayken bir Pazar günü, Søren bir Müjde gibi gelmişti; sanki Tanrı'nın Kendisi onu adıyla selamlamıştı.

Antrede durdu ve etrafına bakındı. Fuaye... Søren ona fuaye dediğinde zaman onu düzeltirdi. "Burası narteks, Eleanor," demişti gülümsemesini gizleyerek. "Fuaye değil." Bir dahaki sefere onun gibi oraya "lobi" demişti.

Etrafına göz gezdiren Nora, üzerine çöken binlerce anının arasından sıyrılmaya çalıştı. Girişin köşesinde Meryem Ana'ya adanmış küçük tapınağı ve altında yanan mumları gördü. Nora durdu tapınağın önünde, gözlerini kapattı ve hatırladı...

On altı yaşındaydı, neredeyse on yedi ve en iyi ve tek arkadaşı Jordan adında bir kızdı. İçe dönük ve utangaç olan Jordan, aynı zamanda sessiz bir güzelliğe sahip olduğunu bilmiyordu. Aynı Katolik lisesine gitmişlerdi, derslerinin çoğu aynıydı - üçüncü sınıfta İngilizce dışında hepsi aynıydı. Nora en üst düzey sınıftaydı ve Nora gibi yazar olmayan Jordan'ın öğretmeni daha kolaydı. Nora bir gün okul çıkışında Jordan'ın yüzündeki kül rengi ifadeyi asla unutmayacaktı. Nora'nın bunu anlaması üç gün sürmüştü; Jordan'ın İngilizce öğretmeni, kırk yaşlarında evli bir adamdı ve dersten sonra onu tutup elini gömleğinin içine sokmuştu. Açıkça görülmesi karşılığında ona dersten kolay bir A almayı teklif etmişti. Nora çok öfkelenmiş ve öğretmeni çıplak elleriyle öldüresiye dövmekle tehdit etmişti. Jordan kimsenin ona inanmayacağından, kimsenin ona yardım etmeyeceğinden korkarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Ne de olsa bu İngilizce öğretmeni aynı zamanda basketbol koçuydu ve takım son yılların en iyi sezonunu geçiriyordu. Jordan Nora'dan okula söylememesi için söz aldı, Nora da Jordan'dan Peder S.'ye söylemesi için söz aldı. Nora bugün hâlâ Søren'in öğretmene ne yaptığını ya da ne söylediğini bilmiyordu. Tek bildiği Søren'in Cuma günü okula gittiği ve Pazartesi günü öğretmenin gittiği idi.

Nora o gün okuldan sonra kiliseye koşmuş ve Søren'i burada Meryem Ana türbesinin yanında dua ederken bulmuştu. Ona Jordan' ne kadar minnettar , tüm okulun ne kadar şaşırdığını, koçun neden aniden gittiğini kimsenin bilmediğini anlatmıştı.

Søren gülümsememişti. Sadece bir mum yakmıştı.

"Bunu yapmak zor muydu?" Tam da bu noktada durduğunu ve ona bu soruyu sorduğunu hatırlıyordu. "O adamı azarlamak mı?"

"Tanrı korkusu salmak korkutucu derecede kolaydı," demişti Søren. "Ve neredeyse zevkliydi. Neden soruyorsun Eleanor?"

Kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını çekmiş ve yırtık pırtık manşetlerini endişeyle çekiştiriyordu. "Senin için zor olabileceğini düşündüm. , bana aşık olduğun için."

Søren onun gözleriyle karşılaştı ve on sekiz yıl boyunca birkaç kez olduğu gibi onu hazırlıksız yakalamayı başardığını gördü.

"Eleanor, Gazze Şeridi'nde senden daha az tehlikeli intihar bombacıları var." Adam ofisine doğru yürümeye başladı. Eleanor onu takip etti, uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşuyordu.

Ofisinin kapısına vardıklarında "Bunu evet olarak kabul edeceğim," demişti.

"Her zaman Sistersiyen keşişlerinin hayranı olmuşumdur." Søren ofisine girdi. "Özellikle de sessizlik yeminlerine." Ve kapıyı kadının yüzüne kapattı.

Sonraki iki hafta boyunca hiç durmadan gülümsedi.

Nora gözlerini açtı ve tapınaktan uzaklaşıp anılardan uzaklaştı. Topukları, yaşlandıkça kayganlaşan ve parlayan parke zeminde tıkırdadı. Søren'i ofisinde çalışırken bulacağını sanıyordu. Ancak ağır ahşap kapılardan içeri süzülen piyano sesini duyunca mabedin dışında durakladı. Sessiz notaları içine çekerek nefin içine girdi ve sessizce Søren'in kuyruklu piyanonun başında oturduğu doğru adım attı.

Kadın piyanonun başına geldiğinde başını kaldırıp ona bakmadı. Ellerini düz bir şekilde cilalı siyah tepesine koydu. Gözlerini tekrar kapatarak, piyanonun ince

Dalgalar içinde titreşiyordu. Son nota kollarını ve ayaklarını titretti. Nota nef boyunca yankılanarak mihraba geri dönerken Nora gözlerini açtı.

"*Ayıştığı Sonatı*," dedi Nora. "Benim favorim." Søren gülümsedi ve birkaç nota çaldı.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Nora gülümsemeye karşılık verdi ve öne doğru eğilerek elini pürüzsüz siyah yüzeyde gezdirdi.

"Mutlu yıldönümleri, Søren."

Søren tekrar , gözlerine ulaşan nadir, gerçek gülümsemelerinden biriydi bu. Göğsünde bir şey sıkıştı ve kendi gülümsemesinin solmasına izin verdi.

"Mutlu yıldönümleri, ," dedi, sesi sonatın son notası kadar yumuşaktı.

Bu dört kelimeyle birlikte binlerce anı daha geldi. O ve Søren asla evlenmemişlerdi, evlenmeyeceklerdi, geleneksel anlamda hiç çıkmamışlardı. ama hiçbir zaman günün ne olacağını sorgulamadılar.

Birlikte yaşamlarının başlangıcını simgeliyordu. Søren'in onu ilk kez dövüp bekâretini aldığı gün, on üç yıl önce Kutsal Perşembe günüydü; İsa'nın ölümünü kutladığı Kutsal Cuma'dan bir gün önce.

Son Akşam Yemeği. Tanrı'nın vücut bulmuş hali olan İsa, bu gece havarilerinin önünde diz çökmüş ve onların ayaklarını yıkamıştı. On üç yıl önce bu gece Sören de aynı şeyi ona yapmıştı. Ayın takvimi değışse bile, yıldönümlerini bundan başka bir günde kutlamayı asla düşünmediler - ihmal edilmiş kutsal gün, İsa'nın götürülmeden önce özgür olduğu bu son gece, sevdikleriyle baş başa sessiz bir anı paylaştığı bu son gece.

Sören unutulmaz melodiyi yeniden çalmaya başladı ve o da melodinin kendisini amansızca ısrarcı ritimlerine çekmesine izin verdi. Onun ellerini, mükemmel piyanist ellerini izledi ve bu elleri ne kadar yakından tanıdığını, onların kendisini ne kadar yakından tanıdığını çok iyi hatırladı. Sören'in mükemmel sarı saçlarından cesur bir tutam alına düşmekle tehdit ediyordu. Uzanıp onu geri taramak için can atıyordu.

"O gece bunu benim için çalmıştın," dedi müzik soluklaşırken. Nora gözlerini kapadı ve geçmişin aklına gelmesine izin verdi. "Bunu ben çalarken çalışıyordun.

papaz evine geldi." O geceyi dün gibi hatırlıyordu, ağaçlarla örtülü arka kapıdan içeri süzölüşünü, müziği takip ederek Sören'in zarif oturma odasına geçişini. Sessizce durmuş ve o gece sevgilisi rahibin tek bir mum ışığında dünyanın en güzel müzik parçasını sanki kendisi tarafından ve kendisi için yazılmış gibi çalmasını izlemişti. "Ertesi sabah ilk kez senin yatağında uyandım."

"Hayatımın en güzel sabahıydı," dedi Sören.

"Ve benimkini." Nora sevginin eski çekiciliğini hissetti ve onu üzerinden atmaya çalışarak doğruldu. "Kiliseye ne zaman kuyruklu piyano alındı?"

Sören gülümsedi.

"Gizemli bir yabancı, en son doğum günümde evime bir Imperial Bösendorfer teslim etti. Steinway'imi kiliseye bağışladım."

"O gizemli yabancı çok cömert davrandı," dedi Nora mahcup bir sırıtışla.

"Gerçekten çok cömert. Steinway hala çok güzel çalışıyor." "Yıllardır zor bir sustain pedalı vardı."

"Evet, peki bu kimin hatası?"

"Bu benim hatam değil," diye itiraz etti Nora. "O sırada bana ne yaptığını hatırlıyor musun? Bir şeylere tutunmak zorundaydım, değil mi?"

Sören ellerine baktı. Parmakları klavyenin üzerinde , ses çıkarmayan hayali notalar çalışıyordu.

"Bana tutunabilirdin."

Nora sadece yutkundu, kendini nadir bir suskunluk anında buldu. Belki de onun rahatsızlığını hisseden Søren ellerini klavyeye götürdü ve tekrar çalmaya başladı.

"*Ayıştığı Sonatı* tuhaf bir müzik parçası," dedi Søren. "Ağıt olarak adlandırılır. Çalarken hissedebilirsiniz, sonsuz tekrarlardaki hüznü ve ihtiyacı hissedebilirsiniz. Çalması basit ama iyi çalması çıldırtıcı derecede zor. Arpejler büyük bir ifade özgürlüğü sağlar. Eğitimsiz ve yeteneksiz ellerde çok fazla özgürlük. Beethoven'ın bu eseri on yedi yaşındaki bir kontes için yazdığı söylenir.

Giulietta Guicciardi. Onu sevmiş olabilir. Büyük onu baştan çıkarmaya çalışıyordu."

"Benim için işe yaradı." "Senin için işe yaradı."

Bu kez Nora, Søren'in sözlerinin çağrıştırdığı anılara gülümsedi. Ellerini tekrar piyanonun üzerinde sevgiyle kaydırды. "Tanrım, Søren'e karşı işlenen suçlar

bu piyanoda işlenen doğa." "Umarım benim çalışımı kastetmiyorsunuzdur."

"Asla. O ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum."

"Biraz edep lütfen. Bir kilisedeyiz Eleanor," diye hatırlattı Søren, dudaklarında sadece şakacı bir sertlik ifadesiyle.

"Affet beni, Peder." Yüz bir pişmanlık maskesine dönüştürdü.

"Elbette . Seni her konuda affedebilirim. Ama bir gün kefareтини ödemeye çağrılmayacağını düşünme."

O daha cevap veremedi, kapının dışından parke üzerindeki spor ayakkabıların kusursuz gıcirtısı duyuldu. Bunu daha yüksek bir gıcirtı ve ardından çocukların çığlık çığlığa kıkırdamaları izledi.

"Görev çağırıyor." Søren banktan kalktı.

Nora onunla birlikte koridorlardan aşağıya ve mabedin dışındaki salona doğru yürüdü. Kiliseden gelen çocuk seslerini takip ederek kardeşlik salonu ve kilise mutfağının bulunduğu ek binaya gittiler. Søren onu kısmen spor salonu, kısmen karşılama alanı olan kardeşlik salonuna götürdü. önünde bir hayvan kaosu sahnesi vardı. Zihnindeki tasvir, koyun kılığına girmiş bir çocuk yanlarından geçerken daha da uygun hale geldi.

"Ne oluyor?" Mutfığa yakın sessiz bir yer bulduklarında Nora sordu.

Søren, "Çocuklar Pazar çünkü Passion oyunu için alıştırma yapıyorlar," diye açıkladı.

Her yerde çocuklar ebeveynlerine koşuyor, ebeveynlerinden kaçıyor, bazen de ebeveynlerinin içinden geçiyordu. Ancak Søren'in varlığı fark edildikçe gürültü azaldı ve düzen yeniden sağlanmaya başladı. Søren'in bu özelliğine her zaman hayranlık duymuştu. Sözlerinden çok varlığının konuşmasına izin veriyordu.

Nora'nın gözleri belli belirsiz tanıdık gelen bir kadının üzerinde durdu. Yüz hatları belirginleştikçe Nora bu yüze bir isim taktı: Nancy James, buradaki en sevdiği annelerden biri. Bazen Nora için sadece beş yıl önce hâlâ bu kiliseye gittiğini, bu çocuklara bakıcılık yaptığını, bu ebeveynlerle sohbet ettiğini hayal etmek zordu. Nora sonunda onunla göz göze gelebildi ve gülümsedi. Nancy'nin gülümsemesi biraz zaman aldı ama sonra o da gülümsemeye tam bir takdirle karşılık verdi. Beş yıl... sanki daha dünmüş gibi, sanki milyonlarca yıl önceymiş gibi geldi.

"Bizi biliyorlar mıydı?" Nora başını bir grup ebeveyne doğru eğdi. Sesini gereksiz yere alçak tuttu. O kadar çocuk varken bu soruyu Søren'e korkmadan haykırabilirdi.

"Ben hala bir rahibim. Ya hiç şüphelenmediklerini ya da hiç umursamadıklarını varsaymanın güvenli olduğuna inanıyorum."

Nora soğuk bir şekilde güldü. "Eski mahkûm Elle Schreiber ve aziz Peder Stearns? Tabii ki hiç şüphelenmediler."

"Eleanor, senin hakkında asla sandığın kadar kötü düşünmediler. Geri döndüğünde seni kollarını açarak karşılayacaklar."

"Geri dönmeyeceğim."

Søren'in zarif dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ve yine de buradasın."

Nora tartışmaya başladı ama odanın öbür ucundaki ayna gibi solgun gözleri görünce donup kaldı.

"Michael..." diye nefes aldı.

"Evet, bu yıl Passion oyununa yardım ediyor. Çocuklarla arası oldukça iyi. Onların yanında rahatlayabiliyor, ki bu onun için başka yerlerde zor durumlar."

Şu anda Michael hiç de rahat görünmüyordu. Uzun siyah saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ama yüzüne dağılmış saç tellerini görebiliyordu. Çocuklar onun etrafında çılgınca koşuşturuyordu. Haleleri düzeltti, kanatları düzeltti, küçük meleklerle güreşti... Bir çoban neredeyse ona çarpacaktı ve o da gülerek yoldan çekildi.

"O iyi mi?" Nora suçluluk duygusundan bir bıçağın kendisini kesmekle tehdit ettiğini hissederek sordu. "O ve annesi iki yıldan uzun bir süre önce buraya gelmeye başladı. Bu da

Gerçekten onu gördüğüm en mutlu an. Artık huzurlu. Neredeyse mutlu.

Gözlerinde yeni bir bakış var. Rahatlama."

"Rahatlama... yalnız olmadığı için mi?"

"Evet. Ona bizden, kim olduğumuzdan, içinde yaşadığımız diğer dünyadan bahsettim. I

Bunu yaparak büyük bir risk aldığımı fark ettim ama babasının sözlerini çok iyi dinlemiş ve arzuları yüzünden hasta ve ahlaksız olduğuna kendini ikna etmişti. Ama anlatmak bir yere kadar..."

"Göster, söyleme," dedi Nora acımasız bir gülümsemeyle ve Zach'i düşünmemek için kendini zor tuttu. "Bu adil değil, biliyorsun. Bu tam bir çifte standart. Michael'ı doğurmama izin verdin ve o sadece on beş yaşında. Ama beni yirmi yaşına kadar beklettin."

Søren yavaşça nefes aldı. "Bu benim hatamdı."

"Mucizeler olur. Az önce bir hata yaptığınızı kabul ettiniz. Senin hatan neydi? Beni daha önce becermemek mi?"

"Benim hatamdı -" döndü ve onun gözlerine baktı "-dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu düşünmek."

Nora'nın kalbi göğsünde daraldı. Odanın diğer ucundan Michael'ı inceledi. Sevinçli olmaktan çok uzaktı ama duruşunun yumuşadığını ve gözlerinde bir ışık olduğunu görebiliyordu. Sadece ona bakarak bilekliklerinin altında böylesine korkunç yaralar taşıdığını asla tahmin edemezdi.

"Michael'a küçük bir minnet borcun var Eleanor." Søren onun melankolik meditasyonunu böldü. "Gittiğin günü hayatımın en kötü günü olarak saymıştım. Bir ambulansın arkasında diz on dört yaşındaki bir çocuğun son ayinini yönettiğim gün..."

"Beni etti, değil mi?" "Belki de birincilik için beraberlik."

"Yara izleri korkunç. Bundan kurtulduğuna inanamıyorum."

"Önceden planlanmış bir girişim değildi. Camı kırdı ve hızlıca kesti. Çok kan kaybetti ama onu kurtarmak için zamanımız olmayacak kadar hızlı değildi. Yine de doktoru onun hayatta kalmasını bir mucize olarak nitelendirdi." "Kurtulduğuna sevindim. Çok tatlı bir çocuk."

Nora bu sözleri söylerken Michael ilk kez onlara doğru baktı. Gümüş rengi gözleri onu görünce şokla irileşti. Teni kızardı ve yüzünü saf bir panik ifadesi kapladı.

"Søren..." Nora, Michael'ın kendini kaybetmek üzere olduğundan korkuyordu.

"Sadece izle, Eleanor."

Michael ona bakmaya devam etti. Ama o Søren'in emrettiği gibi yaptı. Michael gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Yüzündeki kırmızı soldu, vücudu sakinleşti ve gevşedi. Gözlerini tekrar açtı ve onun bakışlarıyla bir kez daha buluştu. Ve sonra, her şey bir yana, ona gülümsedi.

"O iyi," dedi Søren. "Sonuçta o da bizden biri."

"Onu önemsiyorsun. Bunu söyleyebilirim," dedi. "O benim için bir oğul gibi oldu."

"Ne kadar tatlı. İbrahim ve İshak gibi."

"Size yaşını söylemediğim için hâlâ kızgın olduğunuzu biliyorum. Söylemiş olsaydım, her şey farklı olur muydu? Bu etkileyici haklı öfke iddiası dışında?"

Nora itiraz etmek için ağzını açtı ama beş altı yaşlarında bir çocuk ciyaklayarak yanlarından geçti.

"Owen!" Søren seslendi ve küçük çocuğu olduğu dondurdu. "Buraya gel, genç adam."

Søren parmaklarını şıklattı ve yerde bir noktayı işaret etti. Küçük Owen yere yığıldı ve o noktaya doğru eğildi. Nora gülmek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Kıvrıkcık siyah saçları her yöne doğru uzanan Owen çok şirin bir şeydi.

"Evet, Peder S.?" diye sordu çocuk ve parkeye tekme atarak tabanlarını bilerek gıcırdattı.

"Owen, lütfen ayakkabılarını incele."

Owen itaatkâr bir şekilde yere baktı. Tüm vücudu, bir çocuktan duyabileceği en kederli iç çekişe bürünmüştü.

"Unutmuşum." Owen yalvaran gözlerle Søren'e baktı.

"Bağlamayı mı unuttun yoksa nasıl mı?" Søren sordu. "Nasıl bağlayacağımı unuttum."

"Eleanor? Sanırım bu senin uzmanlık alanın."

"Denerim ama biraz tecrübesizim."

Nora onun önünde diz çöktü ve tavşan tavşan yöntemini göstermeye çalıştı, iki ilmeği kulak olarak ve ilmeğin etrafındaki ilmek... Owen sadece ciddi gözleriyle onu izledi.

"Bunun bir anlamı var mı Owen?" diye sordu tekrar ayağa kalkarken.

"Bilmiyorum. Sadece çok zor. Teşekkür ederim."

"ederim, Owen."

Nora, Søren'in uzanıp parmağının ucunu Owen'ın gözlerinin arasına yerleştirmesini izledi. Owen'ın gözleri şaşlı oldu ve hem o hem de Søren güldü. "Gidebilirsiniz. Ama lütfen yavaş şeritte kalmaya çalışın."

Owen tekrar havalandı, ama bu sefer daha ölçülü bir hızda.

Nora koridorda, masaların yanından geçerek ebeveynlerin kendi aralarında konuştukları ama gözlerini çocuklarından ayırmadıkları yere baktı.

"Bir zamanlar senin çocuklarına sahip olmak istemiştım," dedi onun gözlerine bakmadan.

"Sana söyledim, Michael benim için bir oğul gibidir. Ve sen onu doğurdun, değil mi?"

Nora keskin bir nefes aldı. "Sadizm ile zalimlik arasında fark vardır. Umarım bir gün bunu öğrenirsin."

"Hangisini tercih ettiğınızı bana hatırlatır mısınız?"

"Ben gidiyorum, Søren. Bir başka güzel yıldönümü için teşekkürler."

Nora topuklarının üzerinde döndü ve salondan çıktı. Arkasından gelen ayak seslerini duydu ama yürümeye devam etti. Adını duyduğunda ancak girişe kadar gelebilmişti.

Durdu ve Søren'le yüzleşmek için arkasını döndü.

"Buraya tekrar gelmek ve seni görmek benim için yeterince zor," dedi. "Bunu daha da zorlaştırmak zorunda değilsin."

Søren bir elini yüzünün yan tarafına doğru kaldırdı. Parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı. Kimsenin onları izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Bu asla vazgeçemeyeceği bir alışkanlıktı.

"Bağışlayın beni. Bu benim için de zor bir durum." "Senin için hiçbir şeyin zor olduğunu düşünmemiştim."

Søren elini indirdi ve güneş ışığından çıkıp Meryem Ana tapınağının yanındaki gölgelere doğru adım attı.

"Herhalde siz benim hakkımda bu kadar iyi düşünemezsiniz." Nora gülümsedi ve onu gölgelere doğru takip etti.

"Seni ilk gördüğüm gün, her şeye kadir olduğunu düşünmüştüm."

"On beş yaşındaydın Eleanor."

"Hâlâ öyle düşünüyorum."

Søren'in kahkahası boş ve kasvetliydi.

"Her şeye olsaydım hâlâ benimle olurdun küçüğüm. Gitmeni engelleyecek gücüm yoktu."

"Yaptın," dedi. "Ama beni onu kullanamayacak kadar çok sevdin."

"Belki de seni hep çok sevdim." Søren gözlerini Meryem Ana heykeline çevirdi. "Ortak tanıdığımız bana kitabınız üzerinde çalışmayı bıraktığınızı söyledi."

Nora gömleğinin manşetlerini çekiştirdi.

"Zach ne iş yaptığımı öğrendi. Anlaşmayı bozdu." "Elbette onsuz da yazabilirsin."

"Yapabileceğimden emin değilim. Kitabımı yeni gözlerle görmemi sağladı. Ondan önce sadece müstehcen bir hikaye anlatıcısıydım. Kısa bir süre için kendimi gerçek bir yazar gibi hissettim."

"Benim için bir soruya cevap ver Eleanor. Neden bizim mösyö ile çalışmaya başladın?"

"Hiçbir şeyim yoktu. Bana bir iş teklif etti."

"Herhangi bir işte çalışabilirdin. Neden bu?"

"Çok az saat çalışarak çok para kazanacağımı söyledi. Bunun bana-" Durdu ve yutkundu. "Bana yazmak için zaman vereceğini düşündüm."

"Kingsley ile çalışman sadece bir içindi. Asla bir son olması gerekmiyordu."

Nora buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Søren elini cebine attı. Küçük siyah kadife bir çanta çıkardı ve kızın eline tutuşturdu.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Gerçek yıldönümü hediyen."

Nora çantayı açtı ve eline zincire bağlı gümüş bir kolye döküldü. Onu gözlerine yakın tuttu.

"Bir aziz madalyası." Güldü. "Yıllardır bunlardan birini takmamıştım. Kim o? Aziz Michael mı? Aziz Mary

Magdalene?" "Aslında Havarî Aziz John."

"Aziz John... aptalların ve eski sevgililerin koruyucu azizi mi?" diye bir tahminde bulundu. "Hayır," dedi Søren, sesi ve gözleri yumuşaktı.

"Aptalların ve eski sevgililerin yazarlar."

Nora'nın eli hafifçe titredi ve kolyeyi tam olarak takamadı.

Søren madalyayı ondan aldı ve boynuna doladı. Gözlerini kapadı ve Søren'in kollarının onu sarmaladığı o kısa anın tadını çıkardı.

Søren bir adım geri çekilerek, "Efendimiz İsa'nın on iki öğrencisi vardı," dedi. "O'nun göğe yükselişinden sonra hepsi dört bir yana dağıldı ve

ölene kadar zulüm gördü. İşin tuhafı, şehit olarak ölmeyen tek kişi Yazarların Koruyucu Azizi Aziz John'du."

"Şehit rolü oynamamdan hep nefret ederdin. Biliyor musun, bunu giymeyi hak ettiğimden emin değilim."

"Yaratılış 1:1, *Tanrı ışık olsun dedi ve ışık oldu...* Tanrı dünyayı kelimelerle yarattı, Eleanor. Kelimeler evrenin iplikleridir. Yazıyorsun çünkü bu seni Tanrı'ya yaklaştırıyor. Bir zamanlar bunu senin için yapabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Artık daha iyi biliyorum. Sen busun."

"Zach öyle düşünmüyor."

"O zaman daha aptalmış. Seni tanıyorum ufaklık. Cehennemden çıkış yolunu bir kez yazdın. Bunu tekrar yapabilirsin."

"Kitap bitmedi, yakınından bile geçmedi ve Los Angeles'a gitmesine sadece bir hafta kaldı. Bitirsem bile okumaya zahmet etmez."

"O zaman senin dilinde Eleanor, becer onu. Kitabı bitir. Ne benim için, ne Zachary için, ne Wesley için, hatta ne de Tanrı için. Kendin için bitir."

Nora gözyaşlarına rağmen güldü.

"Bu bir emir mi?"

"Olmak zorunda mı?"

Nora bir an düşündü, şimdi damarlarında dolaşan enerjiyi düşündü. Zach Los Angeles'a gitmeden önce bir haftası vardı. Ya kitabı onsuz bitirirse? Ona doğru yürüyebilir ve kitabı yüzüne fırlatabilirdi. Sözleşmenin canı cehenneme. Sırf nasıl bittiğini bilmek istediği için kitabı bitirebilirdi.

"Hayır, sanırım bunu ben hallederim."

"O zaman git." Søren başıyla girişi işaret etti.

Nora neredeyse kapıya doğru koşuyordu. Ama son anda durdu ve arkasını döndü.

"Beni tutabilirdin, bunu , değil mi?" diye sordu. Søren bir kibrit çaktı ve tapınağın altında bir mum yaktı.

"Keşke beni tutmuş olsaydın."

Nora konuşmuyordu, konuşamıyordu. Ama yazabildiği sürece konuşup konuşmaması önemli değildi. Fuayeden çıkıp güneş ışığına doğru adım attı. Sacred Heart'a son bir kez baktı ve en kutsal kalbinin içeride kaldığını biliyordu. *Bazen kendi kendine, keşke beni de saklasaydın,* diye düşünüyordu.

* * *

Wesley eve döndüğünde onu oturma odasında bekliyordu. Kızın zarar görmemiş olduğunu görünce yüzünde derin bir rahatlama ifadesi belirdi. Birkaç dakika sonra onun ne kadar minnettar olacağını düşünerek gülümsedi.

"Eve geldin," dedi. "Yazmam gereken bir kitap var."

Wesley'nin yüzüne güneş kadar parlak bir gülümseme yayıldı. Ama kırmızı yardım hattı telefonunu uzattığında bu gülümseme dalgalandı.

"Sen yokken çaldı."

Nora telefonu onun elinden aldı ve sekiz numaraya bastı. Kitabı kendisi için bitirecekti, başka kimse için değil. Ama bunu en azından Wesley için yapabilirdi.

Kingsley telefona cevap verirken, "*Pardonnez-moi, madam,*" diye başladı. "*Mais-*"

"Unut , Kral. Bunu kişisel olarak algılamayın ama Bayan Nora'nın işi bitti."

"Bu sefer ne kadar sürecek, *chérie*?" Adamın sesindeki kahkahayı duydu.

Nora Wesley'e baktı ve gülümsedi.

"Sonsuza kadar."

Telefonu yere düşürdü. Hızlı bir vuruşla cep telefonunu ayakkabısının topuğuyla parçaladı.

Wesley ona öyle bir sarıldı ki onu yerden kaldırdı.

"Aşağı çocuk. Fazla zamanım yok ve yazacak çok şeyim var. Kahve hazırla ve tüm telefonları kapat, internetin fişini çek, kapıya cevap verme. Önümüzdeki bir hafta boyunca sadece bütün gece çalış."

"Zach'in söylediğini sanıyordum-"

"Zach'i siktir et. Bunu kendim için yazıyorum."

Bir hafta kaldı.

Zach kahvesini yudumladı ve yüzünü buruşturdu.

"Biliyor musun, kahveyi benim yapmama izin vermelisin patron." Mary elinde bir Starbucks fincanıyla ofisine girdi. Ona uzattı ve o da minnettarlıkla aldı. "Seninki iğrenç."

"Oxford'da doktora yapmış biri olarak bir yerlerde düzgün bir fincan kahve yapmayı öğrenmiş gerekirdi."

"Bazılarımızın yeteneği var. Bazılarımızda yok. Zavallı sen, hayatın boyunca iğrenç kahve içtin."

Masasının karşısındaki sandalyeye otururken Zach ona sırtıttı. "Grace her zaman kahvemizi yapardı. Belli ki yeteneği varmış," dedi Zach. "Zaten Amerikan kahvesi İngiliz kahvesinden çok daha üstündür. Londra'da gerçek kahve çekirdekleri satan küçük bir dükkan biliyordu. Her sabah erkenden kalkıp kahve yapardı."

"Tam bir bakıcıya benziyor." Mary gülümsedi ve sonra söylememesi gereken bir şey söylediğini fark eder gibi oldu. "Özür dilerim, Zach."

"Her şey . Grace ve benim ayrı düştüğümüz bir sır değil. Finley bile biliyor."

Mary tiksintiyle ürperdi. "Sırf seni kızdırmak için o kadar zahmete girdiğine, o küçük pis hediyeleri bıraktığına inanamıyorum. Ve sonra Nora hakkında söylediği tüm o şeyler... Bunu sana hiç söylemedim ama Nora'nın kitaplarını gerçekten seviyorum."

"Mary, senin bu düşüncede olduğunu bilmiyordum."

"O görüşte söyleyemem ama iyi bir hikayeyi severim. Ve bazı ateşli yazılar yazıyor."

Zach, "Hayatı onun en ateşli hikâyesi," dedi. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Mary, sattığı tek şey kitapları değil."

"Evet, onun gerçek duymuştum. Gerçek bir Dominatrix ile çalışan biri için çalıştığıma inanamıyorum."

"Sadece bir Dominatrix değil. Görünüşe göre Dominatrix. Onu alamam. Sadece yazması gerekiyordu. Yaşamayı gerekmiyor."

"O cinayet hikayeleri yazmıyor patron. Kağıt üzerinde ya da gerçek hayatta insanları öldürmüyor. O sadece..."

"Onları kağıt üzerinde ve gerçek hayatta yener," diye bitirdi Zach.

"Ama hoşlarına gidiyor. Korku merdiveninde cinayet ve tecavüzden biraz daha düşük bir basamak, sence de öyle değil mi?"

"Mary, kocanın seninle tanışmadan önce başka sevgilileri olmasına aldırımıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ben de payıma düşeni aldım."

"Şimdi, bu diğer sevgililerin ona seks için para ödediğini öğrenmeniz bir sakıncası var mı?"

Mary bu fikre güldü. "Demek istediğini anlıyorum. Ama yine de-"

"Rızası olan yetişkinler arasında özel bir uygulama olarak kabul edebilirim. Ama bunu para için yabancılarla yapmak?"

Mary nefesini verdi ve gözlerini devirdi.

"Patron, gerçekten onun özel hayatının yayınlanmayı hak etmediğini anlamına geldiğini mi düşünüyorsun? Bu biraz acımasızca değil mi? Bu gerçekten onun kitabıyla mı ilgili?"

Zach, Mary'ye baktı.

"Lütfen bunu kimseyle paylaşma-"

"Tanrım, Zach, ben J.P. değilim. Bana her şeyi anlatabilirsin." "Nora ve ben... Bu kesinlikle iş değildi."

Başını salladı. "Belli ki öyle. Onunla çalışmaya başladığında ruh halin kesinlikle düzeldi. Bu yüzden mi bu kadar kızgınsın?"

"Bana yalan söyledi. Üstesinden gelemediğim şey de bu. Onu önemsiyordum. Grace'le ayrıldığımızdan beri ilk kez kendimi yeniden mutlu hayal edebiliyordum. Ya da en azından artık mutsuz olmadığımı."

"Belki o da seninle aynı şeyi hayal ediyordu. Belki de bu yüzden sana söylemekten korkuyordu. Ya da belki de onu bir karakter olarak değil de bir yazar olarak görmeni istiyordu."

Zach iç çekti. Mary'nin olduğunu biliyordu. Sadece bunu henüz kabul etmek istemiyordu.

"Bana bir şey söyle patron. Sence en yüksek form nedir? sanat?"

"Edebiyat," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Ressamlar ve heykeltıraşlar ayrıntılı malzeme ve araçlar gerektirir. Dansçıların müziğı olmalı. Müzisyenlerin enstrümanları olmalıdır. Edebiyatın ise konuşmak için bir sestten ya da karalamak için kumdan başka bir şeye ihtiyacı yoktur."

Mary ofisteki kitaplığa doğru yürüdü ve üç tane Royal Ev unvanları. Onları yüzüstü masasının üzerine koydu. Tek tek işaret etti

Bir tanesi arkadaki UPC barkodlarında.

"Sanatın en yüksek formu bile satılıktır, Zach. Ve sen, olağanüstü editör, fiyatın yükselmesine yardımcı oluyorsun."

Zach onun gözleriyle karşılaştı. "Benim namuslu olduğumu düşünüyorsun."

"Prude...ish. Zavallı J.P.'nin kalbi Nora'yla yürümeyeceğini söylediğinde kırılmıştı."

"Biliyorum. Yavru köpeği yeni ölmüş bir çocuk gibi görünüyordu. Ama sözünü tuttu."

"Size güveniyor. Eğer kitabın yayınlanmaması gerektiğini söylersen, kitabı yayınlamaz. Gerçekten kitabın basılmaması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Zach gözlerini Mary'ye dikti. Yirmi sekiz yaşındaydı ve ondan çok bilgeydi. Mary haklıydı. En azından Nora hikâyeyi kendi açısından anlatmak için bir şansı hak ediyordu.

"Zammı hak ediyorsun."

"Ne için? Sana kahve getirdiğim için mi?"

"Ve beni azarlamak. Ve Pazar günü gelip evi biraz temizlememe yardım etmek."

"Bugün Paskalya Pazarı. Sen de ben de kabilenin üyeleriyiz. . Ayrıca, sen sahip olduğum en iyi patronsun."

"Ve sen de şimdiye kadarki en iyi asistanımsın. Al bakalım." Çantasını karıştırdı ve Finley'nin kendisine verdiği en son hediyeği çıkardı. "Bunları almak ister misin? Finley'nin son hediyesi. Sanırım küpeler."

Mary kutuyu açtı ve bir kahkaha patlattı. "Ne?" Zach sordu.

"Güzel meme kelepçeleri, patron."

Zach'in yüzüne bir sıcaklık yayıldı. "Meme ucu kelepçesi mi? Bilmem gerekirdi." "Klipsli küpelere çok benziyorlar," dedi.

"Ama sen onların ne olduğunu hemen anladın." Zach kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Mary sahte bir masumiyetle gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum. Belki ben de öyle düşünüyorumdur." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Sence Nora'yı aramalı mıyım?" Zach sordu. Mary arkasını döndü.

"Bence bunu düşünmelisin," dedi Mary ofisten çıkarken.

Telefonu aldı ve Nora'nın ev numarasını çevirdi ama cevap veren olmadı. Cep telefonunu aramış ama doğrudan telesekretere düşmüş. Ona sadece "*Beni arar mısın lütfen?*" yazan bir e-posta gönderdi.

otomatik olarak ondan gelen bir mesaj oluşturdu. Tek söylediği "*Kimi İlgilendiriyorsa*" idi: *Siktir git. Meşgulüm.*

İç çekti ve vazgeçti. Kadının ne işle meşgul olduğunu ancak hayal edebiliyordu. Kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen ama Katolikler için çok önemli olduğunu bildiği bir gün olan Paskalya Pazarında bile, diğer işinde çok sıkı çalıştığı belliydi.

Onu aramaya çalışmıştı. Olması gereken bu değildi. Grace'i aramayı dūřündü. Telefonu tekrar eline aldı, baktı ve sonra geri bıraktı.

* * *

Yakalandığını anlayınca iç çekti. Görünürde hayatının her yönünden sorumlu olmasına rağmen Caroline'in hâlâ onun okuma malzemesi seşimini kontrol edebileceğine inanması onu eğlendiriyordu. Onun iyi huylu Kadınsı onaylamama hali, toplayabileceği her türlü baskınlık eylemini gölgede bıraktı. "Bu ilişkide baskın ortak olma statümü korumak için William, ayaklarının dibinde yere diz Caroline'e, "Aşağıdakileri bir önleyici saldırı olarak kabul et, kitabımı eleştirmene izin veriyorum," dedi.

"Yine mi Camus? Çok kasvetli ve melankolik," diye azarladı Caroline onu. "Bir kayayı sonsuza dek bir tepeye itmenin gerçekten asil bir yanı olduđunu dūřünemezsiniz, deđil mi efendim?"

"Bu asil bir řey çünkü Sisifos hiçbir řey yapmamaktan daha fazlasını yapıyor. Görevinin anlamsız ve dūnyanın saçma olduğunu biliyor ama boşluğa teslim olmayı reddederek devam eder. Bu hem derin hem de asildir."

"İç karartıcı. Camus ateistti, değil mi?" diye karşı çıktı ve çenesini onun dizine dayadı.

"Öyleydi, evet."

"O halde Sisifos'un bir şeyi hala hiçbir şeydir. Tanrı olmadan hayatın nihai bir anlamı yoktur. Kayayı tepeye doğru itmek, onu dibinde bırakıp kendini öldürmekten daha asil değildir."

William parmaklarını kızın saçlarında gezdirirken ona gülümsedi. "Benim küçük Kierkegaard'ım... şu anda bana cennetin tahtının boş olduğu ve her şeyin merkezinde kasvetli ve boş bir boşluktan başka bir şey olmadığı kanıtlansa bile... bu gece seninle yine aynı vahşilikle sevişirdim.

Dün gece seninle seviştim. Bu bekârlıktan daha iyi bir yanıt değil mi?" Yeni bir gelin gibi kızardı. "Sanırım bu hileli bir soru, efendim."

"Hiç hile yok." Kitabını kapattı ve bir kenara koydu. "Peki şimdi ne okuyorsun?"

"O. Henry'nin kısa öykülerinin eski bir kopyasını buldum. Lise birinci sınıfta Magi'nin Hediyesi'ni okumuştuk ama o zamandan beri ondan bir şey okuduğumu sanmıyorum."

"Ah, evet. Genç çift, umutsuzca fakir ama derinden aşık... kadın kocasının cep saatine zincir almak için tek varlığı olan parlak uzun saçlarını satıyor... ve kocası da karısına parlak uzun saçları için tarak almak için tek varlığı olan cep saatini satıyor. Aşk sunağında sahip oldukları tek değerli şeyi feda ederler."

"Birbirlerine sahipler," dedi, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Oh, evet, elbette. Birbirlerine sahipler." William elini çekti ve kitabını tekrar eline aldı. "Ve Camus'nün melankolik olduğunu söylüyorsun."

"Hey, Günahkâr Hâlâ Pijamalarının İçinde," dedi Wesley, ofisine bakarak. "Beş dakikalık bir mola verebilir misin?"

"Beş dakikalık bir molaya ihtiyacım var." Nora masasından kalktı ve Wesley'e bir aşağı bir yukarı baktı. "Takım elbise ve kravat. Çok GQ." Onu selamladı.

"Bugün Paskalya, Nora. Paskalya'da kiliseye gidecek kadar bile kitabından kopamadın mı?"

"Kiliseye gitmiş olsaydım Sacred Heart olurdu." Wesley yüzünü buruşturdu.

"İyi noktaya değindin. Kitap nasıl ?" Masasının karşısındaki koltuğuna oturdu.

"Tamam. Günlük geri bildirim almamak daha zor. Buna . Ama ilerliyor. Yine de büyük sahneden korkuyorum."

"Sorun nedir?" Wesley kravatını gevşetti.

Nora dirseklerini masasına dayadı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Tam bir karmaşa. Kitaptaki en önemli sahne bu." "Yani bu bir seks sahnesi."

"Doğru. Ama bunu yazmak benim için gerçekten zor. Kitaptaki adamım saf sapkın. Kızım vanilya ama onun istediği gibi olmaya çalışıyor. Ama bu sahne adamın pes ettiği ve kızın istediği gibi olmaya çalıştığı sahne. Hiç vanilya seks yapmamışken vanilya seks yazmak çok zor."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir seks sahnesi yazmama yardım etmek ister misin?"

Wesley omuz silkti. "Sana daha önce de yardım etmiştim."

"Evet ve son seferden sonra bir daha bana bir sahnede yardım etmeyeceğine yemin etmiştin. Bunun senin açıdan aşırı bir tepki olduğunu düşünmüştüm."

"Kendine sandviç hazırlarken beni yerde domuz bağı ile bıraktın."

"Paylaşmayı teklif ettim."

"Sen bilirsin. Boğulmadan önce bu kıyafetlerden kurtulacağım."

Öğle yemeği istediğinde seslen." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Nora, büyük sahneyle ilgili notlar yığınınına baktı. "Wes?"

"Evet, hanımefendi?" Kapı aralığında dönüp

durdu. "Bana yardım edebilirsiniz. Alabileceğim

her türlü yardıma ihtiyacım var." "Yorum yok.

Bana ne yapacağımı söyle."

"Önce git üstünü değiştir. İşin bitince benimle odamda buluş."

Wesley tekrar eğildi ve ofisten çıkarken kravatını çıkardı.

Nora büyük sahnenin en son taslağının çıktısını aldı. Dikkatli ve Wesley'nin sayfaları görmesine izin vermemeliydi yoksa okuduğu bir iki şey onu üzebilirdi.

Odasına girdiğinde Wesley'i devasa yatağının başucuna yığılmış yastıklara uzanmış, bir bacağını dizinden bükmüş, kolunu da üzerine koymuş halde buldu. Şimdi yalınayaktı ve üzerinde sadece kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı.

Güneş ışığının kum sarısı saçlarına vurmasıyla Wesley her zamankinden daha da çekici görünüyordu ve Nora bir an için ne yaptığını tam olarak düşünemedi.

Wesley ona baktı ve

Gülümsemekle kalmadı, sanki onun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırdı. Bu ifadeyi başka bir erkeğin yüzünde görseydi, bunun bir tuzak olduğunu düşünürdü.

"Peki burada neler oluyor?" Nora yanındaki yatağa zıplarken Wesley sordu.

"Kitabın tamamını okumadığınız sürece tam olarak açıklamak zor, ki okumadınız."

"Bana izin vermeyeceksin."

"Bittiğinde okuyabilirsin. Belki." "Daha önce taslakları okumama izin vermiştin."

"Tartışacak mıyız yoksa seks yapıyormuş gibi mi yapacağız?"

Wesley nefes verdi. "Seks taklidi, sanırım. Ne yapıyorum ben?"

"Yatakta uyuyor. O yerde uyuyor." "Onu yerde mi yatırıyor?"

"Ona bir battaniye veriyor."

"Çok romantik."

Nora yazıcıdan çıktığı için hâlâ sıcak olan sayfalarına baktı. "Tamam, ben oyum. Uyanıyorum ve sana sahip olmak zorundayım çünkü ait olmadığımızı bilsem de bu seni sevdiğim ve bu ilişkiyi yürütmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Wesley başını salladı.

"Uyuyormuş gibi yapacaksın," diye talimat verdi Nora. "Sonra seni . O zaman seninle sevişmeme izin vereceksin."

Nora bir kahkaha ya da protesto bekliyordu ama Wesley başını hafifçe eğdi ve yastıklarına daha da gömüldü.

"Tamam, Nora," dedi, sesi alçak ve ciddiye. "Benimle seviş o zaman."

Nora'nın parmaklarında, sanki elleri uykuya dalmış da şimdi uyanmaya başlamış gibi titremeler oldu. Ani gerginliğini örtmek için, başlamak için iyi bir yer aramak amacıyla sahneyi bilerek taradı.

Nora derin bir nefes aldı ve elini uzattı. Wesley uyuyor numarası yapıyordu. Başı yana dönüktü ve gözleri kapalıydı. Sarışın Kırpikleri bronz yanaklarında uzanıyordu. Yüzüne olabildiğince nazikçe dokundu ve gözleri irkilerek açıldı.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Bileğini tutuyor. Sert ama acımasızca değil."

Wesley elini kaldırdı ve Nora'nın bileğini kavradı. Nabzının hızlandığını hissedip hissetmediğini merak etti.

"Sonra ne olacak?" Wesley başparmağıyla onun bileğini okşadı. "Ona, 'Bunun kurallara aykırı olduğunu biliyorsun,' dedi." "Peki o ne diyor?"

Nora durakladı. Odadaki ışık, bir bulutun güneşi yutması ve her şeyin soluk gölgeler içinde kalmasıyla değişti. Kararan oda aniden ve tehlikeli bir şekilde samimi göründü ama durmaya cesaret edemedi. O böyle bir anın ne kadar kırılgan, ne kadar kolay parçalanabilir olduğunu biliyordu. Vücudu gerildi. Oda nefesini tuttu.

"Diyor ki, 'Bu oyunla ilgili değil. Artık sadece ben varım. Sadece bir kez, sadece seninle olmak istiyorum.'"

"Ve o diyor ki?"

"Adam hiçbir şey söylemiyor. Kadın 'lütfen' diyene kadar karanlıkta birbirlerine bakıyorlar."

Nora ve Wesley'nin gözleri buluştu.

"Lütfen," diye tekrarladı Wesley. "O zaman ne olacak?"

"Büyük an - bütün boyunca kontrol ondaydı, tamamen hakimiyet . İşte o zaman kendini bırakır ve kadının ellerine teslim eder. O teslim olur."

Wesley ciddiyetle başını salladı. "Peki ya o?"

"Onu öpüyor." Nora elini Wesley'nin göğsüne koydu. "Ve o da onu."

Nora, Wesley'nin onu her an durdurabileceğini düşünerek daha da fazla eğildi.

an. O yapmayınca neredeyse kendini durduracaktı ama kısa bir tereddüitten sonra dudaklarını onunkilere bastırdı. Ağzını açarak dilinin ucuyla alt dudağına dokundu ve adamın ağzı onunkine doğru açıldı.

Nora belki de milyonlarca kez onu sonunda öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Ama en iyi arkadaş olmaya başladıklarında onu bu şekilde düşünmeyi bırakmaya çalışmıştı. Arkadaşlıkları çok kırılıyordu - bir bıçağın ucunda duruyordu. Onu sevişmeden sevme kararlılığı zaman zaman bocalasa da ona duyduğu derin saygı, asi kalbini ve bedenini tekrar hizaya getirmeye devam etti. Ama onun eğitimsiz dudakları dudaklarının altında titrediğinde ve dili geçici olarak onunkini aradığında, bu kararlılık kendini o bıçağın üzerine attı, ikiye böldü, yere kaydı ve orada öldü, sessiz ve mutlu ve daha fazla itiraz etmeden.

"Bundan sonra ne olacak?" Nora nefes için durakladığında Wesley fısıldadı.

"Yorganı üzerinden çeker ve onu boynundan kalçasına kadar öper."

"Önce pijamalarını çıkarmıyor mu?"

"Çıplak uyuyor. Tabii ki o da öyle."

Wesley ona gülümsedi ve kadın onun gözlerindeki arzuyu gördü. "Tabii ki."

Nora biraz geri çekildi ve Wesley'i izledi. Aralarındaki boşlukta sadece Wesley'nin yanıtlayabileceği bir soru asılı duruyordu.

Ayağa kalktı ve o kıskanılacak erkeksi zarafetiyle tişörtünü çıkarıp yere fırlattı. Ama onun yanında binlerce kez üstsüz kalmıştı. Kadın bekledi.

Nora herhangi bir gerginlik belirtisi olup olmadığını anlamak için adamın ellerini inceledi ama adam ipek kaşkorse kumaşını avucunda toplarken parmakları hiç titremedi. ve onu üzerinden çekti. Onun çıplak kıvrımlarını incelemesini izledi. Onun masum ve şaşkın bakışları, şimdiye kadar gördüğü tüm şehvet dolu bakışlardan daha erotikti.

"Bana öyle bakma Wes. Birkaç gece önce bana banyo yaptırmıştın."

"Baloncuklar engel ." Wesley bakışlarını onun göğüslerinden ayırdı ve gözleriyle buluştu. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin."

Nora tekrar onun kollarına düştü ve dudakları buluştu. Bu seferki öpücük hiç de geçici değildi. Wesley'nin dudakları tekrar tekrar onunkileri aradı. Dili onunkini buldu, kolları onu sardı ve sırt üstü yatırdı. Dudakları teniyle buluştuğunda nefesi kesildi. Ona daha iyi bir erişim sağlamak için çenesini geriye yatırdı; omuzlarını, göğsünü ve köprücük kemiğini ağzıyla okşayarak hevesle yararlandı. Sonunda kendini serbest bırakılmış hissetti. Uzun zamandır istediği gibi onun her santimine dokunmakta özgürdü.

"Bunu tekrar nasıl yapacağım?" diye kulağına fısıldadı.

"Onu öpmek istediğin her yerde ve her yerde öpüyorsun..." dedi, onun yanında uyuduğu ilk geceyi, ona ilk dokunduğu hatırlayarak.

"Her yerde ve her zaman..." Wesley onun boynundan göğüslerine doğru öptü. Bir an durdu ve başını eğip göğüs uçlarından birini ağzına almadan önce ona baktı. Kız onun altında kavis çizdi ve zevkle iç çekti. Hevesliydi ama nazikti. Bu çok garipti

hissi. İçgüdülerini onu sırt üstü yatırmasını, bağlamasını ve onunla birlikte olmasını söylüyordu. Adam ona dokunup öperken orada öylece pasif bir şekilde uzanmak o kadar alışılmadık geliyordu ki, sanki adam onunla yabancı bir dilde, duyması güzel ama anlamadığı bir dilde sevişiyordu.

Wesley ağzını tekrar onunkine yaklaştırdı ve vücudu onunkinin üzerine gelecek şekilde yer değiştirdi, tüm ağırlığıyla onun üzerindeydi, kalçaları onunkilere bastırıyordu. Wesley onun kollarını başının üzerine doğru itti ve kadın gülümsedi; buna alışkındı.

Ama Wesley onu bileklerinden tutmak yerine, parmaklarını onunkilere geçirdi. Bu basit şefkat jesti karşısında göğsünde bir şeyler sıkıştı.

Öpüşmeye ara veren Wesley geri çekilip ona baktı ve sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü inceledi.

"Lütfen bunun benim için olduğu kadar senin için de önemli olduğunu söyle," diye yalvardı.

Nora boğazındaki yumruyu yuttu. "Çok korkuyorum Wes. Sanırım bu benim için daha da anlamlı olabilir."

Başını sallayarak gülümsedi. "Mümkün değil."

Wesley onun ellerini bıraktı ve onu kollarının arasına çekti. Vücudu sıcaklık saçıyordu ve Wesley onun tenine doyamıyor gibiydi. Bir bacağına onun sırtına doladı ve Wesley alnını onun göğsünün ortasına bastırdı. Nora onun Wesley olduğunu ve aşık olmadığı biriyle asla seks yapmayacağını hatırladığında bir korku titremesi hissetti.

Onu seven ve seks yaptığı tek kişi Søren'di. Søren... "Wes, bir saniye dur."

Wesley ondan uzaklaştı ve Wesley onun gözlerindeki korkuyu gördü. "Sana zarar vermiyordum, değil mi?"

Yuvarlandı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti.

"Hayır, bana hiç zarar vermiyordun. Ben sadece..." Biraz nefes nefese kaldı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Sana söyledim, daha önce hiç vanilyalı seks yapmadım."

Wesley biraz güldü. "Sen de mi bakiresin?"

Onun gözleriyle karşılaştı ve gülümsedi. "Sanırım öyle."

Wesley uzandı ve elini kızın saçlarında gezdirdi.

"Nora, senin yaptığını yapabileceğimi sanmıyorum. Daha önce hiç normal seks bile yapmadım... bilirsin işte."

Nora kısa nefesler aldı. "Biliyorum. Ben de deneyeceğim."

Wesley'i tekrar kendine çekti. Bunu nasıl yapacağından, kendini nasıl bırakacağından ve Wesley'nin kendisiyle sevişmesine nasıl izin vereceğinden emin değildi. Öpüştüler ve adam onu sırt üstü yatırdı. Garip bir panik başladı. O böyle biri değildi. Nora Sutherlin vanilya seks yapmazdı. Misyoner pozisyonu yapmazdı. Sırt üstü ve yüz yüze seks yaptığı son sefer Søren'leydi ve dört noktadan bağlanmıştı. Bu oyunun kurallarını bilmiyordu. Ama eğer bu gerçekleşirse, şu anda sevişirlerse, Søren'in onu sevdiği kadar sevdiğine inanacağını biliyordu. Ona sadece vücudunu vermiyordu. Ona kalbini de veriyordu.

"Konuş benimle Wesley," diye yalvardı. Her öpücükte daha da cesaretleniyordu. Elleri onun kollarında, göğüslerinde dolaştı ve hatta

Bacaklarının arasına girdi ve ipek pijamasının kumaşı üzerinden onu okşadı. "Bana ne yapmak istediğini söyle."

Wesley bir elini yüzünün yan tarafına koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı.

"Senin içinde olmak istiyorum." Kelimeleri soludu.

Aralarına uzandı ve adamın kot pantolonunun düğmelerini açtı. "Nora-" Adamın sesinde bir panik notası duydu.

"Yorganın altına girebiliriz. Bunun yardımı olur mu?" Adamın evet diyeceğini umuyordu. Belki bu ona da yardımcı olurdu.

"O adam benim. Bunu söylemesi gereken kişi benim," dedi Wesley alaycı bir gülümsemeyle.

"Merak etme. Ben daha büyüğüm ve bir sürtüğüm. Bırak ben halledeyim, tamam mı?" miydi? Durmak istedi, daha ileri gitmeden onunla konuşmak istedi.Yıllardır hiç bu kadar gergin olmamıştı. Bekâretini Søren'e verdiği gece kader gibi gelmişti. Bu ise korku gibiydi.

Wesley güldü. "Tamam. Evet, yorganın altında kendimi çok daha rahat hissedirdim."

Wesley yatağın diğer tarafından kayarken Nora da yatağın bir tarafından kaydı. Çarşafı geri çektiklerinde, romanının sayfaları yataktan yere düştü. Wesley onları aldı ve şöyle bir baktı.

Nora yatağın üzerinden sürünerek ona doğru geldi ve kollarını omuzlarına doladı. Ama Wesley cevap vermedi. Sadece okumaya devam etti.

"Bu sadece bir kurgu." Nora onun omzunu öptü.

"William ve Caroline?" Wesley sonunda gözlerini sayfadan ayırdı. "Bu senin babanın ve benim annemin adı. Bu bizimle mi ilgili?"

Nora başını iki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Wesley ondan bir adım uzaklaştı ve gömleğini yerden aldı. Kendini hem yenilmiş hem de rahatlamış hisseden Nora, kaşkorsesini tekrar üzerine geçirdi ve yatağa bağdaş kurarak oturdu.

"Hayır, bu bizim hikâyemiz değil. O tam olarak ben değil. O da tam olarak sen değilsin. Sadece bizden, ilişkimiz nedeniyle düşündüğüm şeylerden ilham alıyor.

Onlar sevgili. Biz sadece arkadaşız. Ya da öyleydik. Tanrım, Wes. Bunu sen mi planladın?" Nora sorusunu tam olarak bitirememişti; darmadağınık yatağını incelerken neredeyse birlikte yapacakları şeyin büyüklüğü nihayet kafasına dank etmişti.

"Diğer işinden ayrılmıştın. Belki şimdi senin için daha anlamlı olabilir diye düşündüm-"

"Tanrım, Wesley, bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Yoksa bu sadece senin kitabınla mı ilgili?" diye sordu, sayfaları elinde tutarken. Aşağı baktı ve onları taradı. "*The Gift of the Magi*. Bu benim en sevdiğim kısa öykü."

"Biliyorum. Bu sahne gerçekleşmeden önceki akşam insanların birlikte olduklarında nelerden vazgeçmeleri gerektiği hakkında konuşuyorlardı."

"Peki onun saati ne? Bekâretimi mi? Onu sana vermeye hazırdım."

"Masumiyetin. Çok daha değerli ve çok daha travmatik kaybetmek."

"Ya saçlı, o da ne? King'deki işinden çoktan vazgeçtin."

"Ama olduğum kişi olmaktan vazgeçmedim."

"Bu senin kim olduğun değil, Nora. Sadece yaptığın şey bu."

"Bunu para için yapmıyor olsam bile, bu hala benim kim olduğum. Ve bunu satamam, sana bir saat zinciri almak için bile. Kitaplarımı yazan ve beni ben yapan şey bu. Sahip olduğum tek değerli şey bu. Ve bana masumiyetini vermek istesen bile, saçlarım için taraklarla dünyama gelmek istesen bile, bunu yapmana izin veremem. Peki bu bizi nereye götürür? Sen söyle."

"Noel hediyesi olmadan, sanırım."

"Sanırım hayır," dedi Nora, aniden bitkin düşmüştü.

Wesley elindeki sayfaları tarttı, çevirdi ve göğsüne bastırdı.

"Bunu neden yazdın? Bizim hakkımızda bir kitap mı yazdın?"

"Çünkü sanırım seninle birlikte olamayacağımızı hep biliyordum. Tanrım, birkaç dakika önce seninle vanilyalı seks yapmaya çalışırken bayılacağımı sandım. Aramızda böyle bir şey olmasından nefret ediyorum. Beni her gün biraz daha öldürüyor. Kitap. Bilmiyorum. Sanırım en azından kağıt üzerinde bir süre birlikte düşündüm. Fazla bir şey değil ama yine de bir şey," dedi gülümsemeye çalışıp başaramayarak.

"Bırak da okuyayım. Hepsini."

"Okumak istemezsin, tatlım." "Biziz demiştin."

Nora kayıtsız kaldı.

"Lütfen," dedi Wesley ve Nora onun sesindeki hafif ama çaresiz tınıyı duydu. Başını sallayarak yataktan kalktı ve ofisine çekildi. Romanının en son kopyasının bulunduğu klasörü aldı ve yatak odasına döndü.

"Henüz bitmedi. Hâlâ yazmam gereken sekiz ya da daha fazla bölüm var."

"Nasıl bitiyor?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Teselli Ödülü." Dosyayı açtı ve başlığı yüksek sesle okudu.

"Evet, teselli ödülü. Bilirsiniz, kazanamadığınızda şeydir."

"Ne kazanmak istiyorsun?" Sesinde, eğer ona verebilseydi vereceğine dair sessiz bir söz vardı.

"Sen, Wes. Ama seni kazanmak için kim olduğumu satmadan seni kazanamam."

"Ve ruhumu satmadan seni kazanamam, değil mi?" Wesley sordu.

"Magi'nin Hediyesi'nin" neden bir korku hikâyesi olduğunu söylediğini şimdi anlıyorsun." Wesley gözlerini romanına çevirmeden önce sadece ona baktı.

Topuklarının üzerinde döndü ve Wesley'i odasında kitapla yalnız bıraktı.

-Kalbindeki aşk kovmak için pervasızca yazdığı kitap. Wesley kitabı bitirdiğinde

Her şeyi - aşkının iyiliğini ve kötülüğünü, onu neden istediğini biliyordu. Birlikte yarattıkları garip küçük cennette çok ama şimdi kovulmanın yakın olduğunu hissediyordu. Ve elinde hiçbir şey yoktu.

Düşüşü için kendinden başka kimseyi suçlayamaz.

Nora ofisine döndü ve masasına oturdu. Dışarıda, geri çekilen kış rüzgârlarının son nefesi pencerelerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Wesley onun kitabını okuyacaktı. Kaydedilmiş açtı ve ellerini klavyenin üzerine koydu. Yazmaktan başka ne yapabilirdi ki? En azından şimdi

büyük sahneyi nasıl bitireceğini biliyordu. William Caroline'la onun istediği gibi sevişmeye çalışacaktı. Deneyecekti ama başarısız olacaktı. Ve ikisi arasında, diğer tarafı bile göremeyecekleri kadar geniş bir uçurum açılırdı. Birlikte olmak için en çok çabaladıkları an sonsuza dek parçalanır.

Zavallı Caroline, düşündü Nora ve gözünün kenarında saklanan haydut bir gözyaşını sildi.

Zavallı William.

Perşembe gecesi saat :48'de Nora defterine son noktayı koydu. Belgesini kaydetti ve bilgisayarını kapattı. Zar zor Ofisten çıkıp yatak odasına giderken Wesley'e bakarken gülümsemesini bastırdı.

Kitabını okuduktan sonra bütün hafta sessizdi ama kızgın değildi. Paskalya'da aralarında geçenler hakkında konuşmak istiyordu ama Wesley'yi bu konuyu kendi başına düşünmesi için yalnız bırakması gerektiğini biliyordu. Wesley'nin elleri ve ağzı üzerindeyken, sevişmeye ne kadar yaklaştıkları aklına geldikçe geceleri zar zor uyuyabiliyordu. Bunca zaman boyunca onu tahmin ettiğinden çok daha fazla istemişti. Ona bekaretini vermeye, vücudunu vermeye hazırdı. Onun Wesley'i. Aşık olmadığı biriyle asla seks yapmazdı. Wesley ona aşıktı... o çocukla ne yapacaktı?

Söz konusu çocuğun mışıl mışıl uyuyor olması gerekiyordu. Ama yatağında döndü ve karanlığın içinden ona gülümsedi.

"Yarın sekiz buçukta dersin var," diye hatırlattı ona. İçeri girdi ve yatağının kenarına oturdu.

"İptal edildi. Profesör Matheny hasta. Ya da hafta sonuna erken başlamak istiyor. Her iki durumda da uyuyacağım."

"Tebrikler." Elini adamın dağınık saçlarında gezdirdi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Wesley dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Kesinlikle."

Öne doğru eğildi ve onun kulağına fısıldadı.

"Kitabı bitirdim."

"Ciddi misin sen?" Wesley ona bakmak için geri çekildi.

"Evet. Şu anda. Yazım hatalarıyla dolu ama kitabın kendisi tamamlandı. Ve çok iyi."

Wesley kollarını ona doladı. "Bu harika, Nora. Seninle çok gurur duyuyorum."

Kadın sarılmaya karşılık verdi ve onu serbest bıraktı. "Yarın gece kutlayacağız. Şimdiye kadar yazdığım ve kimsenin okumayacağı en iyi kitabı kutlayacağız."

"Kesinlikle. Ama bir gün birilerinin okuyacağını düşünüyorum. Bir çekmecedeki öylece duramayacak kadar güzel."

"Olabilir. Ama bu konuda endişelenmeyeceğim. Sen de öyle.
Yatma vakti."

Nora gitmeye başladı ama Wesley ona . "Ne haber evlat?"

"Yarın akşam kutlama yaparken seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Bizim hakkımızda mı?"

"Benim hakkımda. Kötü değil, söz veriyorum. Sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Bir sürü şey."

"Yarın. Bu bir randevu. İyi geceler, tatlım."

Nora onun alnını öpmek için eğildi. Ama son anda Wesley yüzünü yukarı çevirdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. kadar şok olan Nora, o sonsuz anda beyaz ve kanatlı bir ışık omzunun üzerinden geçip göremediği bir yere yerleşirken sadece ürperdi.

O gece uykuya daldığında hâlâ gülümsüyordu.

Cuma sabahı Nora uyandı, giyindi ve bir avuç dolusu

O gün için ihtiyacı olacak şeyleri. Dün geceki gülümsemesi hâlâ . Zach olmadan, hiç kimse olmadan kitabını bitirmeyi başarmıştı. Bitmişti. Bitmişti. İyiydi. Ve bir sonrakine başlamak için sabırsızlanıyordu.

Bu gece Wesley ile birlikte kitabını kutlayacak ve belki de sonunda birbirleri hakkında ne yapacaklarına karar vereceklerdi. Ama önce yapması gereken bir iş vardı. Sonra da birinin suratına fırlatacağı bir kitabı vardı.

* * *

Zach çayını yudumladı ve veda partisindeki iş arkadaşlarıyla hoş sohbetler ederek konferans salonunda dolaştı. J.P. çok iyi bir yemek şirketi tutmuştu ama yine de Zach, J.P.'nin Four Seasons'ta öğle yemeği ısmarlamasına izin vermediği için, özellikle de Mary'den çok fazla azar işitiyordu.

"Ekonomik durgunluk," diye hatırlattı Zach ona.

"Mandalinalı cheesecake," diye karşılık verdi.

"Hanımefendi ," dedi J.P.. "Oldukça iyi bir cheesecake."

Zach çayını bıraktı. Açık büfenin eğildi, bir tabak aldı ve içine biraz gurme peynir ve bir parça kek doldurdu.

"İşte," dedi ve tabağı J.P.'ye uzatarak, "Siz ikiniz kendi cheesecake'inizi kendiniz yapın."

Zach, meslektaşlarından kaçının yemeğe gelme zahmetine katlandığını görünce gizliden gizliye duyulandı. Bedava yemek ve işlere ara vermenin

masa ve telefon neredeyse herkesi bir ofis partisine götürebilir, ancak Herkes onunla konuşuyor ve Los Angeles'ta ona iyi dileklerde bulunuyordu. Grace için duyduğu üzüntünün diğer editörlerden bazılarını daha yakından tanınmasına engel olmasına neredeyse hayıflanıyordu. Amerikalılar oldukça sevimli bir grup insandı. Samimiyetleriyle tanınmayan New Yorklular bile çoğu Avrupalıdan daha cana yakındı. Amerikalıların insanlardan çabuk hoşlandıklarına karar vermişti çünkü onlardan hoşlanmayan birini düşünemiyorlardı. Parasını insanlara kötü davranarak kazanan Nora bile hiç şüphesiz tanıdığı en ilgi çekici insandı. İlk karşılaşmalarında ona karşı ne kadar ukala, bazen de düpedüz küstah davrandığını, onun da buna sadece mizahla ve kendisi için daha çok çalışacağına dair söz vererek karşılık verdiğini hatırladı. Partide etrafına bakınırken onun yokluğunu şiddetle hissetti. Kavgaya etmemiş olsalardı, şu anda burada onunla birlikte olacak, kitabının tamamlanmasına herkesin önünde kadeh kaldıracak, birbirlerine duydukları çekime özel olarak kadeh kaldırıacaktı. Geçen hafta birlikte geçirecekleri ilk gecenin beklentisiyle şarabı çoktan almıştı. Hatta bir mum bile almıştı. Aralarında olanlardan dolayı kendini aptal gibi hissediyordu; kitabını kaybetmekten daha da kötüsü, onun arkadaşlığını kaybetmişti.

Küçük partinin samimi atmosferi Thomas Finley'in içeri girip iş arkadaşlarıyla konuşmaya başlamasıyla önemli ölçüde bozuldu. Zach onu görmezden gelerek bir köşeye çekildi ve J.P. ve Mary ile Los Angeles'taki gelecek projeler hakkında sohbet etti.

Zach, "Sadece birkaç senaryoyla ilgilendim," dedi. "Ve Krallık film sahnesi oldukça küçük. Hollywood oldukça ürktücü olabilir."

"Faulkner da öyle düşünüyordu," dedi J.P.. "Kaliforniya'da Howard Hawks adında bir yönetmenle çalışıyordu. Hawks'a evde daha iyi çalışacağını düşündüğünü söylemiş. Hawks, Faulkner'ın gerçek evi olan Mississippi'yi kastettiğini fark etmeden ona bunun sorun olmadığını söylemiş. Adam pılsını pırtısını toplayıp Mississippi'ye dönmüş ve evinde çalışmaya başlamış."

Zach ve Mary güldüler. J.P. Zach'in omzunu sıvazladı ve tuvalete gitmek için izin istedi.

"Eve gitmek istiyorsun, değil mi Zach?" Finley elini Zach'in sırtına vurarak konuştu. Zach bir ürpertiye bastırdı ve yüzünü ona döndü. Elbette Thomas, J.P.'ye için onun gitmesini bekleyecekti. "İngiltere'yi . L.A. senin için güvenli mi bilmiyorum. Hayatında hiç bronzlaştın mı? Muhtemelen hayır. Siste bronzlaşmaz."

"L.A.'de çalışmayı planlıyorum Thomas. Oynamayı değil."

"Faulkner gibi çalışmak mı?" diye sordu yapmacık bir sırtışla. "Faulkner Los Angeles'tayken kaç ilişki yaşadı? Üç mü? Dört mü? Elbette, artık evli değilsin, Zach, bu yüzden sanırım bunlar ilişki olarak sayılmayacak. Oh, Bekle... hala evlisin, değil mi? Unutmuşum. Bazen söylemesi zor oluyor. Sanırım Nora Sutherlin bir numaraydı."

Zach gözlerini Finley'e kilitledi. "Ben Nora Sutherlin ile yatmadım, yatmadım ve yatmadım. O benim yazarlarımdan biri. Bu çizgiye saygı duymaya çalışıyorum."

"Yazar mı? O bir fahişe Zach ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Thomas," diye karşı ıktı Zach. "Ona ne dersen de, o hâlâ birlikte çalıştığım en umut verici yazarlardan biri. Hack'lerle çalışmaktansa fahişelerle çalışmayı tercih ederim."

"Hack'ler mi?" Thomas öfkeli bir adım daha yaklaştı. "Benim yazarlarımdan hiçbiri fahişe değil. Ve kesinlikle fahişe değiller."

"*Yazarlarınızdan* bahsetmiyordum." Zach, sözlerinin iması kafasına dank edince odanın dört bir yanından toplu bir soluk sesi duydu.

"Seni orospu çocuğu." Zach dışında kimse tepki veremedi Thomas ona bir yumruk atmak için kolunu kaldırdı.

Ama Zach'in üniversitede barmenlik yaptığı günler sayesinde sarhoş futbol holiganlarıyla kabul etmek istemeyeceği kadar çok kavgası vardı. Eğildi ve geri savurdu, Thomas'ın çenesine sert bir şekilde temas etti. Kafası yana savruldu ve Thomas bir anda yere düştü.

Odadakiler az önce önlerinde oynanan sahnenin etkisinde kalmış gibi görünürken uzun bir sessizlik . Sonra alkışlar ve kahkahalar yükseldi.

"Mary," dedi Zach. "S&M'in ilk kuralının incitmek ama zarar vermemek olduğunu biliyor muydun?"

Thomas ağzındaki kanı sildi. "Bana zarar görmemiş gibi geldi patron."

Zach bir saniye bile beklemeden odadan koşarak çıktı ve asansörlere yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Mary onun arkasından koridorda hızla ilerlerken seslendi.

"Yazarımı geri alıyorum. Ya da en azından kitabını."

Mary ona sırtıttı.

"İyi şanslar, Zach. Bil diye söylüyorum, bu yüzden gelmiş geçmiş en sevdiğim patronumsun."

Zach sağı eli zonklayarak binadan kaçtı ve bir taksi çağırdı. Birdenbire ne yaptığından emin olmadığını fark etti.

Şoföre kendi dairesinin adresini verdi. Oradan Nora'yı tekrar aramayı deneyecekti. Cevap vermezse evine gidecekti. Ve eğer evinde değilse, onu her şekilde avlayacaktı.

Zach apartmanın lobisinde durdu ve resepsiyondaki telefonda Nora'nın numarasını çevirdi. Eğer cevap verirse yukarı çıkma zahmetine bile katlanmayacaktı.

"Wesley," dedi Zach, çocuğun sesini duyunca rahatlamıştı. "Ben Zach. Nora'ya ihtiyacım var. Lütfen, orada mı?"

"O gitti, Zach. Bu sabah kalktığımdaya gitmişti. Ne istiyorsun? Nora'yı terk etmişsin, hatırladın mı? Onu tekrar terk etmek mi istiyorsun?"

Zach içini çekti, suçluluk duygusu midesine saplandı.

"Onun hakkında yanılmışım Wesley. Ondan tekrar özür diliyorum."

"Bu sefer sana gerçekten izin vermemeli."

"İnanın bana, biliyorum. Ama lütfen, bana onun nerede olabileceğine dair bir fikir verebilir misiniz?"

"Bu Nora. Muhtemelen en az beklediğiniz yerdedir."

Zach telefonu kapattı ve düşünmeye çalıştı. Dairesine çıkıp yatağının altından onun kitabının kopyasını çıkarmaya ve karar verdi. Eğer evde değilse her yerde olabilirdi. Bir müşterisiyle, 8. Daire'de ya da bildiği kadarıyla Ay'da.

Hiç beklemediğiniz bir yerde... Asansör yirmi üç kat çıkarken Zach kendi kendine düşündü. Bu sözler ona daha önce duyduğu bir şeyi hatırlattı.

Siz sadece onu tanıdığınızı sanıyorsunuz. Bu onun en iyi numaralarından biri. Flört eder, alay eder, her şeyi itiraf eder ama hiçbir şey söylemez. Bu en eski sihirbaz numarasıdır -duman ve aynalar, yanlış yönlendirme... Onun burada olduğundan kesinlikle eminsin, demişti Sören. Zach anahtarını kapının kilidine soktu ve tokmağı çevirdi. *Tüm bunlar olurken o tam buradaydı.*

"Merhaba, Zach."

Zach'in Nora'nın oturma odasında durduğunu fark etmesi neredeyse tam on saniye sürdü. Takım elbise giymiş, kravat takmış ve öyle meydan okuyan bir gülümseme takınmıştı ki, Zach rahatladığı kadar gerilmişti de.

"İşten erken dönmüşsün," dedi. "Bütün gün beklemeye hazırdım."

"Tanrım, buradasın. Az önce Wesley'i arayıp seni sordum."

"Beni sen buldun. Ve uzun süre kapının önünü karartmayacağım. Sadece sana bir hediye getirmek istedim."

Bir tomar kâğıt gümbürtüyle ayaklarının dibine düştü. Zach eğildi ve onu aldı. Bu bir kitaptı -onun kitabı- basılmış ve spiral ciltlenmişti. Neredeyse beş yüz sayfayı çevirdi.

"Nora..."

"Bitirdim, Zach. Sensiz. İthafı oku."

Zach titreyen elleriyle ön kapağı açtı ve ithaf sayfasını çevirdi.

"Editörüm Zachary Easton'a. Siktir ." "Çok güzel.

Bunu hak ettim."

"Sen de bunu hak ediyorsun," dedi Nora ve onun yanına geldi. Onun gözleriyle buluştu ve derin bir nefes aldı.

"Zach, sana kendimden bahsetmediğim için özür dilerim. Daha önce hiç kimse yazdıklarımı ciddiye almamıştı. Senin iyi görüşün o kadar önemliydi ki, bunu kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürdü. Artık hayatımın o kısmıyla işim bitti. Diğer işi bıraktım ve tekrar yazmaya başladım. Sadece yazmaya.

Sözleşmeyi biliyorum. Benimle işinin bittiğini biliyorum. Royal ve benim için çok geç olduğunu biliyorum. Ama kitabı görmeni ve bitirdiğimi bilmeni istedim. O kopya sende kalabilir. Var olabilecek tek basılı kopya o."

Zach kitabı eline aldı. Şansının yaver gittiğine inanamıyordu. Hem kitaba hem de yazarına yeniden sahip olduğuna inanamıyordu.

Nora onun bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyor gibiydi. Kelimeleri bulamayınca uzaklaştı, ceketini aldı ve kapıya yöneldi.

"Ben yapmadım-"

"Ne yapmadın?" diye sordu arkasını dönerek.

"Kontratını ben yırtmadım. Hâlâ bende."

"Bu çok hoş, ama imzalanmamış bir sözleşme, öğütücüdeki bir sözleşme kadar değerlidir."

Zach onunla yüzleşti.

"Elinizdeki sadece basılı kopya mı? Yoksa yanınızda elektronik bir versiyonu da var mı?"

Nora başını ona doğru eğdi. Gömleğinin içine uzandı ve boynundan ince bir kordon çıkardı.

"Flash bellek."

Zach elini uzattı ve kadın flash belleği onun avucuna koydu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Zach kâğıt kopyayı avucuna fırlatırken. ve sürücüyü dizüstü bilgisayarına taktı.

"Bugün Cuma. Uçağım pazar günü kalkıyor. O zamana kadar düzenlemem gereken bir kitap var."

Nora onun yüzünü aradı.

"Ciddi misin sen?"

"Tamamen. Sana son sayfayı okumadan sözleşmeyi söylemiştim. İyi ki hızlı bir okuyucuyum."

"O zaman bırakayım da sen hallet."

"Kal." Zach dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve kalktı. "Yardıma ihtiyacım olacak. Eğer bir şeyin yeniden yazılması gerekiyorsa, bunu yapmak için sana ihtiyacım olacak."

Nora cebinden cep telefonunu çıkardı ve kapattı. Uzandı ve Zach'in kapısını kilitledi. Duvara doğru yürüdü ve sabit telefonunun fişini çekti. Kanepenin önünde durdu ve ona tehlikeli bir şekilde sırtıttı.

"Tamam, Zach. Hadi yapalım şu işi."

"Tamam, işte-" Zach, Nora'nın ekrana bakabilmesi için dizüstü bilgisayarını kaydırıldı. "Paragrafların sırasını değiştiriyorum. Caroline kendi duygularını düşünmeden önce onun duygularını düşünecek. Ama bir tür geçiş ihtiyacım var."

Nora sayfayı tekrar okudu.

"Aşağıya bakıp kollarındaki morlukları fark edebilirdi. Çürükleri ona verdi. Bu onun bakış açısını değiştirmesine yardımcı olur."

"Güzel. Yaz." Zach dizüstü bilgisayarını ona uzattı. Mutfaka gitti ve şarap kadehlerini bulana kadar bir kutuyu karıştırdı. Neredeyse boş olan buzdolabını açtı, bir şişe chardonnay çıkardı ve iki bardak doldurdu.

"Teşekkür ." Bir eliyle şarap kadehini ondan diğer eliyle yazmaya devam etti. İlk yudumdan sonra "Çok güzel," dedi.

"Bu harika. Olay nedir?" Zach biraz kızardı.

"Bir hafta önce aldım. Kitabını bitirdiğimizde kutlamak için biraz şarap içmemiz gerektiğini düşündüm-"

"Peki ne zaman birlikte yatmaya başladık?" Cümleyi onun yerine o tamamladı. Zach ona baktı ve iç çekti. Kadın takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve kravatını gevşetmişti. Bir kadın böylesine erkeksi kıyafetler içinde nasıl bu kadar kadınsı, bu kadar çekici görünebilirdi?

"Onun gibi bir şey."

Nora başını salladı, şarabından bir yudum daha aldı ve paragrafı bitirdi. Dizüstü bilgisayarını ona geri vermeye başladı ama durakladı ve onun yerine bileğini kavradı.

"Parmak eklemlerin sıyrılmış." Nora başını kaldırıp ona baktı. Zach alaycı bir kahkaha attı.

"Bugün veda partimde ofis şakacımı yakaladım." Nora'nın gözleri büyüdü ve bir kahkaha patlattı.

"Bu harika. Eminim bunu hak etmiştir."

"O sana orospu dedi, ben de ona hödük dedim. Kendimi savunmam gerekirse, ilk yumruğu o attı."

Nora başıyla onayladı. "Bir kadının onurunu savunan bir adamı yumrukladın. Artık gerçek bir erkeksin, Zach. *L'chaim*," dedi ve şarabını kaldırdı.

"L'chaim." Şarap kadehlerini tokuşturdular.

Zach dizüstü bilgisayarını geri aldı ve tekrar kanepede Nora'nın yanına oturdu. "Seninle gurur duyuyorum, Nora. Kitabı bensiz bitirdin, buna Ben. rağmen"

"Sana inat olsun diye," dedi. "Ne diyebilirim ki? Bir yazar ."

"Ve sen artık bir yazarsın. Benim . Hala benim yazarım olabilirsin. Los Angeles'ta hâlâ birlikte çalışabiliriz." Zach Nora'ya gülümsedi ve o da ona gülümsedi.

"çalışmak mı, birlikte uyumak mı?"

"İkisi de' yanlış cevap mı?" "Her ikisi de tartışılabilir."

Okumaya devam etmeye çalıştı ama ona söylemesi daha çok şey olduğunu biliyordu.

"Seni aramaya çalıştım." Zach gözlerini ekrandan ayırdı. "Geçen Pazar. Her numarayı aradım, sana e-posta gönderdim."

"Çalışıyordum ve rahatsız edilmek istemedim. Beni neden aradınız?"

"Seninle konuşmayı denemek için. Mary senin hakkında bana hak verdi." "O kızı severim. O da bizden biri. Bana kitaplarımın kopyalarını imzalattı. J.P.'yi görmeye gittiğim ilk gün bana kitaplarımın en sevdiği tek elle okunan kitaplar olduğunu söyledi."

Zach güldü ve yüzünü ovuşturdu.

"Asistanımın o görüntüsünü kafamda istemiyorum, Nora." "Ne istiyorsun, Zach?"

Zach onun yüzünü inceledi, her satırını ezberlemek istiyordu. Kim Onu görmesinin ne kadar süreceğini biliyor muydu? Yeşil-altın gözleri lamba ışığında garip bir şekilde parlıyordu. Ne istiyordu? Biliyordu ama yüksek sesle söyleyemiyordu.

Nora başını eğdi ve ona hafif bir gülümseme verdi. Bardağı dudaklarına götürdü ve yavaşça içti.

Kadehi indirdi ve dudakları beyaz şarapla ıslanarak parıldadı. Zach uzandı, bir elini boynunun yanına koydu ve onu öptü.

Öpücük karşısında en ufak bir şok yaşamamış gibiydi. Kadın ona ağzını açtı ve adam kadının dilindeki şarabın tadına baktı. Chardonnay ile tatlandırılmış öpücük alkolden daha sarhoş ediciydi. O da onu öptü... yavaşça, derinden ve nefes kesici bir ustalıkla. Adamın alt dudağını ısırdı.

diliyle onu daha uzağa ve daha hızlı çekti. Sonra aniden durdu ve çekildi. Bacak bacak üstüne attı ve romanının basılı kopyasını eline aldı.

Nefes nefese kalan ve tahrik olan Zach onun yanına oturdu ve biraz nefes nefese kaldı.

Ona baktı ve elindeki kitabı açarak onun sayfaya geldi. "Sırada ne var?" diye sordu.

Zach yutkundu ve ekranına baktı.

"Sayfa üç yüz sekiz," dedi hâlâ biraz soluk soluğaydı. "Bu sahneyi kesmemiz gerekiyor."

"Şişmiş, öyle mi?" Nora en ufak bir ironi belirtisi göstermeden sordu, ancak artık Nora için hiçbir şeyin tek bir anlamı olmadığını biliyordu.

"Oldukça. Bunu halletmeliyiz."

"Evet efendim," dedi ve o sayfayı çevirdi. "O sahneyi hemen keseceğim kapa lı."

* * *

Zach esnedi ve bilgisayarının saatini kontrol etti- Sabah 3:37. Gözlerini kırptırdı ve boynunu uzattı. Kanepede onun yanında Nora kıvrılmış uyuyordu. Zach dizüstü bilgisayarını kapattı ve Nora'nın kitabının basılı kopyasına uzandı ve son sayfaya geçti - William'ın Caroline'a veda edip ilk kez okudum.

Caroline'im,

Eğer bu son notu okuyorsanız, hikayenin, yani bizim hikayemizin bir kez daha acısını çektiğinizi varsayabilirim. I Sanki daha fazla kanıt ihtiyacınız varmış gibi, birlikte geçirdiğimiz zamanı yeniden yaşamamızın sadistliğimin nihai kanıtı olduğunu varsayalım.

Sonunda bizim hakkımızda bu kitabı yazmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırdım. Seni o kadar çok özlediğimi fark ettim ki Boşluk oluşmuştu; tüm sözcükler gelip onu doldurdu ve bir süre için kısa bir süre sonra tekrar benimle evdeydin. Bitmesini istemedim ama sanırım her hikâyenin bir sonu olmalı.

Bu son sayfada açıklayacak hiçbir sırrım yok. Seni sevdim. En azından denedim. Ve seni hayal kırıklığına uğrattım. Büyük bir başarıyla başarısız oldum. Affedebilirsen affet beni. Artık özür dilemeyeceğim.

Artık yazmayacağım. Bahçeye çıkıp kitap okuyabilirim. Akşama kadar. Başın dizimde olmadan ve okuma materyallerim hakkındaki bilgisiz eleştirilerin olmadan aynı değil, ama ben

sonuna kadar tek başıma, sayfa sayfa devam edeceğim. Ve akşam olduğunda ve güneş dünyanın kenarına oturduğunda, binlerce yıl önce bir zamanlar o babanın yaptığı gibi ufukta bir kırılma noktası dışarı bakacağım... savurgan çocuğunun dönmesini bekleyen baba.

Umarım mutlusundur. Bana gelince, ben... devam ediyorum. Eğer hiç

Özle beni, ... Ama bazı şeylerin yazılmadan kalması en iyisidir.

Odanızı sizin için tuttuğumu bilin. Başka bir şey söylemeyeceğim. Seni gönderdiğimi biliyorum. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki

Belki de her hikâye bitmek zorunda değildir.

Sevgiler,

William'ınız

Zach dönüp Nora'nın uyuyan haline baktı. Şu anda çok genç görünüyordu, çok savunmasızdı. Karnının üzerinde uyuyan bir çocuğa benziyordu. kollarını altına soktu. Ne kadar da . Önce Grace için duyduğu üzüntüden onu kendinden uzaklaştırmıştı. Sonra da kendine olan öfkesinden onu uzaklaştırmıştı.

Başıboş ve demir atmış bir halde, defalarca ona bir ip atmaya çalışmıştı. onu azgın sulardan kurtardı. Ve artık kendini denizde boğulan bir adam gibi hissetmiyordu. Nora... siren ve tanrıça, gemi ve şarap karası deniz. Onu ya kurtaracak ya da sonunu getirecekti. Şu anda, onun sözleri kulaklarında çınlarken, hangisi olduğu umurunda bile değildi.

Onu uyandırmamak için yavaşça ayağa kalkan Zach, postacı çantasını buldu ve karıştırdı. Sözleşmesini çıkardı ve kanepeye döndü. Uyuyan kızın yanına diz çöktü ve son sayfayı çevirdi. Kalemmini alıp sözleşmeyi onun sırtına koydu ve emin bir elle ve kitabın Royal'in şimdiye kadar yayınladığı şeyden daha fazla satacağından kesinlikle emin olarak, adını Zechariah Easton olarak imzaladı.

Nora kıpırdandı ve gözlerini açtı.

"Zach?"

"Al." Kalemni ona uzattı. "Sıra sende."

Nora kalemni aldı ve bir süre sadece ona baktı. Sonra , sözleşmeyi aldı, sırtına koydu ve Eleanor Schreiber'in imzasını attı.

"Bitti," dedi.

"Bu çok iyi. Nora-" Zach elini yüzünün yan tarafına koydu "-bu muhteşem."

Nora gülümsedi. Ve sonra gülümseme . Sadece birbirlerine baktılar. Nora öne eğildi ve onu öptü.

Bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama ikinci öpüşmeleri ilkinden bile daha sarhoş ediciydi. Adam hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve kadın onun kanepenin kenarına oturmuştu. Ayağa kalkmaya başladı, onu sırt üstü itmeye başladı.

"Hayır." Aniden ayağa kalktı. "Kitabı senin yazdım. Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız."

Zach'in ne demek istediğini sormasına gerek yoktu.

"Güvende ol ve beni eve gönder, Zach. Ya da benimle gel. Bunlar senin tek iki seçeneğin."

Zach yerden kalktı ve hayatının en korkunç kararını verdi
Hay

at. "Seninleyim."

Nora yatak odasına yöneldi.

Oturma odasında tek başına durdu ve bir dakika boyunca nefes aldı. Grace... Onun adı, cevaplanmamış bir dua gibi kalbinde boş bir şekilde yankılandı.

Ama geri dönüş yoktu. Rüzgâr yelkenleri tutmuştu. Zach, Nora'yı yatak odasına kadar takip etti. Nora bir kibrit çaktı ve Yatağın yanına bıraktığı mum.

"Bir şişe şarap ve bir mum..." Nora dedi ki. "Bu geceyi dört gözle bekliyordun, değil mi Zach?"

"Evet," diye itiraf etti.

Ona doğru geldi, kravatını çözdü ve . Gözlerinin üzerine getirdi ve başının etrafına bağlayarak gözlerini bağladı. Adam görme yetisini kaybedince gerildi.

"Rahatla." Nora'nın sesi sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi sakin ve yatıştırıcıydı. "Güven bana, lütfen."

"İstiyorum," dedi ve bunda ciddi olduğunu biliyordu.

Nora gömleğinin düğmelerini açıp kollarından aşağı indirirken kıpırdamadan durdu.

Ama gömleği tamamen çıkarmadı. Ellerini arkadan bağlamak için gömleği kullandı.

Zach onun uzaklaştığını hissetti. Onun yumuşak kahkahasını duydu.

"*Ecce homo.*" Zach kilisedeki tabloyu hatırladı. "İnsana bakın."

"Nora..." Zach, çarmıha gerilmek üzere olduğundan endişe ettiğini söyledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kafam karıştı."

"Göz bağı bunu yapacaktır. Çok derin nefes ve dizlerinizi kilitlemeyin."

Başını salladı ve bacaklarını gevşetmeye çalıştı.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun, Zach?" "Hayır."

"Bunun seni istediğim için olduğunu söyleyebilirim. Seni gerçekten istiyorum. Hayatımda nadiren birinden bu kadar etkilenmişimdir. Ama sadece seni isteseydim, tanıştığımız gün sana sahip olabilirdim. Öyle mi?"

Zach onun bir cevap beklediğini biliyordu. İkisine de zaman kazandırmaya ve sadece gerçeği söylemeye karar verdi.

"Evet."

"Bunun olmasına neden izin vermediğimi biliyor musun? O gece takside bana çıkma teklif etmeden önce seni neden durdurdum?"

Zach hafif bir vertigo dalgası yaşadı. Nora konuşurken hareket ediyor ve kelimeler aynı anda her yerden geliyor gibiydi.

"Neden?" Nora ona olan ilgisini hiçbir zaman gizlememişti. Ona bir kez asıldığında neden geri çevirdiği, o geceden beri merak ettiği bir şeydi.

"Çünkü Grace'in adını söylediğinde gözlerinde çok fazla acı vardı. Beni gerçekten istemediğini biliyordum. Sadece birkaç saatliğine düşünmemek ve hissetmemek istedim. Öyle mi?"

"Evet," diye itiraf etti Zach.

"Seni istiyorum Zach, ama aynı zamanda tanımak da istiyorum." "Beni tanıyorsun."

"Hayatının yarısını benden sakladın," dedi. "Yarısını istemiyorum. Hepsini istiyorum. Artık sırlarımı biliyorsun. Şimdi seninkileri anlatma zamanı. Bu gece ya hep ya hiç. 'Hepsi' dersin devam ederiz. 'Hiçbir şey' dersin bu iş şimdi ve sonsuza dek biter. Sen karar ver."

Altındaki zeminin hissetti. Ahşap zeminde ve çıplak ayaklarıyla bir an için fırtınada bir gemide olduğunu hayal etti.

"Hepsi."

"Güzel," dedi Nora, sesi rahatlamış ve bir o kadar da kararlıydı. "Şimdi... bana Grace'den bahset."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"O zaman güvenli kelimeni söyle ve bitir. Ama bu her şeyi bitirecek. O ve biz. Ama bitirmek istemiyorsan, soruya cevap ver."

Zach korkunç bir an için seçeneklerini düşündü. Hakkında konuşmadığı bazı şeyler vardı. Ama artık o kadar çok yol kat etmişlerdi ki... geri dönmek ilerlemekten daha zor olacaktı. Zach birkaç kısa adım attı, sık nefesler alıyor ve yönünü bulmak için aşağıdaki sokak seslerini kullanıyordu. "Grace tanıştığımızda on sekiz yaşındaydı."

Kelimeleri şöyle bıraktı değerli eşyalarını bir hırsıza kaptırdı. "Ben... daha yaşlıydım."

"O zamanlar Cambridge'de ders veriyordunuz, değil mi?" "Evet."

"Grace senin öğrencin miydi?"

Zach zorlukla yutkundu. "Evet."

"Bu, Wes ile olan ilişkimin seni neden bu kadar İlk başta rahatsız edici. Déjà vu, değil mi? Bir öğrenciyle ilişkiye girmek sana hiç yakışmıyor."

"Tüm öğretmenler ara sıra öğrencilerine ilgi duyar. Asla bir niyetim olmadı. Grace kelimelerin ötesinde sevimliydi, şimdiye kadar öğrettiğim tüm öğrencilerden iki kat daha zeki ve yetenekliydi. Şiir yazardı, iyi şiir. Tarihte hiçbir on sekiz yaşındaki öğrenci iyi şiir yazmamıştır. Ama o yazdı."

"Başka ne yaptı?"

"Bazen bana şiirlerini getirir ve fikrimi, yardımımı isterdi."

"Sen onun editörüydün." Zach acı acı güldü. "Sanırım öyleydin."

"Seni seviyordu."

"On sekiz yaşındaki bir kız otuz bir yaşındaki öğretmeni ne kadar sevebilirse."

O zamanlar sadece yazılarına önem verdiğini düşünmüştüm."

"On sekiz yaşında olması Amerika'da içki alamayacağı anlamına gelir. Bu seni sevmeyeceği anlamına gelmez."

"Bu onu sevmemem gerektiği anlamına geliyor."

"Ama sevdin."

"Aptalca, evet." O yılı yeniden yaşarken midesi çalkalandı, o Bir yılın kabusu. "Ya da o zamanlar aşk olarak geçen şey. Ama hiç harekete geçmedim. İşimi seviyordum, öğretmenliği seviyordum, hayatımı seviyordum."

"Ne oldu?" Nora'nın soruları herhangi bir saldırı kadar acımasızdı.

Zach bir nefes daha aldı. Bırakın başka birine anlatmayı, zamanı düşünmeye bile izin vermemişti. Bu sadece onun yüküydü.

"Bir Cuma gecesi geç ofisimdeydim. Yapmam gereken yüzlerce sınav vardı. o hafta sonu. Sanırım sınıfta bundan şikâyet etmişim. Bir şekilde orada olacağımı biliyordu."

"Ofisine mi geldi?"

"Evet. Çok yorulmuştum." Zach aniden yine o sıkışık üçüncü kattaki ofisine geri döndü. Kolları kıvrılmıştı; parmakları kırmızı mürekkeple boyanmıştı. Saatlerce okumaktan, bitmek bilmeyen konsantrasyondan başı ağrıyordu. Esnedi, gerindi, koridorda bir ses duydu. "Koridorda ayak sesleri duydum ve kafamı kaldırdım. Kapımın önünde duruyordu."

"Gece geç saatte ofisinize geldi. Kaçınılmaz olanın gerçekleştiğini varsayabilir miyim?"

"Bu kaçınılmazdı. Ona sormamı beklemeden içeri girdi. Sonra da kapıyı kapattı." "Ne söyledi?"

"Bu gece hiç şiirim yok' dedi." "Peki sen ne dedin?"

Zach nefes verdi. "Ben hiçbir şey söylemedim."

"Bu senin için kötü bir anı olmamalı. Bana neden olduğunu söyle."

"O..." Zach durdu ve sessizliğin kendi adına konuşmasına izin verdi. Gözbağının arkasından gözlerini kapattı. Grace'in ona ne kadar kolay geldiğini, vücudunun onunkine karşı nasıl gevşediğini, ellerinin kalçalarına nasıl sanki onları tekrar tekrar açmak için yapılmış gibi oturduğunu hatırladı. Ve sonra onun acı dolu nefesini, ona her şeyi anlatan o kısa nefes alışını hatırladı.

Nora boşlukları doldurarak, "Bakireydi," dedi. "Evet."

"Bilmiyor olman senin suçun değil."

"Benim hatamdı..." Zach söze başladı ve suçluluk duygusunu boğazına dayanmış bir bıçak gibi yeniden hissetti. "Durmamam benim hatamdı. Duramadım."

"Sana yapmanı mı söyledi?"

"Hayır. Ama yine de yapmalıydım. Ondan önce düzinelerce sevgilim oldu... ama hiç..." Zach'in söyledikleri acı verici olsa da bedeni o anı hatırlıyordu. Kendisini hâlâ kadının dar geçidinin içinde hissedebiliyordu. "O geceden önce bir kadının vücudunun içinde hiç bu kadar zevk almamıştım."

"Bana ne olduğunu anlat, Zach," diye sordu Nora. Ona anlatana kadar durmayacaktı.

"Hayır, onun bakire olduğunu bilmemem benim hatam değildi. Ama hamile kalması benim hatamdı."

"," dedi Nora, sesi ilk kez hem şok hem de sempatik çıkıyordu. Zach bir sonraki sorudan neredeyse korkuyordu.

"Hiç çocuğunuz yok, bu yüzden üç olasılıktan biri olduğunu varsayıyorum - evlat edinme, kürtaj veya düşük."

". Düşükten daha kötüydü."

Nora'nın hafifçe nefes alışını ve acıyla irkilmesini duydu. "Ne kadar kötüydü?"

"Bu onu neredeyse öldürüyordu. O kadar gençti ki neyin normal olup neyin olmadığını bilmiyordu. Bir ay boyunca acıyı görmezden geldi. Kanlar içinde uyandığında henüz iki haftalık evliydik. Doktor, bu kadar genç ve sağlıklı bir kızın böyle bir acı çekmesinin milyonda bir ihtimal olduğunu söyledi. Çok genç, dedi ve bana bir suçlu gibi baktı. Ben de öyle hissettim. On sekiz yaşında ve acil serviste kanaması var. On sekiz yaşında ve kendisinden on yaş büyük bir adamla evlenmek zorunda, üstelik bu adam onun için bir yabancıdan çok daha fazlası."

"Sonra ne oldu?"

Zach başını salladı. "Hayatta kaldı. Ama kurtulacağımızdan ya da kurtulmamız gerektiğinden bile emin değildim. Her gün beni terk edeceğini söylemesini bekledim. Hamile olduğu için evlendik. Sonra hamile kalmadı. Ama beni hiç terk etmedi. Yine de o yıl bizim için cehennem gibiydi. On dokuz yaşında bir karım vardı.

Cambridge'den ayrıldıktan sonra Londra'daki King's College'a transfer olmak zorunda kalan bir tanıdığım vardı, beni kovamadan ayrıldı."

"Ama sen evli kaldın."

"Yaptık. Nasıl ya da neden, bilmiyorum."

"Çünkü o seni seviyordu, Zach. Ve sen de onu sevdiğin için."

"Sevdim. Önemli değil."

"Neden değil?"

"Çünkü biz bittik. Bunu açıkça belirtti." "Bittiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni terk etti, Nora," dedi Zach, sesine kızgınlık sızmasına izin vererek.

"Seni terk mi etti?" Nora onun öfkesinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Eşyalarını toplayıp uçağa binen ve okyanus ötesine taşınan sen değil ?"

"Beni ondan çok önce terk etti."

"Anlat bana." Nora'nın sesi ısrarcı, hipnotik ve müzikaldi. Zach kendini yerden kopmuş, bağlanmamış hissediyordu. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu. İtirafını bu tür bir karanlıkta yapmak daha kolaydı.

"İki yıl önce Grace bana tekrar denememizi istediğini söyledi. Sanki ilk kez deniyormuşuz gibi."

"Ne dedin sen?"

"Benim hatam yüzünden neredeyse öleceğini ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Ondan sonra beni terk etmeye başladı. Önce sabahları kahvemizi yapmayı bıraktı. Bir ay daha geçti ve akşamları benimle kitap okumayı bıraktı. Bir anda gitmedi. Sadece oda oda. En son yatak odasını terk etti. Ona buradaki işten bahsettim. İstedğim buysa gitmemi söyledi. Ama o çoktan gitmişti. Ben gittim ama önce o beni terk etti."

"Sana bir sır verebilir miyim, Zach?" Nora'sesi omzunun üzerinden geldi.

"Ben de seni terk ederdim."

"Nora, ben-"

"Kapa çeneni ve dinle," dedi o kadar soğuk ve sessiz bir otoriteyle ki Zach bir anda sustu. "Onunla geçirdiğin ilk geceye hata dedin. İkinci bir araya getiren o geceydi, o hataydı. Ne yapmalıydım?

tek gecelik bir ilişki bir evlilik yarattı. Son on bir yıldır taşıdığı suçluluk duygusunu hayal edebiliyor musunuz? Onun yüzünden sevdiğiniz bir işi bırakmak zorunda kaldığınızı, sevmediğiniz biriyle evlenmek zorunda kaldığınızı, kariyerinizi, hayatınızı, dünyanızı mahvettiğini düşünmek. Ve sen her şeyi başlatan geceye hata mı diyorsun? O seni terk etmedi, Zach. Sen onu dışarı attın."

"Benim yüzümden neredeyse , Nora," dedi, kelimeleri neredeyse tükürerek. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

"On sekiz yaşındaydı, bir yetişkin. Bu sizin olduğu kadar onun da kararıydı. Ofisine geldi. Bir fincan çay ve sohbet için mi geldiğini düşünüyorsun? Seni istedi. O seni yakaladı. Ve sana söz verebilirim ki Kendi kanıyla dolu bir su birikintisinde, tüm bunların bir hata olduğu aklına bile gelmemiştir. Onunla sevişmek bir hata mı? Bu Søren'in bana attığı tokattan kötü bir tokat."

"Neden... neden tüm bunları söylüyorsun, Nora?"

"Çünkü gerçeği duymaya ihtiyacın var. Suçluluğunun seni cezalandırmadığı gerçeğini. Bu onu cezalandırdı. Grace'i incitmekten o kadar korkuyordun ki

Yaptığın her şey ona zarar vermekle sonuçlandı. Artık yok, Zach. Artık korku yok. Artık korkmayacaksın, kendi tutkun ve arzunla bir kadını incitmekten korkmayacaksın. Sekizinci Daire'deki o geceyi hatırlıyor musun?" Nora sordu. "Sana ne olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Bir Anahtar." Yaşadığı sürece o geceyi asla unutmayacaktı.

"Evet. Bu da demek oluyor ki acı verebilirim ama aynı zamanda acı da alabilirim. Acıdan bıkmadın mı?"

"Evet," diye nefes aldı Zach.

"Güzel," dedi Nora ve göz bağığını yırtarak çıkardı. Adamın tişörtünü aşağı çekti ve kollarını serbest bıraktı. "Ver onu bana o zaman."

Zach Nora'yı yakaladı, çıkarma telaşıyla neredeyse kıyafetlerini yırtıyordu. Onu duvara doğru itti ve kot pantolonunun fermuarını açtı. Nora bacaklarını ona doladı, kollarını omuzlarına doladı. Şiddetli, acımasız bir hamleyle onu içine itti. Hayatında hiçbir kadına karşı bu kadar acımasız olmasına izin vermemişti.

"Canımı yak, Zach. Senden daha iyiyim." Adam kadının dediğini yaptı; başka türlü yapamazdı. Tekrar tekrar içine girdi, her daha da sertleşti. Boynunu ve göğüslerini ısırdı, parmaklarını kalçalarının ve uyluklarının yumuşak etine soktu. Kadın hiç şikâyet etmeden onun her acımasız hamlesine boyun eğdi. Adam ona karşı ne kadar hırçınlsa, Nora da ona o kadar soluk soluğa ve inleyerek karşılık veriyordu. Nora'nın vücudu onun etrafında kenetlendi ve sadece on üç aylık sefil bekârlığın sağlayabileceği acımasız güçle içine girdi.

Yine de Zach'in onunla işi bitmemişti. İhtiyacının sonu gibi görünüyordu. Ondan ayrıldı ve onu yere yatırdı. Onu itti

Elini onun vücuduna soktu, ıslaklığını parmaklarında hissetmek istiyordu. Kadının sadece arzusundan değil, içine akıttığı kendi tutkusundan da ıslandığını biliyordu. Kadın onun altında kıvranıyordu. Elini çekti ve onu tekrar içine almak için hamle yaptı. Ama Nora onu itmek için kollarını kaldırdı. Adam onu bileklerinden yakaladı ve kollarını başının yanında tutarak yere yatırdı. Nora bacaklarını sıkıca birleştirdi ve Zach dizleriyle onları birbirinden ayırdı.

Gördüğü şiddet karşısında şoke olan adam sadece ona bakabiliyordu.

"Aferin oğlum," dedi kadın.

Zach ellerini bıraktı. Onu karnının üzerine doğru itti ve arkadan içine girdi. Onun altına doğru eğildi, onu daha derine aldı, kalçalarıyla, çığlıklarıyla onu kışkırttı. Kadın o kadar sert boşaldı ki Karnındaki spazmlar onu parçaladı. Onu tekrar bileklerinden yakaladı.

ve onu . Onun üzerinde, içinde, o kadar sert ve o kadar ileri itti ki kız haykırdı. Yine de rahatlamadı, rahatlayamadı. Tamamen güçlüydü ama kısıtlama yoktu. Nora onu bağlamış ve başka bir şeyi serbest bırakmıştı.

Acımasız, morartıcı bir güçle kendini tamamen onun içine soktu ve o kadar sert boşaldı ki Nora bile bunun vahşetinden ürktü. Nora'nın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine yığıldı, onun ıslak sıcaklığından ayrılmaya hazır olmadan içinde dinleniyordu. Birbirlerine yapışmış bir halde yatıyorlardı, hava yutuyor ve hiçbir şey söylemiyorlardı.

Zach onun saçlarını omzuna attı ve ensesine bir öpücük kondurdu. Gözlerini kapadı ve başını onun sırtına yasladı. Teni çok sıcak kokuyordu. Gözlerini kapalı tutarsa sonsuza kadar burada kalabilirdi.

Zach ondan yavaşça ayrıldı ve sırt üstü yuvarlandı. Onun yanında yere uzandı ve tavandaki mum ışığı oyununu inceleyerek çarpan kalbinin durmasını diledi. Nora onun yanına gitti, dirseğinin üzerine yaslandı ve ona baktı.

" yaktım mı?" diye sordu uzun ama garip bir şekilde rahat bir aradan sonra. Kolundaki belli belirsiz kırmızı yaraları görebiliyordu.

"Evet. Hem de çok. Çok etkilendim."

Zach güldü ama bu kahkaha kendi kulaklarına bile boş geliyordu.

"Beni terk etti, Nora," dedi, boğazı yumruk gibi sıkılmıştı. "Tanrım, beni terk etti ve hepsi benim suçum."

Alnını ovuşturdu ama Nora elini çekti. "Seni terk ettiğini biliyorum.

Ama ben buradayım."

Zach yavaşça nefes aldı, daha da yavaş nefes verdi. Döndü ve Nora'nın yüzünü avucunun içine aldı.

"İkinizi de hak etmiyorum." Nora

ona hınzırca bir gülümseme

verdi.

"Kendine bu kadar yüklenme, Zach. Bu benim işim." Ellerin ve dizlerinin üzerine kalktı. "Hâlâ yetki sende. Bana ne yapacağımı söyle."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim mi? Nereden başlayacağımı bile?"

Nora hâlâ elleri ve dizleri üzerinde olan sırtı. "Hayal gücünü kullan."

Hayal gücü ona çok iyi bir fikir verdi. "Kal," diye emretti.

"Evet, efendim."

Zach komodinin çekmecesine uzandı ve Nora'nın ona verdiği kayganlaştırıcıyı çıkardı.

"Zachary, beni şaşırtıyorsun."

Zach ona doğru bastırırken neredeyse yüksek sesle inliyordu. Kız ona o kadar sıkı sarılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Sertçe itti ve Nora irkildi.

"Özür dilerim," dedi kendi hevesine gülümseyerek.

"Hayır, değilsin." Nora'nın sesindeki kahkahayı duydu.

"Hayır," diye itiraf etti. "Bu sefer değil."

Şafaktan kısa bir süre önce Nora kendini Zach'in yatağından dışarı sürükledi ve karanlıkta sessizce giyindi. Göz bağı olarak kullandığı kravatını buldu ve Zach'in daha sonra bulabileceği bir yere sakladı. Dün gece kesinlikle bir hatırayı hak ediyordu.

Nora, Zach'in hâlâ uyuyan bedenine baktı. Sadece iki saat önce aralarında geçenlere inanmakta güçlük çekiyordu. Birisi, Son on yıl ve altı haftadır saklanan gerçek Zach, göz bağını kopardığı anda ortaya çıkmıştı. Dün geceyi Zach'le geçirmede, onun ilkel ve düzgün editörüyle. Dün geceyi, daha on üç yaşındayken kadın katili olan, sarhoş olup Üniversite günlerinde üçlü seks yapmış ve on sekiz yaşındaki öğrencisinin bekâretini Cambridge'deki ofis masasında almıştı. Nora'nın tüm vücudu dün geceki vahşi seks yüzünden ağrıyordu. Oyuncak çantası olmadan, onu sıkıştırmak için sadece elleriyle, bacaklarını açık tutmak için dizleriyle ve çığlıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kalmışlardı. Hayatında yaşadığı en sert, en kirli seksti bu. Gülümsemeden duramıyordu.

Dairesinden çıkarken durdu ve hâlâ kanepenin üzerinde duran sözleşmeyi aldı. Tüm i'lerin noktalı, t'lerin çarpı işaretli olduğundan emin olmak için göz gezdirdi. Bu avans onu zengin etmeyecekti ama önümüzdeki birkaç yıl boyunca rahat etmesini sağlayacaktı

O ise sadece yazmaya odaklandı.

Nora arabayı eve sürdü ve yorgun bedenini evin içine sürükledi. Uyumak için can atmasına rağmen, bir şey onu rahatsız ediyordu, Zach ile kitabını bitirmenin heyecanı ile çok önemli bir şeyi unuttuğunu söyleyen bir şey.

Nora odasına giden koridora girdi ama adımının ortasında durdu. Wesley yatak odasının önünde durmuş, sırtını kapıya yaslamıştı. Elinde Tiffany mavisini küçük bir kutu vardı. Duruşundan anlaşıldığı kadarıyla saatlerdir, belki de bütün gece bekliyordu. Önce gözleri rahatlamayla parladı; ama sonra kızın dağınık saçlarını, karmakarışık giysilerini görünce yüzünde korkunç bir farkındalık belirdi. Kolu yana düştü, kutu gevşek parmaklarından kurdelesiyi sallanıyordu.

"Zach?" Wesley sordu.

"Evet," dedi Nora, korku ve utançla donmuş bir halde.

Wesley sadece başını salladı. Kutu parmaklarının arasından yuvarlanarak yere düştü. Fark etmemiş gibiydi.

"Wes-" diye başladı Nora, çaresizce açıklamaya çalışıyordu. Randevularının, kutlamalarının dün gece olması gerekiyordu. Ama onun yerine Zach'le kalmış ve kitabını bitirmişti. Bütün bunları ona açıklamak istiyordu ama Wesley sadece yanından geçip gitti ve yatak odasında kayboldu. Nora takip etmeye çalıştı ama kapısının kilitli olduğunu gördü. İnanamayarak baktı

işkence dolu bir sonsuzluk için. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca Wesley kapısını bir kez bile kilitlememişti.

Sessiz bir şok içinde odasına doğru yürüdü ama kutuyu yerden almak için durdu. Titreyen parmaklarıyla kutuyu açtı. Kutunun içinde narin ve süslü iki gümüş saç tıraşı buldu. Nora'nın kalbi göğsünde cam gibi kırıldı. Wesley'nin masumiyeti, babasının saati, sahip olduğu tek değerli şey... Bu onun, onunla birlikte olmak için her şeyi satabileceğini söyleme şekliydi. Bütün gece kendini ona vermek için beklemişti ve o da Zach'le geçirdiği geceden dolayı yara bere içinde ve lekeli.

Nora yatak odasına girdi ve soyunmadan yatağına yığıldı. Uyuyamayacak kadar yorgun, ağlayamayacak kadar kırgındı. Top gibi kıvrıldı, elindeki tarakları öyle sıkı tutuyordu ki metal uçlar derisini ısıırıyordu. Onları daha sıkı tuttu, canını daha çok yakmalarına izin verdi. Sonunda uyuyabilecek kadar acımişti.

* * *

Sabahın amansız saldırısı sonunda Zach'in Cumartesi gününü uyuyarak geçirme kararlılığını yendi. Gözlerini isteksizce açtı, sessizlikten Nora'nın çoktan gitmiş olduğunu anladı. Her şey canını yakıyordu ama daha az umursayamazdı. Dünyada hiç onun gibi bir kadın olmuş muydu?

Zach duşa yatağından çıktığı kadar isteksizce girdi. Sıcak su tenini yaktı. Vücudunun ne zaman bu kadar çok seks yüzünden bu kadar çiğ kaldığını hatırlamıyordu. Duşa oyalandı, ağrıyan ve sızlayan kaslarının sıcağa ihtiyacı vardı. Çıktıktan sonra havluyla kurulanarak dikkatlice giyindi ve kırk iki yaşındaki bedeninde on sekiz yaşında bir delikanlı gibi davrandığı için kendine lanet okudu.

Kuşluk vakti Nora'nın dün gece telefonunun fişini çektiğini hatırladı. Fişi taktı ve sesli mesajlarını kontrol etti. Bir mesaj -büyük olasılıkla işten, diye tahmin etti.

"Zachary, benim." Grace'in sesini duyunca Zach'in elleri uyuştı ve bacakları taşa döndü. "New York'tayım. Neden olduğundan emin değilim."

Dur. "Bu bir yalan. Nedenini biliyorum. Evde görünmüyorsun. Uğrayıp kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Bay Bonner'ı aradım. Önerdiği şeyi deneyebilirim. Her neyse, sadece yarın sabaha kadar şehirdeyim. Keşke lanet bir cep telefonu alsaydın. Boş ver. Ben kalıyorum-"

Zach bir kalem aldı ve avucuna Grace'in otelinin adını karaladı. Orada olup olmadığını öğrenmek için aramayı düşündü ama bir saniye bile kaybetmek istemedi. Paltosunu giydi ve hızla dairesinden çıktı. Asansör aşağı inerken ses duvarını aşmış olsa bile, yine de Zach için yeterince hızlı olmazdı. Dairesine mi gelmişti? Ne zaman gelmişti? Muhtemelen o duştayken. Bir saat boyunca duş almak için onca sabah varken, kendine bir kez daha lanet okudu. Trafik çok şükür hafifti ama yine de bir ömür geçmiş gibi hissettiriyordu Taksi otelin önüne yanaşmadan önce.

Zach şoförün eline para sıkıştırdı ve otelin lobisine koştu. "Grace Rowan'ın odasını arayabilir misiniz lütfen?" Zach otele sordu Resepsiyon görevlisi.

"Üzgünüm efendim ama bu isimde kayıtlı kimse yok." Zach nefesinin altında küfretti. Grace'i yanlış mı duymuştu? Tabii... "Grace Easton'ı deneyin."

"Ah, evet. Sizin için odasını arayacağım."

Zach rahatlayarak sarktı. Görevli oda numarasını çevirdi. Bitmek bilmeyen bir süre geçtikten sonra telefonu kapattı. "Özür dilerim efendim. Kendisi burada değil gibi görünüyor. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Zach hareket tarzına o anda karar verdi. "Onu bekleyeceğim."

Lobide, girişi net bir şekilde görebileceği bir koltuk buldu. Sonsuz dönüşlerinin kendisini hipnotize etmesine izin vermemeye çalışarak zarif döner kapılara baktı.

Nihayet otele kalbi hâlâ sanki yol boyunca koşmuş gibi çarpıyordu. Grace neden buradaydı? Ne olmuştu da ne için geldin? Onu tanıyordu. Kötü haberleri yüz yüze verecek kadar cesurdu. Ama o zaten kötü haberi duymuştu. Peki neden?

Önemli değil, dedi kendi kendine. Sebep ne olursa olsun onu görecekti. Bu lobide beklemek için yeterli bir sebepti. Gerekirse sonsuza kadar.

* * *

Elinde taraklarla uykuya daldıktan iki saat sonra Nora yatağından sürünerek kalktı ve sersemlemiş bir halde duş alıp giyindi. uyuşmuş, şoktan bitkin bir halde, kurşundan yapılmış ayaklarının üzerinde mutfığa girdi. Wesley orada yüksek sesle dolap kapaklarını açıp kapatıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu çarpmalar arasında.

"Kahve termosum. Kapaklı mavi olan." Sesi gergin ve gergin geliyordu.

"Bulaşık makinesini kontrol ettin mi?"

Wesley durdu, bulaşık makinesinin kapağını açtı ve üst rafı çekip çıkardı.

"Bulaşık makinesi," dedi, onun kadar kendi kendine de. "Doğru. Tabii ya. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Nora yüzünü buruşturdu ve yavaşça masaya oturdu. Odanın içinde olmak onunla aynı odada. Wesley bir an için tezgâha yaslandı ve sadece nefes aldı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu küçük bir sesle.

"Olmak istiyorum. ." Başını iki yana salladı. "Hayır, sana kızgın değilim. Sadece kendime."

Başını salladı ve onun gözleriyle buluştu. "Bana üzülüyor musun?"

Soğuk, boş bir kahkaha attı.

"Evet, sana üzülüyorum." Onun ağlamamaya çalıştığını anlayabiliyordu. O da denedi.

"Üzgünüm, Wes. Üzgünüm. Tanrım, ilk seferinin ne bilen biriyle olmasını istediğini söylemiştin. Açıkçası sen olduğunda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Umurumda değil. Birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Ama eğer Zach ile birlikte olmak istiyorsan... Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Önemli olan tek şey bu."

"Dinle, dün gece Zach'le olanlar kitapla ilgiliydi. Dün kitabı yüzüne fırlatmak ve ona bittiğini göstermek için evine gittim. Ayrılacaktım. Benden kalmamı istedi, düzeltmeyi bitirmesine yardım etmem için. Hepsini bir gecede bitirdik."

"seni gördüm. Sadece kitap üzerinde çalışmadın. Her şey hakkında tamamen aptal değilim."

"Hiçbir konuda aptal değilsin. Ben aptalım. Aramayı unutan, planlarımız olduğunu unutan bendim. Zach'in fikrini değiştirmesine çok şaşırdım... kitabı okumak istemesine. Wes," dedi ve Wesley onun gözlerine baktı. "Sözleşmeyi imzaladı. Bunu kutladık."

"Kutlama yapacağımızı sanıyordum." "Hala yapabiliriz. Biz-"

"Akşam yemeği ve lanet olası bir filmde bahsetmiyordum, Nora." Nora onun sesindeki katıksız ıstırap karşısında irkildi. "Birlikte olmamızı istedim."

"Wesley..." diye başladı ama söyleyecek başka bir kelime bulamadı.

"Özür dilerim," dedi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Bağırmak istememiştim. Bu... Bilmiyorum. Geçen Pazar senin yatağında, Nora, bunun bana neler hissettirdiğini sana anlatamam bile."

"Ben de seninle hissettiğim gibi bir şeyi hiç hissetmedim," dedi ve Wesley ile sevişmeye çok yaklaştıklarında hissettiği o korkunç paniği hatırladı.

"Neyi hissettin?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Soğuk ve yorgun görünüyordu. İkisi de yeniden sıcak hissedene kadar kollarını ona dolamak istedi.

Biraz güldü. "Performans kaygısı."

"Performans kaygısı mı? Nora, benimle sahneye çıkmak zorunda değilsin." "Sanırım bu yüzden çok korktum. Nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum."

Senin gibi biri. Bu oyunun kurallarını bilmiyorum." "Bu bir oyun değil."

"O zaman nasıl kazanacağız?"

Wesley cevap vermedi, sadece onun arkasından baktı.

"Sanırım bu benim sorunun cevabı," dedi.

Wesley derin bir nefes aldı. "Deneyeceğim. Olmamı istediğin şey olmaya çalışacağım. Senin gibi olmadığımı biliyorum ama deneyebilirim. Eğer seninle birlikte olabilirsem buna değer."

"Ama sen olmazdın. Benim istediğim gibi olmaya çalışan bir versiyonun olurdu. Benimle birlikte olmak için kim olduğunu feda etmene izin vermeyeceğim." Wesley başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Wesley, lütfen _."

Ayağa kalkmaya başladı, ona gitmek istiyordu.

"Yapma." Adam elini kaldırdı. Olduğu yerde dondu kaldı. "Yapma! Özür dile ve açıklama yapma. Bununla yaşayacağım. Sadece bu konuda konuşmamana ihtiyacım var."

"Çok özür dilerim," dedi, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Hey," dedi adam sahte bir ciddiyetle. "En azından Søren değil."

Nora omuz silkti ve dişlerini sıktı.

"Wes... tarakları sana geri vermeme izin verir misin? Ne kadara mal olduklarını hayal bile edemiyorum ve biliyorum-"

"Sende kalsın." Kahve fincanını aldı ve tekrar kapıya yöneldi. Kadının sandalyesinde büzülerek oturduğu yerin yanında durakladı. "Görünecekler

saçlarında güzel."

Nora başını dizlerinin üzerine koydu. Karnı stresten ve açlıktan gurulduyordu. Dün öğleden beri bir yememişti ama yemek düşüncesi daha da kötüleştiriyordu.

"Gitmem gerek," dedi Wesley. "Çalışma grubu." "Dikkatli ol."

Wesley başka bir şey söylemeden gitti. Kapı kapandı. Wesley'nin arabasının çalıştığını ve uzaklaştığını duydu. Ve yalnız olduğunu biliyordu. Nora bilerek öksürerek boğazındaki baskıyı hafifletmeye çalıştı. Ayağa kalkıp bir fincan kahve doldurdu ve içine viski katmayı yarı yarıya düşündü.

Kahvesini yudumlarken acı sığağı minnetle yuttu. Daha fazla uykuya ya da bir duşa ihtiyacı olduğuna karar verdi. Hayır, fark etti. Gerçekten ihtiyacı olan şey-

Kapı zili çaldı ve onu düşüncelerinin tehlikeli uzaklaştırdı. Elindeki bardağı masaya bıraktı ve kapıya yöneldi.

Nora ön kapıyı açtığında verandada duran bir kadınla karşılaştı. Saçları kızılın zarif bir tonundaydı ve açık teni soluk çillerden oluşan takımyıldızlarla tozlanmıştı. Tarif edilemeyecek kadar güzeldi, otuz yaşından bir ya da iki yaş küçük görünüyordu ama parlayan turkuaz gözleri yaşının çok ötesinde bir bilgelik ve zekâyla ışıldıyordu.

"Merhaba," dedi Nora.

"Bayan Sutherlin," dedi kadın ve ağzından ilk hafif kelimeyle Nora onun kim olduğunu anladı. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben-"

"Tanrım," diye nefes aldı Nora, "sen Grace Easton'sın." "Öyleyim," dedi. "Nasıl-"

"Galli, güzel, çilli. Bu çevrede bu kombinasyonu pek göremiyorum." Nora ona gülümsedi, bu buluşmanın bir şekilde önceden kararlaştırılmış olduğunu hissediyordu. "Lütfen içeri buyurun."

Nora elindeki kahveyi boşa döktü ve yerine çay koydu. Bir fincan daha doldurdu ve Grace'in önündeki mutfak masasına koydu.

"Süt?" Nora teklif etti.

"Teşekkür , hayır. Zachary çayımı sütsüz içtiğim için bana hep kafır derdi."

"Pek İngiliz gibi davranmıyorsun," diye alay etti Nora. "Ama yine de sen Gallerlisin."

"Babam İrlandalı, annem de İrlandalı."

"Anlayabiliyorum." Nora, Grace'in kızıl saçlarını ve enfes çillerini kıskanıyordu. "İrlanda aksanı da yapabilir misin?"

"Biraz. Ama ben Galler'de büyüdüm. Zachary aslında daha iyi İrlanda aksanı yapabiliyor."

"Gerçekten mi?" Nora sordu. "O pislik. Bana başka aksanlar yapabildiğini hiç söylemedi."

Grace gülümsedi ve çayını yudumladı.

Grace, "O çok yetenekli bir adam," dedi. "Bana karşı çok nazik davranıyorsunuz. Evinize bu şekilde geldiğim için deli gibi görüldüğümü biliyorum. Yarın sabah ayrılıyorum ve onu hiçbir yerde bulamıyorum. Bay Bonner'ı aradım. Bana adresinizi verdi. Zachary ile bazen hafta sonları birlikte çalıştığınızı söyledi."

"Yaptık. Ama kitap şimdi bitti, Tanrı'ya şükür."

Grace başını salladı ve çayından belli belirsiz bir yudum daha aldı. Nora da kendi çayından bir yudum aldı ve bileğinde morarmaya başlayan bir çürük fark etti.

"Yani onu buraya bu kadar sık getiren şey işi mi?" Grace, Nora'yı şaşırtıcı derecede sert bir bakışla sordu.

"Biz arkadaşız. İyi arkadaşız."

Grace yere baktı ve gözleri çayının içindeki küçük dalgalanmaları inceliyor gibiydi. Bir kuş kadar gergin görünüyordu, narin parmakları çay fincanının kenarında çırpınıyordu.

"Daha erken gelmek istiyordum. Dün sabah gitmeye çalıştım ama uçağım rötar yaptı."

"Neden buradasın?" Nora sordu ve Grace onun gözlerine baktı.

"Zachary yarın Kaliforniya'ya gidiyor. New York'tayken zor dayanıyordum. Kaliforniya dünyanın öbür ucu gibi geliyor. Onun sabahları benim gecelerim olacak." Grace yavaşça nefes alıp verdi. Nora

sessiz kaldı ve konuşmasına izin verdi. "Haftalar önce gelmeliydim. Onu aradım... Elektrik kesintisi olduğunu ve feneri bulamadığımı söyledim. Evdeki tüm ışıklar yanarken sadece sesini duymak için ona yalan söyledim."

"Benim yapacağım bir şeye benziyor." Zach'in bu kadını neden bu kadar şiddetle sevdiğini anlamak kolaydı. Şiirsel bir güzelliği, yadsınamaz metanetini yalanlayan bir yumuşaklığı vardı.

"Konuştuğumuzda sesinde beni korkutan bir şey vardı. Sesi bir okyanustan daha uzak geliyordu. Kendi kendime konuştum ve gelmekten vazgeçtim. Şimdi merak ediyorum, çok mu geç kaldım? Hayır, buna cevap verme. Özür dilerim."

"Sorduğun her soruya cevap veririm Grace."

"Sormamalıyım. Ian'la geçirdiğim ilk gecede sorma hakkımı kaybettim. İlk gece diyorum, sanki üç tane küçük düşürücü garip ilişki yerine düzinelerce varmış gibi. Ne kadar aptalca bir hata yaptığımı anlamam sadece bir hafta sürdü. Ama Zachary'yle evlendiğimizde çok gençtim ve çok korkunç koşullar altında evlenmiştik."

"Biliyorum. Zach söyledi. Çok özür dilerim."

Grace Nora'ya titrek ama kararlı bir gülümseme verdi.

"Sana bizden bahsettiğine göre seni çok önemsiyor olmalı. En iyi arkadaşlarına bile asla söylemedi."

Nora omuz silkti. "Onu dövdüm."

"Sanırım benden her zaman utanmıştır."

"Hayır, sana söz veriyorum öyle değildi. Bence sadece kendinden utanıyordu."

Siz gençtiniz ve o sizin öğretmeninizdi-"

"Öğretmenim, evet." Grace güldü. "Tanıdığım her kız Zachary'ye yarı aşıktı. Bizimle eşitmişiz gibi konuşurdu." Bir anısına gülümsedi. "Her gün en ağırbaşlı, en bilimsel kravatları takardı."

Nora dün gece Zach'in gözleri bağlı bir şekilde siyah

Kra

vat. "Zach'in kravat takması görülmeye değer bir manzara," diye onayladı Nora.

"Her gün takım elbise ve kravat." Grace sırttı. "O kadar düzgün biriydi ki Shakespeare ve Marlowe'dan alıntılar yapan, sakalları ağarmış yaşlı birlikte arazide gezinirken o kadar yakışıklıydı ki... Omzunda takım elbise ceketi ve elinde o ağırbaşlı deri evrak çantasıyla yanımızdan geçerken hepimiz neredeyse bayılacaktık. Biz kızların onunla ne yapacağımıza dair kendi fikirlerimiz vardı. onun bağları."

"Sen benim kalbime göre bir kadınsın."

"Onunla ilk gece-" Grace durdu. Sesi uzaklara sürüklendi. "İntihar görevinde olduğumu sanıyordum. Ona aşık olduğumu söylemeye gittim. Beni kapı dışarı edeceğinden emindim. Onun yerine benimle sevişti. Durdurmam gerektiğini biliyordum, doğum kontrol hapı kullanmadığım konusunda onu uyarmalıydim ama durmasını istemedim. Beni öptüğü an dünyayı kazanmış gibi hissettim. Ve tüm bu olanlardan sonra bile, hala aynı hissediyordum. Ama kafanızın içinde, sizinle sadece evlenmek için evlendiğini haykıran korkunç bir ses varken biriyle evli olmak kolay değil. suçluluk."

"Suçluluk duygusu vardı, eminim. Ama sevgi de vardı, hem de her şeyden çok."

Grace bir süre sessizce oturdu ve düşüncelerini toparlıyor gibiydi.

"Bana inanmayacağınızı biliyorum ama bunca zamandır Zachary'yi sevdim. En kötü günlerde bile. Ian'la geçirdiğimiz o korkunç gecelerde bile... Onu en çok o zaman özledim."

"Sana inanıyorum." Nora ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı. "Beş yıl önce, on üç yıl boyunca evrenimin merkezi olan adamı terk ettim. İnan bana, sana inanıyorum."

"On üç yıl." Grace gibiydi. "Nasıl hayatta kaldın?" "Yaşayacağımdan emin değildim. Bazen hayatta kaldığımdan da emin değilim."

Grace anlayışla başını salladı. "Zachary gittiğinden beri kendimi bir gölge gibi hissediyorum. Boş evin içinde yürüyorum ve kendime dair bir şeyler yakalıyorum.

Aynaya ya da pencerelere bakıyorum ve hâlâ orada olduğumu görünce şaşıyorum." Sesi fısıltıya dönüştü. Gözlerinde dökülmemiş yaşlar vardı.

"Bazen kendimi korkutuyorum."

Nora çayından bir yudum aldı ve zar zor fark etti. "Ben de kendimi korkutuyorum."

"Sanırım Zachary ile evli sürece mutlu olmalıyım. Beni sevdiğine hiç inanmadım. Sevmesini istedim. O da beni sevdiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama yedi yıl, sekiz yıl sonra bile hâlâ şüphelerim vardı. Bu yüzden umudumu geri çektim-"

"Senin peşinden geleceğini umuyordum."

"Ve gitmesine izin verdim..."

"Geri döneceğini umarak."

"Ama geri gelmedi..." Grace düşüncesini tamamladı. "Özür dilerim," dedi Nora, başka ne diyeceğini bilemeden.

"Sanırım... O sırada ne düşündüğümü bilmiyorum... . Sanırım yeniden başlamadan önce bitirmemiz gerektiği fikrine kapılmıştım. Saçmalık tabii ki. Bir aşk romanı fantezisi, şimdi anlıyorum. Alınma ama."

"Alınmadım. Ben erotik yazıyorum, aşk romanı değil." Nora sırtıttı ama gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Bana sor Grace. İhtiyacın olduğunu biliyorum."

"Dairesini aradım. Kimse cevap vermedi. Bu sabah uğradım ve kapıyı çaldım. Kimse kapıya gelmedi. Seninle miydi?"

Nora pençelerinin içgüdüsel olarak kendini göstermek istediğini hissetti. Ama nedense rakibine karşı normalde hissettiği düşmanlıktan hiçbirini barındırmıyordu.

"Sana yalan Grace. O benimle birlikteydi." Öne doğru eğildi ve Grace'e ciddiyetle baktı. "Ama kendime yalan söylemeyeceğim. Bence o da seninle birlikteydi."

Grace yavaşça ayağa kalktı ve Nora'nın mutfak penceresine doğru yürüdü. "Onu aradığımda..." Grace başladı ve nefes verdi. Sıcak nefesi pencerenin soğuk camını buğulandırdı. "Bana her zaman olduğu gibi Gracie demedi."

"Gracie," diye tekrarladı Nora. "Bu çok şirin. Ona George demeye başlamalısın."

"Kral George için mi?"

Nora güldü. "George Burns ve Gracie Allen için. Efsanevi bir evlilikleri vardı. İşe yarayabilir."

"Bana her böyle seslendiğinde ona biraz daha aşık oluyorum. Bir yıldır evliydik ve bir gün birden ortaya çıktı: 'Gracie, gel bunu oku'. İlk kez onunla gerçekten evli olduğumu hissettim. Ve bir ömür boyu 'prens' diye çağrıldıktan sonra çok rahatlamıştım."

"Korkunç bir lakap."

"Daha da kötüleşiyor. Bu korkunç bir şaka. Ailem Calais'de balayı yapmış, ben de Grace Calais'yim. Prens Grace ve Grace Kelly... Delilik."

"Göbek adın Calais mi?" Nora'nın aklına karanlık bir rüyadan hatırladığı bir yüz gibi bir anı geldi. Ayağa kalktı ve Grace'in hâlâ pencerede durduğu yere doğru yürüdü.

Güvenli kelimeni nasıl seçiyorsun? Zach sormuştu.

Herhangi bir şey seçin. sokak, en sevdiğiniz yemek, hayatınızın uzun süredir kayıp olan aşkının göbek adı...

Nora sonunda, "Sana yalan söyledim Grace," dedi ve Grace'in gözleriyle buluşmasını bekledi. Nora uzandı ve elini Grace'in koluna koydu. Grace

Nora'nın elini kendi eliyle kapattı. "Dün gece hiç yanımda değildi."

* * *

Grace gittikten uzun bir süre sonra Nora mutfak masasına oturdu ve gözleri yaşarana kadar hiçbir şeye .

Wesley ve Zach... bir şekilde hiç uğraşmadan ikisini de kaybetmişti. Zach ona sırtını dönmüştü ve Wesley de ona sırtını dönmüştü. Gündüzden sonra gecenin kaçınılmaz gücüyle bir farkındalık geldi üzerine. O sandalyesinden kalktı ve yatak odasına döndü. Dolabın kapağını açtı ve giysi raflarını geriye itti. Arka duvarda bir çiviye saplanmış koyu kırmızı bir tespih takımı ve haçın arkasına gizlenmiş küçük bir anahtar asılıydı.

Anahtarı aldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Dolabının en uzak köşesinden küçük bir İncil büyüklüğünde tahta bir kutu çıkardı. Titreyen elleriyle kutuyu açtı ve kan kırmızısı kadifeden bir yatağın içinden

Bir zamanlar onu Sören'e bağlayan beyaz deri tasma, beş yıldır takmadığı tasma.

Yerden kalkarken anahtarı kilitte bıraktı ve kutuyu yere bıraktı. Wesley için bir not bırakmadı ve tüm ışıkları açık bıraktı. Paltosunu giydi, arabasının anahtarlarını buldu ve yanına yakasından başka bir şey almadan evden çıktı. Garaj yolundan son hızla çıktı ve bir kez bile arkasına bakmak aklına gelmedi.

Zach gözleri açık uyumak diye bir şey duymuştu ama bu şekilde rüya görmek diye bir şey duymamıştı. Ama iki saat bekledikten sonra, gözleri otelin girişinde iki saat bekledikten sonra, zihninin uyuyor olması gerektiğini biliyordu. Ve Grace içeri girdiğinde,

Onu gördüğünde ve sanki yaşadıkları iki yıllık soğuk ve sessiz cehennem yok olmuş gibi gülümsediğinde, sadece rüya görüyor olabileceğini biliyordu.

Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu, bunu yaponu kendisine sürükleyeceğinden korkuyordu.

"Merhaba," dedi, başka ne diyeceğini bilemeden.

"Merhaba." Bu oydu, onun sesiydi, onun Grace'iydi.

"Ben de seni bekliyordum."

"Anlıyorum. Seni aramaya çalıştım. Birkaç kez. Senden haber Bay Bonner'ı aradım. Ona acil bir durum olduğunu söyledim. O da bana-"

"Seni Nora'ya o gönderdi, değil mi?"

"Ona kızma, lütfen." "Kızmıyorum.

Demek Nora'yla tanıştın?"

Grace başını salladı ve gülümsedi.

"Onunla çay içtim. Konuştuk."

Zach sormaya korkuyordu, daha çok korkuyordu. "Ne dedi?" "Sana George demem gerektiğini söyledi."

"Öyle derdi. Gracie, ben-"

"Nora hakkında," dedi Grace onun keserek. "Sanırım dünyada seni affedebileceğim tek kadın o olabilir."

"Tek kelimeyi söyle," dedi Zach, "ve o, olmak zorunda kalacağın tek kadın olacak."

Grace gülümsedi ama kollarına yığıldığında gülümsemesi ikiye bölündü. Adam onu kendine çekti ve dudaklarını saçlarına bastırdı. Hiçbir şey söylemedi ve bu iyiydi. Hafif bedeninin onunkine yaslanması, başını göğsüne yaslaması... Grace'in söyleyebileceği herhangi bir kelimedenden daha fazla güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Beni de affet," dedi. "Lütfen."

"Hayır, Gracie." Sertçe yutkundu. "Affedilecek bir şey yok. Bana bir şey söyle, lütfen."

"Herhangi bir şey."

Zach geri çekildi ve onu omuzlarından tuttu. Hâlâ burada olduğuna inanmadığı kızın yüzünü inceledi.

"Seni kaybettim mi, yoksa başlangıçta sana hiç sahip olmadım mı?" diye sordu.

Grace başını salladı. "Beni hiç kaybetmedin, Zachary. Ve her zaman, her zaman bana sahip oldun."

Zach'in kalbi o kadar yükseldi ki göğsünden fırlayacağını sandı. "Sana yalan söyledim," dedi Grace ve başını kaldırıp ona baktı.

Zach'in elleri buz kesti. "Ne hakkında?"

"Elektrik kesintisi hakkında aradığım gün... ışıklar gerçekten dışarı."

"Öyle değiller miydi?" Zach neredeyse gülecekti.

"Hayır," dedi ve başını tekrar onun göğsüne bastırdı. "Hayır. ışıklar hiç sönmedi."

* * *

Sacred Heart'taki mabet, ancak bir saat önce ayrılmış olan yüz ya da daha fazla ruhun hâlâ sıcaklığını yayan baş döndürücü havası dışında bomboştu. Nora mihraba baktı ve tanıdık dumanlı kokuyu içine çekti. Vahiy kitabını ve orada kilisenin dualarının Tanrı'nın önünde tütsü şeklinde nasıl yükseldiğini düşündü. Kendi sessiz duasını etti ve onu duman gibi gökyüzüne saldı.

"Korkarım Cumartesi sabahı ayinini kaçırdınız," dedi kendisinininki kadar tanıdık bir ses.

Nora arkasını döndü ve Søren'i elinde kalaylı bir ibrikle mabedin girişindeki kutsal su çeşmesini doldururken buldu.

"Ama eğer geri gelmek isterseniz bu akşam saat beşte Vigil ayinini ."

"Søren, sen bulunuyorsun." Nora ona doğru geldi. Boş sürahiyi bir kenara koydu.

"Ben her yerde hazır ve nazır terimini tercih ederim," dedi. "Yaparsın."

Nora onun için sahte bir gülümseme yapmaya zahmet etmedi. Onu tanıyordu, bunu hemen anlayacağını biliyordu. Bekledi ve Søren'in onu incelemesine izin verdi. Yüzündeki bilmiş bakışları bir dokunuş kadar samimi hissettiriyordu.

"Yorgun küçüğüm," dedi.

"Yorgunum."

"Anlat bana."

"Bir şeyleri mahvetmek için harika bir yeteneğim var. Bazen beni bile etkiliyor."

"Kendine acımak sana yakışmıyor," diye azarladı onu koridorlardaki asi çocukları susturmak için kullandığı ses tonuyla. "Ve kaos yaratma konusunda bir yeteneğin olsa da, seni bilerek yıkıcı biri olarak hiç tanımadım. Şimdi, bu neyle ilgili?"

Nora ona hafifçe gülümsedi. "Kitabı bitirdim."

"Yapacağından hiç şüphem yoktu."

"Zach sözleşmeyi bile imzaladı. Sonra da kutladık."

"Bundan benim de hiç şüphem yok," dedi Søren alaycı bir gülümsemeyle. "Peki neden gözlerinde bu kadar hüznün var?"

"Bugün Zach'in karısıyla tanıştım."

"Ah, bir zamanların ve geleceğin Bayan Easton'ı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?" "Sanırım ona geri dönecek."

Søren başını salladı. "Bu kaçınılmazdı."

Nora yutkundu. "Ve dün gecenin hiçbir anlamı yoktu."

"Eminim birlikte geçirdiğiniz gece onun için çok şey ifade ediyordu. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Bizi rotamızdan çıkaran aynı rüzgar dönüp bizi eve de taşıyabilir."

"O onun evi. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O mükemmel, Søren."

"Belki onun için mükemmeldir. Bana göre Eleanor, kusursuz olan sensin."

Nora'nın kalbi göğsünde ağır ağır atıyordu. Søren'in sevgisi onu mütevazı kılmaktan asla vazgeçmedi.

"Olabilirdi kusurluyum."

"Sen insansın. Ve bu senin güzelliğinin daha iyi bir parçası. Ama sen Editörünüzün karısını her şeyden çok özlediğini hep biliyordum. Bu sizin için sürpriz olamaz. Başka ne olabilir?"

Nora ona bunu sormasından korkuyordu. Ama Søren on sekiz yıl boyunca babasının günah çıkarma rahibi olmuştu. Şimdi onun affına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Geçen Pazar... Wesley ve ben neredeyse sevişiyorduk."

"Çok , değil mi? Neden sadece 'neredeyse'?"

"Önce o durdu, sonra ben her şeyi durdurdum. Søren..." dedi boğuk bir yarı fısıltıyla, "Kuralı çiğnedim - sanırım ona zarar verdim."

". " Søren onun yüzünün yan tarafını avuçladı. "Çok özür dilerim."

"Onu göndermek zorundayım, değil mi?"

"Kendi iyiliği için, evet. Korkarım bu da kaçınılmazdı."

Nora başını salladı, Søren her zaman yaptığı gibi dayanılmaz bir şekilde haklı olduğunu kanıtladığında genellikle yaşadığı öfkeden hiçbir şey hissetmiyordu.

Søren iki parmağını onun şakağına koydu. Alnından dudaklarına kadar yüzünün çizgilerini takip etti.

"Zachary'nin karısını sevdiğini her zaman biliyordun. Öyle mi?"

"Evet." Tanıştıkları günden beri gözlerinin önünden gitmeyen Grace'in hayaletini hatırladı. "Biliyordum... aklımın bir köşesinde, kalbimin bir köşesinde."

"Wesley'i sevdiğin yer, değil mi?" "Evet."

"Ya ben?" diye sordu, sesi bu günlerde ona karşı nadiren olduğu gibi yumuşak ve ciddiye. "Beni nerede seviyorsun?"

Nora cevap vermeden önce tereddüt etmedi. Gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Başka her yerde."

Søren ona sanki cevabının bu olacağını zaten biliyormuş gibi baktı, sanki sonsuza dek onun cevabı bu olacaktı gibi. Belki de öyle olacaktı, diye düşündü.

"Ofisime gel," dedi Søren. "Bunun hakkında konuşabiliriz."

Nora gülümsedi. "Ofisin. Bana kakao yaptığın ve ofisinin hemen dışındaki bankta matematik ödevlerime yardım ettiğin zamanları hatırlıyorum."

"Matematik ödevin üzerinde çalıştığını her zaman anlardım. Koridorlarda yankılanan küfürler her zaman mükemmel bir göstergeydi. Gidelim mi? Dolapta ne olduğuna bakayım."

Elini uzattı ve Nora cebine uzandı. Yakasını adamın bekleyen avucuna koydu.

"Buraya kakao için gelmedim." Nora onun gözleriyle karşılaştı. On sekiz yıldır belki de ikinci kez onu şaşırttığını gördü.

Søren hiçbir şey söylemedi, sadece parmaklarını yakasına doladı. Aynı parmakların Søren'in tespihine sarıldığını binlerce kez görmüştü. Aynı sevgiyle, aynı bağlılıkla, cennetin kulağına eğilmesini sağlamak için aynı acımasız kararlılıkla onun yakasını tuttu.

Søren tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü.

Nora onu mabet boyunca takip etti ve kapıdan kapıya geçti. Son bir kapı, kiliseden papaz evine giden, ağaçlarla örtülü, gölgeli bir patikaya açılıyordu. Kaç kez gizlice kiliseden onun evine çalmıştı? Milyonlarca kez, diye düşündü. Bir milyon yine de yeterli değildi.

Søren'in papaz evi, eski dünyanın karaağaç ve meşe ağaçlarından oluşan bir koruluğun içinde, ağaçların yarattığı korunaklı sığınakta zarif ve sessiz bir şekilde duruyordu. İki katlı küçük bir Gotik kulübe olan bu ev ona hem güzellik hem de mahremiyet sağlıyordu.

Søren oturma odasındaki şöminede ateş yakarken Nora itaatkâr bir sessizlik içinde bekledi. Etrafına göz atan Nora, uzun birlikteliklerinin gizli işaretlerini gördü: geçen 21 Aralık'ta kırk altıncı yaş günü için ona hediye ettiği Bösendorfer piyano, on altı yaşına bastığı yaz kilise kampında onun için yaptığı işlemeli kitap ayracının püskülü John Donne'un bir şiir kitabından dışarı bakıyordu, kitaplıklardan birinin altındaki dolabın alt kapağındaki kilit. O kilidin ardında ne sakladığını sadece o ve o biliyordu. Ve şöminenin şöminesinde, ona hiç merhamet göstermediği bir gecede çaresiz tırnaklarının ahşapta bıraktığı on hafif çizik vardı.

Kadın
Bu gece oraya bir onluk daha ekleyebileceğini biliyordu.

Søren onun yanına geldi ve yüzüne baktı. Kız gözlerini saygıyla yere indirdi. Bu ona öğrettiği ilk itaatkâr hareketti.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Kendimi size vermek için,
efendim."

"Tekrar benim olmak ister
misin?" "Evet."

"Tamamen mi?"

"Ve tamamen, efendim," dedi. "Koşul ya da kısıtlama olmaksızın." Bu sözler ona o kadar kolay gelmişti ki, doğru olmaları gerektiğini biliyordu. Geri dönmek düşmek kadar kolay, ölüm kadar basit geliyordu.

"Dün gece benim , değil mi?" Søren sordu ve Nora kızardı.

"Hayır, efendim," diye fısıldadı.

"Dün gece editörünüzle birlikteydiniz. Öyle mi?"

"Evet."

"Peki sana söylediğimi yaptın mı? Sana zarar vermesini sağladın mı?"

"Evet, efendim."

Göz ucuyla adamın şüpheci bir ifadeyle kaşlarını kaldırdığını gördü.

"Göster bana."

Nora ellerini uzattı ve bileklerini, cildindeki morlukları gösterdi.

"Seni yere yatırdı," dedi Søren. "Kolların başının üzerindeydi."

"Evet," dedi Nora, Søren'in bunu sadece işaretlerin açısından nasıl okuyabildiğine hayret .

"Başka ne var?"

Nora bluzunun düğmelerini açtı ve yere düşmesine izin verdi. Eteğinin fermuarını açtı ve içinden çıktı. Utanmadan ve korkmadan tüm iç çamaşırlarını da çıkardı. Søren'in önünde çırılçıplak durdu ve bekledi. Søren değerlendirici gözlerle onun vücudunu inceledi. Arkasına geçerek saçlarını sırtından kaldırdı.

"Gördüğüm kadarıyla omzunu ısırmış. Birkaç kez. Seni arkadan yakaladı."

"Evet, efendim."

"Anal?"

"Bir kez."

Søren tekrar onun önüne geçti. Aşağı uzandı ve elini dizinin arkasına geçirdi. Bacağını kaldırdı, kalçasının iç kısmını eliyle inceledi.

Bir köpek şovundaki hakemin göstermelik uzmanlığı.

"Parmak izleri," dedi bacağını bırakarak. "Ve dizlerinde. Onunla dövüşmüşsün."

"Onu bunun için

çalıştırdım." "Yaptın mı?"

"Evet, efendim."

"Bu gece benimle dövüşecek

misin?" "Hayır, efendim. Ne şimdi ne de bir daha."

Søren onun çıplak vücudunu incelemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi. "Birkaç ısırık izi, birkaç çürük... Korkarım ki Zachary'niz

Acı amatör . Öyle değil mi? Bizim gibi değil."

Şiddetli tokat yanağına öyle bir hızla indi ki Nora acıdan olduğu kadar şoktan da nefesi kesildi. Nefes aldı ve boğazının arkasındaki kanın tadını aldı. Yutkundu ve Søren'in gözleriyle karşılaştı.

"Hayır, bizim gibi değil... efendim."

Søren gülümsedi ve parmaklarını şıklattı. Bir an bile tereddüt etmeden sertçe dizlerinin üzerine çöktü. Yakasını boğazına doladı ve boynunun dibinden geçirdi. Nefes alarak tasmayı kavradı; boğazını bir el gibi tutmasına izin verdi.

Nora havanın ikiye bölündüğünü duydu ve kendini darbeye hazırladı.

Ne kadar kolay affediyorsun Eleanor. Başkalarının günahlarını nasıl da özgürce bağışlıyorsun. Söyle bana küçüğüm, zamanı geldiğinde

Senin mi?

Kırbacın ilk Nora sırtında bir ateş şeridinin yandığını hissetti. O kadar şiddetli bir acıyla haykırdı ki neredeyse boğulacaktı.

, *Søren*, sadece zihninde cevap vermeye cesaret etti. *İşte* .

* * *

Esneyen Zach, tökezleyerek dairesine girdi. Bütün geceyi Grace'in otelinde onunla konuşarak geçirmişti. Hayatı boyunca hiç bu kadar minnettar olmamıştı. uykusuz bir gece. Duvardaki saate baktı-10:38Saate gülümsedi. Los Angeles uçağını kaçırmıştı.

J.P.'yi çoktan aramış ve ne yapacağına karar vermek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Neyse ki J.P. hiç şaşırılmış görünmüyordu. Zach, Grace'le birlikte JFK'ye gitmiş ve onu uğurlamıştı. Grace ona veda öpücüğü vermişti, ki bu neredeyse sekiz ay önce ayrıldığında yapmadığı bir şeydi. O öpücükle eve uçtu ve kanepeye kıvrıldı. O da Önce uyu, bir iki saat dinlen, sonra Nora'yı ara. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama onun anlayacağını biliyordu.

Gözlerini kapatamadan telefon çaldı. Zach telefonu eline aldı ve cevap vermeye çalışırken neredeyse düşürüyordu.

"Evet? Alo?" "Zach,
benim. Wes."

"Wesley, ne ?" Zach, çocuğun sesindeki panikle yeniden tamamen uyanık hale gelerek sordu.

"Hastanedeyim. Nora'yı getirmem gerekti."

"Tanrım, ne oldu?"

Zach, Wesley'nin öğürür gibi duydu. Ama her şeyi açıklamak için tek bir kelime yeterliydi.

"Søren."

* * *

Hastaneye giden yol, neredeyse bir gün önce Grace'in oteline giden yol kadar eziyetliydi. Zach, Wesley'nin Nora'yı götürdüklerini söylediği acil servisi buldu. Geniş antiseptik odanın ortasında durmuş, kendisinden gitmesini isteyecek herhangi bir doktor ya da hemşireyle savaşılmaya hazırlanıyordu. Nora'nın tam olarak nerede olduğundan, hangi perdenin arkasına bakması gerektiğinden emin değildi. Sesini, hatta gözyaşlarını, kendisini ona götürecek herhangi bir şeyi duymayı umarak dinledi. Onun yerine kahkahasını duydu.

Zach onun solan kahkahasını takip etti ve bir erkek sesinin alçak gürültüsünü duydu. Bir süre sonra koyu mavi takım elbiseli bir adam ortaya çıktı. Zach bir adam gördü.

Kemerinde parıldayan metalin ışıltısı. Hızlı ve sakın bir nefesin ardından Zach perdeden içeri süzüldü.

"Aman Tanrım, Nora," dedi önündeki morarmış ve sargılı görüntüye bakarken.

"Hey, Zach. Burada ne halt ediyorsun?" "Wesley histerik bir halde beni aradı. Nedenini anlayabiliyorum."

"Aşırı tepki gösterdi. Neredeyse beni tekmeleyerek ve çığlık atarak buraya sürükleyecekti. Kaburgamın kırıldığını sandı ama sadece morarmış. Cidden, o kadar da kötü değil." Arkasındaki yastığı düzeltti.

O kadar kötü değil mi? Yanağı morarmış, alt dudağı çatlamış ve şişmişti. Her iki bileğinde ve hatta boynunda kırmızı yaralar gördü.

"Çürük bir kaburga mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Yine de bu benim hatamdı. Yanlışlıkla irkildim. Biraz antrenmansızım. Bu işler böyle . Büyütülecek bir şey değil."

"Önemli bir değil mi? bir polis memuruydu, değil mi?"

Nora ona eski kibirli gülümsemesini gösterdi, dudağındaki kan çatlağının azaltmadığı gülümsemeydi bu. "Bu Dedektif Cooper, polis teşkilatındaki arkadaşım. Toplumla birlikte çalışır, bizi beladan uzak tutar."

"Sen deli bir kadınsın, Nora. Bunu neden yaptın?"

Nora soğuk, içi boş bir kahkaha attı ve hareket canını acıtmış gibi görüldüğü için yüzünü buruşturdu.

"Mutfağımdaki o günü hatırlıyor musun?" dedi, nefes almak için duraklayarak. "Kitabım üzerinde çalıştığımız o ilk gün. Bana Wes'in hikayesinin ne olduğunu sormuştun."

"Evet, hatırlıyorum. Neden?"

"Ona elini süren ilk azgın kaltağı hastanelik edeceğimi söylemiştim. Ben olduğum ortaya çıktı. Hey, asla bir kadını tutamadığım söylenmesin. söz veriyorum."

"Nora... sen benim ölümüm olacaksın," dedi Zach, gülmek istiyordu ama bunu tamamen imkânsız buluyordu.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ve hala hayattasın. Burada ne halt ediyorsun? Grace nerede?"

"Onu havaalanına bıraktım."

"gitmesine izin mi verdin? Delirdin mi sen?" "Öylece gidemem-"

"Evet, pekâlâ yapabilirsin," diye karşı çıktı Nora. "Sadece git. Diş fırçanı yanına alma. İş yerini arama. Sadece lanet olası bir uçağa bin ve

Karım geri döndü. Bu sefer temelli."

Zach yerdeki fayanslara baktı. Gözleri siyah ve beyaz lekeleri takip , onların birbirine girip griye dönüşmesine izin verdi.

"Git, Zach. Seni burada tutmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Özverili olmak benim doğamda yok. Fikrimi değiştirmeden git."

"Peki ya Wesley?"

"O da iyi olacak. Biz de iyi olacağız. Ve kitabı bitirdik. Senin işin bitti."

Zach başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı. "Benden nefret ediyor olmalısın." "Anlıyorum. Güven bana."

Zach göğsünde korkunç bir sıkışma hissetti. "Sen olmasaydın ona geri dönemezdim, nasıl döneceğimi bilemezdim. Bunun hiçbir anlam ifade etmediğinden eminim."

"Oh, çok mantıklı." Nora güldü. "Sana nasıl ayrılacağımı ben öğrettim Ben.

" "Çok özür dilerim."

"Aşık değilim. Søren bana Grace'e hâlâ aşık olduğunu söyledi. Ben de dinledim."

"Søren... neden?" Zach başını salladı.

"Neden?" Nora yastığına geri yaslandı ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Neden? Søren beni tanıştığımız günden beri seviyor. Beni sevdiğinden beri on beş . Beni hayatımın her günü korkmadan, suçluluk duymadan, başarısızlığa uğramadan ve ürkmeden sevdi." Gözlerini tekrar açtı ve ona baktı. "Beni hiç incitmeyen tek erkek o."

Zach kelimeleri, herhangi bir kelimeyi aradı ama bulamadı.

"Nora, ben-"

" yok. Gerçekten. Gitmek zorundasın. Zamanını boşa harcıyorsun. Seninle tanıştığım günden beri bavullarını hazırlamıştın. Ama hiçbir zaman Los Angeles'a gitmedin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Evine git."

Zach ayağa kalktı ve şoka girmiş ayaklarıyla kapıya doğru yürüdü.

"Zach?"

Zach arkasını döndü. Nora ona bakıyordu.

"Senin için bir anlamı , değil mi? Benim için mi? Kitabım mı? Dün gece sadece-"

Kapıdan Nora'nın yatağının yanına gitmesi bir saniyeden az sürdü. Zach yüzünü ellerinin arasına aldı ve morluklarına dikkat ederek onu öptü.

Öptüğü bir sonraki kadının hayatının geri kalanında öpeceği tek kadın olacağını bilen bir adamın tutkusu.

"Evet," dedi nefes nefese. "Bunun anlamı vardı." Nora başını salladı. "Hâlâ editörüksünüz, değil mi?"

"Her zaman."

"Yeni bir kitap için bir fikrim var. Ama yardımına ihtiyacım olacak." Zach onun yüzünün morarmamış tarafına dokundu.

"Unutma, göster, söyleme." Ona göz kırptı. Nora yine güldü, hınzır, kirli, mükemmel kahkahası. "Bunun için sana ne kadar ödüyorlar?"

* * *

Hastaneden eve dönüş yolu bitmek bilmez gibiydi. Wesley konuşmuyordu ve Nora sessizliği bozmaktan korkuyordu. Arabayı evlerinin önüne çekti. Arabadan indi ve çok hızlı ayağa kalktığında hemşirenin verdiği ağrı kesici etkisini gösterince ani bir baş dönmesi dalgası hissetti. Düşmek üzere olduğunu düşündü ama sonra Wesley onu kollarına aldı ve evin içine taşıdı.

"Hastaneden ayrılmamalıydın." Wesley onu kanepeye oturttu.

"Daha önce AMA'dan ayrıldım. Bunu yapmak zorundasınız yoksa psikolojik değerlendirmeler ve ihtiyacınız olmayan diğer şeyler için çağırmaya başlarlar."

"İhtiyacın olmadığına emin misin?"

Nora, "İçten içe benim gerçekten deli olduğumu düşündüğüne dair bir his vardı içimde," dedi.

Wesley kanepenin yanındaki sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı ve elleriyle yüzünü kapattı.

"Bunu yaptığında aklının başında olmadığını düşünmek istiyorum. Ben."

Nora koltuk minderlerine yaslandı. Aldığı her nefes canını yakıyordu, ama kaburgalarındaki acıdan değil.

"Bunu sana yapmadım," dedi. "Senin için yaptım."

"Bu hiç mantıklı değil, Nora."

"Søren'e geri dönersem beni terk edeceğine söz . Beni terk etmek senin için yapılacak en iyi şey."

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu, sesi şoktan yumuşamıştı.

"Hayır. Asla." Adamın yüzündeki rahatlama ifadesinden nefret ediyordu.

"Ama sana ihtiyacım var. Seni daha fazla tutamam."

Wesley ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Yüzü kızarmış, gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. "O zaman seni tutmama izin ver."

"Hayır, tatlım, yapamam. I-"

"Beni seviyor musun?"

Wesley, sen uyanana kadar sabah olmuş sayılmaz. Ve sen benim çatım altındaki yatağında uyuyana kadar gece olmaz. Daha da devam edebilirim ama Umut korkunç şey ve ben sana umut veremeyecek kadar çok seviyorum. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Her şey," dedi Wesley. "Her şeyi."

"Lütfen," diye yalvardı. "Sözünü tut."

Wesley konuşmak, itiraz etmek için ağzını açtı ama dışarıdan gelen bir araba kornası sesiyle başını çevirdi.

Nora onun gözleriyle buluştu.

"Bu benim için," dedi ayağa kalkarak.

"Gerçekten ona geri mi dönüyorsun?"

Nora Wesley ile yüzleşti. Tek yapmak istediği onu kollarına almak ve tüm acıları geçene kadar ona sarılmaktı. Ama artık bunun için zaman yoktu. Onun ve kendisinin acısı da yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti.

"Wes, onu gerçekten terk ettiğimi hiç sanmıyorum."

Nora kapının yanındaki çantasını aldı ve karıştırdı. Cüzdanını çıkardı ve Wesley'e bir çek yazdı.

"Al." Ona çeki uzattı. "Geri ödeme. Okul harcını ve dönemin geri kalanı için ihtiyacın olan her şeyi karşılar."

Wesley çeki aldı ve metodik bir şekilde parçalara ayırdı.

"Senin parana hiç ihtiyacım olmadı ya da istemedim. Tek istediğim sendin. Nora, lütfen-"

Nora tekrar Wesley'e baktı ve keşke bakmasaydım dedi. Bunun onu son görüşü olacağını biliyordu, belki de sonsuza dek. Onunla ilgili son anısının mutlu olmasını istiyordu... Beşinci kitabı en çok satanlar listesine girdiğinde oturma odasında dans ettikleri günü... Meteor yağmurunu izlemek için sabahın üçüne kadar uyanık kaldıkları geceyi... Geçen yaz onu ilk kez ata bindirdiği o cumartesi... Geçen pazar ona bekâretini vermek istediği ve dünyada bekâretini almaktan başka bir şey istemediği o günü. Ama onun yüzündeki ifadeyi, çaresizliği, kırık gözleri asla unutamayacağını biliyordu.

"Gitme," diye yalvardı. "Seni seviyorum. Her zaman-"

Nora elini göğsünde kalbinin üzerinde tutarak onun sözlerini kesti. Küçük elini çok daha büyük olan eliyle kapattı. Kadın derin olmayan bir nefes aldı.

"Yanılmışım Wes. Saat zinciri ve taraklar konusunda... Sahip olduğum tek değerli şey sensin."

"Nora-"

"Numaralarınızı kontrol etmeyi unutmayın. Ve karbonhidratlardan uzak dur, tamam mı? Ev ödevlerini yap ve-"

Nora gözlerini kapattı ve gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Sertçe nefes aldı ve onun gözleriyle buluştu.

"Yapacağım," diye söz verdi içi boş bir sesle. Gözleri şoktan kocaman olmuştu.

Ondan uzaklaştı ve çantasından başka bir şey taşımadan evden çıktı. Gri bir Rolls-Royce sokakta bekliyordu.

Kingsley arka koltuktan, "*Bonjour, maîtresse,*" dedi.

"Hayır, *iyi* bir *gün* değil, mösyö." Kadın ona doğru çöktü, başı dizinin üzerindeydi.

"Biliyorum, Elle." Kingsley elini kızın kızarmış alnına koydu. Onun sesindeki ve dokunuşundaki acıma duygusuyla irkildi. "Nereye? Birkaç gün saklanman gerektiğini söylemiştin. Şehirdeki evime mi? The Circle'a mı?"

"Beni istediğin götür," dedi. "Herhangi bir yere mi?" diye sordu.

Ağrı kesiciler sonunda uyanık kalma arzusunu yenerken Nora gözlerini kapattı. Uyku onun için geldi ve onu almasına izin verdi, içine düşmedi, uçtu.

"Kral... sadece beni eve götür."

Londra sisi diye bir şey yoktu, hiç olmamıştı.

Zach, Kraliyet Evi'ndeki lakabını hatırlayınca kendi kendine güldü. Herkesin görebileceği tek Londra Sisi'nin kendisi olduğunu düşünüyordu. Ama bu gece gerçek bir Londra sisi vardı; temiz, saf, güney denizlerinden gelen ve gri kollarını hiç uyumayan şehrin ve Grace'le evlilikleri boyunca paylaştıkları evin dışında duran Zach'in etrafına saran bir sis.

Kendi evinin eşiğinden geçmesinin üzerinden neredeyse sekiz ay geçmişti. Bir sokak lambasının gölgesinde durdu ve Grace'i içeride hayal etti. Büyük olasılıkla dizlerini çenesinin altına çekmiş, eskiden üzerinde oyun oynayıp kavga ettikleri o hırpalanmış ama rahat koltukta kitap okuyordu. Zach elini cebine soktu ve parmaklarında bir ipek telaşı hissetti.

Nora'nın gözlerini bağlamak için kullandığı siyah kravatı çıkardı. Ona baktı. Cebine nasıl girmişti? Nora'yı kim bilebilirdi ki? Büyük olasılıkla büyü. Zach onu en yakındaki çöp kutusuna atmayı düşündü ama vazgeçti.

Belki... belki... kimse bilemez...

Zach kravatı tekrar cebine soktu ve ileriye doğru yürüdü. Ön kapısına üç adım kalmıştı. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama parmak eklemleri tahtaya değmeden kapı uçarak açıldı.

Grace'in üzerinde onun gömleklerinden biri vardı ve başka bir şey giymemişti; dünya tarihinde hiçbir kadın kapı aralığında dururken bu kadar güzel görünmemişti.

"Merhaba, Gracie."

Grace ona sıırttı.

"Merhaba, George."

* * *

Nora uyandı ve ne yeri ne de zamanı biliyordu. Tek bildiği uzun bir süre uyuduğu ve nerede olursa olsun korkmadığıydı.

"Neredeyim ben?" diye sordu, bulmaya çalışarak. Tek bildiği buranın kendi yatağı, her zamanki karanlığı olmadığıydı.

Ama bu tanıdık bir karanlıktı. Bu karanlığı hatırladı ve onu hatırladığını biliyordu. Tertemiz parke kokusunu içine çekti ve

rahatlatıcı, çıplak vücudunu saran yumuşak çarşafların tadını çıkardı. Şimdi onu tutan yatak daha önce de onu tutmuştu.

Karanlığın içinden beyaz bir karenin geçtiğini gördü, yatağın tanıdık bir ağırlıkla kaydığını hissetti.

"Buradayım, küçüğüm," diye seslendi, kalpten gelen sırları ikna etmek için yaratılmış bir ses. "Şimdi uyu. Zamanı geldiğinde konuşuruz."

"Evet efendim," dedi, artık nerede olduğunu biliyordu. Tekrar uykuya teslim .

En tanıdık karanlık... onun karanlığı... o evdeydi.

* * * * *

*Son...yoksa öyle
mi? MELEK'i izleyin,
Harlequin MIRA'dan yakında çıkacak.*

Umarız bu Harlequin e-kitabını beğenmişsinizdir. Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için bizimle iletişime geçin!

Haber bültenimize abone olun: Harlequin.com/newsletters

Harlequin.com adresini ziyaret edin

Sizi seviyoruz - neden bizi Facebook'ta sevmiyorsunuz?

[Facebook.com/HarlequinBooks](https://www.facebook.com/HarlequinBooks) Bizi Twitter'da takip edin:

[Twitter.com/HarlequinBooks](https://twitter.com/HarlequinBooks)

Yazarlarımız ve kitaplarımızla ilgili en son haberler için blogumuzu okuyun: HarlequinBlog.com

ISBN: 9781459234499

Telif Hakkı© 2012 Tiffany Reisz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Kanada M3B 3K9.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

